

Gene Agathalar

KATHLEEN GLASGOW
& LIZ LAWSON

360

BELA, GİTTİĞİNİZ HER YERE PEŞİNİZDEN GELİRSE...

Ortadan kaybolan genç kızlar, berbat erkek arkadaşlar ve hiç ummadığınız anda karşılaşabileceğiniz tehlikeli uçurumlarla lanetlenmiş Castle Cove kasabasına hoş geldiniz!

Şimdilerde kasabanın gündeminde Alice Ogilvie var. Çünkü yıldız basketbolcu sevgilisi Steve tarafından terk edilince, arkasında tek bir iz bile bırakmadan ortadan kaybolan Alice, kasabaya geri döndü. Ama kimse nereye ve neden gittiğini bilmiyor.

Daha büyük haber ise Steve'in yeni kız arkadaşı –ve Alice'in 'eski' en iyi arkadaşı– Brooke'un da ortadan kaybolmuş olması. Üstelik o, geri dönecek gibi de görünmüyor.

Bu cinayetin ardındaki gizemi çözmeye kararlı Alice'e yardım edebilecek iki şey var: Ona özel ders vermesi için tutulan okul arkadaşı Iris ve cinayet romanlarının efsanevi ismi, Agatha Christie.

Çok az insanın görüldüğü gibi olduğu Castle Cove'da, Genç Agathalar düşündüklerinden daha karanlık bir gizemle yüzleşmek zorunda kalabilir.

KDV'den muafır

ISBN-13: 978-605-76607-1-1

9 786057 266071

facebook.com/goyayinlari

instagram.com/go_kitap

Genç Agathalar

KATHLEEN GLASGOW
& LIZ LAWSON

I. Baskı: GO! Kitap, İstanbul 2024

AGATHALAR
Kathleen Glasgow & Liz Lawson

Özgün adı: *The Agathas*

zm

ISBN: 978-605-72660-7-1

Düzenleme
Ny.Ozlem

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49238
MATBAA SERTİFİKA NO: 72541

© 2022 by Kathleen Glasgow & Liz Lawson

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Libris Agency aracılığıyla
satın alınmış olup Go! Kitap'a aittir. Yayınevinin izni olmaksızın kısmen ya da tamamen
alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayın Yönetmeni: Burcu Karatepe
Çeviren: Oytun Barlas
Sayfa Tasarımı: Nermin Uçar Vatan
Kapak Tasarımı: İlknur Muştı

Baskı ve Cilt: Unifset Basım Yayın San. ve Tic. Ltd. Şti.
Yakuplu Mah. 194. Sk. No: 1/159 3. Matbaacılar Sitesi
Beylikdüzü - İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi
Ömerli Mah. Harmanatepe Cad. No: 17 K: 4
Arnavutköy / İstanbul
Tel: 0212 544 41 41
Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

GO! Kitap, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Genç Agathalar

KATHLEEN GLASGOW
& LIZ LAWSON

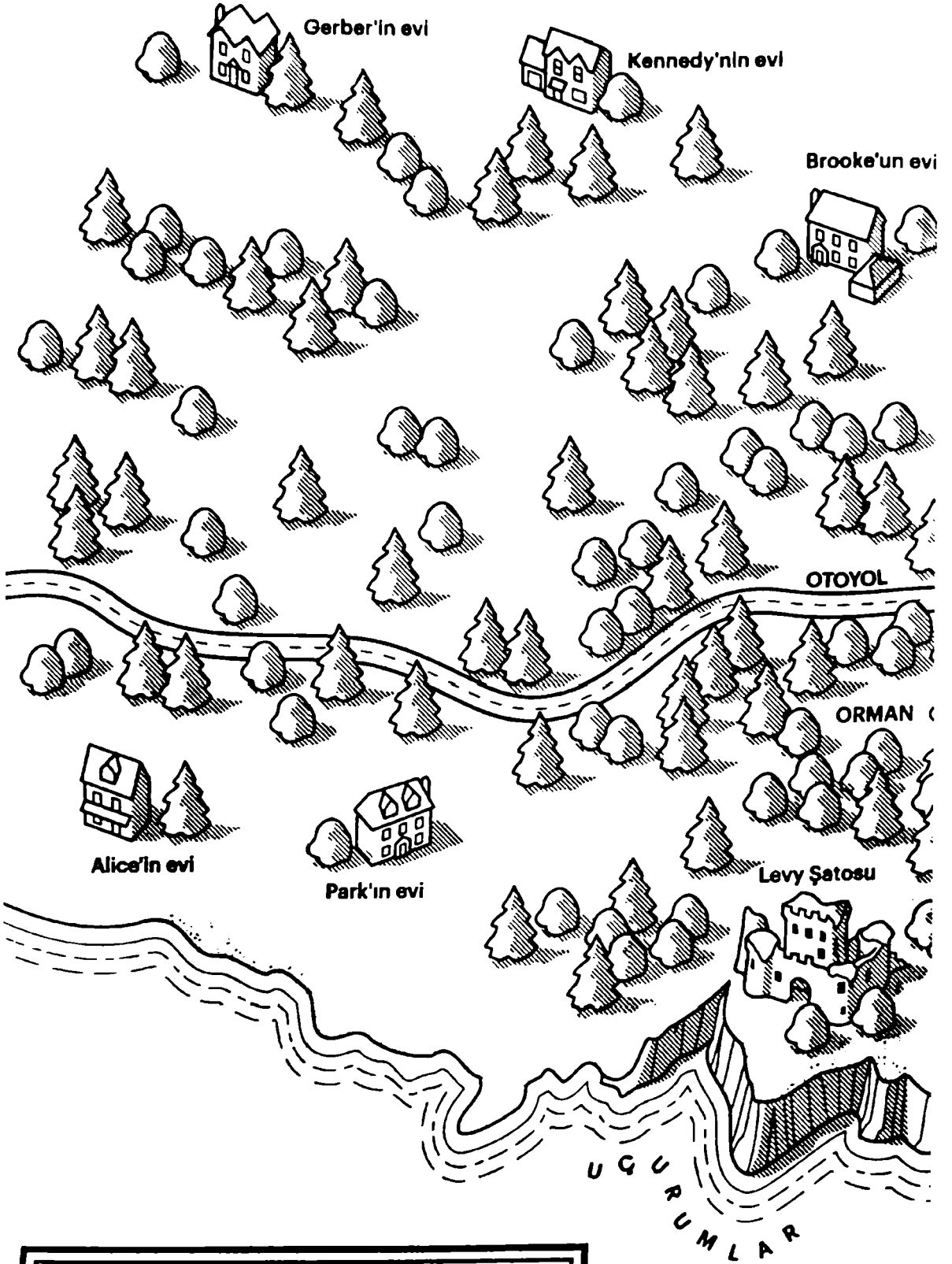
AGATHA CHRISTIE

Namıdiğer Agatha Mary Clarissa Christie,
Leydi Mallowan, Britanya İmparatorluk Nişanı
sahibi (evlenmeden önceki soyadı Miller;
15 Eylül 1890– 12 Ocak 1976)

66 polisiye roman ve 14 kısa öykü derlemesiyle
tanınan İngiliz yazar.

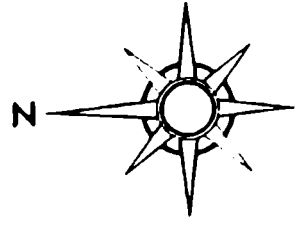
Tüm zamanların en çok satan yazarı
olarak da bilinir.

Ayrıca, şirret kadının tekidir.

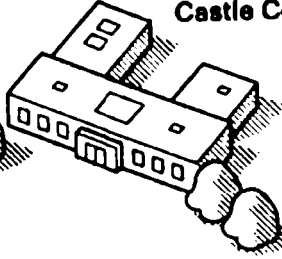

CASTLE COVE

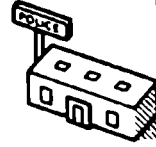
Green Gable
Ahırları

Castle Cove Lisesi

Hapishane →

Polis
Merkezi

Dotty'nin Donut
Dükkanı

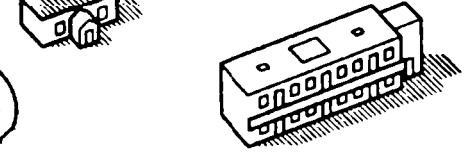
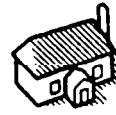
Moon
Landing
Barı

Seaside Buz Pisti

Spike'in Evi

Iris'in Apartman Dairesi

Yat Kulübü

Manzara
İzleme Noktası

Brooke'un Cesedinin
Bulunduğu Yer

P A S İ F İ K O K Y A N U S U

BİRİNCİ BÖLÜM

ALICE OGILVIE

31 Ekim

07:50

“Bu sarışınlar yok mu efendim,
bir sürü sorunun kaynağı onlardır.”

—AGATHA CHRISTIE,
HERCULE'ÜN ON İKİ GÖREVİ

ALICE OGILVIE DELİNİN TEKİDİR.

Kelimeler dolabımın üzerine kalın uçlu siyah keçeli kalemle, kocaman harflerle yazılmıştı, görmemek imkansızdı. Yaklaşırken daha koridorun başından görmüştüm ve sanki bir iğne gibi insanın gözüne batıyordu. Ev hapsinden döndüğüm ilk günümde beni karşılayan şey buydu. Şaşırdığımı söyleyemezdim.

Rebecca Kennedy koridorun karşısında Helen Park ve Brooke Donovan ile birlikte durdukları yerden kıs kıs gülüyordu. Eski arkadaşlarım. Eski en iyi arkadaşlarım.

Bunu onlardan birinin yazıp yazmadığını merak ettim. Brooke olamazdı; o asla böyle bir şey yapmazdı ama Kennedy'den beklenirdi. Bu tam olarak onun yapacağı türden bir hareketti. Başımın tam orta yeri hafifçe ağrımaya başladı, ama kendi kendime düşündüm: Agatha Christie şu an burada olsa ne yapardı? Canını sıkımlarına izin verir miydi? Koşarak okuldan mı kaçardı? İlk kocası onu aldattığında böyle mi yapmıştı? Tabii ki hayır. Duruşunu bozmamış ve uluslararası çok satan bir yazar olmuştu.

Döndüm ve üçüne birden ters ters baktım. Kennedy'nin sırtışı kayboldu.

En sıkkın ses tonumla, “Yardımcı olabilir miyim?” dedim. İstedğim son şey, onları umursadığımı düşünmeleri idi.

Park tabii ki dolaplara doğru sinmiş, düz ve parlak siyah saçlarıyla yüzünü kapatarak hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davranıyordu. Yüzleşme konusunda berbat biriydi. Kennedy gözlerini devirdi. Ve Brooke... kırmızı boyalı dudakları sanki yanlış bir şey yapan benmişim gibi titriyordu.

Brooke yumuşak bir sesle, sanki belli konuları, açılmasını asla istemediğim bazı konuları açacakmış gibi, “Alice,” dedi. Kendimi onunla göz göze gelmeye zorladım ve ancak o zaman ne giydiğini fark ettim. Koridordaki diğer çocuklara baktım ve evet, herkesin böyle giyinmiş olduğunu gördüm. Ben hariç.

Kostümler. Çünkü bugün Cadılar Bayramı'ydı. Harika. Castle Cove Lisesi'ndeki sosyal hayata yeniden girişim şimdiden tökezlemeye başlamıştı.

Brooke, Kennedy ve Park kana bulanmış amigo kızlar gibi giyinmişlerdi. Ne kadar da özgün. Üçü de kısa mavi beyaz pi-

leli etekler giymişti, saçları mükemmel bir şekilde yapılmıştı, kıyafetleri kan içindeydi ama yüzlerinde kan yoktu. Kostümlerine fazlasıyla bağlı kalıp makyajlarını bozmak istemezlerdi.

Ben ise aptal gibi görünüyordum. Bu koridordaki, belki de tüm okuldaki kostüm giymemiş tek kişi bendim.

Sanki artık buraya ait olmadığımın hatırlatılmasına ihtiyacım varmış gibi, evren bu gerçeği açıkça ortaya koymaya karar vermişti. Yüzümü duygularımdan arındırdım, saçlarımı omzuma attım ve dolabımı açtım. Herkesin beni izlediğini biliyordum. Ne yapacağımı görmek için bekliyorlardı. Bir tepki verip vermeyeceğimi merak ediyorlardı.

Ama vermeyecektim. Çünkü *umurumda değildi*.

Matematik dersi olan üçüncü derste uyumamak için kendimle mücadele ediyordum ki sınıfın kapısı açıldı ve birinci sınıflardan bir çocuk kafasını içeri uzattı. Bütün kafalar aynı anda ona dönünce yüzü kızardı.

Titrek bir sesle, “Ee,” dedi. “Ee, özür dilerim. Bir not getirdim de.” Aceleyle Bayan Hollister’in yanına gitti, kağıdı ona uzattı ama daha veremedi. Kağıt parmaklarının arasından kayarak yere düştü. Çocuk, kağıdı zemine değmeden önce yakalamak için çabalarken daha da parlak bir kırmızı renge büründü. “Özür dilerim, özür dilerim. İşte burada,” diye mırıldandı ve kağıdı Hollister’in eline tutuşturarak ok gibi sınıftan fırladı. Ne sahneydi ama. En azından Hollister’in matematiğe hazırlık hakkında gevezelik etmesini durdurmuştu.

Hollister notu açıp okudu ve bakışlarını doğruca bana çevirdi.

Tuhaf bir şekilde pahalı görünen kolyesiyle oynayarak genizde gelen bir sesle, "Alice," dedi. Oturduğum yerde doğruldum. Okula geleli daha üç saat olmuştu ve daha şimdiden başım belada mıydı yani? Tanrım, işeyecek zamanı bile zor bulmuştum. "Bayan Westmacott seni ofisinde bekliyormuş."

Karnıma bir ağrı saplandı. Başım belada değildi. Durum bundan çok ama çok daha kötüydü.

Rehber öğretmenin odasına çağırılıyordum.

Bayan Westmacott'un orada olmayacağını ümit ederek yavaşça kapıyı çaldım. Ama neredeyse aynı anda, aşırı hevesli bir "Girin," duydum.

Daha önce hiç Westmacott'un ofisinde bulunma şerefine nail olmamıştım ama söylentileri duymuştum. Kapıyı itip açtığımda ise hepsinin doğru olduğunu gördüm. Gerçekten de masasının arkasındaki duvarda devasa altın yaldızlı harflerle ismi yazıyordu. Duvarda gerçekten de *Duygular Panosu* adında bir pano vardı. Ya herkesin hakkında konuştuğu o köşe? Öğrencilerle "doğaçlama sohbetler" yapabilsin diye armut koltuklarla döşenmiş o köşe?

Bu da tamamen gerçektir.

Brooke'un, babasının bu kadınla evlenmesini istememesi boşuna değildi. "Merhaba!" diye seslendi. "İçeri gel!" Elini sallayarak içeri girmemi işaret etti ve ben de söylediğini yap-

tım çünkü başka bir seçeneğim yoktu. “Şurada oturalım mı?” deyip armut koltuklara doğru yöneldi.

Hayır, almayayım. “Benim... dizlerim ağrıyor da,” diye yalan söyledim. Bir armut koltuğa oturmam mümkün olamazdı. “Sandalye iyi.” İtiraz etmesine fırsat vermeden oturdum.

Bir anlık tereddüitten sonra sandalyesine kaydı, ellerini masanın üzerinde kavuşturdu ve öne doğru eğildi.

“Geri dönmene sevindik, Alice.” Yakasının etrafına bir sürü garip şekil yapıştırılmış bir tunik giymiş ve kahverengi saçlarını bir saç bandıyla arkaya atmıştı. Sizi temin ederim ki o havalı saç bantlarından değildi; fotoğraflardan gördüğüm, insanların 1990’larda taktığı kalın bantlardandı. “Son birkaç aydır işlerin... senin için zor olduğunun farkındayız.” Yüzüne anlayışlı bir ifade takındı ve bu da karnıma bir ağrı girmesine neden oldu. Ardından ne geleceğini biliyordum. “Hepimiz, seninle biraz sohbet etmemin iyi olacağını düşündük.” Kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı ama bunun bir soru olmadığını biliyordum. Başka bir seçeneğimin olmadığını da biliyordum.

“Sadece takılabilir, hayatının nasıl gittiği hakkında konuşabiliriz. Okul nasıl gidiyor, falan. Bunun gibi şeyler!” Gülümsemi.

Verebildiğim tek karşılık, “Hı hı,” oldu.

Hevessizliğimi görmezden gelerek devam etti: “Mesela başlangıç olarak, hadi Brooke ve Steve hakkında konuşalım. İkisi birlikteymiş. Bununla nasıl başa çıkıyorsun? Belli ki senin için kolay olmamış.”

Tanrım, gerçekten de bu konuyu mu açacaktı? Her şey olup bittiğinden beri bana doğrudan o ikisinden bahseden ilk

kişi oydu. Brooke bebekliğimden beri en iyi arkadaşımды, o yüzden onun, insanları inandırdığı gibi mükemmel bir melek olmadığını hep biliyordum (iki kelimeyle özetlemek gerekirse: Cole Fielding). Eskiden bunu takdir ederdim; işleri heyecanlı kılmak için biraz renk katmak gerekebilirdi. Ama *burnumun dibinden erkek arkadaşımı* çalmasını hiç beklemiyordum.

Steve'le, ben ikinci o üçüncü sınıftayken, okulun basketbol takımının parlayan yıldızı olduğunda çıkmaya başlamıştık. Öncesinde hep arka planda kalan biriydi. Zamanının çoğunu, annesinin karşılamak için iki işte birden çalıştığı eğitim kamplarında geçiriyordu ama sanırım bunun karşılığını almıştı, çünkü bir gün tuvalette bazı kızların onun hakkında konuştuklarını, kimsenin adını bile duymadığı bir çocuğun takımı taşımalarının ne kadar alışılmadık olduğunu anlattıklarını duydum ve o anda ona sahip olmam gerektiğini anladım. Birkaç hafta sonrasında çıkmaya başlamıştık. Onu popüler biri yapmıştım. Sosyal hayatı olmuştu. Kendi dünyama almıştım. Peki, karşılığında o ne yapmıştı? Beni terk etmişti.

Böylece, haziran ayında çok otoriter (kaba) olduğum için benden ayrılmak istediğini söyledikten sonra, annemin üzerinde çalıştığı bir film setini ziyaret etmek için annemle birlikte Mısır'a gittim. Babam zamanının yüzde doksan dokuzunda olduğu gibi iş için şehir dışındaydı. Brenda ise ilk torununu bekliyordu ve bunun için San Diego'ya gitmişti. O yüzden ya annemle gidecek ya da evde tek başıma takılacaktım. Bunun dikkatimi dağıtacağını, belki Steve'in beni özlemesini sağlayacağını ve uzaktayken aramızı nasıl düzeltebileceğimi bulabi-

leceğimi düşünmüştüm. Ayrıca, tamamen dürüst olmam gerekirse ki genellikle *duygular* konusunda öyle olmam, annemle birlikte eğlenebileceğimizi düşünmüştüm.

Bunun, annemin günde yirmi dört saat çalıştığı ve benim bir otel odasında tek başıma oturduğum başka bir yolculukla sonuçlanması kimseyi şaşırtmadı. Oda servisine ve lobide bulduğum Agatha Christie romanlarına şükürler olsun.

Ben annemle bir bağ kurmayı başaramasam da görünüşe göre yokluğumda Brooke ve Steve'in bunu başardığını rahatlıkla söyleyebilirdik.

Brooke'un evime gelip gözyaşları içinde bunun olmasını, *Steve'e aşık olmayı* asla istemediğini anlatması aklıma gelince tüylerim hâlâ diken diken oluyordu. Steve ve ben çıkarken, o ve Brooke her zaman iyi anlaşılırdı. Ben bunun iyi bir şey olduğunu düşünecek kadar aptaldım ama belli ki durum öyle değildi.

"Konuşmasak olmaz mı?" Sesim titriyordu. Dudaklarımı birbirine kenetledim. *Kendine gel, Ogilvie.*

Westmacott'un bakışları yumuşadı. "Elbette. Neden evden eğitimle başlamıyoruz? Son birkaç ayda evden eğitimin nasıl gittiğini anlatsana biraz, sen şeydeyken... eee..."

"Ev hapsi mi?" diye tamamladım.

"Ee, evet."

"İyiydi." Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Sanırım biraz yalnızlık çekmiş olabilirsin."

"İyiydi," diye tekrarlardım. Tanrım, neden bu kadar ısrarcıydı ki? Sadece onu birkaç saniye daha susturmak için, "ailem

bana bir at aldı,” diye ekledim. “Birkaç ay önce, doğum günümde. Şeyden hemen önce...” Sözümü yarıda kestim.

Gözleri parladı. “Bir at demek! Bu harika! Hangi cins?” Gerçekten de *o kadar* harika değildi. Bu, ailemin hep yaptığı bir şeydi: bana sırf pahalı olduğu için, katlanamadığım bir şeyler almak. Omuzlarımı silktim. “Şey, kahverengi?”

“Ona Green Gables Ahırları’nda mı biniyorsun?”

Başımı evet anlamında salladım. Devasa canlıların olduğu bir yer için son derece saçma bir isimdi. Görünüşe göre ailem bunu bilmiyor olsa da, annemin ata binen bir kızı olmasının imajı açısından iyi olacağına karar verdiği ve beni binicilik kampına yazdırdığı dördüncü sınıfın yazından beri atlardan nefret ediyordum. O zamanlar kampa yazılmayı kabul etmiştim, çünkü en azından geçici olarak da olsa varlığımı hatırlamıştı. O kadar da kötü değildi... Ta ki...

Kampın son gününde atlarımızı gösterdiğimiz sırada Marinda Kelly kendi atından düşerek yere yuvarlanmış ve kalçasını ve iki bacağına birden kırmıştı. Travmadan mı bahsettiniz? Ambulans çağırmak zorunda kalmışlardı. O karmaşadan sonra bir daha asla bir ata yaklaşmamaya yemin etmiştim. Belli ki ailem bu yeminimi unutmuştu.

Westmacott sanki at sevgimiz üzerinden bir bağ kuracakmışız gibi, “Oraya bayılırım! Oliver’ıma hep orada biniyorum!” dedi.

Tabii ki atları seven bir kadındı. Tabii ki öyle olacaktı.

“Harika.” Oliver diye at ismi mi olur? Yine de düşüncelerimi kendime sakladım. İhtiyacım olan son şey, döndüğüm ilk

gün okuldan uzaklaştırılmaktı. Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim.

En sevdiği atlardan, binicilik programından konuşmaya başladı ama en azından benimle ilgili sorular sormayı bırakmıştı.

Sonunda dersin bittiğini ve benim kaçma fırsatımı belirten zil çaldı. Ayağa kalkmak için doğruldum ama beni durdurdu. Elini alnına vurarak “Bekle, bekle,” dedi. “Seni buraya çağırma sebeplerimden birini söylemeyi unuttum! Okulun ilk birkaç ayını kaçırdığın için sana özel bir öğretmen ayarladık.” Duraksadı. “Aslında ailen ayarladı. Ben sadece aracıyım.”

Özel öğretmen mi? “Ben iyiyim,” diye itiraz ettim. “Öğretmene ihtiyacım—”

“Alice.” Kalın çerçeveli gözlüklerinin altından bir kaşını kaldırdı. “Evden çalışmalarını... eksik bulduk diyelim. Geride olmadığın tek ders Fransızca. Bunu bir öneri olarak değil, bir gereklilik olarak düşünün.” Gülümsemesi kayboldu ve aşırı neşeli sesi sertleşti. Sırtımda bir karıncalanma hissettim. “Tamam mı?”

Gözlerimi kırıştırdım ve başımı salladım.

“Harika!” Ellerini çırpı ve sesi, sanki demin bana hırlamıyormuş gibi aşırı coşkulu tonuna geri döndü. “Senin için Iris Adams’ı ayarladık.”

“Kimi?”

“Iris Adams. Onu tanımıyor musun?”

Omuzlarımı silktim. Burada bir sürü çocuk vardı. Her birinin adını nereden bilebilirdim?

Westmacott kaşlarını kaldırdı. Sanki hafızamı tazeleyecekmiş gibi, “Anaokulundan beri aynı okula gidiyorsunuz,” dedi.

Başımı iki yana salladım.

Elindeki kağıt parçasına baktı. “İşte, tüm bilgiler burada. Bugün okuldan sonra evinize gelecek. Hepimiz bu şekilde olmasını kararlaştırdık çünkü—”

“Harika,” diyerek sözünü kestim ve kağıt parçasını elinden kaptım. “Teşekkürler.” Gülümsemesi yeniden ortaya çıkmadan önce yüzünde bir anlık kızgınlık gördüm.

“Tamam. Mükemmel. Ve Alice?”

“Evet?”

“Hayat sana limon verse de sen limonata yapabilirsin!”

Başparmağımla onu onayladım.

Dört gözle bekliyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

IRIS ADAMS

31 Ekim

11:45

GÖRÜNMEZ OLMANIN pek çok avantajı vardı.

Filmlerdeki o havaya karışmak gibi olan gerçek görünmezlikten bahsetmiyorum. Demek istediğim, olduğunuz kişi (sizin olduğunuzu düşündükleri kişi) insanların ilgisini çeken türde olmadığı için, insanların basitçe ve gerçekten görmediği türde bir kişi olmak. İnsanlar sizi görmediği için konuşmaları dinlemek, davranışları gözlemlemek ve kalıpları öğrenmek için serbestsinizdir. Tüm bunlar, özellikle de lisede hayatta kalmak için çok önemlidir.

Castle Cove Lisesi'ndeki tüm Esas Çocuklar birbirlerine soyadlarıyla hitap ediyordu ki bence bu tuhaf ve iğrenç bir alışkanlıktı ve kötü bir burbon alemindeki erkek borsacıları hatırlatıyordu. Örneğin ben bugün, ilk ismi Rebecca olan Kennedy'yi beden eğitimi için giyinirken edindiğim bazı bilgileri ortaya saçarak, İleri Biyoloji dersindeki rutin kötü kız davranışlarından vazgeçirmeyi başarmıştım.

Kennedy, onun bu dersten A almasını sağlamama rağmen laboratuvar partnerim olmaktan mutlu değildi. Her laboratuvar gününde bana bakıp iç geçiriyor, sanki şah damarını kesmişim gibi boynunu kıvırıyor ve sonra, “Yine mi oduncu gömleği?” diyordu. Kıyafetlerimin eleştirilmesini isteseydim, öğle yemeğinde Yapışık Sürtükler’le birlikte otururdum. En azından onlar kendi kıyafetlerini dikiyorlardı ve bu da takdire şayan bir şeydi ama sohbetleri fena halde sıkıcıydı. Hem ölü bir amigo kız gibi giyinmişken benim kıyafetimi eleştirebilecek son kişi Kennedy olabilirdi. Bugün Cadılar Bayramı olsa da olmasa da.

Genelde kafama takmazdım bunları. İnsanları görmezden gelmede oldukça iyiydim ama bugün o günlerden biri değildi, çünkü bütün gün Alice Ogilvie’nin sancılı geri dönüşüyle ve bunun benim için ne anlama geleceğini düşünmek zorunda kalmıştım.

Özür dilerim, klanının ona verdiği ismi kullanmak gerekirse, *Ogilvie*.

Kennedy tam saçlarımı eleştirmeye başlamıştı ki bir yandan yüzünün bembeyaz kesilmesini şekilde kurbağamızın karnını yararken diğer yandan sözünü kesmeye karar verdim.

“Rebecca,” dedim. “Cole ile olanları duyduğuma çok üzuldüm. Senin için büyük bir darbe olmalı.”

Yüzünü yelledi. “*Kennedy* demeni tercih ederim. Ve sen neden bahsediyorsun?”

Kusursuz şekilde anlayışlı bir ifade takındım: Dudaklarımı hafifçe büzdüm, çenemi içeri doğru çektim, başımı eğdim. “Vay canına, of ya, özür dilerim, ben senin bildiğini sanıyordum.”

“Ne diyorsun be,” dedi. “Sen neden bahsediyorsun, Eileen?”

Kendimden emin bir şekilde ona, “Iris,” diye hatırlattım. Kurbağanın derisini, onun parlak ve gözenekli iç organlarını iyice görebileceği şekilde ayırdım. Her şeyin içi dışından çok daha farklıydı. Çoğu insan bunu görmeyi umursamazdı.

“Baloya Madison’la, yani demek istediğim Fletcher’la gidiyormuş. Seninle gitmeyecek miydi?”

Bu iş gerçekten de küçük çocuklarla uğraşmak gibiydi. Bir şeyi yapmalarını istemiyorsanız dikkatlerini dağıtmanız gerekirdi. Biraz çikolata verirdiniz, telefonunuzdan parlak renkleri olan bir oyun açardınız ve işte oldu bitti: Kriz önlendi. Bundan söz etmenin Kennedy’nin hoşuna gitmeyeceğini biliyordum; bütün Esas Çocuklar, Yat Kulübü’ndeki yıllık yelken balosuna bayılırlardı. Bu onların açık saçık pahalı elbiseler alıp bir tür yerel kraliyet ailesi üyesiymiş gibi davranma ve bir yıllık üniversite eğitimini karşılayabilecek kadar pahalı olan içki şişelerini kafaya dikme zamanlarıydı.

Neşteri Kennedy’ye uzattım ve arkama yaslandım.

Kennedy’nin o zavallı kurbağayı paramparça edişini izlemek gerçekten çok keyifliydi. Neyse ki hayvan çoktan ölmüştü.

Öğle yemeğinde Spike ve diğer Bölgeciler’le birlikte kafeteryanın arka tarafındaki her zamanki yerimi aldım. Bize ayrılan yer orasıydı. Castle Cove kafeteryasında sosyal düzene kesinlikle uyulurdu. Bölgeciler arka tarafta, son masalarda otururdu. Serseriler, daha iri Esas Çocuklar’dan biri onlarla uğraşmaya

karar verirse hızlıca kaçabilsinler diye sağda, çıkış kapılarının yanında otururdu. Solumuzda, kendir giysiler ve vintage tokalarla tutturdukları dağınık topuzlarıyla grup halinde takılan Yapışık Sürtükler vardı. Kafeteryanın ön tarafı ellerinde iPad'leri ve lekeli gözlükleriyle asosyaller tarafından ele geçirilmişti. Onların yanında, neredeyse tam ortada parıltılı görünümlü ve cıvıl cıvıl Dansçılar bulunuyordu. Sporcu Esas Çocuklar, neşeli halleri, küfürleri ve üstlerinden çıkarmadıkları takım tişörtleriyle, ikişer tepsi yemekle soldaki masalara dağılırdı. Ve ortada, ama tam ortada, çünkü geri kalanımız onların ısıltılarının etrafında döndüğümüz için, Esas Çocuklar olurdu. Gösterişli, sağlık ve para saçan halleriyle kolay bir hayatın yansıması gibydiler. Orta alan onlar için en iyi yerdi; bu şekilde, ne yaparlarsa yapsınlar, gönüllü (ya da değil) bir izleyici kitlesine sahip olurlardı.

Bölgeciler, Castle Cove'da edindiğim arkadaşlarımdı ve hayatımız boyunca çoğunlukla zorunluluktan bir araya geldiğimiz söylenebilirdi. Çünkü... gelecek habere hazır olun: Hepimiz *fakirdik*.

Annem bir barda çalışıyordu. Barın sahibi olsaydı ve özellikle de güzel bir barın sahibi olsaydı durum farklı olurdu ama öyle değildi. Moon Landing'de içki servisi yapıyor, insanların gözyaşlarını siliyor ve nemli, buruşuk banknotlarını kurutmak için vantilatöre tutuyordu, çünkü o paraya ihtiyacımız vardı. Castle Cove'da ya hizmet edilen ya da hizmet eden olurdunuz. Spike'ın babası Castle Cove Lisesi'ndeki hademelerden biriydi. Sahil kenarındaki görkemli evinizin cilalı ve ısıltılı olma-

sını mı istiyorsunuz? Bölgecilerden beşinin ailesi kiralarını bu şekilde ödüyordu.

Bana kalırsa bazılarımız kıt kanaat geçiniyordu ve bazılarımızın durumu da iyiydi ama bu şirin sahil kasabasındaki ve okuldaki diğer herkesle kıyaslandığında biz en dipteydik.

Spike ve diğer Bölgeciler bir sonraki Zindan Ustası'nın kim olacağı konusunda derin bir sohbete dalmış durumdaydı. Ben de sandviçimi çıkardım. Masanın diğer ucunda Cole Fielding sarışın kafasını kollarının üzerine koymuş bir şekilde uyukluyordu. Uyumak bile dikkat dağıtacak kadar çekiciydi.

Zora beni bakarken yakaladı ve kıkırdadı. "Demek deri giyen erkeklerden hoşlanıyorsun, Iris?"

Cole Fielding hiçbir gruba dahil değildi. Bazı Esas Kızları saymazsak tabii. Onu şeker gibi elden ele dolaştırıyorlardı. Bazı özel yeteneklere sahip olduğu yaygın olarak biliniyordu.

"Hah," dedim. "Teşekkürler, ben almayayım."

Bunu hiç düşünmüyor da değildim. Özellikle de Seaside Buz Pisti'ne paten kaymaya gittiğimde tezgahın üzerinden bana patenleri uzatırken o uyuşuk sesiyle gülümseyerek, "Merhaba Iris," dediğinde. Önemli olan Iris'i nasıl söylediğiydi. *Aiiiii-rissss*. Sanki söylerken çok iyi hissediyormuş gibi.

Başımı iki yana salladım. Katı bir kendime saklama politikam vardı çünkü romantizmin trajedi demek olduğunu öğrenmiştim. Biraz fantezi kurmanın kimseye zararı olmazdı ama Cole pisliğin teki olsaydı onu görmezden gelmek daha kolay olurdu.

Kafalar kafeteryanın önüne çevrilince bir kıpırdanma oldu.

Hani filmlerde herkesin ve her şeyin aniden sessizleştiği sahneler olurdu ya?

Aynen öyle oldu. Bölgeciler bile dönüp baktılar.

Esas Çocuklar'ın en meşhuru görünmüştü.

Alice Ogilvie, Castle Cove'un kaybolan kızı.

Demek istediğim, anlıyordum. Öylece... ortadan kaybolamazdınız. Yani, kaybolabilirdiniz ve kaybolan birçok kız vardı ama genellikle hava karardıktan sonra ve çoğunlukla dengesiz erkekler tarafından korkunç şekillerde ortadan yok olurlardı.

Birçoğu yalnızca... puf diye yok olmazdı.

Ve sonra... geri gelmezlerdi.

Hikayenin tamamını bilmiyordum, sadece kırık bir kalp ve küçük bir kıskançlıkla ilgili olduğunu düşündüğüm bazı parçalarından haberim vardı ama Castle Cove kasabasının Alice'i bulmak için çok fazla zaman ve para harcadığını ve Alice'in, sadece soyadlarını kullanan arkadaşlarının TikTok videoları çekmek veya boş zamanlarında her ne yapıyorlarsa onu yapmak yerine mumlu anma törenleri yaptıklarını biliyordum. Ve şimdi çok kızgınlardı.

Alice Ogilvie kafeteryanın önünde donup kalmıştı. Normalde hemen gidip Henderson, Kennedy, Park ve Donovan'ın yanına otururdu ama onlar kendilerini bir kaplumbağa gibi kabuklarına kapatmışlardı ve ona bakmıyorlardı.

Alice'in başını dik tutacağını ve herhangi bir yere oturacağını düşünebilirdiniz ama öyle yapmadı. Sadece orada durdu kaldı.

Dudakları titriyordu.

"Dostum," diye mırıldandı Spike. "Bu biraz üzücü." Bir an

için Alice Ogilvie'ye üzüldüm. Kimsenin seni istemediğini bilmek acı verici olmalıydı.

Esas Kızlar'ın masasında bir hareketlenme oldu. Pamuk şekerden farksız bir insan olan Brooke Donovan ayağa kalktı ve Alice'e el salladı. Kennedy ise onu tekrar aşağı çekti.

Ama biraz önce dudakları titreyen Alice Ogilvie, Donovan'ın yüzüne baktı, yavaşça orta parmağını kaldırdı, sonra arkasını döndü ve bir hışımla kafeteryadan dışarı çıktı.

Aniden Alice Ogilvie'ye karşı kısa ve şaşırtıcı bir hayranlık duydum.

Resmen nezakete hareket çekmişti.

Okuldan sonra Westmacott'la randevum vardı. Ofisi birçokları tarafından kötülenirdi ama ben öyle düşünmüyordum.

Onun ışıltılı dekoru, armut koltukları ve duvarlara astığı ilham verici posterler beni rahatsız etmiyordu. Yani bir rehberlik danışmamndan ne beklerdiniz ki? Thanos mu? Hadi ama.

Ayrıca ofisinde her zaman atıştırmalıkları olurdu. Tahıllı ve kuru meyveli barlar, meyveli sakızlar, cipsler, çıtır lahanalar, aklınıza ne gelirse. Bir keresinde bana bunun sebebinin pek çok kızın Castle Cove Lisesi'nde yemek yerken görülmek istememesi olduğunu söylemişti (bu da girmemize gerek olmayan başka bir konu) ve onu görmeye geldiklerinde karınlarının çok aç olduklarını biliyordu. En azından kapalı kapılar ardındayken yiyebilirlerdi. İçeri girdiğimde bana bir paket çilekli sakız uzattı ve ben de hemen yırtarak açtım çünkü aptal değildim

(bedava yemek) ve ayrıca Alice Ogilvie'nin evine kadar bisikletle uzun bir yolum vardı.

Bayan Westmacott bir klasörü masası boyunca itti. "Al bakalım. Seni şanslı seni."

Açgözlü bir şekilde mavi klasöre baktım. Bu sıradan bir mavi klasör değildi. Üç bin dolar değerinde mavi bir klasördü. Annemle beni Castle Cove'dan ve Şey'den sonsuza dek kaçırmaya bir adım daha yaklaştıracak üç bin dolar.

Kendimi hazırladım. Şu anda Şey'i düşünmeyecektim. Şu anda bir iş üzerindeydim.

"Geri döndüğü ilk günün pek de iyi geçtiğini sanmıyorum," diyerek klasörü sırt çantama yerleştirdim. "Grubu ona soğuk davrandı."

Bayan Westmacott başını aşağı yukarı doğru salladı. "Alice kendi kuyusunu kendi kazdı. Şimdi o kuyuda biraz debelenmek zorunda. Her eylemin sonuçları vardır."

Gözleri ofisin köşesindeki bir kutuya kaydı. Kutudan aşırı büyük spor ayakkabılar, birkaç *Lost* DVD'si ve rahatsız edici derecede fazla Michael Jordan hatıra eşyası taşıyordu. Gözlerini tekrar bana çevirdi, sonra masasına baktı.

Eyvah. Sanırım rehber öğretmenim ağlamak üzereydi. Geçen yıl boyunca Koç Donovan'la birlikte olduğunu hepimiz biliyorduk. Nasıl bilmezdik? Toplantılar sırasında her zaman ona biraz fazla yakındı ve kendi sahamızda oynanan maçlarda kesinlikle tribünlerdeki en gürültülü kişiydi.

Duygusuz görünmek istemem ama rehberime rehberlik yapmak istemiyordum.

Aceleyle sırt çantamın fermuarını çektim ve omzuma attım.

Westmacott masasının üzerindeki kutudan bir mendil çıkardı ve sonunda bana baktı. “Alerjilerim çok azdı, kusura bakma.”

Tereddütlü bir şekilde, “Şey, ben gitsem iyi olur,” dedim. Buğulu gözleri benimkilere kilitlendi.

Nazik bir şekilde, “Evde işler nasıl gidiyor?” diye sordu.

Ellerimi sırt çantamın kayışlarına doladım. Hassas bir noktayı dürtüyor, bir açık arıyordu. Westmacott nazik biri olabilirdi ama bazen fazla ısrarcıydı. Bilgi almak için çok bastırıyordu. Her zaman tetikte olmak zorundaydınız.

Ağustos ayında bir... olay olmuştu. Okul henüz açılmadığı için kimsenin bilmemesi gerekirdi ama annem ağrı kesici ilaçlarımı yazdırırken eczanede Westmacott’la karşılaşmıştık. Deniz kenarında paten kayarken düştüğüm bahanesine kesinlikle inanmadığını söyleyebilirdim.

Bayan Westmacott alçıma komik suratlar çizmek istemişti ama ben izin vermemiştim.

Konuyu değiştirdim. “Yani, bunu sadece bu dönemin sonuna kadar yapmak zorundayım, değil mi? Ve derslerden A alamasa bile ben paramı alacak mıyım? Derslerden kalsa bile paramı alacağım, değil mi?”

“Doğru. Ailesi kabul etti. O senin düşündüğünden daha zeki biri. Alice’e ulaşmanın anahtarının sadece ona inanacak birinden geçtiğini sanıyorum.”

“Bayan Westmacott,” dedim. “Kabalık etmek istemem ama ben Alice Terbiyecisi olamam. Ona özel ders vereceğim, hepsi bu.”

“Belki seni at binmeye götürür, Iris. Belki de arkadaş olursunuz. Dünya beklenmedik şeylerle doludur.” Bayan Westmacott gülümsedi. “Bir arkadaşına sahip olmak dünyanın en kötü şeyi olmazdı.”

Gitmek için dönerken “Eh,” dedim. “O arkadaş Alice Ogilvie’yse olurdu.”

Alice Ogilvie’nin evinin tuğladan yapılmış devasa garaj yolunun sonuna geldiğimde midem gurulduyordu. Westmacott’tan daha fazla atıştırılacak almadığım için pişman olmuştum.

Evi önümde yükseliyordu. Devasa bir ev olmasına şaşırma-mıştım; insanların kapalı yüzme havuzlarının, ev sinemalarının ve kendi bowling salonlarının olduğu Castle Cove’da bu normaldi. Sadece Castle Cove Yat Kulübü’ndeki tekneler bile yüzen malikaneler gibiydi. Eğer bir şey büyük ve gösterişli değilse, Castle Cove’a ait olamazdı. Yat Kulübü son bir yıldır tadilattan geçiyordu; yeniden açılışı bu yılki yıllık yelkenli yarışları sırasında olacaktı. Bu, kasaba için büyük bir olaydı. Alice, Steve tarafından terk edilmemiş olsaydı, muhtemelen şu anda yelken balosu için elbisesini diktiriyor olurdu. Çift kanatlı ön kapı açıldığında dışarıda bisikletimi kilitliyordum ve kahverengi kazaklı, gri pantolonlu, güler yüzlü bir kadın kafasını uzattı.

“Sen Iris olmalısın,” dedi gülümseyerek. “İçeri gel. Alice yukarıda.”

Adımımı içeri attığım anda nefesim kesildi, elimde değildi.

Daha önce hiç böyle bir evde bulunmamış, sadece dışarıdan görmüştüm. Burası bir uçak hangarı büyüklüğündeydi. Tavanlar en az on beş metre yüksekliğindeydi ve bir duvarın tamamı güzel, sakın denize bakan devasa pencerelerden oluşuyordu.

Yani ben de okyanus kıyısında yaşıyordum ama şehir merkezinin bir kenar mahallesinde, annemle birlikte iki yatak odalı bir dairede kalıyordum. Oradaki sahil çoğunlukla kayalıktı ve güzel dalgalar olurdu ama bunlara bakan pencerelerden oluşan bir duvarımız yoktu. Dışarı bakabileceğiniz tek bir pencere ve sahile inebileceğiniz, çürümeye yüz tutmuş ahşap merdivenler vardı.

Bir anlığına kendime, sadece acı çekmeme neden olduğu için hissetmeme engel olduğum bir arzuya kapılma izni verdim. Annemi ve hayatımızı seviyordum ama bazen... denize bakan güzel bir pencerem olsun istiyordum. Sahilin büyük kısmını oluşturan keskin kayaların üzerinde ayakkabı giymek zorunda kalmak yerine, kapımın hemen önündeki kumu ayak parmaklarımda hissetmek istiyordum. Bazen tüm hayatımın keskin kayaların üzerinde gezinmek gibi olduğunu hissediyor ve arada bir yumuşak kumlarda rahatlamak istiyordum.

Kadın, “Çok güzel, öyle değil mi?” dedi.

Dikkatimi tekrar toplayarak, “Evet,” dedim. “Kesinlikle. Siz Alice’in annesi misiniz?”

Umarım karnımın gurultusunu duymazdı.

Kadın güldü. “Ah, hayır, hayır. Ben Brenda. Alice’le ben ilgileniyorum.”

“Alice on yedi yaşında,” dedim.

Gölümsedi. “On yedi yaşındaki Alice’in bile bazen ilgilenilmeye ihtiyacı var.”

Telefonunu çıkardı, ekrana dokundu ve kulağına götürdü. Evin içinde uzaklardan bir yerden bir telefon sesi duydum.

Brenda telefona, “Arkadaşın burada,” dedi.

Alice Ogilvie ikinci katın derinliklerinde bir yerden, “ÖZEL ÖĞRETMEN,” diye bağırdı.

Brenda kıvrımlı beyaz bir merdiveni işaret etti. “Sağdan beşinci kapı.”

Kendimi genelde pek küçük hissetmezdim ama şu anda Alice’in evinde kendimi biyoloji dersindeki kurbağa kadar küçük hissediyordum.

Hani birinin evine gittiğinizde duvarlarında sevimli çocuk fotoğrafları olduğunu görürdünüz ya? Yanaklarına doğum günü pastası bulaşmış halde, plastik kova ve küreklerle kumda oynarken, üzerinde okul kıyafetleriyle aralıklı dişleriyle gülümserken...

Alice’in evinin merdiven duvarlarında sıralanan pahalı çerçeveli güzel fotoğrafları öyle değildi. Belki üç ya da dört yaşlarındaki küçük Alice bile saçları mükemmel şekilde yapılmış halde, şık saten elbiselerle kadife yastıkların üzerinde poz vermişti. Ve Alice’in ailesiyle birlikte hiç fotoğrafı yoktu. Sadece Alice vardı, tek başına.

Aslında ev tümüyle biraz ürkütücü sayılırdı ve insana kendini yalnız hissettiriyordu. Burada buluşmak zorunda olduğumuz için biraz pişmanlık duyuyordum, ama benim evimde olmaktan iyiydi. Alice Ogilvie’yi orada istemezdim.

İkinci kattaki kapıları saydım. Toplam yedi tane vardı. Beşincisini çaldım.

Alice, “İçeri gel!” diye bağırdı.

Kapıyı açtım. Alice kocaman bir yatağın üzerine yayılmıştı. “Pislikler,” diye mırıldandı ve telefonu yatağın üzerine, yanına fırlattı. Yuvarlanarak döndü ve bana baktı. Castle Cove İlkokulu’ndan beri her yıl en az iki dersi birlikte almamıza rağmen kim olduğuma dair hiçbir fikrinin olmadığı belliydi.

Bugün okulda giydiği tuhaf kıyafeti –matematik dersinden çok film galasına yakışan kısa etekli korkunç bir kombin– çıkarmış ve yoga pantolonuyla bir tişört giymişti.

Acı bir şekilde, “Cehennemime hoş geldin,” dedi. “Ailem sana ne kadar ödüyor?”

“Kendin sor onlara,” dedim. “Geçsen de geçmesen de ben paramı alıyorum, bilesin diye söylüyorum.”

“O zaman senin için ne kadar kolay bir iş,” diye içini çekti. “Herhangi bir yere otur da başlayalım. Oldukça yoğunum.”

Alice yatağında kıpırdamadan yatıyordu. Aslında ne şimdi ne de başka herhangi bir zaman yapacak bir işi varmış gibi görünmüyordu.

Bir sürü karton kapaklı kitabı ayağımla itip yatağının yanındaki kanepeye doğru yol açtım. Oturdum ve sırt çantamın fermuarını açtım. Yine içini çekti.

“Hadi sor artık.”

“Pardon?”

“Sor işte. Sormak istediğini biliyorsun. Herkes istiyor.”

“Neyi sorayım?” Aptala yatmaya karar verdim. Tabii ki ne-

rede olduğunu bilmek istiyordum. Ama Alice'in daha çok bir kedi gibi olduğu hissine kapılıyordum: Siz oynamak istediğinizde, onlar istemezdi. Kendi şartlarında oynamayı tercih ederlerdi, özellikle de işin içinde sizi rahatsız etmek varsa.

"Neler olduğunu. Nerede olduğumu. Neler yaptığımı. Sormak istediğini biliyorsun, Irene."

Alice'in çok güzel buz mavisi gözleri ve yumuşacık görünen, zarif sarı saçları vardı. Müşterilerine limonlu su ikram eden, yüzlerine sıcak havlular koyan ve benzeri şeyler yapan bir kuaföre haftada bir gittiğini gösteren saçlar.

"İris," dedim. "Adım Iris."

"Neyse ne."

"Aslına bakarsan neyse ne değil, benim adım bu. Sana Abigail dememi ister miydin?"

Sırıttı. "Sen kazandın. Hadi sor."

"Bu beni hiç ilgilendirmiyor," dedim.

Aslında öğrenmek için çıldırıyordum. Açıkçası, herhangi bir şekilde zarar görmediğini bilecek kadar gerçek suç dizileri izlemiştim; aksi bir durum olsaydı hastanelik olurdu. Cove Gazetesi'nde ve KWB'de yayınlanırdı. Ama bunlar olmamıştı. Aslında hiçbir şey olmamıştı. Gazetede yeni hiçbir haber çıkmamıştı. Alice Ogilvie'yle ilgili her şey öylece... kesilivermişti. Evine götürülmüş ve bugüne kadar orada kalmıştı. İçimde, her nereye gittiye orada yalnız olmadığına dair bir his vardı.

Alice bana biraz sinir bozucu bir şekilde bakıyordu. Kafamı aşağı eğdim, mavi ödev klasörünü çıkardım ve karton kapaklı kitaplardan biri gözüme çarptı. Eğilip yerden aldım.

Nil'de Ölüm. Agatha Christie.

Kitap fazlasıyla yıpranmıştı; cümlelerin altı çizilmiş ve sayfaların uçları kıvrılmıştı.

Alice, “Gizem romanlarını severim,” dedi. “Son ana kadar gerçekte ne olduğunu asla bilemezsin ya. Her şeyi, okumaya devam ettikçe bir araya getirirsin.”

Bana göz kırptı ve sonra yerinde döndü.

“İlginçmiş,” dedim. “Bu tür şeyleri okumayı seviyor olman ve bir şekilde kendini Castle Cove’un en büyük gizemlerinden birinin ortasında bulman yani. Henüz çözülememiş gizemlerden birinin.”

Bir omzunu silkti. Ben de içimi çektim. Yorulmaya başlamıştım ve yapacak işlerimiz vardı. “Nereden başlamak istersin, Alice? Edebiyat, tarih?”

Boğuk bir sesle, “İnsanların düşündüğü gibi değil zaten,” dedi.

“İnsanların ne düşündüğünü bilmiyorum,” dedim. “Belki evden kaçmışsındır. Belki ürkütücü bir tarikat lideri tarafından kaçırılmış ve beynin yıkanmadan önce kaçmayı başarmışsındır. Belki de geçici hafıza kaybı yaşamışsındır. Kim bilir? Şahsen, ben birilerine ders vermek için kaçtığını düşünüyorum.”

Sırtüstü döndü ve sonra da doğruldu.

Kayıtsız bir şekilde, “Peki neden böyle düşünüyorsun?” diye sordu.

Parmaklarımla saymaya başladım. “İlk olarak, kötü bir ayrılık yaşamıştın, değil mi? Ve en iyi arkadaşın şimdi eski sevgilinle birlikte. Bu, canını yakmış olmalı. İkinci olarak,

haberlerde evinizde bir vazonun kırıldığını söylemişlerdi. Ama üzerinde senin, ailenin ve hizmetçinin parmak izlerinden başka parmak izi bulamadılar. Belki de vazoyu insanları başka yere yönlendirmek için sen kırmışsındır?”

Alice, “Bakıcı,” diye araya girdi. “Hizmetçi olan Bibi.”

“Her neyse,” dedim. “Demek istediğim şu, ki burada bir yargıda bulunmuyorum, kendi başına mı ortadan kayboldun? Aferin sana. Eğer olduğun yerde işler senin için kötüyse, çekip gidersin.”

“Sen böyle mi yapardın?” Sesi hâlâ kayıtsızdı ama gözleri, sanki... ilgisi uyanmış gibi pırıl pırıl parlıyordu.

Edebiyat dersimizin Yunan mitolojisi kısmını ödev klasöründen çıkarırken usulca, “Herkesin gemiyi terk etme hakkı vardır,” dedim. “Belki de İkarus gibi güneşe çok yakın uçmuş-sundur.”

Başını eğdi. “Kim gibi ve bu da ne şimdi?”

“Ev ödevin. İkarus üzerine okuma. O ve babası kaçabilmek için kanatlar yapmaya karar verdi ama kanatlar tüy ve balmundan yapılmıştı ve babası ona güneşe çok yakın uçmamasını söyledi, çünkü güneş kanatları eritip yakardı, ama İkarus dinlemedi, çünkü inatçı ve gururluydu ve tam da öyle oldu ve boğuldu. Sen şansını kullandın Alice, ama dönüp seni vurdu.”

Alice dikkatle bana baktı. “Hah. Şu küçük dedektife de bakın. Ama pek bir şey bildiğini sanmıyorum.”

Ağlayacak mıydı yoksa? Çünkü bu işe bunun için girmemiştım. Westmacott’a söylediğim gibi, Alice Terbiyecisi olmayacaktım.

Ama ağlamadı. Kısa bir süre burnunu çekti ve sonra, “Pe-kala, kanatlı adam hakkında başka ne bilmem gerekiyor?” diye sordu.

Evden çıkarken Brenda bana içi makarna dolu plastik bir kap verdi. “Senin için. Hava karardı bile. Eve gidince acıkmış olursun.”

Bu kasvetli ve aşırı büyük evde karnımın gurultusunu duyduğu belli olan bu nazik kadından plastik kabı alırken birden ağlamak istedim.

Bazen insanların nazik olabileceklerini unutuyordum. Onlardan bir şey istemenize gerek kalmayabileceğini. Bunu nazik oldukları için yapıyorlardı. “Teşekkür ederim,” dedim.

“Ah,” dedi Brenda. “Birbirimize numaralarımızı verelim. Ne olur ne olmaz diye. Alice’in tüm arkadaşlarının numaraları bende var. Seninkini de almak isterim.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Ben sadece ona özel ders veriyorum. Birlikte takılmayacağız ya da başka bir şey yapmayacağız.”

Telefonunu bana doğru salladı. “Sadece ona göz kulak olmak istiyorum. Sanırım nedenini tahmin edebilirsin.”

Sırt çantamı yere bıraktım ve fermuarını açarak kabı içine yerleştirdim. Cebimden telefonumu çıkardım ve Brenda’ya numaramı söyledim. Hemen bana mesaj attı.

Merhaba, Alice’in yeni arkadaşı!

Eve dönüş yolunda kap sırtıma çarpıyor, keskin deniz rüzgarı yüzümü kesiyordu. Ellerim üşümüştü. Kostümleriyle

şeker toplayan çocuklar, yastık kılıfları, kovaları ve maskele-riyle dışarıdaydılar. Annem her zaman beni dışarı çıkarmak için işten birkaç saat izin alırdı. El ele dolaşmalarımızı özle-miştim. Sadece ikimiz olduğumuz zamanları.

Bisikletin kollarını tutarken bileğimde anlık bir ağrı hisset-tim. Alçının çıkarılmış olmasına ve günlük bilek egzersizleri-mi yapmama rağmen, hâlâ arada bir ağrıyor ve bana sürekli olarak Şey'i hatırlatıyordu.

Midem düğüm düğüm olmuştu.

Alice her ne yaptıysa, kanatlı olsun ya da olmasın, Babam her nereye ve neden gittiyse, bence ölümcül bir hata yapmıştı.

Geri dönmüştü.

R. KENNEDY’NİN İPHONE’U
GRUP MESAJLAŞMASI

15:22

Rebecca Kennedy: Beni öldürmeyin, olur mu? Babam az önce bana mesaj attı ve DJ Porcini’nin bu akşamki partide çalamayacağını söyledi...

Helen Park: NE DİYORSUN

RK: Biliyorum; Üzgünüm. Sanırım Ibiza’daki bir son dakika etkinliğine gitmiş ve... of ya. Üzgünüm. Berbat bir durum

RK: Peki, KİMİN geleceğini biliyor musunuz?

RK: Tahmini olan var mı?

HP: Steve mi?

RK: Ne?

HP: Steve geliyor mu?

RK: ...ee, tabii ki. Öyle değil mi, BD?

Brooke Donovan: Evet. Orada olacağız

RK: Pekala, söylüyorum. COLE

HP: Kennedy! Çok saçma

RK: Ne var? Donovan onun sahibi değil ya

Ashley Henderson: Çıkıyorum gruptan

BD: Henderson sen geliyor musun?

AH: Hayır tabii ki, LA'de olacağım. Babamın galası var

RK: tmmm haber verdiğin için tşk

BD: Kennedy

AH: Sorun yok, sadece biraz kıskançlık yapıyor

RK: Hiç de değil

HP: DJ'lik yapabilecek başka biri var mı? Feral Bunny buralarda mı? Babana sorsana, Kennedy

RK: Hayır diyor

RK: Brookcum, Cole için çok özür dilerim. Artık Steve'le birlikte olduğun için sorun olmayacağını düşündüm.

BD: Umurumda değil

RK: Güzel. okuldaki TÜM erkeklere sahip çıkamazsın, hahaha

RK: En azından birkaç tanesini bize bırakmalısın.

HP: DJ UnderCeej gelebilir belki? Trevor Pennington'la çıkarken annen onu biraz tanıyordu, değil mi Brookcum?

BD: Bu da ne demek oluyor, Kennedy?

RK: Hahaha hiçbir şey. Sadece diyorum ki üzölmene gerek yok çünkü artık senin Steve'in var. Herkes senin olamaz brookcum hahaha

BD: BUNU BİLİYORUM kennedy

HP: Müziğı birinin Bluetooth hoparlöründen dinlemek zorunda mı kalacağız? Felaket.

RK: OF PARK YA. Aş artık. Babam Frank Sea'nin yelken balosuna gelmesini sağlayacağını söyledi, tamam mı?

AH: Frank Sea galada alıyor!

HP: NE!

RK: En azından Őefiniz o özel kokteyllerden
hazırlamıŐtır, değil mi?

HP: Sanırım

RK: Sadece birkaç tanesini kafana dik, farkı anlamazsın
bile

HP: Of, tamam

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ALICE

31 Ekim

20:50

“Neden ondan nefret etmeyecekmişim ki? Bana bir insanın bir insana yapabileceği en kötü şeyi yaptı.”

—AGATHA CHRISTIE, *VE AYNA KIRILDI*

IRIS ODAMDA BELİRDİĞİNDE ONU hemen tanımıştım ve bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama adını öğrenme zahmetine hiç girmediğim için kendimi biraz kötü hissettim. Yani, zamanımı okuldaki herkesin ismini öğrenmeye harcasaydım başka bir şey yapacak zamanım kalmazdı ama... Sanırım biraz daha çaba gösterebilirdim.

Beklediğim kadar kötü çıkmamıştı. Saçları son derece havallı sayılırdı, çoğu insanda kötü duran ama ona yakışan, yataktan henüz kalkmış gibi dağınık görünen saçları vardı. Ve garip bir şekilde, giyinişi aslında demode değildi. Doğru parçalara sahipti; oduncu gömleği, Converse ayakkabılar, ama sanki hepsini

tamamlayacak bir şey eksikti. Belki de ben ona yardım edebilirdim. Castle Cove'daki diğer zeki çocukların çoğunun aksine, zekasını yüzüme vurmamasını takdir etmiştim. Aptal olmadığımı biliyordum; sadece okul hiçbir zaman ilgimi çekmemişti.

O gittiğinden beri odam sessizliğe bürünmüştü. Fazla sessizdi. Tek düşünebildiğim, Cadılar Bayramı gecesinde olmamız ve ben burada tek başıma otururken tüm eski arkadaşlarımla Levy Kalesi'ndeki geleneksel partide olduğu gerçeği idi.

Brooke'un göz kamaştırıcı bir şekilde orada olduğundan ve Steve'le birlikte kalenin koridorlarında gezinirken ona o kalenin bir zamanlar ailesine ait olduğunu ve büyükannesinin bir zamanlar orada yaşadığını hatırlattığından emindim. Sanki dünyada hiçbir şey umurlarında değilmiş gibi başlarını birbirine eğmiş ve el ele tutuşmuş gülüşüyorlardı. Sanki birbirlerini tanımalarının tek sebebi ben değilmişim gibi. Sanki ben hiç yokmuşum gibi.

Bu görüntü kafamın içinde tekrar tekrar canlanıyordu. iPad'im kapı Netflix'te dandik bir şeyler açtım ama bu bile beynimi susturmama yardımcı olmadı. Sadece o partiyi, Steve'i, Brooke'u, bu yaz olanları ve tüm bunların ne kadar adaletsiz olduğunu düşünebiliyordum.

Artık dayanamıyordum. Ben burada tek başıma otururken onlar orada eğleniyorlardı. Orada olmayı ben de en az onlar kadar hak ediyordum. Brooke erkek arkadaşımı çalmıştı ve bir şekilde kötü olan ben mi oluyordum?

Yataktan fırladım, gardırobumun kapağını açtım ve üzerime bir şeyler geçirdim.

Giyindikten sonra gizlice aşağı indim. Brenda odasında idi, böylece ben de herhangi bir soruyla karşılaşmadan dışarı çıkıp arabama, yani ailemin bir başka suçluluk hediyesine kadar gitmeyi başardım. Uzaklarda, beyaz köpüklü dalgalar evimizin altındaki kayalıkları dövüyor, sonbahar rüzgarı dalgaları öfkeyle kabartıyordu. Bu gece havada bir şeyler olduğunu, ürkütücü bir şeyler olduğunu söyledim ama ben bu tür şeylere inanacak bir insan değildim.

Müziğimin sesini sonuna kadar açtım, aklıma üşüşmek için yarışan düşünceleri bastırdım ve garaj yolundan otoyola doğru sürdüm.

Bu gece trafik yoğunluğundaydı. Yol kayalıklar boyunca, okyanus ve tepelerin arasında dönerek ilerliyordu ve otoyolun batısında sadece birkaç ev vardı. Castle Cove şehir merkezi doğu tarafında, tepelerin dibinde yer alıyordu.

Park'ın garaj yolunun önünden geçtim; onun evi de benimki gibi yolun uçurum tarafındaydı ama yüksek kapılarla çevriliydi. Babası uluslararası bir iş insanıydı (bu artık her ne demekse) ve her şey hakkında aşırı paranoyaktı. Kennedy ve Donovan benim gittiğim yönün birkaç dakikalık aksi istikametinde yaşıyordu; evleri otoyolun doğu tarafındaki tepelerde yer alan mahallelerdeydi. Sürmeye devam etseydim, lisenin ve MasterChef'ten elenen yarışmacıların açtığı restoranların bulunduğu şehir merkezine varacaktım. Kazanan yarışmacılar mekanlarını tabii ki de Los Angeles sahilinde açarlardı.

Ama şehir merkezine varmadan önce hedefime, yani Kale'ye ulaştım. Kale, yolun batı tarafında on dönümlük bir arazi

üzerine kuruluydu ve otoyolun uçurum tarafındaki en büyük alandı. Yaklaşık seksen yıl önce Brooke'un büyük büyükbabası tarafından aileleri için bir mesken olarak inşa edilmişti.

Devasa bir açık havuza sahip verandası ve panoramik bir Pasifik Okyanusu manzarasıyla birinci otoyolun okyanus yakasında yer alıyordu. İnsanların Kale'nin sadece belirli odalarına girmesine izin veriliyordu, ancak ben yıllar boyunca düzenlenen çeşitli partiler nedeniyle her yerini görmüştüm ve kelimenin tam anlamıyla çılgın bir yerdi. Uzun, vitray pencereler, su fişkırtan denizkızı fıskiyeleleri olan süslü kapalı bir havuz ve sayamayacağım kadar çok yatak odasıyla görülesi bir yerdi.

Eskiden Brooke'un büyük büyükbabası burada hafta sonu boyunca süren mükellef partiler düzenleyip Los Angeles'tan eğlence sektöründe olan herkesi davet eder, tüm ilgiyi üzerinde toplarmış. Birçok film yıldızı orada takılırmış ve içlerinden bir tanesi gizemli koşullar altında ölmüş.

Castle Cove henüz gerçek bir kasaba değilken bile Kale buradaymış ve yolun uçurum tarafındaki tüm araziler ona aitmiş. Kennedy'den duyduğuma göre, bir noktada tek başına yüz dönümlük bir araziye sahipmiş. Efsaneye göre Brooke'un büyük büyükannesinin arazisinde lamalar, kaplanlar ve diğer birçok hayvanın bulunduğu bir hayvanat bahçesi bile varmış.

Müteahhitler yıllar içinde bu arazinin çoğunu satın almış, bizimki ve Park'ınki gibi devasa evler inşa etmişler. Sanırım bu durum kasabaya bir sürü para akmasını sağlamış ve Castle Cove'u sadece turistik bir yer olmaktan çıkarıp daha çok yaşanabilir bir yer haline getirmiş.

Son zamanlardaysa dikkatlerini Yat Kulübü'nü yenilemeye yönelttiler. Bence Kennedy'nin babasının bu işle bir ilgisi vardı ki bunu da şuradan biliyordum: Kennedy birkaç ay önce neredeyse bütün bir haftayı, babası anlaşılmaya yardımcı olmak için şehirde kalmak zorunda olduğundan Barselona'daki yaz tatillerini iptal ettiği için sızlanarak geçirmişti.

Otoyoldan çıkıp Kale'nin otoparkına girdim ve Park'ın arabasının, ailesinin ona sadece var olması ve onu sevmeleri dışında hiçbir sebep olmadan aldığı yeşil Porsche Cayenne'in yanında durdum. Arabamdan inerken onları duydum: uzaktan gelen yüksek sesler, avaz avaz bir kahkaha. Brooke'un kahkahası. Tenimi deşip kalbime kadar ulaştı ve bir an için arabaya geri dönüp uzaklaşmayı düşündüm. Belki de üç ay önceki gibi yapmalıydım.

Geçen yazın o gecesi, Mısır'dan döndüğüm ve Brooke'un gelip bana o ve Steve arasındakileri anlattığı an gibi... sanki kalbim çarpmayı bırakmıştı. Sanki beynim kısa devre yapmıştı. Tek düşünebildiğim, Agatha Christie'nin kocasının kendisini aldattığını anladıktan sonra ne yaptığıydı. On bir gün boyunca gerçekten nasıl ortadan kaybolduğu ve İngiltere'nin yarısının kocasının onu öldürdüğüne nasıl ikna olduğuydu. Yani, bu nasıl bir karizmadır öyle? Steve'in tutuklanmasını falan istemiyordum ama aynı zamanda insanların beni arıyor olmaları da fena değildi. Beni merak etmeleri. Beni *düşünmeleri*.

O yüzden arabama atlayıp sürmeye başlamıştım. Telefonumu evde, çıkarken yanlışlıkla antrede devirdiğim vazanın yanında bırakmıştım. Bu da herkesin kaçırıldığımı düşünmesine neden

olmuş, Steve sorgulanmak üzere karakola gitmek zorunda kalmış ve kasabada beni aramak için bir arama ekibi kurulmuştu.

Her neyse, beş gün sonra döndüğümde herkes kafayı yemişti. O kadar kızmışlardı ki ailem şehir idaresindekilerle müzakere etmek zorunda kalmış ve herkes yaptığım şey için en uygun cezanın ev hapsi olduğu konusunda hemfikir olmuştu.

Bir kahkaha tufanı daha havayı deldi. Kale'deki bu partiyi üç yıl önce, biz birinci sınıftayken, Brooke'un bağlantıları sayesinde vermeye başlamıştık. İlk yıl sadece okulumuzdakiler katılmış olsa da sonra haberi yayılmıştı ve şimdi komşu kasabalardan çocuklar da bu etkinlik için geliyordu. Kennedy'nin Los Angeles'ta müzik menajerliği yapan babası, müşterilerinden birini müzik yapması için ayarlıyordu. Herkes mümkün olan en gösterişli kostümleriyle geliyordu. Bir süre sonra büyük bir olaya dönüşmüştü.

Kale'nin ön tarafındaki, her zaman kurulduğumuz yere doğru köşeyi döndüğümde müziği duydum ama bir DJ görmedim. Demek ki Kennedy'nin babası müşterilerinden birini ikna edememişti. Park, sinir krizi geçirmiş olmalıydı.

Burada her yere dağılmış, gülüşen, konuşan, bağırışan en az iki yüz kişi olmalıydı. Ben hariç herkes harika zaman geçiriyordu.

Çimenlerin biraz ilerisinde, Kale'nin arka girişinin arkasındaki geniş taş terasta, penguen kostümlü bir barmenin çalıştığı bir bar kurulmuştu. Barın önünde Cole Fielding'i, üzerinde hâlâ kanlar içindeki amigo kız kostümü olan Kennedy ile konuşurken gördüm. Kusursuz hale getirmek için bir saatten fazla za-

man harcadığına emin olduğum sarı saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı ve manikürlü ellerinden biri Cole'un kolundaydı.

Cole *bile* burada mıydı yani? Bu Kennedy'nin işi olmalıydı. Yıllardır onunla birlikte olmaya çalışıyordu. Brooke'un bunu sorun edip etmediğini merak ettim.

Denize bakan çimenlikte birisi, muhtemelen Kennedylar'ın ev idarecisi, büyük bir şenlik ateşi yakmış ve etrafını yer yastıkları, suni kürk battaniyeler ve daha başka lüks kamp eşyalarıyla çevirmişti. O anda Park, Donovan ve Steve'i gördüm. Kocaman bir yastığın üzerine yayılmışlardı. Brooke neredeyse Steve'in üzerinde yatıyordu ve Park da her zamanki gibi garip bir şekilde ikisine fazla yakın oturuyordu. Kişisel alan hakkında hiçbir fikri yoktu o kızın. İkisi de hâlâ kanlı amigo kıyafetlerini giyyordu ve Steve gür kahverengi saçlarının üstüne yeşil bir maske geçirmişti. Giyinip süslenmeyi hiç sevmezdi ki bu da çıktığımız dönemde beni sinir eden ama asla değişmeyen şeylerden biriydi.

Tüm bunları sindirmeye çalışırken kalbim göğsümün içinde küt küt atmaya başladı. Ve tabii ki Kennedy beni fark etmek için tam da bu anı seçti.

Yüksek bir sesle, "Aman Tanrım, *yok artık*," dedi. Müzik bir anda kesildi ve herkes bana doğru dönüp bakmaya başladı. Lanet olsun. Kafamda kurduğum giriş böyle değildi. Aklımda şöyle bir şey vardı: İçeri girerim, Brooke beni görür, suçluluk duygusuyla ağlamaklı bir hale gelir ve herkes bana karşı çok kaba davrandığı için gelip özür diler. Onları daha önce okulda görmüş olmama ve bunun gerçekleşmemiş olmasına rağmen,

bir şekilde şimdi olabileceğini düşünmüştüm. Yemin ederim bazen ne düşündüğümü ben bile bilmiyordum.

Bunun yerine, kafamın içindeki küçük bir ses sürekli *kaç kaç kaç* diye bağıyordu. Ama şimdi gidemezdim. Ne kadar da acınası bir görüntü olurdu bu. Ellerimi yumruk haline getirdim ve burada olmaya en az diğerleri kadar hakkım olduğunu kendime hatırlattım.

Çimenlerin üzerinden ateşe doğru yürümeye başladım.

Steve benim yaklaştığımı görünce doğruldu ve Brooke onun kucağından battaniyenin üzerine yuvarlandı. Bunu görünce içimin yağları erir gibi oldu. Brooke ona ters ters bakarak yerden kalktı, kısa pileli eteğini silkeledi ve kızgın bakışlarla bana döndü.

Yine de ilk konuşan Steve oldu. Alçak bir sesle, “Burada ne anıyorsun, Alice?” diye sordu.

Onun önünde durdum. “Ben sadece...” Kalbim küt küt atıyordu, cümlemi bitiremedim. Brooke aramıza girmeye yeltenince Steve elini uzatarak onu durdurdu. “Bunu ben hallederim,” dedi ve sonra bana dönüp “Hadi gel,” dedi. Sonra dirseğimden tuttu ve beni toplanan büyük kalabalığın arasından sürüklemeye başladı. Başımı öne eğdim ve kimseyle göz göze gelmemeye çalıştım.

Arkamızdan gelen bir ses bizi durdurduğunda neredeyse Kale’nin yan tarafına dönmek üzereydik. Brooke.

“Nereye gidiyorsunuz?” Sesi kızgın geliyordu.

Steve’le arkamızı döndük ve Steve, “Brook, bana bir dakika ver, tamam mı?” dedi.

Brooke'un yüzü düştü. "Karanlığın içine doğru mu gideceksiniz? Onunla mı?" diye sızlanıp acı bir kahkaha attı.

Bir an için içimden alışık olmadığım, suçluluğa benzer bir duygu geçti ama sonra Brooke'un arkasında Kennedy'nin belirlediğini gördüm. "Sence bu iyi bir fikir mi, Steve?" diye sordu. "Geçen yaz ne yaptığını biliyorsun."

Brooke, "Kennedy, *Tanrım*," diye onu tersledi ve kaşlarını çatıp dudaklarını sarkıtarak bize döndü. "Burada ne işin var, Alice? Yeterince zarar vermedin mi? Neden bizi rahat bırakmıyorsun!?"

Şaka yapıyor olmalıydı. Mağdur olan oymuş gibi mi davranıyordu? "Yeterince zarar vermek mi? Erkek arkadaşımı çalan sensin—"

"Ben onu çalmadım," diye araya girdi. "Tanrım, Alice. Ne kadar da dramatiksinsin. Sen Mısır'daydın. Siz ayrılmıştınız. Ve sonra ortadan kayboldun, bunu neden yaptın? O kadar korkutucuydu ki—"

Steve, "Yeter!" diye bağırarak ikimizi de susturdu. Artık sesi o kadar alçak değildi. Veya nazık. Delirmiş gibi görünüyordu.

Brooke'un yüzü kıpkırmızı oldu. O da benimle aynı şeyi düşünüyor olmalıydı. Steve'in daha önce hiç kimseyle böyle konuştuğunu duymamıştım. Geçen yaz, hiçbir açıklama yapmadan yeniden ortaya çıktığımda herkes çok sinirlenmiş ama Steve sadece beni görmezden gelmişti. Aslında bu, beni terk ettiği günden beri ikimizin yaptığı en uzun konuşmaydı. O asabi biri değildi.

Bir nefes aldı ve sonra Brooke'a döndü. "Alice'e arabasına kadar eşlik edeceğim. Hava karardı ve Cadılar Bayramı'nda-yız. Kim bilir dışarıda ne tür sapıklar vardır. Bunu yapmalıyım, Brooke."

Brooke kollarını göğsünde kavuşturdu. "Pekala. Çabuk dön ama, tamam mı?" Sesi gergindi ama yüzüne bir gülümse-me yerleştirmeyi başarmıştı. Midemde bir şeylerin sıkıştığını hissettim. Tanrım, sinir bozucu kibarlıklarıyla bir elmanın iki yarısı gibiydiler. Beynime belli belirsiz bir pişmanlık hissi yayıldı ama büyümeden o hissi bastırdım.

"Dönerim." Gülümseyip ona doğru yürüdü. Sanki görün-mez olmuşum gibi yanağından öpmek için eğildi.

Steve, kolumdan tutup otoparka varana kadar beni neredeyse sürükleyerek götürdü. Ne zaman durup ona bir şey söylemeye çalışsam, bana ters bir bakış atarak yürümeye devam ediyordu. Şimdi, sokak lambalarının altında yüzünü ilk kez net olarak görebiliyordum ve hiç de mutlu görünmüyordu.

Arabamdan birkaç metre uzakta durduk ve kolumu bıraktı. "Buraya neden geldin, Alice?" diye tekrar sordu.

"Ben..." Burada ne yapıyordum? Herkesin benden af dile-mesiyle ilgili fantezilerim artık saçma geliyordu. Öfkem be-denimden taşıyordu. Yorulmuştum. Dik durmaktan yorulmuş-tum. Tüm bunlardan yorulmuştum. "Gidiyorum." Belli ki her ne arıyorduksam burada bulamayacaktım.

Steve'in yüzü yumuşadı. Tabii ki yumuşayacaktı çünkü o Steve'di ve son derece nazik biriydi, bana karşı bile. "Alice,

sen iyi misin?" Elini bu sefer nazikçe koluma koydu. Yüzü bana yakındı ve şefkatli gözlerle bakıyordu.

Sözleri içimi deşiyor ve kolumdaki elinin sıcaklığı çok fazla geliyordu. Onu özlüyordum ama daha çok hayatımı özlüyordum. Arkadaşlarımı özlüyordum. Brooke'u... özlüyordum. Prensip olarak ağlayan biri olmasam da şu an içimden ağlamak geliyordu. Titreyerek bir nefes aldım.

"Steve."

Karanlığın içinden bir ses geldi. Daha doğrusu bu, Brooke Donovan'ın sesiydi. Belli ki Kennedy ve Park'la birlikte bizi takip etmişlerdi. Kennedy telefonunu çıkarmış, her şeyi kaydediyor, Park heyecanlı bir şekilde ikisinin arkasında zıplayıp duruyordu.

Steve elini kolumdan çekti. Ağzım kenetlenmiş gibiydi. Brooke, "Alice, artık gitme vaktin geldi," dedi.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Bunun yerine, sahip olduğum tüm gücü topladım ve arabama binip arkama bile bakmadan uzaklaştım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

IRIS

31 Ekim

21:20

ALICE'İN DADISININ —hizmetçisinin? ya da bakıcısının?— bana verdiği makarna güneşte kurutulmuş domates, brokoli ve keskin aromalı fındık içeren sıcak ve peynirli bir şeydi. Boş plastik kabı lavaboda duruladım ve bulaşıklıkta kurumaya bıraktım. Alice'in evi güzel şeyler gibi kokuyordu. Taze çiçekler, göremediğim bir yerde pişen yemek, ön taraftaki devasa odaya yayılan hoş koku...

Bizim evimizse dışarı atılması unutulmuş çöp gibi kokardı. Henüz iç karartıcı bodrum katına indirmedikimiz, indirdiğimiz zamansa çamaşır makinesinde çok uzun süre bırakıldığı için çıkarmak zorunda kaldığımız başkalarının küflenmiş ve yarı ıslak kıyafetleri gibi.

Tavandaki ampul yanıp yanıp sönerdi. Ev sahibiyse hep tamir edeceğini söylerdi.

Serin ve tuzlu okyanus havası içeri girsin diye lavabonun

üstündeki pencereyi açtım. Belki gözlerimde biriken yaşları dondururdu.

Küçükken, insanlar size hep bir gün hayatınızın ne kadar harika olacağını söylerdi. Çok çalıştığınız, nazik olduğunuz ve asla pes etmediğiniz sürece istediğiniz her şey ya da herkes olabileceğinizi söylerlerdi.

Ama bunların hepsini yapmama rağmen hâlâ deniz kenarındaki berbat bir dairede yaşayan yalnız bir kızdım.

Mutfak masasına döndüm ve iPad'imi açtım. Yarına iki ödevim ve çalışmam gereken bir matematik sınavım vardı. Öyle değil mi ya? Çünkü bunun benim buradan çıkış biletim olması gerekmiyor muydu? Üniversite bursu için beynimi çalıştırmak? Lise ikinci sınıftaydım. Düşünmem gereken tek şeyin bu olması gerekiyordu.

Kapının dışından gelen ayak seslerini duyabiliyordum. Sadece binada yaşayan biri olduğunu biliyordum, çünkü o geri gelemezdi. Ona yasaktı.

Yine de...

Titremeye başladım. Onu düşünme. Düşünme.

Ama çok geçti. Beni iten ellerini göğsümde hissedebiliyordum. Anneme saldırınca kendimi onların arasına atmıştım. Yere çarpınca bileğimden gelen çıt sesi.

C11'de oturan yaşlı adam ön kapıyı yumruklamıştı. *Orada neler oluyor?*

Şey, kıpkırmızı yüzüyle bana bakmış, sonra sendeleyerek kapıya doğru yürümüş, yaşlı adamı iterek çıkıp gitmişti.

Tabii ki günler sonra aramış, her zaman yaptığı gibi özür dileyip ağlamıştı. Annem de numarasını değiştirmişti. Bir kez daha.

Dairemiz, yanıp sönen ampul. Etrafımdaki hava beni kuşatıyor, gittikçe küçük, daha küçük hissettiriyor, yok ediyor, içimdeki her şey kayboluyordu.

Denizci montumu, telefonumu, anahtarlarımı ve kulaklığımı kaptığım gibi kendi evimden kaçtım.

Birinci otoyolda yürürken derin nefesler aldım, soğuk havada yüzümü sıvazladım. Kalbim göğsümde gümbür gümbür çarpıyordu.

Nefes al, nefes ver, nefes al, nefes ver.

Manzara İzleme Noktası'nda durdum. Burada durup dalgaları seyretmeyi ve uçurumun dibine çarpan suyun sesini dinlemeyi seviyordum. Suyun beyaz dalgalar halinde kıyıya vurma-sı ve sonra tekrar geri çekilişinde büyüleyici bir şeyler vardı.

Korkunç bir şeyler düşünmüyordum. Sadece huzur verici bir yerdi, hepsi bu.

Kenara çok yakın olduğumu fark ederek geriye doğru bir adım attım. Dikkatli olmak zorundaydınız. Her yıl, korkuluk yapılması için referandum gibi bir şey yapılıyor ama reddediliyordu. Bunun yerine, yuvarlanan insan figürlerinin yer aldığı etrafı çakıl taşlarıyla çevrili tabelalar, *Bastığınız Yere Dikkat Edin* yazısı ve kırık bir çit vardı.

Sonunda kendimi ve annemi buradan kurtardığımda denizi özleyecektim. Bizi nereye götüreceğimi bilmiyordum ama buradan uzakta bir yer olmalıydı. Onun bizi bir daha asla rahatsız edemeyeceği bir yer.

Kulaklığımı tekrar taktım, geri döndüm ve otoyolu geçmeden önce dikkatlice kontrol ettim. Buralarda yollar çok virajlıydı ve Cadılar Bayramı gecesi birileri arabasını çok hızlı kullanıyor olabilirdi. Güvende olmak için yolun orman tarafında kalmam gerekiyordu.

Bir korna çalınca kalbim küt küt atarak geriye sıçradım.

Gümüş rengi bir araba vızıldayarak güneye doğru geçti. Arabasını cehennemden kaçarmış gibi süren kişi Alice Ogilvie miydi yoksa? Sadece sarı saçlarını seçebilmiştim ama onun arabasına benziyordu.

Alice dışarıda ne yapıyor olabilirdi ki? Arkadaşları ondan nefret ediyordu. Ve onun da bildiğiniz gibi Ikarus hakkında çalışıyor olması gerekiyordu. Neyse ne. Kendi kendime ders çalışmaması benim suçum değil dedim. Notları ne gelirse gelsin ben paramı alacağım için mutluydum.

Yolun yaklaşık on beş dakika aşağısında, tepeden gümür gümür gelen bas seslerini duydum. Parlak renkli figürlerden oluşan bir kitle, Kale'nin çimenlerinde yanan bir şenlik ateşinin etrafında dans ediyordu.

Doğru. Levy Kalesi. Esas Çocuklar'ın her yıl düzenlediği Cadılar Bayramı partisi. Komşu kasabalardan gelen çocuklar bile gösteriş yapmak ve sarhoş olmak için can atıyorlardı.

Beni görmemeleri için yönümü değiştirerek yürümeye devam ettiğim sırada önümdeki açıklıktan iki kişi çıktı. Birbirlerini itip kakıyorlardı. Ne kadar güzel. Şimdi de bir kavganın yanından geçmek zorundaydım. Kim olduklarını fark ettiğimde kulaklıklarımı çıkarmadan bir ağacın dibine çömeldim: Ba-

şına yeşil bir maske geçirmiş Steve Anderson ve mini eteğiyle Brooke Donovan. Brooke donuyor olmalıydı.

Birbirlerini çekiştirmeyi bıraktılar. Steve... her zamanki gamsız ve nazik Steve gibi görünmüyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, Esas Çocuklar'ın aralarındaki en iyisi muhtemelen oydu.

Ama şimdi gülümsemiyordu. Tam aksine kafası atmış gibiydi. Ve biraz da... darmadağın gibiydi mi desem? Sağa sola sendeleyip duruyordu. Steve'in içen biri olduğunu düşünmezdim. Basketbol yüzünden kötü alışkanlıklardan son derece uzak duran biriydi.

Brooke ağlıyordu ve saçları yüzünün önüne düşmüştü. Brooke öyle olmak zorunda bile olmamasına rağmen her zaman çok havalı biri olmuştu. Kelimenin tam anlamıyla şehirdeki en ünlü, en zengin kızdı. Demek istediğim, denizde gerçekleşen bazı gizemli ölümler, kazanılan, kaybedilen ve sonra tekrar kazanılan servetler ve büyükannesinin karıştığı yüz kızartıcı bir velayet savaşı da dahil olmak üzere ailesi hakkında koca kitaplar bile yazılmıştı. Tüm bunların sonunda Brooke şehirdeki en büyük pislik olabilirdi, ama öyle biri değildi.

O anda daha önce gördüğüm gümüş renkli araba gözümün önüne geldi. Kesin Alice'ti. Ama o kadar şeyden sonra neden buraya gelsindi ki? Spike ve Zora'dan, Steve'in yazın Alice'i Brooke'la aldattığını öğrenmiştim. Sonra, Alice ortadan kaybolduğunda, Zora neredeyse bir gün boyunca Steve'in ona bir şey yaptığına ikna olmuştu ve sanırım polis de öyle düşünmüştü çünkü Steve ve etrafındaki herkes sorgulanmıştı. Bir arama

ekibi kurulmuş, kayıp ilanı verilmiş, herkes alarma geçirilmişti ve ardından... Alice iyi durumda, üzerinde hiçbir çizik olmadan mucizevi bir şekilde ailesinin garaj yolunda yeniden ortaya çıkmıştı.

Steve'in Brooke'u omuzlarından tutuşundaki bir şey beni korkuttu. Gerilmiş bir halde kulaklığımı çıkardım.

Brooke hızla dönünce ağacın dibine daha çok gömüldüm. "Biliyordum," diye bağınyordu. "Ona geri döneceğini biliyordum. Herkes her zaman beni terk ediyor."

Steve de ona, "Seni terk etmiyorum, sadece sakın ol," diye bağırdı ve onu kolundan tuttu.

İleri doğru bir adım attım ve sonra durdum. Arkadaşları nerelerdeydi? Brooke, "Bırak beni. Hemen uzaklaş benden!" diye çığlık attı.

Steve, "Benden kaçmana izin vermeyeceğim," dedi.

Bir anda, Esas Çocuklar'dan oluşan büyük bir grup ellerinde plastik bardaklarla Kale'den otoparka inen uzun merdivenlerde göründü. Hepsi telefonlarını kaldırmış Brooke ve Steve'i kaydediyor ama kimse olanları durdurmak için müdahale etmiyordu.

Brooke, Steve'i itti ve Steve geriye doğru tökezledi. Ardından, Steve de onu itti.

"Hey dostum, yok artık." Bu, Cole Fielding'di. Steve'i durduracakmış gibi hareket etti ama Steve'in basketbol arkadaşları Nelson ve Gerber onu tuttu.

Kennedy, "Brookcum," diyerek yanına koştu ve kalkmasına yardım etti.

Park, “Senin derdin ne lan?” diye bağırarak Steve’in koluna vurdu.

Brooke eteğini toparladı. Sonra arkasını dönüp koşmaya başladı. Bana doğru.

Steve peşinden gitmeye yeltendi ama Park elleriyle göğsüne bastırarak onu engelledi.

“Brooke,” diye bağırdı Steve. “Bana bunu yapamazsın, Brooke!”

Arkadaşları beni görmesin diye iyice ağaçların arkasına çekildim. Burada olduğumu öğrenmelerinin iyi olmayacağını biliyordum.

Brooke bir elinde telefonu, gözyaşları yüzünden akarak ve yüzünde çılgına dönmüş bir ifadeyle yanımdan koşarak geçti. Ben küçükken annemin Şey’le kavga ettikten sonraki halini andırıyordu. Çaresiz ve çevresinden habersiz bir şekilde.

İçgüdüsel olarak hareketsiz kalmıştım. Brooke’un annem gibi görüldüğünü görmek korkutucuydu.

Ancak o beni geçtikten sonra ağaçların arasından çıktım. Arkadaşları hâlâ otoparktaydı. Kennedy duraksayarak “Brookcum! Yapma, geri gel,” diye seslendi.

Ama sonra omuz silkti ve arkasını döndü. Park, Steve’in koluna girmiş onu oradan uzaklaştırıyordu. Sanırım Brooke onlar için sadece sarhoş bir baş belasıydı ki bu da bana pek arkadaşlığa sığan bir şey gibi gelmiyordu. Eğer arkadaşları ona yardım etmeyecekse, ben ederdim. Hemen peşinden gittim. Bir kızın tek başına karanlığın içinde koşmasına izin verilmemeliydi.

GENÇ AGATHALAR

Yolun ilk dönemecine ulaştığımda, kayalıklara vuran denizin sesi dışında orada kimse yoktu. Otoyol boyunca ona seslenerek yürüdüm ama bir cevap alamadım.

Brooke Donovan gitmişti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

ALICE

1 Kasım

07:52

“Tamamen sakın deniz diye bir şey yoktur.
Her zaman ama her zaman bir hareket vardır.”
—AGATHA CHRISTIE, ÖLÜM OYUNU

BU SABAH ÇOK YORGUN UYANMIŞTIM. Partiden ayrıldıktan sonra bir süre güneye doğru sürmüş ve kafamı tamamen boşaltmaya çalışmışım. Eve döndüğümde uykuya dalmam çok uzun sürmüş ve sonunda uyuduğumda ise uçurumlar, çarpışan dalgalar ve Brooke’un o aptal Kale’de ağladığı garip rüyalar gördüm.

Tam dolabıma varmak üzereyken bir sürü özel tasarım yüzük takmış bir el beni kolumdan tuttu. Şaşırmış bir halde irkil-dim ve “Bırak beni,” diye bağırdım.

Kennedy yüzünde bir sırıtışla ellerini havaya kaldırdı. “Pardon. Tanrım, Ogilvie. Bu kadar diken üstünde olduğunu bilmi-yordum.”

Gözlerimi devirdim. “Neyse ne. Ne istiyorsun, Rebecca?” Alaycı bir şekilde ona ilk adıyla hitap etmiştim. Bundan nefret ettiğini biliyordum. Ve tam beklediğim gibi yüzü bir anlığına kıpkırmızı oldu. *Güzel.*

Sanki ben de ilk adımdan nefret ediyormuşum gibi, ki etmiyordum, “Şey, Alice,” dedi. “Sayende Brooke ve Steve dün gece sen gittikten sonra büyük bir kavgaya tutuştu. Eminim sen de duymuşsundur. İyi iş çıkardın.”

Ona ters ters baktım. Dört saatlik uykuyla duruyordum, Kennedy ve onun tavırlarıyla uğraşmak şu anda istediğim şeydi. “Bu nasıl benim hatam oluyormuş?”

Suratını astı. “Hmm, nasıl senin hatan olmasın ki? O şekilde ortaya çıkman falan. Brooke’un aşırı sinirli olduğunu biliyordun. Kavgalarından sonra basıp gitti. Benim evimde kalacakken gelmedi bile.”

Çenemi sıktım ve yavaşça nefes verdim. Sabahın köründe Kennedy’yle uğraşmak ne büyük keyifti. “Her şeyden önce,” dedim. “Steve ve Brooke’tan ben sorumlu değilim. Kavga etmiş olmaları onların problemi. Ve ikinci olarak, Madem Brooke’un iyiliğini bu kadar düşünüyorsun, neden onunla konuşmuyorsun?” Koridordan geçen çocuklara doğru belli belirsiz bir hareket yaptım. “Hem nerede ki o? Neden benim yerime gidip onu kızdırmıyorsun?”

Kennedy’nin ifadesi kararır gibi oldu. “Henüz onu görmedim. Bu sabah ona birkaç kez mesaj attım ama geri dönmedi. Seninle uğraşmak zorunda kaldığı için hâlâ kızgın olduğunu sanıyorum.”

Gözlerimi devirdim. “Haber verdiğin için çok teşekkürler.” Çantamı tekrar omzuma attım ve bu müthiş durumdan kendimi kurtarmaya hazırlandım. “Daha sonra...” diye başladım ama Kennedy sözümü kesti.

“Koç!” diye bağırdı ve döndüğümde Koç Donovan’ın bize doğru geldiğini gördüm. Rebecca’ya el salladı ve önümüzde durdu.

“Evet, Rebecca?” dedi. Bitkin görünüyordu, gözlerinin altında koyu renkli torbalar sarkmıştı ve her zamanki cana yakın gülümsemesinden eser yoktu. Belli ki dün gece kimse iyi bir uyku çekmemişti. “Siz kızların az sonra derste olması gerekmiyor mu?”

Her zaman fazlasıyla sevimli olan Kennedy bir anda, “Brooke nerede?” diye soruverdi. Koç ikimizin arasında bir yere bakarak, “Brooke mu?” diye sordu.

“Evet,” dedi Rebecca. “Nerede o? Sabahtan beri onu arıyorum.”

Koçun kaşları çatıldı. “Seninle birlikte değil miydi? Sende kalmış olması gerekiyordu.”

“Hayır.” Kennedy’nin yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirdi ama bir öğretmene, özellikle de Koç’a kaba davranılamayacağım gayet iyi biliyordu. “Bende kalmadı. Yatmaya eve gelmedi mi?”

Koç’un gözleri kısıldı. “Hayır. Sende kaldı.”

Kennedy içini çekti. “Hayır. Sizde kalmış—”

“Tanrım,” diye araya girdim. Önce Kennedy’ye, “Yatmaya size geldi mi?” diye sordum ve o da başını iki yana salladı. Sonra Koç’a, “Eve geldi mi?” diye sordum.

“Hayır,” diye cevap verdi. “Kale’deki partiye gitmişti ve bana Rebecca’nın evinde kalacağını söyledi.”

Üçümüz kısa bir an sessizliğe gömüldük, diğer ikisi de muhtemelen Brooke’un nasıl olup da diğerinin evinde kalmadığını düşünüyordu.

İkisinin arasında bir yere bakarak “Pekala, Brooke nerede o zaman?” diye sordum.

Koç telefonunu çıkardı, birkaç kez dokundu ve kulağına götürdü. “Onu arıyorum.” Bir süre sonra telefonu kapattı. “Cevap yok,” diyerek iç çekti. “Bu, onun yapacağı türden bir şey değil demek isterdim ama...” Bir an için sustu ve uzaklara daldı. “Eminim ki yakında ortaya çıkar. Muhtemelen Steve’le birlikte. Ben derse gidiyorum ama eğer onu görür ya da ondan haber alırsanız, lütfen beni bulmasını söyleyin.”

Kennedy ile onun gidişini izledik ve sonra ona döndüm. “Bu da neydi böyle?”

Kennedy dudaklarını büzdü. “Seni ilgilendiren bir durum yok, Alice ama Koç ve Brooke’un arası son zamanlarda biraz limoni. Bazen bende, bazen de Parklar’da kalıyor, zaman zaman da Steve’le birlikte Insley Arms’ta kalıyor.”

“Araları kötü mü?” Brooke ve Koç her zaman yakın olmuştu ama Brooke’un annesi öldüğünden beri işlerin zorlaştığını ve gerginlik yaşadıklarını biliyordum. Gerçi ben bunu hep kederle bağlardım. “Neden?”

Kennedy omuzlarını silkti. “Kim bilir. Para meseleleri, sanırım. Her neyse. Gerçi bahse girerim Koç haklıdır. Brooke ve Steve muhtemelen partiden sonra birbirlerini bulup barışmış-

lardır.” Gözlerini yüzüme dikmiş tepki vermemi bekliyordu ama ben vermeyince yüzü düştü. “Neyse, benim derse gitmem lazım.” Benden bir metre kadar uzaklaştıktan sonra olduğu yerde durdu.

“Steve,” diye mırıldandığını duydum.

“Ne?” Bir an için kafam karıştı ama sonra arkamı döndüm. İşte Steve orada, dolabının önünde duruyordu. Tek başına.

Berbat bir haldeydi. Saçı başı dağılmıştı, pantolonu kirlenmişti ve bir dizinde yırtık vardı. Ayağında sadece tek bir ayakkabı vardı ve yüzü kir içindeydi. Dolabının kapağına sanki onu ayakta tutan oymuş gibi asılıyordu. Kennedy’ye baktım ve o da gözlerini bana dikti. Aynı şeyi merak ettiğimizi biliyordum.

Ona ne olmuştu böyle? Onu daha önce hiç böyle görmemiştim; basketbol maçlarından sonra bile kendine çekidüzen verirdi. Bazı takım arkadaşları gibi asla terli ve iğrenç bir şekilde insan içine çıkmazdı.

Kennedy ona doğru yürüdü ve ben de onu takip ettim. Kennedy, “Steve!” diye bağırınca yüzünü buruşturarak bize doğru döndü. Yaklaştıkça çöp gibi, eskimiş ayakkabılar gibi koktuğunu fark ettim. Kennedy burnunu büzdü. Kokuyu o da almış olmalıydı. Okula bu halde gelirken aklından ne geçiyordu ki?

Steve, “Ne?” dedi. Yüzündeki bitkin ifadeye bakılırsa, ağzından o tek kelimeyi çıkarmak için bile büyük bir çaba sarfetmişti. Onu tanımasam, akşamdan kalma, hatta belki de hâlâ sarhoş olduğunu söylerdim ama Steve genelde fazla içmezdi, özellikle de basketbol sezonu bu kadar yakinken.

Kennedy burnunu kapatarak “Her şeyden önce,” dedi, “çöplük gibi kokuyorsun. Eve gitsen iyi olur.”

Steve başını iki yana salladı. “Gözlerimi ormanda açtım ve sınavım var. Tuvalette temizlenirim.”

Tipik sorumluluk sahibi Steve böyleydi işte. Dün gece gözünü kırpmamış gibi görünmesine rağmen muhtemelen kalacağını bildiği sınava bile çıkıp gelmişti.

Kennedy başını iki yana salladı. “Pekala, her neyse. Daha da önemlisi, Brooke nerede? Partiden ayrıldıktan sonra onu bulabildin mi?”

Steve’in yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. “Brooke mu?”

Kennedy, “Bilirsin hani, kız arkadaşın olan,” dedi ve bana bakıp sıırttı. “Pardon, Alice.” Kendine hakim olamıyor gibiydi.

Steve, “Ne demek istiyorsun?..” dedi ve duraksadı. “Dur bir dakika. Burada değil mi?”

Kalbim duracak gibi oldu.

Kennedy başını iki yana salladı. “Hayır. Seninle değil miydi? Bende kalacaktı ama hiç gelmedi ve Koç Donovan da eve gelmediğini söyledi.” Bu sabah ilk kez endişelenmiş gibi görünüyordu. “Onu en son dün geceki kavganızdan sonra kaçıp giderken gördüm.”

Steve, “Ne?” dedi. Yüzü bu sefer hepten bembeyaz kesildi. Şimdi dikkatini çekmiştik. “O andan beri onu ben de görmedim. Neredeymiş?”

“Mesele de bu zaten,” dedi Kennedy. “Kimse bilmiyor gibi.”

Bunun üzerine Steve bir parmağını kaldırdı ve “Kusacağım galiba,” dedi. Sonra koşarak yanımızdan geçip erkekler tuvale-

tine gitti ve Kennedy'yle beni orada yalnız bıraktı. Gözlerimiz fal taşı gibi açılmış bir halde birbirimize bakarken sırtımdan aşağı soğuk terlerin indiğini hissedebiliyordum.

Üçüncü ders bittiğinde Brooke hâlâ ortaya çıkmamıştı ama dün gece dışarıda olanlarla ilgili söylentiler çoktan yayılmıştı bile. Koridor Brooke, Steve ve... benim hakkımdaki dedikodularla çalkalanıyordu.

Tuvaletten iki kızın kabinin diğer tarafında Steve'in bu sabah okula sarhoş geldiğini ve eve gönderildiğini ama onun eve gitmek yerine Brooke'un evine gittiğini ve komşuları polis çağırana kadar kapısını yumrukladığını anlattıklarına kulak misafiri oldum. Görünüşe göre polisler onu huzuru bozmaktan karakola götürmüşlerdi ama şimdi evindeydi. Umarım başına her ne geldiyse uyumak atlatmasına yardımcı olurdu. Açıkçası Steve'in özellikle basketbol sezonu öncesinde ve antrenmanları başlamışken bu kadar içmiş olması hiç onun yapacağı türden bir hareket değildi.

Kızlardan biri, "Bay Carpenter'ın Koç Donovan'a, Brooke'un iyi olup olmadığını sorduğunu duydum, o da iyi olduğunu, muhtemelen bir geceliğine kaçmış olduğunu söyledi," diye devam etti. "Her şeyin üzerine iddiaya girerim ki muhtemelen sadece Ogilvie numarası çekiyordur."

Pardon? Ne kadar saçma sapan bir dedikoduydu bu böyle. Koç insanlara neden Brooke'un iyi olduğunu söylüyordu ki? Onun için endişelenmiyor muydu? Ve *Ogilvie numarası çek-*

mekle ne demek istiyorlardı? Bu artık insanların kullandığı bir deyim mi olmuştu yani? Of, şaka gibi bir okuldu resmen.

Sifonu çektim ve kabinin kapısını çarparak açtım. Sevimli bir şekilde, “Aa, selam,” dedim. Sarah Keller’ın yüzü bembeyaz oldu ve arkadaşının ağzı açık kaldı.

“İkiniz de bu konuda çenenizi kapalı tutarsanız sevinirim. Brooke, Steve ya da benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz. Otuz iki dişimi birden göstererek sııttım. “Ve Koç’un dedikleri umurumda değil. Brooke asla,” –parmaklarımla tırnak işareti yaptım– “Ogilvie numarası çekmez. Anladınız mı? Şimdi lütfen kendi işinize bakın. Dedikodu yaymak ayıp bir şeydir.”

Her ikisi de gözleri fal taşı gibi açık başlarını aşağı yukarı doğru salladılar.

Topuklarımla üzerinde döndüm ve başım dik bir şekilde tuvaletten çıktım ama midemde çok kötü bir his vardı. Hangi anne baba çocuğu kaybolduğunda hemen çılgına dönmezdi ki? Koç neden hiçbir şey yapmıyordu? Bu çok anlamsızdı.

Bu konuda çok ama çok yanlış bir şeyler vardı.

Son zil çalana kadar konsantre olmakta çok zorlandım. Son dersten çıktığımda öyle bir sersemlemiş ve bunu kafamda çözmeye çalışırken o kadar derine dalmıştım ki neredeyse açık bir dolabın kapısına çarpıyordum.

Bugün sayamayacağım kadar çok kez *Ogilvie çekmek* deyimini duymuştum ve Koç da dahil olmak üzere okulun yarısı Brooke’un birkaç günlüğüne kaçtığını kabullenmiş gibi görü-

nüyordu. Sanki bu genç kızların hep yaptığı bir şeymiş gibi, sanki bu normal bir şeymiş gibi.

Onun benim yaptığım gibi bir şey yapacağını sanmıyordum ama geçen yaz bana çok net bir şekilde, insanların bazen göründükleri gibi olmadıklarını göstermişti. Kennedy, Brooke'un Koç'la sorunları olduğunu söylemişti. Belki de gerçekten evden kaçmıştı.

Tam okuldan çıkmaya hazırlanırken Koç'u gördüm. Kori-dorda durmuş bir başka öğretmenle sohbet ediyor ve... gayet normal görünüyordu. Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi, sanki biricik kızı ortadan kaybolmamış gibi.

Ona doğru yürüdüm ve konuşması sona erene ve diğer öğretmenle garip bir şekilde vedalaşana kadar orada durdum.

Selam sabahla vaktimi harcamamaya karar verdim. Koç'a doğruca, "Ondan haber aldınız mı?" diye sordum.

Yüzünde sinirli bir ifade belirdi. Hayatımda gördüğüm en sahte gülümsemeyi takınarak bunu gizlemeye çalıştı ama nafileydi. "Merhaba Alice." Sanki aptalca bir nezaketle karşılık vermeme bekliyormuş gibi, sanki şu anda bunun bir önemi varmış gibi duraksadı.

Bir anda çılgına döndüm. Resmen deliye döndüm. İnsanların Brooke'u benim yüzümden aramadıklarını düşünüyordum ve belki de öfkemin bir kısmı bu utançtan kaynaklanıyor olabilir tabii, ama aynı zamanda gerçekte ne olduğunu da düşünüyordum. "Neden onun için endişelenmiyorsunuz?" diye sordum ona. Kabalık edip etmediğim umurumda değildi. Hem de hiç.

Sükunetini korumaya çalışıyormuş gibi bir nefes aldı. “Endişeleniyorum Alice, ama sana daha önce de söylediğim gibi, Brooke bunu ilk kez yapmıyor. Bundan başka...” Gözlerini kıstı. “Bazen insanların kafalarını dinlemeye ihtiyacı olduğunu herkesten daha iyi biliyor olmalısın. Sakinleşmek ya da başka bir şey için. Eve döner dönmez seninle temasa geçmesini sağlayacağım; ilgini takdir edeceğinden eminim. Şimdi evine git ve endişelenmemeye çalış. Yarın görüşürüz, tamam mı?” Arkasını dönüp çift kanatlı kapıyı iterek öğlen güneşine çıktı ve beni olanca öfkemle arkada bıraktı.

Bu konuyu böylece geçiştirdiğine inanamıyordum. Brooke beni incitmiş olabilirdi ama eskiden en iyi arkadaşımdı. İnsanların onun güvenliği için yeterince endişelenmemesi burama kadar gelmişti.

Bu konuda tam olarak ne yapacağımı iyi biliyordum. Çantama uzandım, cep telefonumu çıkardım ve kişilere girdim. Aradığım kişiyi bulana kadar aşağı kaydardım. Lilian Levy.

Brooke’un büyükannesi.

Brooke’un başı belaya girerse size mesaj atmamı söylemiş-tiniz, yazdım. Ondan haber aldınız mı? Dün gece eve gitme-miş. Endişeleniyorum. Yardım edin.

Kısa bir süre sonra telefonum çaldı.

ALTINCI BÖLÜM

ALICE

2 Kasım

08.05

“İnsan neden bazı şeylerin en kötü tarafına bakarak kendini üzer ki?.. Çünkü bazen gerekli olan budur.”

— AGATHA CHRISTIE, *ESRARENGİZ SANIK*

AGATHA CHRISTIE İÇGÜDÜLERİME GÜVENDİĞİM için benimle gurur duyardı. Çünkü Brooke hâlâ ortaya çıkmamıştı ama Lilian Levy, New York’tan hızla gelmiş ve nihayet bir şeyler yapılmaya başlamıştı.

Bu sabah ilk dersten önce yapılan ve herkesin katılması zorunlu olan toplantıyla başlayarak.

Konferans salonuna girip kendime arka tarafta bir yer buldum. Salonun ön taraflarında Koç’un suratında aksi bir ifadeyle elinde bastonu olan, yaşlı ve aristokratik bir kadın tarafından azarlandığını gördüm. Lilian Levy.

Gülümsedim. Koç, annesi ya da bu durumda kayınvalidesi

tarafından azarlanan külçük bir çocuğa benziyordu. Brooke ve ben arkadaşken, her yıl onunla birlikte New York'un kuzeyine, annesinin ailesine ait olan Adiron Dağları'ndaki tatil evini ziyarete giderdik. Lilian yabana atılmaması gereken biriydi ve onun Koç'tan hiçbir zaman hoşlanmadığını biliyordum.

Salon sınıf arkadaşlarımla dolmaya başladığında, kimseyle göz teması kurmamak için başımı telefonuma gömdüm. İstediğim son şey, geçen yaz yaptıklarım hakkında daha fazla yorum duymaktı. Bu şehirdeki herkesin gerçekten hayatına devam etmeyi öğrenmesi gerekiyordu.

Canım Lilian Levy. Ona güvenebileceğimi biliyordum.

Salona bir sessizlik çökünce kafamı kaldırıp baktım. Steve, Park, Kennedy, Henderson ve diğerleri koridorun diğer tarafında yüzlerinde endişeli ifadelerle ön sırada oturuyorlardı. Steve ağlamış gibi duruyordu.

Lilian Levy sahneye çıktı, Müdür Brown ve Bayan Westmacott da onu takip etti. Birkaç dakika aralarında görüştüktan sonra Brown mikrofona doğru yürüdü.

"Mer—" Mikrofondan tiz bir ses çıkınca geri çekildi. Ön tarafta bir pislik "Brooke nerede?!" diye bağırınca birkaç kişi güldü. Brown devam etmeden önce onlara ters bir bakış attı. "Herkes merhaba. Bugün burada, Brooke Donovan kayıp olduğu için toplandık. En son Cadılar Bayramı gecesi saat 22.00 sularında görülmüş, Kale arazisinden ayrılarak Birinci Otoyol'dan güneye doğru gitmiş. Şimdi büyükannesi," –Lilian Levy'yi işaret etti– "kısa bir konuşma yapacak ama burada Brooke Donovan'ın nerede olduğuna dair bilgisi olan biri var-

sa, bunu bilmemiz gerekiyor.” Mikrofondan çekildi, Westmacott’un yanına geçti ve Lilian onun yerini aldı.

Lilian’ı görmeyeli bir yıl olmuştu ve dayandığı bastonla bile her zamanki gibi mükemmel görünüyordu. Tüvit Chanel bir ceket ve özel dikim pantolon giymiş, hafif ve şık bir makyaj yapmıştı. Ve her zamanki gibi Brooke ile her zaman imrenerek baktığımız, kendine özgü kırmızı çerçeveli gözlüklerini takmıştı.

“Herkes güneydin. Çoğunuzun şimdiye kadar duymuş olduğu gibi, torunum Brooke Donovan” –bir an sesi titredi ve devam etmeden önce boğazını temizledi– “Cadılar Bayramı’ndan beri kayıp. O gece Levy Kalesi’ndeki bir partiye katılmış ama eve hiç dönmemiş. Bana amigo kız kostümü giymiş olduğu söylendi. Kısa bir etek ve beli açık bir tişört. Alkol almış olması muhtemel. Anladığım kadarıyla merhum kızımın kocası” –Lilian’ın ağzı tiksintiyle büzüldü– “ilk başta onun evden kaçtığını düşünmüş ama şu noktada sanırım hepimiz durumun böyle olmadığı konusunda hemfikiriz.”Lilian devam etti: “Nerede olduğu hakkında bilgisi olan varsa lütfen yetkililere haber versin. Onu bulmamıza yardımcı olan herkese büyük bir ödül vereceğim. Bir kayıp vakasındaki en kritik zaman ilk yetmiş iki saattir. Bu çok ciddi bir konu.” Westmacott öne çıkarken Lilian, müdürün yanına geçmek üzere geri dönmeden önce bir an için Koç’a doğru tehditkar bir şekilde baktı.

Westmacott mikrofona doğru boğazını temizledi. Yüzü bembeyazdı. “Herkes merhaba. Bayan Levy’nin de dediği gibi, Brooke’un nerede olabileceğini bilen varsa lütfen öne çıksın. Ve konuşmak isteyen herkese kapım açık. Teşekkürler.”

Ve bu şekilde dağıldık.

YEDİNCİ BÖLÜM

IRIS

2 KASIM

12.06

BİR HAREKETLİLİK FARK ETTİĞİMDE kafeteryada matematik ödevimi yapmaya çalışıyordum.

Başımı kaldırıp baktığımda mavi üniformalı ve sert bakışlı bir grup polisin çocuklardan oluşan kalabalığın etrafında dolaştığını görünce şaşırdım. Müdür de yanlarındaydı.

Dirseğimle Spike'ı dürttüm. "Bu da neyin nesi?"

Spike bana kaşlarını çatarak "Mağarada mı yaşıyorsun, Iris? Şu zengin kız, Brooke, sanırım kayıpmış," dedi.

Zora bir havucu kemiriyordu. "Bu sabahki toplantıya gitmedin mi, Iris?"

"Hayır, ben..." Polislerin yavaş yavaş yürümelerini izledim. "O şeylere hiç gitmiyorum ben." Toplantıdan kaçmış, onun yerine kütüphanenin en uzak köşesine gizlenip yerde kitap okumuştum. Bayan Henley ile bir anlaşmamız vardı: Rafaların düzenlenmesine yardım ettiğim sürece istediğim kadar

gizlenmeme izin veriyordu. Önceki gün Brooke'un okula gelmediğine dair ufak tefek dedikodular duymuştum ama pek aldırmamıştım. O bir Esas Çocuk'tu. Onlar okulu hep asarlardı. Zaten benim aklımda kimlik nasıl değiştirilir gibi şeyler vardı.

Tüylerim diken diken olmaya başlamıştı.

Spike düşünceli bir şekilde tuzlu ve sirkeli cipsini çiğniyordu. "Kale'de verdikleri şu Cadılar Bayramı partisinden sonra eve hiç gitmemiş."

Eve hiç gitmemiş. Cadılar Bayramı'nda gördüklerim kafamda dönmeye başlayınca kanım dondu. Ben peşinden koştuktan sonra ortadan kaybolmuştu. Dışarısı zifiri karanlıktı, saat geç olmuştu ve ben de eve gitmiştim.

Dudağımı ısırdım. "Eve gitmemiş mi? Veya başka bir yere?" Partiden sonra arkadaşlarının onu bulacağını ya da birine mesaj atacağını düşünmüştüm. Hiç düşünmemiştim ki...

Ben ne yapmıştım böyle?

Zora sırt çantasından bir kağıt çıkarıp masanın üzerinden bana uzattı. "Al bak. Onu bulan kişiye elli bin dolar. Bunları toplantıda dağıttılar. Brooke'un büyükannesi çıktı ve kısa bir konuşma yaptı."

İlana baktım ama panikten doğru dürüst göremiyordum. Brooke'un ilandaki tatlı ve güzel resmi gözlerimin önünde yüyordu.

Onu görmüştüm, arkasından koşmuştum ama ortadan kaybolmuştu ve ben de eve dönmüştüm. Eve 22.15 civarında varmıştım. Şimdiyse öğle yemeği vaktinde kafeteryada polisler vardı. Ne zamandır Brooke'tan haber alınamıyordu? Bu sabah

sınıfa giderken Koç'u görmüştüm. Her zamanki gibi görünüyordu; Elinde ders klasörleri ve bir panoyla biraz suratsız şekilde dikiliyordu.

Çocuğu kayıpsa okulda ne işi vardı?

Spike'ın cipsleri bir anda midemi kaldırdı. İlanı katlayıp sırt çantama tıktırdım.

Polislerin, çocukları işaret eden müdürle birlikte koridorda ilerleyişini izledim. Her biri yavaşça ayağa kalkıyordu. Kennedy, Park, Henderson. Bu arada Steve Anderson berbat görünüyordu. Şişmiş bir yüz, çökmüş omuzlar.

Park ağlamaya başlamıştı. Omuzlarını kamburlaştırmasından ve uzun saçlarının yüzüne düşmesine izin vermesinden anlayabiliyordum. Esas Çocuklar genelde canları sıkıkmış gibi görünürlerdi ama şu anda biraz korkmuş gibiydiler. Her zaman soğukkanlı olmakla övünen Kennedy bile gergin bir şekilde parlak pembe ojeli tırnağını kemiriyordu. Steve ise gözüne ışık tutulmuş tavşan gibi bakıyordu.

Brooke koşuyordu ve sonra ortadan kaybolmuştu.

Biz Esas Çocuklar'ın eşyalarını toplayıp polislerin peşinden gitmelerini izlerken kafeterya ölüm sessizliğine büründü.

Kafeteryadan çıkarılışlarını izledim.

Zora parlak turuncu bir tutam saçını kulağının arkasına atarken "Benim oyum klasik bir kaçırılma ve fidye talebine," dedi. "Yani ailesi aşırı zengin zaten. O büyükanneden neredeyse para taşıyor."

Brooke yanımdan koşarak geçmişti.

Arkasından koşup seslenmiştim ama... hiçbir cevap gel-

memişti. Ve sonra da öylece... eve gitmiştim. Yani arkadaşları neden gidip onu bulmamıştı?

Nefesimin kesildiğini hissettim.

Neil, Esas Çocuklar'ın henüz yeni çıktıkları kafeterya kapısını işaret ederek "Eminim onlardan biri yapmıştır," dedi.

"şu kızlar mı?" dedi Spike. "Mümkün değil. Onlar kimseyi öldüremez. Tırnakları kırılır diye korkarlar. Castle Cove'da bir sürü sapık var. Remy Jackson olayı mesela. Onu kimin öldürdüğünü hiç bulamadılar."

"Birçok şeyi hiç bulamadılar. Mona Moody? Otuzlu yıllarda Levy Kalesi'nde ölen film yıldızı?" Zora esrarengiz bir ses tonuyla, "Güzel sahil kasabamızda bir sürü gizem var," dedi. Kendimi devasa bir kara bulut tarafından yutulmuş gibi hissediyordum.

On yıl önce Remy Jackson bir çöp konteynırında poşetlere ve koli bandına sarılmış halde bulunmuştu. On dört yaşındaydı. Olay çözülememiş ve dava kapatılmıştı. O gece kafamda dönüp duruyordu. Kendinde olmadığı belli olan Steve'le kavga eden Brooke, sonra yanımdan koşarak geçişi, sonra otolyolda virajı döndüğümde gördüğüm bomboş yol.

Spike beni kolumdan dürterek "Iris," dedi. "Hey Adams, sen iyi misin?"

Titreyerek arka cebimden telefonumu çıkardım ve anneme mesaj attım.

Anne, kötü bir şeyler oldu. Sana ihtiyacım var.

İpad'imi ve yemek çantamı sırt çantama tikiştirarak ayağa kalktım.

Zora, “Muhtemelen Ogilvie’yi taklit ediyordur,” dedi. “Esas Çocuklar’ın yeni trendi bu. Ortadan kaybolmak!”

Spike yumuşak bir sesle, “Iris,” dedi. “Nereye gidiyorsun?”

Ona, “Bendim,” dedim. “Sanırım onu en son gören bendim.”

Hızla yürüyerek uzaklaşmaya başladım. Spike arkamdan, “Iris, hey Iris,” diye seslendi ama arkama dönmedim.

Zora’nın söyledikleri beynimi yakıyordu: Belki de, muhtemelen o tatlı Brooke erkek arkadaşıyla kavga ettikten sonra kendi başına kaçıp gitmiştir, ama ya öyle yapmadıysa? Ya kaybolmadan önce onu son gören kişi bensem?

14.45

Dedektifin adı Thompson’dı ve benden rahatsız olmuşa benziyordu ki ben bunu biraz kabul edilemez buluyordum çünkü ortada kayıp bir kız vardı. Bulunduğumuz oda tam olarak TV dizilerindeki gibi görünüyordu: uzun, köhne bir masa, bir duvarda arkasını göremediğim bir pencere. Diğer tarafta bizi kim izliyordu? Belki de buraya hiç gelmemeliydim. Sonuçta elimde onlara verebileceğim ne vardı ki? Hem bu adam gerçekten de umursamıyor gibiydi.

Kaba bir şekilde, “Yani,” dedi. “Birinci otoyolda yürürken açıklıkta bir kavga mı gördünüz? Kale’deki partide. Bayan Donovan ve erkek arkadaşını, doğru muyum?”

“Evet, size telefonda söylediğim gibi. Brooke onu itti ve o da onu itti. Sonra Brooke oradan kaçtı.”

“Kavgayı şiddetli olarak nitelendirebilir misiniz?”

“Şey, birbirlerini ittiler. Ve bağırıştılar,” dedim.

Defterine bir not aldı. “O kadar geç bir saatte neden dışarıdaydınız ve yalnız başınıza yürüyordunuz?”

“Ben... bunun ne önemi var?” diye sordum. “Zaman zaman yürüyüşe çıkarım. O anda da yürüyüş yapıyordum.”

Yanımızdaki video kamera vızıldadı.

“Bayan Donovan’la arkadaş mısınız?”

“Hayır, pek sayılmaz,” diye cevap verdim.

“Yanınızdan geçtiğinde saat kaçtı sizce?”

“Bilmem. Dokuz buçuk, dokuz kırk beş belki de. Telefonuma falan bakmamıştım.”

“Bayan Donovan bu olaydan önce okulda üzgün gibi miydi? Herhangi bir şey fark etmiş olabilir misiniz?”

“Bilmiyorum. Yani dediğim gibi biz arkadaş değildik. Bazen üzgün görünürdü. Demek istediğim, annesi ölmüştü, ama bunun üzerinden uzun zaman geçti.”

Oturduğum yerde kıpırdandım. Arkadaş değildik ama onu tanıdığım kadarıyla severdim. Erkek arkadaşınızla kavga etmenizin size kısa bir kaçıştan fazlasını yaptırabileceğinden emin değildim ama buna biraz alkol, itiş kakış ve keder de eklerseniz durum değişebilirdi. Ama aynı zamanda...

“Babası neden okuldaydı?” diye sordum. Bu soru hâlâ içimi kemiriyordu. “Yani, çocuğunuz kayıpsa evde olmaz veya dışarıda onu arıyor olmaz mıydınız? Peki ya erkek arkadaşı? Onu sorguladınız mı? Kavga etmişlerdi.” Steve’i ortaya attığım için kendimi biraz suçlu hissettim, ama başlangıçta ne kadar iyi gö-

rünseler de suçlunun erkek arkadaş çıktığı yeterince televizyon programı izlemiştim.

Thompson notlarından başını kaldırıp bana baktı.

“Bence bu bizim endişelenmemiz gereken bir konu, sizin değil, Bayan Adams. Merak etmeyin, her şey kontrolümüz altındadır.”

Gözlerindeki soğuk bakışı sevmemiştim. Bana Şey’le olan olaydan sonra polislerle olan konuşmalarımızı hatırlatmıştı. Bana ve anneme sanki suçlu olan bizmişiz gibi bakmalarını. Sanki onlara rahatsızlık veren bizmişiz gibi. Sanki yalan söylüyormuşuz gibi. Sanki canlarını sıkılsın istemiyorlarmış gibi.

“Evet, ama gerçekten öyle mi? Annemle buraya birinci otoboldan geldik ve orada kimsecikler yoktu. Onu gördüğüm yer orasıydı. Sizinkilerin oralarda olmaları gerekmez mi? Hani, arama yapmaları falan.”

Dedektif Thompson çenesini sıvazladı. “Biliyor musunuz Bayan Adams, ben de bir zamanlar gençtim ama burada oturmuş size gençlerin neler yapması gerektiği hakkında nutuk çekmiyorum. O yüzden polisler hakkında birkaç televizyon programı izlediniz diye işimi nasıl yapacağımı bildiğinizi düşünmeyin, tamam mı? Açık konuşmak gerekirse, bunları kızılı büyükannesinden yeterince duyuyorum.”

Doğru. Lilian Levy. Kaçırdığım toplantıdaki konuşması. Ödül parası. Sanırım Thompson, kadınları dinlemeyi sevmiyordu, o kadar.

Thompson ağzına bir sakız attı. “Konumuza dönelim, Bayan Adams. Yani Bayan Donovan erkek arkadaşıyla kavga etti.

sonra koşarak yanınızdan geçti, siz de peşinden koştunuz ama bir anda ortadan kayboldu, öyle mi? Puf diye.”

Puf deyişinde beni rahatsız eden bir şey vardı. Ve arama konusunda bana cevap vermediği gerçeğinde. Sanki bu işi ciddiye almıyormuş gibiydi.

Kesin bir sesle, “Kızların kayboluşunun *puf* diye olduğunu mu düşünürsünüz her zaman?” diye sordum.

Thompson kalemini bıraktı. “Sizinle açık konuşacağım, Bayan Adams. Buraya gelmiş olmanıza sevindim. Şu an Brooke’un bazı arkadaşlarıyla konuşuyoruz. Biraz etrafı araştırıyoruz. Partideki konuklarla görüşüyoruz. Ama aynı zamanda Bayan Donovan’ın kendi başına kaçmış olabileceği gerçeğini de göz önünde bulundurmalıyız. Genç kız erkek arkadaşıyla kavga eder, belki biraz sarhoştur, ona bir ders vermeye karar verir. Biraz ilgi çekmek ister. Bu yaz bunun birazını gördük, değil mi? Ve anladığım kadarıyla, Bayan Donovan yazın kaybolan kızla arkadaşmış. Bunun bir taklit olduğunu düşünüyoruz. Kızlar nasıldır bilirsiniz.”

Gözlerimi dikip ona baktım. “Kızlar nasıldır mı? Öyle duygusalız ki erkek arkadaşlarımızı üzmemek için ortadan kaybolmaya mı karar veriyoruz yani?”

Masanın üzerinde birbirine sımsıkı kenetlediğim ellerime baktı. Eklemlerim bembeyaz kesilmişti.

Sonra gülümsedi. Sanki öfkem ona eğlenceli geliyormuş gibi.

“İyi misiniz, Bayan Adams? Bir şeyiniz mi var? Sizi biraz araştırdım. Yazın evinizde küçük bir sorun yaşanmış.”

Sükunetimi korumaya çalışarak yavaş bir şekilde konuştum. “Bunun konumuzla bir alakası olduğunu sanmıyorum.”

Omuzlarını silkti. “Belki de belalar peşinizi bırakmıyordur. Kayıp kızı tanımayan bir kıza göre çok üzgün görünüyorsunuz.”

“Çok üzgünüm çünkü siz bunu ciddiye almıyorsunuz. Her kız birbirinin aynı değildir. Yani ya kayalıklardan aşağı düşmüşse? Bir partideydi sonuçta. Belki de sarhoştur. Hiç baktınız mı oralara?”

“Dediğim gibi, arkadaşlarıyla ve ailesiyle görüşüyoruz. Alanı tarıyoruz. Size ve o geceye dönelim. Kaçtığı zaman arkadaşları ne yaptı?”

Cadılar Bayramı gecesini düşündüm. “Peşinden gitmediler,” dedim ona. “Ama gerçeği bilmek isterseniz, onlar aynı zamanda biraz rezil tiplerdir, bu yüzden çok da şaşırmadım.”

“Ama siz peşinden gittiniz. Yani elimizdeki bilgilere göre, onu son gören kişi sizdiniz. Ortadan kaybolduğunu fark edince ne yaptınız?”

“Ben...” Sesim neden titriyordu? Bana öyle sert bakıyordu ki gerim gerim geriliyordum. “Eve gittim. Ödevimi bitirdim, portaldan teslim ettim ve yattım.”

Dedektif Thompson kalemini bıraktı ve tımağından bir şey çıkardı. “Bizi aramadınız mı? Yolda perişan halde bir kız olduğunu bildirmediğiniz mi? Partiye dönüp arkadaşlarına onu bulamadığını söylemediğiniz mi? Öylece... eve mi gittiniz? Belki de siz de pek önemsemediğiniz.”

Kalbim sıkıştı. Buraya hiç gelmemeliydim. Bu adam söylediklerimi besbelli umursamıyordu.

Kamera vızıldadı. Thompson vurarak sesi kesti.

“Geldiğiniz için teşekkürler, Bayan Adams,” dedi sonunda. “Artık, Bayan Donovan’ın son görüldüğü yer ve zaman hakkında elimizde yaklaşık bir bilgi var. Çok yardımcı oldunuz. Başka bir şeye ihtiyacımız olursa, sizinle iletişime geçeriz.”

Ayağa kalktı.

Şaşkın bir şekilde, “Bu kadar mı?” diye sordum.

“Bu kadar,” dedi. Sanki el sıkışmamız gerekiyormuş gibi elini uzattı ama sıkmadım.

Sırt çantamı kaptığım gibi ayağa kalktım ve kapıya yöneldim.

Kapının önüne gelince arkama baktım.

“Bu yaz bir kızın kaybolduğu ve olayın başka bir şey olduğu ortaya çıktı, doğru,” dedim. “Ama bu öyle olmayabilir. Hepimiz aynı değiliz.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

IRIS

2 KASIM

15.15

ANNEM ARABAYI ÇALIŞTIRDI VE her zaman yaptığımız gibi garip sesin kesilmesini bekledikten sonra Castle Cove Polis Departmanı'nın otoparkından çıktı.

“Sen doğru olanı yaptın,” dedi. “Şu zavallı kız. Belki de sadece bir arkadaşında saklanıyordur. Umarım daha kötü bir şey ya da yazın Ogilvie denen kızın yaptığı gibi bir şey değildir. Sen ona özel ders vermiyor muydun?”

“Onun adı Alice ve evet, ona özel ders veriyorum, ama neden herkes Brooke'un onu taklit ettiğini düşünüyor? Hâlâ evine dönmüş değil. Ve onu arkadaşları saklıyorsa, bugün polisler geldiğinde kafeteryada çok korkmuş gibi yaparak kesinlikle harika bir performans sergilediler.” Bir arkadaşınızda saklanmak yine de birkaç saat, en fazla bir gün sonra eve dönmek anlamına gelirdi. Bir keresinde Zora annesiyle kavga etmiş ve neredeyse iki gün Spike'ın yanında kalmıştı. Ama annesi

onun nerede olduğunu biliyordu. Alice Ogilvie beş gün boyunca, kimsenin ondan haber alamadığı ve arabasının tamamen farklı bir kasabada hurdaya dönmüş halde bulunduğu beş uzun gündür ortalıkta yoktu. Bu, ‘saklanmak’ değildi. Bu, korkutucu olacak kadar uzun bir süreydi.

Brooke sorun çıkaran biri değildi. Ya da en azından ben öyle düşünüyordum. Ve Steve gerçekten de çok öfkeli görünüyordu. Brooke kaçarken çok korkmuş gibiydi. Steve gerçekten de bir tehdit olabilir miydi? Ve kızı eve hiç gelmediyse, Koç neden okula neden gelsindi ki?

Birinci otoyoldan aşağı doğru giderken orman kenarında ve Manzara İzleme Noktası civarında dolanan belki de üç arabanın ve mavi üniformalı polislerin yanından geçtik. Etrafta Brooke’u arayan onlarca polis arabası ve her yerden çağırılmış polisler olması gerekmez miydi? Sarı emniyet şeritleri, özel eldivenli ve beyaz giysili insanlar, yani burada olması gereken her şeyin olması gerekmez miydi? Peki ya tekneler neredeydi? Belki de Brooke Manzara İzleme Noktası’ndan aşağı düşmüştü. İnsanların düştükleri olurdu. Çitler kötü durumdaydı, hava karanlıktı, o da çılgına dönmüş ve belki de aşırı sarhoştı.

Bu düşünce karşısında tüylerim diken diken oldu. Annemin gözlerini yüzümde hissedebiliyordum ama bakışlarımı pencerenin dışındaki okyanustan ayırmadım. Gökyüzü suyun üzerinde biraz değişiyor, kara bulutlar toplanıyordu.

Annem sesi titreyerek “Sanırım sadece bir yerlerde saklandığını ummak istiyorum Iris. Çünkü diğer seçenek...” dedi ama cümlesini tamamlamadı

Aramızda gergin bir hava vardı ve bu beni de germişti.

Kayıp kızlar bir anda bulunurdu. Nehir yataklarında, yol kenarlarında, Remy Jackson gibi bağlanmış halde çöp konteynirlerinde.

Sessizce, “Doğru,” dedim.

R. KENNEDY VE H. PARK ARASINDAKİ MESAJLAŞMA

2 KASIM

15.16

Rebecca Kennedy: Sana ne sordular

Helen Park: Partide kimlerin olduğunu

HP: Brooke ve Steve'in arasında neler geçtiğini

HP: Ondan bir haber alıp almadığımı

RK: Evet, bunu bana da sordular

HP: Haber aldın mı peki?

RK: Hayır, sen?

HP: Hayır

HP: Ayrıca Alice'i sordular. Geçen yazı. Ortadan nasıl kaybolduğunu

RK: Aynen

RK: Sen ne dedin?

HP: Sadece Brooke'un böyle bir şey yapacağını düşünmediğimi

RK: Evet ama Alice'in yapacağını düşünür müydün?

HP: Dürüst olmam gerekirse, evet

RK: Peki, haklısın

RK: Eminim Brooke onu taklit ediyordur. Bilirsin, her zaman birbirlerine üstünlük sağlamaya çalışırlardı

HP: Bilmem, belki de

RK: Sana benim hakkımda bir şey sordular mı?

HP: Ne demek istiyorsun?

RK: O gece nerede olduğum gibi

RK: Sonrasında nereye gittiğimi

RK: Bunun gibi şeyler

HP: Biraz sanırım

RK: Onlara ne anlattın?

HP: Partide olduğunu sonra da eve gittiğini söyledim

RK: Bütün söylediklerin bunlar mıydı?

HP: Evet. Onlara videodan bahsetmedim, eğer bunu kastediyorsan

RK: Tamam güzel

HP: Sen onlara ne anlattın

RK: Nerede olduğumla ilgili mi?

HP: Hayır benim hakkımda

RK: Sana ne olmuş?

HP: Bilmem işte, o gece partide nerede olduğum gibi şeyler

RK: Yani anlatacak pek bir şey yok zaten öyle değil mi? Her zamanki gibi Brooke ve Steve'le takılıyordun, değil mi?

HP: Evet

RK: Neden garip davranıyorsun

HP: Garip davranmıyorum

RK: Of tamam Park her neyse şimdi gitmem lazım

DOKUZUNCU BÖLÜM

ALICE

2 KASIM

15.20

“Dik kafalı erkeklerle tartışmam.
İşlerimi onlara rağmen hallederim.”

—AGATHA CHRISTIE,
MAVİ TRENİN ESRARI

TOPLANTIDAN SONRA İŞLERİN TERSİNE döneceğini ve insanların olayları ciddiye almaya başlayacağını düşünmüştüm, ama görünüşe göre sınıf arkadaşlarım Lilian Levy’den, Castle Cove polislerinin çekindiği kadar çekinmiyordu. Polis öğle yemeği vaktinde gelip eski arkadaşlarımın bir kısmını konuşmak için okuldan aldıktan sonra bile, aptal sınıf arkadaşlarım hâlâ tüm bunların bir şaka olduğunu düşünüyormuş gibi, koridorlarda Ogilvie çekmek deyimi konuşuluyordu.

Müdür Brown beni binadan çıkarken yakaladı ve polislerin karakola gitmemi istediklerini bildirdi. Öğle yemeğinde

olanları düşününce, olayların bu şekilde gelişmesine şaşırma-
mışım.

Bir dakika sonrasında, arabamı karakolun otoparkına park etmişim. Karakol liseden sadece birkaç blok ötedeydi ama gökyüzü koyu grinin rahatsız edici bir tonuna dönüşmüştü ve rüzgar şiddetini artırıyor. Tam sahilde olduğumuz için Castle Cove'da karşılaştığımız fırtınalar hızlı ve şiddetli olurdu ve bunlara yakalanmak kesinlikle hiç hoş olmazdı.

Karakol şehrin merkezinde, bu bölgeye özgü olmadığından emin olduğum uzun palmiye ağaçlarıyla donatılmıştı. Tek bildiğim, Kennedy'nin Castle Cove Planlama Komitesi'nin başkanı olan babasının, her öldüklerinde ağaçları yeniden getirtip yeniden diktiydi. Bana sorarsanız, birkaç ağaç için gereğinden fazla bir işti bu.

Kalbim göğsümü delecekmişçesine çarpmıyormuş gibi başımı dik bir şekilde arabamdan çıktım. Buraya en son, geçen yaz olan olaydan hemen sonra gelmişim ve o anılar günyüzüne çıkmaya çalışıyordu.

Dedektif Thompson arkadan çıkıp beni gördüğünde yüzünü buruşturdu. Pek iyi arkadaş olduğumuz söylenemezdi. Döndükten sonra muhatap olmaktan hoşlanmadığım insanlardan biriydi ki bu gerçekten çok şey ifade ediyordu çünkü o listede bir sürü insan vardı.

"Alice," dedi, "seni görmek her zaman büyük bir zevk. Karakoluma bu kadar sık gelmen çok ilginç. Beni takip et."

Gözlerimi devirdim ve o da alçak kapıyı açarak beni bankonun arkasına geçirdi. Arkasından istasyonun arka tarafına,

*Law & Order: SVU*¹ dan¹ fırlamış gibi duran küçük bir görüşme odasına doğru ilerledim. Burası, buraya son geldiğimde de olduğu gibi çok çirkindi.

Agatha Christie'nin tüm kitaplarında tanıklarla ve şüpheli-lerle yapılan görüşmeler daha zarif bir şekilde, şık konuk odalarında ve lüks buharlı gemilerin içinde gerçekleştirilirdi. Gizemli bir olaya bir daha karıştığımda, bunun Castle Cove'dan daha ilginç bir yerde olmasını tercih ederdim.

Thompson hemen üzerime gelmeye başladı. "Alice, eminim neden burada olduğunu biliyorsundur. Cadılar Bayramı'nda, Brooke Donovan'ın kaybolduğu Kale'deki partiye katılmışsın. Bu doğru mu?" "Evet," diye cevapladım.

Thompson defterine bir şeyler yazdı. "Birden çok tanık bize o gece Brooke ile ağız dalaşına girdiğinizi söyledi."

"Ağız dalaşı biraz ağır bir ifade ama evet, tartıştık. Yine de söylemeliyim ki—"

"Konu neydi?" diye sözümü kesti.

Duraksadım. Boynuma bir sıcaklık yayıldı ama sesimin titremesini engellemeye çalıştım. "Oraya gitmem hoşuna gitmemişti."

Thompson bir kaşını kaldırdı. "Aa? Neden ki?"

"Orada pek hoş karşılandığımı söylenemez."

"Hmm..." Defterine bir şeyler daha yazdı. "Yani, davetsiz bir şekilde partiye gittin. Sen ve Brooke tartıştınız. Steve Anderson da orada mıydı? Bu yılın başındaki konuşmamızdan ha-

¹ *Law & Order: Special Victims Unit* – ABD yapımı polisiye ve gerilim dizisi. (e.n.)

tırladığım kadarıyla, ikiniz birlikteydiniz, doğru mu? Ve şimdi de o, Bayan Donovan'la birlikte."

"Evet, ama--"

"Bu ağız dalaşına Steve de dahil oldu mu?"

"Biraz. Ama--"

"Sen gittiğinde onun kızgın olup olmadığını hatırlıyor musun?"

Buna en iyi nasıl cevap verebileceğimi düşünerek duraksadım.

"Lütfen soruya cevap ver, Alice. Steve Anderson'ın partiden ayrıldığı andaki ruh halini anlamaya çalışıyorum. Tekrar soruyorum, kızgın mıydı?"

"Evet, sinirliydi ama--"

"Peki, sen partiden ne zaman ayrıldın?" Yine sözümü keşmişti.

Tanrım, bu adam ne kadar da sinir bozucuydu böyle. Hercule Poirot sorguladığı kişilere asla böyle davranmazdı ve o kadar kendini beğenmiş biriymi ki Agatha Christie bile kendi yarattığı halde ona katlanamazdı.

Dudaklarımı büzdüm. "Akşam dokuz kırk beş civarıydı sanırım. Diğer herkes hâlâ oradaydı."

"Doğruca eve mi gittin? Yoksa oyalandın mı?"

"Oyalanmak mı?"

Omuz silkerek kaşlarını çatı. "Bazen insanlar oyalanır. Bilirsin, tartışmalardan sonra. Son sözü söylemek isterler. Konuyu bir çözüme bağlamak isterler. Oralarda takıldın mı? Belki Brooke'la tekrar konuşmuşsundur. Bu sefer baş başa biraz daha tartıştınız mı?"

Ağzım açık kalmıştı. “Pardon? Bunu bana neden soruyorsunuz?” Bunu bana neden sorduğunu biliyordum –aptal değildim sonuçta– ama yüzüme bakarak doğrulamasını istiyordum. Benim bir şüpheli olduğumu düşünüyorlardı.

“Lütfen, sadece soruya cevap ver.”

Terslemem için kışkırtılmışım ama sükunetimi korumak için bir nefes aldım. Bu geçtiğimiz yazdan sonra bir polise karşılık verdiğinizde neler olacağını zor yoldan öğrenmişim.

“Hayır! Orada takılmadım. Eve gittim. Evime gittim.”

Thompson cevabımı düşünerek duraksadı. “Seni gören herhangi biri oldu mu? Evde?”

Döndüğümde Brenda uyuyordu ve tabii ki ailemden kimse orada yoktu. Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

“İlginç.” Bir not daha yazdı ve sonra tekrar bana baktı. “Birkaç ay önce ortadan kaybolman ve sonra hiçbir şey olmamış gibi geri gelmen çok ilginç ve şimdi de elimizde kaybolan bir kız daha var. Sen ve Brooke arkadaşınız. Ortadan kaybolduğunda neler yaptığını ona hiç anlattın mı? Ona evden nasıl kaçılacağına dair bazı ipuçları verdin mi?”

Aşırı sinirlenmişim. Hadi bakalım, başlıyordum. Burada olmamın sebebi buydu. “Brooke’un öylece evden kaçtığını mı söylemeye çalışıyorsun? Benim yaptığım gibi mi?”

Omuzlarını silkti. “Kabul etmelisin ki bu büyük bir tesadüf.”

“Bazen tesadüfler gerçekleşir, öyle değil mi? Steve, Kennedy, Park ve diğer herkesle konuştuğunuzu biliyorum. Ondan haber almışlar mı? Son iki gün içinde ondan haber alan herhangi biri olmuş mu?”

“Hayır, Alice, ama bu şu anlama gelmiyor–”

“O böyle bir şey yapmazdı. Size yapmazdı diyorum. Şimdi neden hepiniz–”

Araya girdi. “Alice, lütfen. Bu sorguyu kim yönetiyor? Sen mi, ben mi?” Kızgın bakışlarımı görmezden geldi ve sandalyesini gıcırdatarak masadan geriye itip ayağa kalktı. “İşbirliğin için teşekkürler. Şu anda senden istediğimiz başka bir şey yok.” Ayağa kalkmamı işaret etti.

Yerimden oynamadım. Buraya söylemek için geldiğim şeyi, bu yapacağım son şey olsa bile söyleyecektim. Bayan Marple bu saçmalığı kabul etmezdi ve ben de etmeyecektim. Bayan Marple, Agatha Christie’nin kitaplarında dedektif, polis ya da başka bir şey olmayan agresif ve yaşlı bir kadındı ve pek çokları onu bu nedenlerle başından savardı. Ancak bunun onu gerçeği bulmaktan alıkoymasına asla izin vermezdi; son derece zekiydi ve insan beyninin nasıl işlediğini bilirdi.

“Brooke böyle bir şey yapmazdı.” Ona en iyi Alice Ogilvie bakışımı attım. “O evden kaçmadı. Bakın, belki ilk başta ben de onun beni taklit etmiş olabileceğini düşündüm. Demek istediğim, son zamanlarda ben ne yaparsam onu yapmak istiyordu. Ama sizin de dediğiniz gibi, ondan kimse haber almamış. Bu size hiç mi garip gelmiyor?”

Küstahça gözlerini devirdi. Ne kadar da kabaydı. “Söylediklerin için çok müteşekkirim Alice, ama her şey kontrolümüz altında.”

“Hayır, siz–”

Konuşmaya çalışmamı görmezden geldi ve sesimi bastırdı.

“Sana bir açıklama borçlu değilim, ama arama çalışmaları yürüttüğümüzü söyleyebilirim. Ancak ne yazık ki fırtına gelmek üzere ve bu yüzden büyük aramayı yarın sabaha kadar ertelemek zorundayız. Geçen yaz başımıza gelenlerin tekrarlanmaması için çok sınırlı kaynaklarımızı en iyi şekilde kullanmaya çalışıyoruz. Bunun pek de iyi sonuçlanmadığını eminim hatırlıyorsundur, öyle değil mi? Bir sürü zaman ve para boşa gitmişti. Bunu herkesten daha iyi bilirsin.”

Başımı şiddetli bir şekilde iki yana salladım. “Beni dinlemek zorundasınız. Bu olay farklı. O, benim gibi değil. Bu işte bir bit yeniği var. Brooke iyi olsaydı şimdiye kadar biriyle iletişime geçerdi. Bu soruşturmayı yürütme şeklinizi yeniden düşünmenizi öneririm.”

Thompson alaycı bir şekilde, “Ah, öyle mi Alice?” dedi. “Peki, kayıp bir kızı aramak için nasıl bir yol izlememizi önerirsin?”

“Pekala, her şeyden önce,” dedim, “karakterini göz önünde bulundururdum. Brooke insanların kendisi hakkında bu kadar endişelenmelerine asla izin vermezdi.” Bir parmağımı kaldırdım. “Koç’a çok kızgın olsaydı bile, yine de arkadaşlarından birini arardı. Kimsenin ondan haber almamış olması başının belada olduğunu gösteriyor. Bu da hemen Castle Cove’u aramaya başlamanız gerektiği anlamına geliyor.”

Homurdandı. Sanki lanet olası atımmış gibi homurdandı. “Öyle mi, Alice? Geçen yaz, bir telefon açıp iyi olduğunu birilerine bildirme zahmetine katlanmış mıydın? Yeterince dinledim, teşekkürler. Artık gitme vaktin geldi. Genç olduğunu

biliyorum ama bir gün insanların seni şaşırtabileceğini öğreneceksin,” diye ekledi, sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi. Sanki bu konuda uzman değilmişim gibi.

Tatlı bir sesle, “Bu doğru olabilir, memur bey,” dedim. “Ama gizemli olayları çözme konusunda biraz bilgisi olan herkes, psikolojiyi ve karakteri anlamamanın, bir suçu çözmenin anahtarı olduğunu bilir.”

ONUNCU BÖLÜM

IRIS

2 KASIM

16.10

“ALICE?” ODADA ETRAFA BAKINDIM. Her yer karanlıktı. Perdeler çekilmişti. Sanki içerideki kişi büyük bir haksızlığa uğramış ve saklanıyormuş gibi ortama hüzünlü bir çaresizlik havası hâkimdi.

“Ne?”

Devasa yatağındaki pembe ve mor battaniyelerin altından boğuk bir ses geldi.

“Of, ders vakti mi geldi?” Yerlere saçılmış kıyafetlere ya da kitaplara basmamaya dikkat ederek odanın içinde yürüyüp koltuğa doğru ilerledim. “Athena ve Arachne kimseyi beklemez.”

Kitaplardan birini elime aldım. *Beş Küçük Domuz* adında eski püskü ciltsiz bir kitaptı.

Battaniye yığını hareket etti.

“Kim veya neymiş onlar?”

“Basitçe anlatmak gerekirse, iki şirret kadın bir sanat savaşına giriyor ve biri örümcek oluyor.”

“İlginçmiş.”

Daha yumuşak bir yaklaşım denedim. “Brooke’la eskiden yakın arkadaş olduğunuzu biliyorum. Üzgün olmalısın.”

“Erkek arkadaşımınla takıldığı anda arkadaşım olmaktan çıkmıştı ama evet, üzgünüm. Birçok şey için. Polis merkezine gidip sorgulanmak zorunda kalmak, sanki Brooke’un kaybolmasıyla bir ilgim varmış gibi beni suçlamaları. Evet, hepsi için.”

Kitabın sayfalarını karıştırdım. İlginç bir kitaba benziyordu. Ben daha çok gerilim kitaplarını tercih ederdim, biraz daha sert kitapları. Agatha Christie’yi her zaman çok keyifli ve yaşlı kadınlara özgü bulmuştum, ama belki de ben yanıliyordum.

Çekingen bir tavırla, “Ben de gittim,” dedim. “Karakola.”

Alice yüzü buruşmuş, saçları dağılmış bir halde battaniyelerin arasından çıktı.

“Ne halt etmeye? Senin bu olanlarla ne alakan olabilir? Onunla arkadaş bile değilsin. Sen kimseyle arkadaş değilsin, öyle değil mi?” Saçlarını nazikçe okşadı, kırıışmış kısımları düzeltti.

Arkadaşlıkla ilgili yorumunu duymazdan geldim, çünkü bahse girerim ben Brooke Donovan olsaydım, Spike ya da Zora ya da Bölgeciler’den biri peşimden koşar, beni arar veya bir şeyler yapardı. Brooke’un hiçbir arkadaşı onun için bunu yapmamıştı. Görünüşe göre Steve ya da babası bile.

Keşke bir şey söylemeseydim diye düşündüm ama artık çok geçti. “Çünkü oradaydım, nedeni bu. Partide değildim ama yakınlardaydım. Yürüyüş yapıyordum.”

Beni neredeyse ezdiğinden bahsetmemeye karar verdim, çünkü belli ki hiç fark etmemiş ya da umursamamıştı.

Alice parlak gözlerini yüzüme dikmiş meraklı bir şekilde beni izliyordu. Bu da beni geriyordu, o yüzden ben de gevelemeye başladım.

“Kavgayı gördüm. Brooke ve Steve’in kavgasını. Birbirlerini itip kakıyorlardı. Sonra Brooke koşmaya başladı ve yanımdan geçti. Yoldaki ilk virajı biliyordur, değil mi? Ben de onun peşinden gittim çünkü Esas Çocuklar’dan hiçbiri gitmedi. Ama ben viraja vardığımda o kaybolmuştu. Yine de nereye gittiğini anlayamadım. Demek istediğim, o nerede Alice?”

“Esas Çocuklar mı?” dedi Alice. “O da ne, bir çeşit kod mu?”

Yüzüm kıpkırmızı olmuştu. “Bu, ee, herkes size böyle diyor. Yani sana ve seninkilere. Esas Çocuklar. Çünkü şey, okulu siz idare ediyorsunuz.”

“Bu biraz kaba oldu. Yani, biz hepinizi aynı kefeye koymuyoruz.”

“Koymuyor musunuz? Sence biz mi kendimize Bölgeciler adını verdik?”

Alice bunu duymazdan geldi ve çenesini kaldırdı. “Bunu yapmış olman ne kadar hoş. Onun peşinden gitmen yani. Başka kimsenin gitmediğine inanamıyorum.” Duraksadı. “Belki de ben bunu yapabilirim. Yani, kendi babası bile bunu önemsemiyor. Büyükannesini bile ben aramak zorunda kaldım.” Bataniyesinin kenarını parmaklarıyla büktü.

“Onu sen mi yaptın?” diye sordum.

“Evet! Çünkü belli ki Koç yapmayacaktı.”

“Alice,” dedim tereddütlü bir şekilde.

“Ne?” Sesi sinirli geliyordu ve tırnak etlerini koparıyordu.

Derin bir nefes aldım çünkü dürüst olmak gerekirse söyleyeceğim şeyler biraz korkutucuydu. Ve söylersem daha gerçekçi bir hal alabilirdi.

“Alice, gerçekten Brooke’un da senin gibi evden kaçtığını mı düşünüyorsun? Belki de başka bir şeyin veya... başka birinin dahil olduğunu düşünmüyor musun? O tür bir şeyin?”

Alice gerginleşti. “Kaçtığını kesinlikle düşünmüyorum. O bunu yapabilecek biri değil, güven bana. Konforu fazlasıyla sever o. Ama diğer alternatif... öyle bir şey olamaz. Olamaz işte.”

Yumuşak bir sesle, “Olabilir,” dedim. “Peki ya Steve? Erkek arkadaşı—”

Bana sert bir bakış atarak kesin bir şekilde, “Hayır,” dedi.

Yavaşça, “O da mümkün,” dedim, “biliyorsun, kayalıklardan aşağı düşmüş olabilir. Görüşmemden sonra orada birkaç polis gördüm ama suda hiç tekne görmedim. Kıyı şeridini bile aramıyorlar mı?”

Alice bana bakmadı. Sabit bir şekilde duruyordu.

Sonunda, “Bunun hakkında düşünmek istemiyorum,” dedi.

Sırt çantamdan not defterimi çıkardım ve bir kalem aldım. “Tamam, teker teker üzerinden geçelim.”

“Affedersin?” dedi Alice.

“Ne bildiğimizi ve ne düşündüğümüzü yazalım. Arkadaşın kayıp. Onun evden kaçmış olabileceğini düşünmüyorsun. Belki olasılıklar üzerine konuşmak sana yardımcı olur ya da bir anıyı tetikler. Belki de nereye gitmiş olabileceğini.” Alice gözlerini kapatıp bir iç çekti. “Partiye gitmiştim. Brooke ora-

da olduğum için çılgına dönmüştü. Birbirimize bağırdık. Steve beni arabama kadar götürdü. Brooke peşimizden geldi. Oradan ayrıldım, eve gittim, bir duş aldım ve kitap okudum. Ertesi sabah okula gittim ve Kennedy bana Steve ile Brooke'un kavgattiklerini söyledi, sanki bu benim suçummuş gibi. Kennedy bazen o kadar—”

Nazik bir şekilde, “Konsantre ol,” dedim.

“Of, tamam. Kennedy, Brooke'un normalde gece onun evinde kalacağını ama hiç gelmediğini söyledi. Kennedy onun eve gittiğini sanıyordu, Koç da onun Kennedyler'de olduğunu düşünüyordu.”

Bunları not aldım. “Kennedy'nin Brooke'u koruduğunu düşünmüyorsun değil mi? Belki de Brooke onun evinde, dinlenme odasında falan takılıyordur?”

“Dinlenme odası mı? Nerede yaşıyorsun sen, 1975'te falan mı?”

“Kennedy, Brooke için yalan söylüyor olabilir mi?”

Alice bunu biraz düşündü. “Hem evet hem hayır. Yani kim arkadaşları için arada bir yalan söylemez ki? Ama Koç onun nerede olduğunu bilmediğini söylediğinde gerçekten endişelenmiş görünüyordu ve bu doğru olmasaydı neden öyle davranırsın ki?”

“İnsanlar yalan söyler,” dedim.

“Kennedy iyi bir yalancı değildir. Sır tutma konusunda sana tencere lazımken o süzgeç gibidir.” Alice kaşlarını çatı. “Sonrasında, belki Steve onu partiden sonra bulmuştur diye düşündük. Bir an için bir otele gitmiş olabileceğini düşündüm.

Brooke, Insley Arms'da kalmayı severdi, Cole'u da hep oraya götürürdü bu arada."

"Dur bir dakika, Brooke ve Cole takılıyorlar mıydı?" Sesimin tonunu değiştirmemeye çalıştım.

Ama yüzüm bana ihanet etmişti.

Alice, "Iris Adams," dedi cıvıltılı bir sesle. "Cole Fielding'e karşı bir şeyler mi hissediyor yoksa? Bak sen şu işe."

"Kapa çeneni," dedim. "Esas konumuza dönelim."

"Ama sonra karşılaştığımızda Steve berbat görünüyordu. Spor ayakkabılarından biri ayağında değildi, kir içindeydi ve Brooke'un kayıp olduğunu söylediğimizde gerçekten şaşırmış görünüyordu."

Yazdıklarımın başımı kaldırdım ve Alice'in yüzünü kırıştırarak düşündüğünü gördüm.

"Beni en çok rahatsız eden şey de şuydu: Kızın bir gece önceki partiden beri görülmemiş olsaydı endişelenmez miydin? Hemen polisi aramaz mıydın? Brenda benim için aramıştı. Ama Koç sadece gelip dersine girdi. Bu yüzden Lilian'a mesaj attım."

Notlarıma bir göz attım. *Koç: Şüpheli davranışlar? Steve: Brooke'la kavga ediyor, nerede olduğunu bilmediğini iddia ediyor. Kennedy: Brooke'un eve hiç gelmediğini iddia ediyor.*

"Eminim ki polisi arayan da Lilian'dı," diye devam etti Alice.

Parmağımı defterin sayfasına vurdum. "Brooke'u akşam on civarında gördüysem, kayıp olduğunun öğrenilmesiyle arada on bir saat var demektir. Muhtemelen."

Alice sabırsız bir şekilde, "Ee?" dedi.

“Şey,” dedim yavaş bir şekilde. “Bu, birçok şeyin olabilmesi için yeterli bir zaman demek. Birincisi, birinci otoyoldan aşağı koşmuş, belki bir süre ormanda saklanmıştı. Ya da belki Manzara İzleme Noktası’na yürümüş ve aşağı düşmüştür.”

Alice ürperdi.

“Bu olasılığı yok sayamazsın.”

“Devam et,” dedi Alice.

“İkinci olarak, birisi peşine düşmüştür. Arkadaşım Zora bunun fidye için kaçırma olayı olduğunu düşünüyor, ama pireyi deve yapmaya bayılır.”

Alice defterimi benden aldı. “Bunu not ediyorum çünkü kim bilir, onu kocaman bir miras bekliyor.”

“Ve üçüncü olarak,” dedim. “Brooke onu alması için birine mesaj atmıştır ve bir yerlerde saklanıyordur. Veya bir taksi çağırmıştır ve seni taklit ediyordur ve başka bir şehirdedir ve bu da bana şunu düşündürüyor ki—”

Alice parmaklarını şıklattı. “Telefonu nerede? Kimse telefonuyla ilgili bir şey söylemedi. Ona ping falan atamazlar mı? Mücadele etmeden telefonunu asla bırakmaz o. Ama şehri terk etmesi konusunda sana katılmıyorum. Hayatında hiç toplu taşımaya binmedi ve konforundan feragat etmez. Demek istediğim, tanıyorum o kızı. Kaçmadan önce eşyalarını toplardı. Ben mi? Ben sadece basıp gittim.”

Defterimi nazik bir şekilde geri aldım.

“Ve dört,” dedim, “bu kötü olan ama yine de gerekli. Ona birileri zarar verdi.”

“Ne kadar da iç açıcı şeyler söylüyorsun, Iris,” dedi Alice. “Çok sağ ol.”

“Bunu göz ardı edemezsin.” Notlarıma tekrar baktım. “Ya kaçtı ya başına bir kaza geldi, ya da kötü bir şey oldu. O partide bir sürü insan vardı; kim bilir kim birinci otoyoldan geçerken onu görmüştür? Ve kim bilir ne zaman öğreneceğiz, çünkü buna yönelik pek bir şey yapılmıyor gibi görünüyor.”

Alice oflaya puflaya yatağından kalktı ve odada volta atmaya başladı. “Polisin bugün daha fazla arama yapmayacağına inanabiliyor musun? O dedektif bana fırtına yüzünden iptal ettiklerini söyledi. Birazcık yağmur, kayıp bir kızı aramalarının önünde büyük bir engel olamaz.”

Castle Cove Polis Departmanı’nın beceriksizliğini ve yapmamız gereken bütün o ödevleri düşünmek başımı ağrıtiyordu. Defteri kapatıp yere koydum.

Sırt çantamdan iPad’imi çıkararak “Sanırım artık çalışmaya başlamalıyız,” dedim. iPad’le birlikte bir yığın kağıt da yere düştü ve toplamak için eğildiğimde Zora’nın kafeteryada bana verdiği ‘Kayıp’ ilanının Alice’in halısından bana baktığını gördüm.

İlana baktım. İlanda pırıl pırıl kahverengi saçları, berrak ve parlak mavi gözleriyle Brooke’un ikinci sınıf fotoğrafı vardı. Bir ağaç kovuğunda çekilmiş fotoğrafta çok güzel ve kusursuz görünüyordu. İlanda, ‘*Beni gördünüz mü?*’ yazıyordu. *31 Ekim saat 22:00’den beri kayıp. Birinci otoyol üzerinde ya da yakınında, Kale’nin dışında, muhtemelen Manzara İzleme Noktası yakınlarında olma ihtimali var. Brooke Donovan, 1.75 boyunda, 50 kilo, kahverengi saçlı, mavi gözlü.*

Tanıdığınız bir kızın, uzaktan bile tanıyor olsanız, bir kağıt

parçasındaki fotoğrafa ve bir yardım çağrısına indirgenmiş olduğunu görmek çok üzücü bir şeydi.

İlanın altında, *Brooke Donovan*'ın nerede olduğuna dair bilgi verenlere 50.000 dolar ödül verilecektir, yazıyordu.

Alice ilanı işaret ederek “Bunu yapan tamamen Lilian bu arada. Koç sadece düz bir adam. Victoria ile evlendiğinde, evlilik sözleşmesi gibi bir şey imzalamak zorunda kalmıştı. Sanırım Brooke’un masrafları ve evin bakımıyla ilgilenen bir arabulucu var. Koç aylık belli bir maaş alıyor ama bu, Brooke aralıkta 18 yaşına girdiğinde sona erecek. Bazen bundan bahsederdi, annesi öldükten sonra tabii.”

El ilanını buruşturmamaya dikkat ederek sırt çantama geri koydum. Brooke, Alice ve onlar gibi diğer kızlar için böyle paralara sahip olmak güzel olmalıydı.

Elli bin dolar.

Bu ödülün benim için ne anlama gelebileceği ve onu nasıl elde edebileceğim gibi bazı düşünceler beynimde kıpırdanmaya başlamıştı, ama aynı zamanda bu düşüncelerden biraz utanıyordum. Bir kız kaybolmuştu. Önemsemem gereken şey buydu, not defterimdeki Steve, Koç ve Kennedy hakkındaki karalamalar değil. Ama elli bin dolar beni ve annemi Castle Cove’dan ve Şey’den kurtarabilirdi.

Her neyse.

iPad’imi açtım. “Tarih çalışmayı mı tercih edersin? Devlin’in dersinde monarşi işleniyor. Böyle kolay ödevler vermeyi sever. Tek yapman gereken Sekizinci Henry’nin eşlerinden dördünü seçmek, biyografilerini okumak ve bir özet yazmak. Hepsi bu.”

Alice aniden keskin bir sesle, “Iris,” deyince başımı kaldırıp baktım. “Neden burada böylece oturuyoruz?”

“Yapmamız gereken ödevlerimiz olduğu için mi?”

“Arkadaşım kayıp. Polisler işi ağırdan alıyorlar ve şimdi de son görüldüğü yer olan kayalıklardaki aramayı biraz yağmur yüzünden iptal mi ettiler? Brooke’a değer veriyorum. Yani, kulağa mantıklı gelmese de ondan hoşlanmıyorum ama onu yine de seviyorum. Ve onun için endişeleniyorum. Ve bir şeyler yapmak istiyorum. Burada oturup karılarının kafasını kesen iğrenç bir adam hakkında bir şeyler okumak istemiyorum.”

“Şey, hepsinin kafasını kesmemiş—”

Alice iç çekerek “Iris,” dedi ve elimden tutup beni kaldırdı. “Hiçbir şey yapmadan duramam. Senin de önemsedğini biliyorum çünkü notlar alıyordun. Sen de bu işle ilgileniyor gibisin.”

Elimi elinden çekerek şüpheli bir şekilde, “Neyle ilgileniyor gibiyim?” diye sordum. “Kesin olan bir şey varsa, ben ödevlerle ilgileniyorum. Ve senin kalmamanla—”

“Brooke’u bulmakla ilgileniyor gibisin. Ben de sıkıldım artık. Hadi, gidelim.” Gözleri parlıyordu.

“Nereye gidelim?”

“Hadi kayalıklara, Kale’ye gidelim. Brooke’un en son nelerde olduğunu düşünüyorsak oralara bakalım. Araştıralım. Polisler bir şey yapmayacaksa, biz neden yapmayalım ki? Sence Bayan Marple oturup Henry’nin karıları için endişelenir miydi? Hiç sanmıyorum.”

Şimdiden ayakkabılarını giymeye başlamıştı, bir yandan da paltosunu arıyordu.

“Ama bu kanıtları bozmak demek olur.”

Alice gözlerinde bir parıltıyla bana baktı. “İris Adams, senin bir şeyleri bozmaktan hoşlanan bir kız olduğunu düşünmüştüm. Yoksa bu konuda yanıldım mı?”

iPad’ime baktım ve ödevimizi düşündüm. Brooke Donovan kayıptı ve herkes aptal bir genç kızın eğlence olsun diye bir yerlere gittiğini düşünüyor gibiydi.

Alice haklıydı. Sadece biraz etrafa bakınırdık. Muhtemelen hiçbir şey çıkmazdı. Hiçbir şey bulamazdık. İstediklerini karılarını öldürerek elde eden korkunç bir kralın hayatını okumaktan iyiydi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

ALICE

16.54

“Sezgi, heceleme zorunda kalmadan bir kelimeyi
okumak gibidir.”

—AGATHA CHRISTIE, ÖLÜM ÇIĞLIĞI

YİRMİ DAKİKA SONRA KALE’NİN boş otoparkına girdiğimizde gökyüzü neredeyse delinmiş gibiydi ve yağmur arabamın ön camına sert ve hızlı bir şekilde vurmaya başlamıştı. Başka herhangi bir durumda, bu havada dışarılarda dolanmak yerine eve gidip sıcak bir fincan çay içmemizi önerirdim ama tam iki gün geçmiş ve kimse Brooke’tan haber almamıştı. Hiç kimse. Ve bu konuda hemen bir şeyler yapmamız gerekiyordu.

Lilian kasabaya gelmemiş olsaydı, polisler onu aramaya başlar mıydı acaba? Koç onun o ilk gün evden kaçtığı konusunda o kadar ısrarcıydı ki, neden kimseyle iletişime geçmemiş olmasının tuhaf olduğunu düşünmemişti? Hangi ebeveyn kaybolan çocuğunu hemen aramaya başlamazdı ki? Geçen yaz

ortadan kaybolmamın herkesin ağızında kötü bir tat bıraktığını biliyordum ama aynı zamanda benim Brooke olmadığımı ve Brooke'un da ben olmadığını biliyordum.

Arabayı park ettikten sonra orta konsoldan evden aldığım büyük, ağır hizmet tipi el fenerini çıkardım. Önümüzdeki bir saat içinde hava kararacak ve bu iş kim bilir ne kadar sürecekti. Brooke'un o gece ne kadar yol kat ettiğini bilmiyorduk.

Iris arka koltuğa uzandı ve evdeki vestiyerden aldığımız şemsiyeleri aldı. "Hazır mısınız?" Şemsiyelerden birini uzattı ve ben de aldım.

Başımı salladım ve arabadan çıktım. İlk önce ne yapacağımızı ve nereye gideceğimizi bulmaya çalışarak soğuk yağmurun altında durdum. Agatha Christie olsa ne yapardı? Kraliçe'yi örnek almaya çalıştım. Kayıp kızları, özellikle de tanıdıklarını düzenli olarak araştırmıyordum tabii ki.

Iris arabanın diğer tarafından, "Onun şu yöne doğru koştuğunu gördüm," diyerek sessizliği bozdu. Şemsiyesini yağmura karşı elinden geldiğince yukarıda tutarak arabanın ön tarafına doğru yürüdü ve yolu işaret etti. "Steve'le orada tartışıyorlardı." Kale'ye giden ana yola yakın bir bölgeyi işaret etti. "Ve sonra Brooke koşmaya başladı. Yoldaki dönemece doğru ilerledi. Şimdi düşününce, belki de ormana girmiştir. Kim otoyolda koşmaya devam eder ki, değil mi ama? Ben olsam yoldan ayrılır, bir süre sakinleşmeye çalışırdım—" Telefonunun çalmasıyla sözü yarıda kaldı. "Bekle," dedi ve arka cebinden telefonu çıkardı.

Telefonun diğer ucunda her kim varsa yaptığımız işten daha önemli değildir diye tam itiraz edecektim ki telefonu çoktan açtığını gördüm.

“Ne? Hayır, Spike. Hayır, dışarıdayım. Kimle mi? Ben–” Bana bir bakış attı ve sesini alçalttı. “Alice.” Duraksadı. “Evet, Ogilvie. Ona özel ders verdiğimi biliyorsun. Aramak için Kale’ye gitmek istedi. Evet, bu yağmurda. Doğru. Evet. Ne? Hayır, Spike sakın... alo? Alo?” Bir süre sonra telefonu kulağından çekti.

Bir kaşımı kaldırarak “Arkadaşın mıydı?” dedim.

“Ah, sadece Spike’tı,” diye cevap verdi, sanki bu adın benim için bir anlamı varmış gibi.

“Spike mı?” diye tekrarladım.

“Evet. Arkadaşım. Spike. Diğer birkaç arkadaşımızla birlikte. Hepsi de adli tıp kulübünde ve bu tür şeylere gerçekten meraklılar, özellikle de Neil. Buraya geliyorlar. Bize yardım etmek için.”

“Yardım etmek için mi?” Ne yaptığımı gerçekten bilmiyordum ama rastgele bir grup çocuğun buraya gelip daha başlamadan her şeyi berbat etmelerine de ihtiyacım yoktu.

Iris içini çekti. “Evet. Spike bir şeyi kafasına koydu mu, onu durdurmak imkansızdır. Yine de şu anda işe yarayabileceklerini düşünüyorum. Demek istediğim, ben ne yaptığımı bilmiyorum. Sen biliyor musun?”

Dudaklarımı büzüp omuz silktim. “Sanırım hayır.”

Iris duraksadı. “Ayrıca, bir şey bulacağımızı düşündüğümünden değil ama... eğer önemli bir şey bulursak, burada başka insanların da olması fena olmaz.” Titredi ve boştaki eliyle kolunu ovuşturdu. “Onu son gören kişi bendim,” dedi. Sözleri sert rüzgarın altında zor duyuluyordu. “Daha fazla şey yap-

malıydım. Daha hızlı koşmalıydım, etrafta dolanmalıydım. O anda polisleri aramalıydım.” Alt dudağını ısırды, yanakları kızarmıştı. Ağlayacak mıydı yoksa? Sulu gözlerle aram hiç iyi olmamıştı. Annem yıllar önce bana ağlamanın bir insanda çekici olmayan bir özellik olduğunu söylemişti ve o andan sonra ağlamayı bırakmışım.

Beceriksiz bir şekilde omzunu okşadım.

Yüzünde küçük bir gülümsemeyle bana baktı. “Sen beni pışpışladın mı az önce?”

Yüzü kızarma sırası bendeydi.

“Affedersin, ben—” diye lafa başladım ama bir arabanın tiz bir sesle otoparka girmesiyle sözüm yarıda kaldı. “Ne oluyor be?”

Sürücü koltuğundan inen biri yumruğunu sıkarak “Buraya rekor bir sürede ulaştık,” dedi. Kısa boylu ve tıknaz biriydi ve genç erkeklerin çekici olduğunu sandıkları garip, dağınık bir sakalı vardı. Ellerine hohladı. Dışarısı soğuktu ve okyanustan gelen rüzgar ve yağmur her geçen saniye daha da şiddetleniyordu.

Bir kız iki kapılı arabanın arka tarafından dışarı doğru tırmanıp sürücü koltuğunun yanından geçti ve sonunda çıkabildiğinde, “Zaten arabada olmamız o rekora yardımcı oldu ama o da olur, Neil,” diye mırıldandı. Kısa turuncu saçları küt kesilmişti, gözlerinin kenarlarına kalın, siyah bir kalem çekmişti. Boştaki bir elini başının üzerinde tutarak aceleyle arabanın arkasına geçti ve bagajı açtı. “İyi ki yanımızda bunlar varmış.” Küçük siyah bir spor çantası ve birkaç şemsiye çıkardı.

Iris'e, "O çanta da ne?" diye sordum ama cevabı arabanın yolcu kapısından çıkan üçüncü birisi verdi. Omuzlarına dökülen kahverengi kıvrıkcık saçlarıyla uzun boylu ve iri yapılıydı, üzerinde onu adeta yutan büyük boy yeşil bir askeri ceket vardı.

"Kulübümüzün adli tıp kiti. Merhaba, Iris." Çocuk ona el salladı ve utangaç bir şekilde gülümsedi. O gülümsemeyi tanımıştım. Benden ayrılmadan önceki haftalarda Brooke etrafımdayken Steve'in yüzünde gördüğümün aynısıydı. O zamanlar bunu pek fark etmemiştim ama şimdi ne anlama geldiğini kesinlikle biliyordum. Birileri abayı yakmıştı. Ne kadar enteresan.

Iris arkadaşlarını karşılamak için etrafımdan dolanırken "Merhaba, Spike," diye karşılık verdi. Onları kafeteryanın arka tarafındaki tuhaf tiplerin oturduğu masadan tanıyordum; abayı yakmış Spike geçen yıl benim geometri sınıfımda olabilirdi, ama bu konuda yüzde yüz emin değildim. O sıralar dikkatimin çoğunu Steve ve dersten sonra benimle buluşmasını ayarlayıp bir sonraki dersime kadar bana eşlik edeceğinden emin olmak alıyordu.

İlk çocuk elini ıslak saçlarının arasından geçirerek ve heyecanla bir o yana bir bu yana zıplayarak, "Ee," dedi. "Nereden başlıyoruz? Brooke'un o geceki adımlarını takip edeceğiz, değil mi? Yağmur yüzünden biraz zor olacak ama Iris, onu gördüğünü söylemiştin. Bize gittiği yolu gösterebilir misin? Ayak izlerinin çoğu silinmiş olsa bile, onu yine de—"

"Pardon," diye dudaklarımı büzerek araya girdim. Hesapta yardım etmek için burada olduklarını biliyordum ama kimdi bunlar? "Ben Alice," diyerek elimi göğsüme koydum. "Ya siz?"

Etrafta koşturmayı bırakıp bana baktılar. Iris'e aşık olan çocuk yüzünde komik bir ifadeyle, "Senin kim olduğunu biliyoruz, Alice," dedi. "Senin kim olduğunu herkes biliyor."

Geçmişte biri bana bunu söylese az da olsa heyecanlanır ve keyif alırdım ama şu anda vücudumda dolaşan ürperti bundan farklı bir şeydi. "Harika. Doğru. Ama siz kimsiniz?" Teknik olarak Iris'in ona sadece merhaba dediğini biliyordum, ama resmi bir tanıştırmayı tercih ederdim.

Biri, "Ben Spike," dedi. Iris'i arayan ve gelmekte ısrar eden oydu. Anlaşıldı tabii. "Ve bunlar da Zora ve Neil." El salladılar.

"Teşekkür ederim. Artık devam edebiliriz."

"Harika. Neil duraksamamıştı bile. Zora'nın omzundaki çantayı kaptı ve Zora ona ya fark etmediği ya da görmezden geldiği pis bir bakış attı. Çantayı arabasının kapalı bagajının üzerine attı ve içinden rastgele şeyler çıkarmaya başladı: kilitli poşetler, plastik eldivenler, küçük siyah yuvarlak bir şey.

"O bir pusula mı?" diye sordum.

Ciddi bir ifadeyle, "Evet," dedi. "Ormanda kaybolabiliriz. Güvenlik her şeyden önce gelir." Eşyaları çantanın içine geri koydu. Böyle bir durumda telefonlarımızdaki pusulaları kullanabileceğimizi söylemek için ağzımı açtım ama Iris bana boş ver der gibi bir bakış atınca sustum. Her neyse. Pusula getirmişmiş; çok da umurumdaydı sanki. Telefonumdan saate baktım. "Acele edebilir miyiz lütfen? Yağmur kontrolden çıktı ve yakında hava da kararacak." Ürpertdim. "Iris, Brooke'u şuradan koşarken gördüğünü söyledi." Kale'nin Cadılar Bayramı

partisinin düzenlendiği alanın girişine doğru ilerledim. “Bu yoldan.” Ormana doğru, bizden uzakta kalan birinci otoyolu işaret ettim. “Doğru muyum, Iris?”

“Evet.” Arkadaşları geldiğinden beri, Iris bir şekilde farklı görünüyordu. Daha rahattı. Gözleri heyecanla parlıyordu. “Tamam, belki de ayrılırsak daha iyi olur.”

Neil, sanki bu fikir onu kişisel olarak rahatsız etmiş gibi, “Ayrılmak mı?” diye tekrarladı. “Hayır, hayır, hayır. Birlikte kalalım. Hava kararıyor ve üstelik havanın bu durumu... Ayrıca buralarda dağ aslanları olabilir. Birlikten kuvvet doğar, Iris. Katilin burada olabileceğine hiç girmiyorum bile. Katiller bunu yapmayı sever. Suç mahallerinde ortaya çıkarlar ve bundan heyecan duyarlar.”

Katil kelimesini duyduğumda mideme fena bir ürperti yayıldı. Iris’le bunu daha önce konuştuğumuzu biliyordum. Diğer seçeneğin bu olduğunu biliyordum. Ya kaçmadıysa veya kaçırılmadıysa. Ama gel gör ki... Bunu yüksek sesle duymak farklı bir şeydi.

Iris titrek bir sesle, “O ölmedi,” dedi. Ağzından çıkanlara kendisi bile inanmıyordu bence.

Neil omuzlarını silkti. “Emin misin? Aradan iki gün geçti. Neredeyse kırk sekiz saat. Bugün okuduklarıma göre, kaçırılan çocukların yüzde 88,5’i yirmi dört saat içinde ölüyormuş.” O anda tüylerim diken diken oldu. Iris bana yaklaştı ve elini nazikçe koluma koydu. *Özür dilerim*, diye mırıldandı. Elimle boş ver gibisinden bir işaret yaptım. İnsanın arkadaşlarını kontrol edemeyeceğini herkesten iyi biliyordum. Neil, Brooke’un son görüldüğü noktaya doğru park alanını geçmeye başladı.

Oraya vardığımızda, otoyolun kaygan kıyısından yukarı doğru tırmandık, tepeye ve kızılçamların içine doğru ilerledik. Burada ağaçlar o kadar uzundu ki gökyüzünü görmek çok zordu. Sadece birkaç metre içeride, ağaçlar yağmurun çoğunu engelliyordu ama havanın soğukluğu artıyordu. Ürperdim. Brooke buraya koştuğuna göre çok üzgün olmalıydı. Geceleyin, etrafı görmenin neredeyse imkansız olduğunu biliyordu.

Sürünün başını çeken Neil ve Iris aniden önümde durdular. Neil bir parça toprağın üzerinde kaydı ve en yakınındaki ağaca tutundu.

Iris hüsrana dolu bir şekilde, “Buradan nereye gittiğini bilmiyorum,” dedi. “Gerçekten de herhangi bir yöne doğru ilerlemiş olabilir.”

Neil önümüzdeki tepenin dikleştiği, sarp kayalıkların olduğu alanı işaret etti. “Üzerinde kaya tırmanışı ekipmanları yoksa, o yöne doğru gittiğinden şüpheliyim. Bahse girerim yola paralel ve muhtemelen gittiğini gördüğün yönde ilerlemiştir. Geçen arabaların ışıklarına yakın kalmıştır, anladınız mı?”

Iris başını aşağı yukarı doğru salladı ve bir saniye sonra ben de aynısını yaptım. Kabul, bu işte iyiydi. Belki de Iris’in arkadaşlarının yanımızda olması o kadar da kötü bir fikir değildi.

Geride kalan Zora ve Spike bize yetişmeye çalışırken arkamızdan homurdanıyorlardı. Zora boşta elini dizine koydu ve derin bir nefes aldı. “Bu akşamki aktivitelerin ağır egzersiz içereceğini bilmiyordum.”

Spike dalga geçerek cevap verdi. “Zora, zaten paten kaymaya gidecektik. Ağır egzersiz öyle olur.”

Zora içini çekti. “Yapma ama. Biliyorsun, ben daha çok iş olsun diye oraya gidiyorum. Ve göze hitap eden şeyler için.” Bunu dedikten sonra Iris’e göz kırptı, Iris ise kızarak ona baktı. Göze hitap eden şeyler mi? Birden Cole Fielding hakkında konuştuklarını fark ettim. Cole çok uzun zamandır orada çalışıyordu. O ve Brooke takılırlarken, Brooke onu görmek için beni buz pateni pistine gitmeye zorlardı.

Tanrım, bu kasabadaki herkes o çocuğa mı aşıktı? Zavallı Spike.

Neil onları duymazdan geldi. Onun buraya havadan sudan konuşmak için gelmediğini hemen anlamaya başlamıştım. Omzunda çapraz asılı duran spor çantasına uzandı ve lateks eldivenlerle kilitli poşetleri çıkardı. “Gelin. Herkes bir takım alsın ve kullansın.” Çıkardıklarını dördümüze dağıttı. Yağmurun zaten kirlettiği suç mahallini daha fazla kirletmek istemeyiz.” Sonra bana döndü. “Ayrıca, başlamadan önce, Alice, o gece hakkında bize söyleyebileceğin herhangi bir şey var mı? Cadılar Bayramı partisinde Donovan’la hararetli bir kavga ettiğinizi ve Donovan’ı tehdit ettiğini biliyorum.”

Bir kaşımı kaldırarak “Pardon?” dedim. “Ben ne yapmışım?” Dedikodular bu şekilde miydi yoksa? Tanrım, dün polislerin beni neden içeri aldıkları belli olmuştu.

Neil utanmış görünecek kadar terbiyeliydi. “Ah, özür dilerim, bu pek hoş olmadı.”

Spike aramıza girdi. “Bence Neil’in söylemeye çalıştığı şey şuydu,” –Neil’in koluna bir yumruk attı– “Brooke’un o gece söylediği yararlı olabilecek herhangi bir şeyi hatırlıyorsan bize söylemen iyi olur.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Çoğunlukla kızgındı. Bana... ve Steve’e.”

Zora arkamdan belli belirsiz bir şekilde mırıldandı: “Bana sorarsan, katil her zaman kurbanı yakın biridir. Aileden biri gibi... veya erkek arkadaşı.”

Ona döndüm. “Peki, bunu nereden biliyorsun?” diye bir kaşımı kaldırarak ona meydan okudum. “Psikoloji ve adli tıp diplomalarından mı?” Bu kız kendini ne sanıyordu böyle?

Omuzlarını silkti. “Her neyse. Büyükannesinin teklif ettiği para ödülünü gördünüz mü? Bayağı büyük bir meblağ.” Yüzümü buruşturdum. Bu kızı sevmemiştim.

Neil, “Pekala,” diyerek dikkatimi başka yöne çekti. “Hadi dağılalım ve dört yüz metre kadar yürüyelim. Kimse fazla uzaklaşmasın. Spike, sen bu havaya en uygun ayakkabılara sahipsin, o yüzden sen ağaçların en uzağındaki fazlasıyla kaygan olan patikayı alıyorsun—”

“Sağ ol, ya,” diye homurdandı Spike.

“Ve Zora, sonra sen, sonra ben, sonra da Iris.” Başıyla işaret ederek “Ve sonra da sen, Ogilvie,” dedi. Soyadımı kullanmasına dudaklarımı büzerek karşılık verdim ama sorun çıkarmadım. Yavaşça yola doğru ilerlerken, Zora’nın dört yüz metre ilerlediğimizi nasıl anlayacağımızı sorduğunu duydum ki bu haklı bir soruydu. Ona, hepimize durmamız için bağırana kadar yürümesini söyledi. Neil kesinlikle sorumluluk almaktan çekinmiyordu.

Ne aradığımızı gerçekten bilmediğiniz bir şeyi aramak garipti. Olayları Poirot gibi görmeye çalışıyordum. Miss Marple

gibi. Muhteşem Agatha Christie'nin kendisi gibi. Açıkçası, her şey bir ipucu değildi. Külçük bir yaprak yığınının arasında gördüğüm gümüş renkli sakız paketi gibi. Ne olur ne olmaz diye alıp cebime attım ama bunun gibi şeylerin bize hiçbir faydası olacağını sanmıyordum. Bunlar muhtemelen dikkatimizi dağıtmaktan başka bir işe yaramıyordu; bizim büyük şeylere, bizi gerçekten ona götürebilecek şeylere konsantre olmamız gerekiyordu. Örneğin, bilemiyorum ama bir silah veya iki çift ayak izi. Veya çalıntı bir arabaya ait lastik izleri gibi. Birinin onu kaçırdığına dair bir çeşit işaret.

Yürürken ormana bakıp durdum. Yukarı tarafta başını eğmiş bir şeyler arayan Iris'i bile zar zor seçebiliyordum. Birkaç dakikadır yürüyorduk ki, yarısı bir bankın beton ayağının altına sıkışmış küçük ve ıslak bir kumaş parçası gördüm. Eğildim ve yerden alarak –kot kumaşından yapılmış bir yıldızdı– cebime, sakız paketinin yanına koydum.

Birkaç dakika sonra Neil, “Tamam, herkes dursun. Tepeden aşağı inin. Alice, sen olduğun yerde kal,” diye seslendi. İnce ceketimi vücuduma daha sıkı sararak onları bekledim. Kesinlikle bu yağmura göre iyi giyinmemiştim. Gün ışığı kayalıkların ötesinde kayboluyordu ve burası buzthane olmaya başlamıştı.

Hepimiz bir araya geldiğimizde Neil, “İlginç bir şey bulan var mı?” diye sordu.

Aklıma cebimdeki şeyler geldi ve tam onlardan bahsedecektim ki Iris konuştu.

“Birkaç parça çöp gördüm ama...” Omuzlarını silkti.

Neil gözlerini devirdi. “Çok güzel, Iris. Ama ben gerçek şeylerden söz ediyorum. Brooke’a ait olduğunu bildiğiniz bir kıyafet parçası gibi. Henüz silinmemiş ayak izleri gibi. Bir mücadele izi gibi. Bizi bir sonraki adımımıza götürebilecek bir şeyler.” Yetkili olmanın gücü kesinlikle Neil’in aklını başından almıştı. Yüce Tanrım.

Iris kızardı. “Özür dilerim, Neil. Ben... sadece... Ne arayacağımızı nasıl bilebiliriz ki? Veya ormanda bir mücadele izi neye benzer? Bu çok zor.” Önceki heyecanı sönmüştü.

Neil çenesini tuttu. “Pekala, şimdi aynı şeyi yolun diğer tarafında yapacağız, tamam mı? Belki karşı tarafa geçmiştir; eğimli olan bu tarafta yürümek kayalıklarda yürümekten çok daha zor. Ve geceleri, orayı görmek de çok daha kolay.”

Bu iş artık sinir bozucu olmaya başlamıştı. Pantolonum sırlıklam olmuştu ve ağaçların arasından çıktığımızdan beri yağmur bizi resmen kırbaçlıyordu, ama bu her şeyden önce benim fikrimdi ve Brooke’a yardım etmek istiyordum, bu yüzden kesinlikle sözümünden dönemezdim. Sanırım büyük bir şey bulacağımızı düşünmüştüm, ama artık bu olmayacakmış gibi görünüyordu. Iris, bugün erken saatlerde bu bölgede dolaşan polisler gördüğünü söylemişti, o yüzden belki de bulunacak fazla bir şey kalmamıştı.

Otoyolu bir kez daha geçtik ve kendimizi turistlerin kasabadan geçerken durmayı sevdikleri, dağın bankların bulunduğu geniş bir açıklık olan Manzara İzleme Noktası’nda bulduk. Buradan okyanusu görmek çok kolaydı. Bir kısmını çevreleyen, birkaç yerinden kırılmış bir çit vardı. Castle Cove

Belediye Meclisi buranın bakımı konusunda gerçekten gevşek davranıyordu.

Geri çekildim. Bu noktaya hayatım boyunca yaklaşık üç trilyon kere falan gelmiştim ama şu anda tüylerim diken diken olmuştu ve bunun sebebi sadece ıslak ve üşümüş olmam değildi. Keşke evde, yatağıma gömülmüş durumda ve Iris'e özel dersi, aptal VIII. Henry'si ve aptal karıları hakkında söyleniyor olsaydım.

İlk konuşan Zora oldu. "Ayağı falan kaymış olabilir, bilirsiniz. Böyle bir ihtimal de var."

"Bilemiyorum," dedi Neil. "O burada doğup büyüdü. Kenara fazla yaklaşmaması gerektiğini bilirdi."

Spike, "Ama çok sarhoştı," diye mırıldandı. "Öyle değil mi? Ben öyle olduğunu duydum. Baş dönmüş falan olabilir. Belki de kendinden geçmiştir."

Iris omuzlarını silkti. "Koşarken o kadar da sarhoş görünmüyordu. Ama sanırım ben oldukça uzaktaydım."

Spike elleri ve dizleri üzerinde uçurumun kenarına doğru eğildi. Tüm bedenim bir ürpertiyle titredi.

"Hey," diye seslendim. "Dikkat et. Orası kaygandır. Hem zaten ne arıyorsun ki?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Spike. "Yarıklara takılmış saç telleri?" Iris bana döndü. Sanırım iyi olup olmadığımı tartmaya çalışıyordu. Omuzlarımı dikleştirdim ve başımı aşağı yukarı doğru salladım.

Zora duygusuz bir şekilde, "Ama erkek arkadaşı yapmış olsaydı, burada olacağını sanmıyorum. Onu başka bir yere atardı

herhalde,” dedi. “Veya belki de bir bodrum katında falan hâlâ hayattadır. Mantıksız değil.”

Tanrım, bu kız susmayacak mıydı? “Lütfen tahminde bulunmayı keser misin artık?” Sesim istediğimden daha kızgın ama içten çıkmıştı.

“Özür dilerim,” diye cevap verdi Zora. “Ancak suçlu neredeyse her zaman kurbanın çok iyi tanıdığı biridir.”

Iris, Zora’nın önünde durdu. “Henüz ne olduğunu bile bilmiyoruz. Yürümeye devam edelim.” Birden beni arkadaşına karşı savunduğunu fark ettim. En son ne zaman biri beni savunmuştu ki? Belki de hiç.

Tekrar yola koyulduk ama Neil geride kalarak Manzara İzleme Noktası’nda durup dalgaları izledi. Telefonuyla suyun fotoğrafını çekti.

Spike, “Dostum,” diye bağırdı. “Geliyor musun?”

Neil telefonunu tekrar cebine koyarken, “Evet,” diye cevap verdi. “Hemen geliyorum.”

Yoldan aşağı doğru birkaç yüz metre ilerlemiştik ki bir minibüs lastikleri gıcırdayarak yolun kenarına yanaştı ve birden durdu. Yan tarafında KWB yazıyordu. Yerel haber kanalı. Harika. İnanılmaz. Müthiş. Şu an tam da ihtiyacımız olan şeydi. Gazeteciler.

Minibüsün kapısı kayarak açıldı ve bir kadın, kızıl kıvrıkcık saçlarının üzerinde bir golf şemsiyesi tutarak dışarı doğru eğildi. El salladı. “Merhaba çocuklar!”

Hepimiz yerimizde durduk. Spike fısıldayarak “Ah, kahretsin,” dedi.

Kadın tekrar, “Çocuklar,” diye bağırdı. Şimdi minibüsten çıkmıştı. Arkasından, bir elinde tepesine küçük bir şemsiye iliştirilmiş devasa bir fotoğraf makinesini dengede tutmaya çalışan bitkin görünümlü bir adam çıktı. “Burada ne yapıyorsunuz? Şu kayıp kız Brooke Donovan’ın en son görüldüğü yerin yakınında olduğunuzun farkında mısınız? Onu tanıyor musunuz? Onun CCL’den sınıf arkadaşları mısınız?” Gözleri bana dikilince bütün yüzü değişti. “Ah,” diye bağırdı. “Ah, senin kim olduğunu biliyorum. Alice Ogilvie.”

Kalbim sıkıştı. Ben de onun kim olduğunu biliyordum. Yerel haber kanalından Tessa Hopkins. Geçen yaz ortadan kaybolduktan sonra, benimle röportaj yapmak için aramaktan bıkip usanmamıştı. Brenda sonunda onu azarlayınca aramalar kesilmişti ama hayır cevabını kolay kolay kabul etmeyen biriydi.

“Alice, bir dakikan var mı?” Kameramanına bir işaret verdi ve o da ekipmanını omzuna alırken şemsiyeyi yere düşürdü. O şeyin su geçirmez olduğunu ümit ediyordum. “Söyler misin, bunu Brooke Donovan birlikte mi planladınız? Sen yazın ortadan kayboluyorsun, birkaç ay sonra da o mu kayboluyor? Herkesi diken üstünde tutmak mı amacınız?” Yüzümün dibine girmiş, zaten herkesin hâlâ yaptığı gibi, sanki bütün bunlar benim suçummuş gibi aptalca sorular soruyordu.

Kendimi durdurmaya bile çalışmadım. Uzanıp Tessa Hopkins’in elindeki mikrofonu kaptım ve birinci otoyoldan aşağıya fırlattım, sonra da yanımda taşıdığım aptal, ağır el fenerini ona doğru salladım.

“Bizi hemen yalnız bırakmazsanız, aileme seni tacizden dava ettireceğim,” dedim. Kameraman kamerasını indirdi ve bir ıslık çaldı.

Tessa Hopkins, yüzündeki yağmur damlasını silerken “Bunu gerçekten yapabileceğini sanmıyorum, Alice,” dedi. “Basın özgürlüğü.”

Burun deliklerim öfkeyle açıldı. “Bekle ve gör,” dedim. Tessa Hopkins’e doğru bir adım attım. Tessa da küçük bir adım geri çekildi.

Spike, “Sadece bas git, haberci kadın,” diye bağırdı.

Tessa’nın yüzünde sinirli bir ifade belirmişti. Eminim bir grup gencin ona patronluk taslamasına alışık değildi, ama bu genç aynı saçmalığı bir ömür yetecek kadar çekmişti. Kısa bir süre sonra ceketinin cebine uzandı ve birkaç tane kartvizit çıkardı.

“Pekala. Eğer aranızdan konuşmak isteyen olursa beni nasıl bulacağınızı biliyorsunuz.”

Zora etrafımdan dolaşıp kartları kaptı.

Tessa ve kameramanın mikrofonu almak için birinci otoyoldan aşağıya doğru yürüyüşünü izledik.

Kayalıkların kenarından aşağıya doğru rüzgar daha da sertleşiyor, gökyüzü kararırken yağmur yüzümüzü dövüyordu. Neil sürekli arkamızda duruyor, telefonunu karıştırmaya devam ediyordu.

Zora sinirli bir şekilde, “Neil,” diye seslendi. “Dikkatini ver.”

“Veriyorum,” dedi Neil. “Aslına bakarsan, dikkatimi fazlasıyla veriyorum. Gelgit haritasını kontrol–” Uçurumun kenarından bakarak konuşmasını kesti.

“Çocuklar?”

Sesi titriyordu.

Etrafında toplandık.

Yanımda Zora küçük, boğuk bir ses çıkardı.

Aşağıya baktım.

Aşağıda, sarp kayalıklarda kıvrılıp yatmış bir ceset vardı.

Yüzüstü yatan, siyah deri ceketli bir vücut; yayılmış ve suda yosun gibi yüzen kahverengi saçlar; kısa, pilili amigo kız eteğinden dışarı çıkan çıplak, mavimsi bacaklar. Şiddetli yağmur tarafından dövülüyordu.

Zaman durmuştu sanki.

Brooke.

“Manzara İzleme Noktası’ndan düştüyse bile, gelgit ve akıntılar nedeniyle vücudu hareket eder,” diye fısıldadı Neil. “Yer değiştirmesi, tekneler ve aşağıdaki bir şeyler sayesinde oradan oraya taşınırdı. Bir gelgit havuzunda falan sıkışmış olabilir. Yer değiştirseydi onu orada bulamazdınız. Onu bulacağınız yer–”

“Burası olurdu,” dedi Spike. “Aman Tanrım.” Cebinden telefonunu çıkardı. “Polisleri aramak zorundayız.”

Sonrasında iki şey oldu.

Zora çalıların arasına kustu ve ben de hiç düşünmeden Iris’in elini tuttum. Vücudum sessiz hıçkırıklarla sarsılmaya başlamıştı.

Ağır sessizlik başka bir sesle bozuldu. Tanıdık, nefes nefese bir ses, “Lanet olsun,” dedi. Arkamı dönünce Tessa Hopkins’in bir eliyle ağzını kapatmış bir halde arkamızda durduğunu gördüm.

KWB, 10. Kanal

2 Kasım

18:02

SON DAKİKA HABERİ

Sunucu Ben Perez: İyi akşamlar. Ben KWB Altı Haberleri'nden Ben Perez. Bu akşam, Kaliforniya'da son iki gündür manşetleri süsleyen hikayeye ilişkin çarpıcı bir gelişmeyi sizlerle paylaşıyoruz: On yedi yaşındaki kayıp lise öğrencisi Brooke Donovan'ın hikayesi... Brooke Donovan, geçen yıl Forbes Dünya Milyarderleri listesinde 122. sırada yer alan Levy Kozmetik ailesinden Victoria Donovan'ın kızı. Aldığımız bilgilere göre, aile bu davayla ilgilenen yerel makamlar üzerinde baskı kurmak için hatırı sayılır siyasi güçlerini kullanıyormuş.

Sunucu Valerie Metz: Teşekkürler, Ben. Brooke Donovan iki gün önce Cadılar Bayramı gecesi ortadan kaybolmuştu. Büyükannesi, Levy Kozmetik'ten Lilian

Levy tarafından kayıp olduğu bildirilmiş ama başlan-
gıçta evden kaçtığı düşünölmüştü.

Ben Perez: Bu doğru Valerie. Kaynaklarımız, polisın
bulunan cesedin Brooke Donovan'a ait olduğuna inan-
mak için sebepleri olduğunu söylüyor. Muhabirımız
Tessa Hopkins olay yerinde. Tessa, orada mısın?

Muhabir Tessa Hopkins: Teşekkürler, Ben. Polis son
kırk sekiz saattir Castle Cove'da Brooke Donovan'ı arı-
yor olsa da yağmur nedeniyle en büyük aramayı yarın
sabah için planlamıştı. Fakat bu akşam, buralı genç-
ler arkamdaki kayalıkların dibindeki sularda bir ceset
buldu. Bu ceset Brooke Donovan'a mı ait, henüz bilmi-
yoruz. Ceset, ailesi tarafından teşhis edilmeyi bekliyor
ama gerçekten Bayan Donovan ise, birçok sorunun ce-
vaplanması gerekecek. Suyu nasıl girdi? Bir kaza mı,
yoksa bir cinayet miydi? Bizi izlemeye devam edin.

Ben Perez: Araya girdiğim için özür dilerim, ama az
önce kaynaklarımızdan polisın halihazırda bir şüphe-
liyi gözaltına almış olduğu bilgisini aldım. Şu anda bu
konuyla ilgili daha fazla bilgi edinmeye çalışıyoruz ve
daha fazla haber geldikçe sizlerle paylaşacağız.

ON İKİNCİ BÖLÜM

ALICE

2 Kasım

20.00

“Bence insanlar sevdiklerini nefret ettiklerinden daha çok öldürüyorlar. Bunun sebebi, muhtemelen sadece sevdiğiniz insanların hayatı sizin için gerçekten çekilmez hale getirebilmesidir.”

—AGATHA CHRISTIE, *ÇARPIK EVDEKİ CESETLER*

KAYALIKLARA GİTTİĞİMİZ ANDAN BERİ ellerimin titremesi geçmemişti. Iris’le ne zaman ayrılmıştık haberim bile yoktu ama bir dakika önce orada elimi tutuyordu ve bir dakika sonra yoktu. Bir süre önce eve dönmüştüm. Brenda benim için bir banyo hazırlamıştı ama ellerim titremeye devam ediyordu ve banyo boyunca da devam etmişti. Sonrasında da. Ve şu anda hâlâ titriyorlardı.

Bunların hepsi aptal Brooke Donovan yüzündendi.

Ölen Brooke Donovan yüzünden.

Derin bir nefes ve bir hıçkırık yatak odamın sessizliğini bozunca sesin nereden geldiğini görmek için kafamı çevirdim –gerçekten kafamı çevirdim– ve sesin kaynağının kendim, kendi ağzım olduğunu fark ettim.

Brenda odanın karşısında oturduğu yerden, ortaokuldan beri kullandığım büyük boy derin berjerde okuduğu kitaptan başını kaldırdı. Yumuşak bir sesle, “İyi misin, Alice?” diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırarak başımı aşağı yukarı doğru salladım. Bu, Brooke’un eskiden birlikte ödev yapma bahanesiyle ama aslında yalnız kaldığımda bana arkadaşlık etmek için geldiği zaman oturduğu koltuktu. Bu konuda hiç konuşmamıştık ama doğru olduğunu biliyordum. Ben her zaman onun evine gitmeyi tercih ederdim çünkü annesi sıcak ve davetkar bir şekilde orada olurdu.

Acaba şimdi o evde olmak nasıl bir şeydi? Üç kişi iki kişi olmuştu ve şimdi de...Düşüncelerimi bir kenara bırakmaya çalıştım ve telefonumu ellerimin arasında tutarak yan tarafıma döndüm. Iris beni kontrol etmek için mesaj atıp duruyordu ama henüz cevap vermemiştim. Ne diyeceğimi bilmiyordum.

TikTok’ta boş boş gezinmek bile yardımcı olmuyordu; durmadan Brooke’u öven videolara ve Steve hakkında yorumlara denk geliyordum. Görünüşe göre, birileri onu daha önce karakola getirilirken görmüştü ve dedikodular anında başlamıştı. Bu ve Cadılar Bayramı gecesindeki kavga arasında, sınıf arkadaşlarımdan gözünde şimdiden baş şüpheli haline gelmişti.

Önceki sabah okuldaki halini, ne kadar tuhaf ve dağılmış durumda olduğunu, yüzündeki çizikleri düşündüm. Kayıp ayak-

kabısını düşündüm. Gözümde canlandırmaya çalıştım: O gece Steve çok kızgındı ve Brooke'la kavga ediyorlardı. Partiden sonra onu buluyordu. Biraz daha kavga ediyorlardı. Uçurumun kenarına gittikçe daha çok yaklaşıyorlardı ve sonunda...

Tanımadığım bir numaradan telefonuma bir mesaj geldi. Muhtemelen istenmeyen bir mesajdı. Mesajı açtığımda sadece iki cümle olduğunu gördüm ama kesinlikle istenmeyen mesajlardan biri değildi.

Steve'i sorgulamak için içeri aldılar. İyi görünmüyor.

Nabzım hızlandı.

Kimsin? yazdım.

Bir dost.

Bir dost mu? Ne dostu? Kennedy, sen misin?
Sence bana şaka yapmak için iyi bir zaman mı? Duydun mu bilmiyorum ama KÖTÜ BİR
GECE GEÇİRDİM.

Kennedy değildi.

Sinirlenmeye başlamıştım. Dediğim gibi, berbat bir gece geçirmiştim ve şu anda oyun oynayacak havada değildim.

KİMSİN ÖYLEYSE?

Alice, ben bir dostunum, tamam mı? İnan bana.

Adımı nereden biliyorsun?

Kim olduğumu biliyor musun?

Evet, Alice Ogilvie. En iyi arkadaşın için endişelenmiş olduğunu biliyorum. Onu arayan başkaları olmadığı için. Senin zeki ve inatçı biri olduğunu biliyorum ve ona gerçekten ne olduğunu bilmek istiyorsun.

Kim olduğun hakkında daha açık olabilir misin
lütfen?

Birbirimizi tanıyor muyuz? Adın ne?

Bunu sana söyleyemem. Henüz olmaz. Sadece yardım etmek istediğimi bil yeter. Ama benden kimseye bahsedemezsin.

Yardım mı? Nasıl?

Bir şeylere erişebilirim. Bilgi edinebilirim. Bu kasabadaki polislerin nasıl olduğunu bilirim.

Bir şeyler yazıp yazıp sildim. Daha fazlasını öğrenmek istiyordum... Her şeyi öğrenmek istiyordum, ama belli ki bu her kimse, bunu benimle henüz paylaşmayacaktı.

Peki o zaman, bana ne anlatabilirsin

Şu anda bilmen gereken tek şey Steve'in karakolda olduğu ve onu iyice sıkıştırdıkları.

Telefonun ekranına yüzümü buruşturarak baktım. Eh, bu yeni bir bilgi değildi. İnsanlar sosyal medyada bu konuda paylaşımlar yapıyordu.

Cevap gecikince konuşmayı kestiğini düşündüm ama sonra:

Pekala. Al bakalım. Şu anda resmi olarak tutuklanıyor.

Dur bir dakika, ne dedin? Tutuklanıyor mu?

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atarak yatakta doğruldum.

Brenda endişeli bir ses tonuyla, “Alice?” dedi.

Sesimin titremesini elimden geldiğince bastırarak, “Ben iyiyim,” dedim. Tekrar yastığıma gömüldüm ve öfkeyle yazmaya başladım.

ORADA MISIN??

Kusura bakma, gitmem gerek. Yakında iletişime geçirim.

Daha fazla bilgi almak için numaraya birkaç kez daha mesaj attım, ama cevap vermedi. Nasıl olur da bombayı öylece kucağıma atıp ortadan kaybolabilirdi? Kalbim göğsümde delicesine bir hızla çarpıyordu. Bu bir hata olmalıydı, değil mi? Polislerin Steve’i tutuklamak için ellerinde yeterli delil olmasına imkan yoktu. Önceki saatlerden bir anı aklımdan geçti: yağmur, yüzen bir ceset, Brooke...

Ancak Brenda koltuğundan kalktığı zaman hafifçe inilediğimi fark ettim. Yanıma geldi ve soğuk elini alnıma koydu. Bu, onun daha önce defalarca kez yaptığı bir şeydi –hasta ol-

duğumda, regl olduğum ilk gece, Steve'le ikinci sınıf bahar balosundan sonra büyük bir kavgaya tutuştüğümüz ve bana kendisine bir dekor gibi davranmamdan bıktığını söylediğinde– ama bu gece farklıydı.

Teninin tenime dokunuşu içimde uzun, çok ama çok uzun zamandır yerleşmiş olan bir şeyi patlattı ve ona iyi geceler dilemek yerine bir anda gözyaşlarına boğuldum.

Ve o Brenda olduğu için, tek yaptığı başını sallayıp yanımdaki yatağa uzanmak ve beni kollarıyla sarmak oldu.

R. KENNEDY VE H. PARK
ARASINDAKİ MESAJLAŞMA

3 Kasım

13.20

HP: Şu anda dört işlem bile yapamıyorum. Matematik dersindeyiz ama bizi bırakıyorlar. Benimle ÇUKUR'da buluş.

RK: Bu gerçek olamaz. Ve o tuvaletten NEFRET EDİYORUM, ama tamam.

HP: Steve'in hâlâ karakolda olduğunu duydum. Neden hâlâ orada ki?

RK: Belki de o yaptığı içindir

RK: Dürüst olmam gerekirse çok da şaşırmazdım. Onu Cadılar Bayramı'ndaki gibi HİÇ görmemiştim.

RK: Kontrolden çıkmıştı

RK: Park?

HP: Sence ona uyuşturucu testi yapmışlar mıdır?

RK: Uyuşturucu testi mi?!

HP: Boş ver

RK: Hmm tamam. Neredesin ben çoktan geldim ÇUKUR'a

RK: Sence UYUŞTURUCU kullanıyor muydu?

HP: Ne? hayır. Daha demin onun tuhaf davrandığını söyledin

RK: Ama öyleydi

RK: Bahse girerim hepimizi tekrar karakola alacaklar

RK: Nerede olduğumuz hakkında sorular soracaklar

RK: Videoyu onlara göstermeyeceğim

HP: Haha

RK: Haha mı??? Neyin var senin

HP: Yok bir şeyim... Sadece biraz... bekle neredeyse geldim

RK: Ne

HP: Brooke

HP: O öldü. O ÖLDÜ. Böyle olmaması gerekiyordu.

HP: Lanet olsun.

RK: Yanındayım. Hepsi geçti. Yanındayım.

HP: Artık baş edemiyorum

RK: Tam yanındayım

HP: Çıldırarak üzereyim

RK: Tamam geçti, ben yanındayım

HP: Ne yapacağımı bilemiyorum

RK: Hayır, Demek istediğim TAM OLARAK BURADAYIM. TUVALETTE. YANINDA. ALLAH KAHRETSİN HELEN, BIRAK ŞU TELEFONUNU.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

IRIS

3 Kasım

17.32

BİR KIZ ÖLMÜŞKEN BUNU YAPIYOR OLMAK belki kalpsizceydi, belki de bencilce veya acımasızca.

Ama başka ne yapacağımızı bilemediğimizde bunu yaptık. Paten kayardık.

Zora, Carmel'deki kızdan ayrıldığında paten kaymaya gitmiştik. Neil'in annesine teşhis konulduğunda kaymaya gitmiştik. Kemoterapisi boyunca kaymıştık. İyileşme sürecinde kaymıştık.

Ve şimdi de bu olayın sonrasında kayıyorduk. Duvarların üzerine pembe, mor ve turuncu ışıklar vuran, hoparlörlerden eski bir hit disko şarkısı çalan Seaside Buz Pisti'nde daireler çiziyorduk.

Cesedin Brooke Donovan'a ait olduğunun kesin olarak tespit edildiğinin, Bayan Westmacott'un konuşmak isteyen öğrenciler için hazır olduğunun ve okulun bugünlük sona erdiğinin anonsu okuldaki diyafondan yapılmıştı.

Ve sonrasında, diyafondan değil ama mesajlar, söylentiler ve fısıltılar aracılığıyla Steve Anderson'ın Brooke Donovan'ı öldürmekten tutuklandığı haberi geldi.

Belki dersi iptal etsek daha iyi olur diye Alice'e üç kez mesaj attım. Tabii ki Brooke yüzünden. Arkadaşı yüzünden. Ama cevap vermedi. Konuşmak isterse ona pistte olacağımı söyledim.

Dürüst olmak gerekirse Alice için biraz endişeliydim. Onu çok iyi tanıdığımdan değil ama çocuklar koridorlarda bir şeyler söylüyorlardı. Okula gelmediğine göre... belki o da bu işin içindedir gibi. Bunu yapanın genellikle erkek arkadaş çıktığını bilecek kadar suç programı izlemiştim ama arada bir de olsa, bir kız arkadaşın yardımını aldığı da oluyordu. Alice'in o kız arkadaş olduğunu düşündüğümünden değildi ama sadece... insanlar aylardır onun hakkında konuşuyorlardı ve söylentiler durumunu kötüleştiriyordu.

İşte burada, pistin etrafında süzülüyorduk; sonsuz ve rahatlatıcı bir şeydi.

Spike yanıma yaklaşıyor, yavaşlıyor, etrafımda dönüyordu. İkimiz de buraya küçüklüğümüzden beri geliyor olsak da o benden çok daha iyiydi.

"Steve Anderson," dedi lafı dolandırmadan.

Sert bir bakış attım: "Olabilir."

Omuzlarını silkti. "İyi birine benziyordu, ama birini gerçekten ne kadar iyi tanıyabilirsin ki Iris?" Benden uzaklaştı.

Tam dolaptaki telefonumu kontrol etmem gerektiğini düşünüyordum ki onu duvarın dibinde bana çılgınca el sallarken gördüm.

Ve gördüğüm kişi benim tanıdığım Alice Ogilvie değildi.

Bu, anaokulundan beri yörüngemde dolaşan aynı Alice Ogilvie değildi. Alice'in keskin kenarları, '*neyse ne*'leri, mükemmel saçları ve mükemmel kıyafetleri vardı. Çözülmesi imkansız biriydi.

Kayarak önünde durduğum Alice'in üzerinde ise bir eşofman altı ile yıpranmış bir örgü kazak vardı ve her zaman mükemmel şekilde yapılmış olan saçlarını... lastik bir tokayla toplamıştı.

Pisti incelerken "Aman Tanrım," dedi. "Brooke, Cole'la birlikteyken beni buraya bahane olarak sürüklediğinden beri buraya gelmemiştim."

Gözlerim tezgahın arkasında usulca patenleri dağıtan, genellikle çok neşeli ve sevimli olan Cole Fielding'e kaydı. Patenlerimi alırken benimle flört etmeye bile çalışmayacak kadar sarsılmıştı ki bu çok büyük bir hayal kırıklığıydı.

"Alice," dedim. "Çok üzgünüm. Ben—"

Yumuşak bir sesle, "Karman çormanım," dedi. "Aklımdan geçip duran kelime bu. Garip mi sence? Karman çorman."

"Alice, buna keder denir. Hissettiğin şey, keder. Konuş benimle."

Gözleri kısa bir an buğulandı.

"Sen de duydun, değil mi? Steve'i? Tabii ki duymuşsundur. Herkes duydu. Diğer şeyleri duydun mu? İnsanlar bana, '*Hey Alice, sen mi yaptın? Steve'e yardım ettin mi?*' diye mesaj atıyorlar."

"İnsanlar pisliktir, Alice," diyerek elini okşadım. Bir an için buna izin verdi, sonra elini çekti.

“Her neyse, Steve’in tutuklandığını duyduğumdan beri bütün gece ayakta—”

Bir eliyle ağzını kapattı.

Gözlerimi dikip ona baktım. “Dur bir dakika. Bugüne kadar açıklanmadığı halde, dün gece tutuklandığını nereden biliyordun?”

Alice elini ağzından çekti. “Bana sorma. Bilmesen daha iyi.”

Bir şey söylemedim ve ne düşündüğümü anlamaması için ifadesiz bir surat takındım. Alice bir şeyler bilen kimi tanıyor olabilirdi ki? Ve bir şeyler bilen birini nereden tanıyor olabilirdi?

Sadece başımı aşağı yukarı sallamaya karar verdim. Bunu eninde sonunda öğrenecektim.

Alice gözlerini kırptırdı. “Her neyse, duyduğumdan beri bütün gece düşündüm ve—”

Zora gelip kolumdan tuttu ve beni çekti. “Hey Alice, hadi sen de gel,” dedi. “Biraz paten kay. Zihnini boşaltmana yardımcı olur.”

Alice kaşlarını çatarak “Iris,” dedi.

Zora’ya, “Şurada bir şey konuşuyorduk,” dedim. “Ondan hoşlanmadığını biliyorum ama benimle konuşmaya çalışıyor. Arkadaşını daha yeni kaybetti.”

Zora içini çekti. “Pekala. Ama ne derse desin, kendini kaptırma, tamam mı? Yani ne dediklerini biliyorsun. Onun da suç ortağı olma ihtimali yüksek.”

Bilmiş bilmiş bana baktı.

Kolumu elinden kurtardım. “Eğer o suç ortağıysa ben ne oluyorum? Muhtemelen Brooke’u canlı gören son kişi ben değil miyim? Belki de ben yapmışımdır.”

Alice’in önünde durdum.

Endişeli bir şekilde ojesiyle oynayarak “Bu kız çok kaba,” dedi. Derin bir nefes aldı. “Bak. Düşünüyorum da... tüm bunlar benim hatam olabilir,” dedi. “Anlıyor musun? O partiye gitmek için bu kadar istekli olmasaydım? Steve ve Brooke o kavgayı etmeselerdi? Bunlar olmayabilirdi. Brooke hâlâ burada olabilirdi.”

Kalbim durmuştu sanki. Bu çok ağır bir suçluluk duygusuydu ve birden Alice Ogilvie için çok üzülmüştüm. “Alice, her şeyden önce, hayır. Eğer bunu Steve yapmışsa Steve yapmıştır ve bu onun suçudur. Ben de durmadan birilerine kızıyorum ama gidip de cinayet işle—”

“Eğer dedin.”

“Evet, ne olmuş?”

“Yani sen de onun yaptığına inanmıyorsun.”

“Ben öyle söylemedim. Ben sadece tüm kanıtlar ortaya çıkana kadar hiçbir şeyin kesin olmadığını düşünürüm. Ve ben kanıtlarla ilgili bir şey duymadım, ya sen? Netflix’teki şu diziyi izlemedin mi? Hani polisler bir çocuğu kızı öldürdüğünü itiraf etmesi için zorluyorlardı. Kim bilir karakolda neler olmuştur? O diziyi eski bakıcımla—”

“Cinayeti severim, biliyor musun? Yani cinayet işlemeyi değil ama cinayet hakkında okumayı. Bu yaz okuyarak çok zaman geçirdim. Agatha Christie. Gizemler. Muammalı şeyleri severim.”

“Farkındayım.” Bununla nereye varmaya çalıştığını anlamamıştım.

“Kafamda bir şeyleri çözmeye çalışıyordum. Bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Steve’le ilgili ellerinde ne olabilir ki?”

“Devam et.”

“Demek istediğim, Koç’u sorgulamadılar bile, değil mi? Çünkü ben hâlâ onun Brooke için bütün otelleri, bütün havayollarını aramadığına ve bütün sokakları dolaşmadığına inanmakta zorlanıyorum. Onu zan altında bırakmaya çalışmıyorum ama soruşturma açısından bakarsak, kızının kaybolmasıyla ilgili polisi aramaması bana oldukça şüpheli geliyor. Büyükanesi aradı ama ancak onu da ben söyledikten sonra yaptı.”

Alice derin düşüncelere dalmış bir halde bir tutam saçını parmaklarının arasında dolaştırdı. “Bu işte bir şeylerin yanlış olduğunu çok net bir şekilde hissediyorum.”

Kibar olmaya çalışarak “Steve’i sevmiş olduğunu biliyorum,” dedim. “Ama bunu pekala o yapmış olabilir. İnsanlar her zaman göründükleri gibi değildir.”

Alice, “Bu düşünce tarzından nefret ediyorum,” dedi. “Yani, anlıyorum ama yine de nefret ediyorum.”

Omuzlarımı silktim.

“Her neyse,” dedi. “Sadece biraz araştırma yapmak istiyorum. Dün aldığın notlar ve yaptığımız araştırma gibi. Bunu yapan Steve’se, bunu gösterecek bir kanıtı ihtiyacım var. Ancak ondan sonra bunu geride bırakabilirim. Ama ya o yapmadıysa? Brooke, gerçekte ona neler olduğunun ortaya çıkmasını hak ediyor.”

Spike kayarak yanımdan geçerken gömleğimi çekiştirirdi. Onu görmezden geldim.

“Ve,” dedi Alice, “Brooke Donovan’a ne olduğunu bulacaksam, yardımına ihtiyacım var. Thompson gibi insanlar bunu yapabileceğimizi düşünmüyorlar. Tıpkı kimsenin Agatha Christie’nin çözülemez bir gizem romanı yazabileceğini düşünmediği gibi. İnsanlar kadınları hep küçümsüyorlar ve ben de bundan bıktım artık.”

Beklenti içinde bana baktı.

“Bana biraz izin ver,” dedim.

Kendimi ittim ve kayarak uzaklaştım. Kollarım uyuşuyor, başım dönüyordu. Kanıtlamak mı? Neyi kanıtlamak? Bir de yardımcı olmamı mı istiyordu?

Alice Ogilvie evden kaçacak ve geri dönmemesi gerektiğini bilemeyecek kadar aptal bir kızdı. Gittiği her yerde ardında yıkıntılar bırakan bir kızdı. Ve şimdi arkadaşı ölmüştü ve benden... benden ne istiyordu ki? Veronica Mars’a dönüşmemi ve pek de çözülmeye ihtiyacı olmayan bir suçu bir anda çözmemi mi? Bir kızın cesedi bulunmuş, erkek arkadaşı tutuklanmıştı.

Ben göze batmamaya dikkat eden biriydim. Gözlerden uzak yaşamayı severdim. Burası sessiz ve güvenliydi ve Şey’le olan durumda olduğu gibi bunu benden aldıklarında kızılca kıyamet kopar ve kendimi toplamam uzun zaman alırdı. Okuluma gidiyor, derslerime çalışıyor ve paten kayıyordum. Hepsi bu kadardı. Sıkıcı ve heyecandan uzaktı ama elimde olan buydu.

Uyumlu bir şekilde kayan Zora ve Neil’in yanlarından geçtim.

Yine de bir şeyler içimi kemirmeye devam ediyordu. Önceki gece Brooke'u çok düşünmüştüm. Cesedinin sudaki görüntüsü, saçlarının kayalıkların aralarına sıkışmış halini, çıplak ve şişmiş bacaklarını... Bir kızın bu şekilde, soğukta ve tek başına ölmesini...

Steve'in iyi bir avukatı olmalıydı, orası kesindi. Çünkü buna ihtiyacı olacaktı.

Alice'in yanından geçerken sanki bir şey beynimi dürtmüştü. Beni izliyor, cevabımı bekliyordu.

Alice, Koç'un Brooke'un eve hiç gitmediğini ve okulda da olmadığını öğrendikten sonra gününe normal bir şekilde devam ettiğini söylemişti. Diyelim ki bu doğrudu, belki de perde arkasında bilmediğimiz bir şeyler yapmıştı ama Brooke'un büyükannesiyile iletişime geçen Alice'ti, Koç değil. Bu işte son derece ters giden bir şeyler vardı.

Kennedy'den bahsetmeye gerek bile yoktu. Brooke'un gecenin sonunda son durağı Kennedy olacaktı... Ya gerçekten öyle olduysa? Polis Esas Çocuklar'ı sorgulamıştı ama ya bu sorgulama titiz bir şekilde yapılmadıysa?

Olasılıklar sonsuzdu. İnsanı kışkırtıyordu. Alice'in gizemli bağlantısının fazlasıyla ilgi çekici durumundan bahsetmiyorum bile.

Kayarak Alice'in yanından geçtim. Tekrar yanından geçerken elinde tuttuğu Brooke'un 'Kayıp' ilanını kaldırmıştı. Böylece görmemi istediği şeyi, muhtemelen bana evet dedirteceğini bildiği tek şeyi görebiliyordum. Çünkü dediği gibi onun parası vardı ve benim yoktu.

Elli bin dolar.

Nereye gitmek istediğimi biliyordum. Bilgisayarımda yer imlerine eklemiştim. Kuzeyde, Whispering Pines. Gizli saklı bir yerdi. Castle Cove'dan ve Alice Ogilvie gibi etrafta altından bir balonun içinde yaşıyormuş gibi, sanki kötü olan hiçbir şey onlara dokunamazmış gibi gezinen insanlardan uzaktaydı.

Ama dokunmuştu işte. Kötü bir şeyin ucu Alice Ogilvie'ye dokunmuştu.

Yavaşça önünde durduğumda bunu yüzünde görebiliyordum. Gözlerindeki çaresizliği ve yalvarışı, muhtemelen asla kabul etmeyecek olsa da Brooke için çektiği acıyı... Bunda bir sorun yoktu çünkü insanları savunmasız olmaya zorlamamalıydınız. Bazen insanların öfkeli, fevri, acımasız ve dik kafalı olmalarına ihtiyaç duyardınız.

Özellikle de bir suçu çözecekseniz.

El ilanını elinden alarak "Tamam," dedim. Katlayıp cebime koydum. "Yapacağım."

Alice, "Harika," dedi. "Yapmamız gereken ilk şey Steve'le konuşmak. Onu kanlı canlı görüp en iyi arkadaşımı gerçekten öldürüp öldürmediğini sormalıyım."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ALICE

5 Kasım

09.42

“Her katil muhtemelen birinin eski arkadaşıdır.”

—AGATHA CHRISTIE,

STYLES'DAKİ ESRARENGİZ OLAY

BRENDA, LINCOLN TOWN CAR MODEL arabasını Manzanita İlçe Hapishanesi'nin otoparkına doğru sürerken “Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim, Alice,” dedi. Castle Cove'un güneydoğusunda, Blossom adlı küçük bir kasabanın yakınındaki tepelerdeydik. Hapishane aslında Castle Cove'da polis karakolunun yanındaydı, ama yaklaşık on yıl önce Planlama Komisyonu buranın göz zevkini bozduğuna karar vermiş ve o yüzden buraya taşımışlardı. Bu durum bölgedeki kasabalarda pek çok soruna neden olmuştu. Berbat ve aynı zamanda Remy Jackson'ın öldürüldüğü yazdı.

“O sadece Steve. Steve'i tanırsın.” Yasal vasimiz olarak bi-

zimle gelmesini istediğimizden beri bu tartışmayı yaşıyorduk. Perşembe gecesini, bir sonraki ve ilk adımımızın doğrudan Steve'in kendisiyle konuşmak olması gerektiğine karar verdikten sonra, hapishanenin internet sitesinde reşit olmadığımız için elimizi kolumuzu sallayarak onu ziyaret edemeyeceğimizi okumuştuk. Mahkemeye çıkarılıp yargılanana kadar beklemek zorunda kalmış ve ancak ondan sonra gelebilmiştik.

Kurallar çok sinir bozucuydu. Çocuk muamelesi görmekten hoşlanmıyordum. Ama itiraz etmek için hapishaneyi aradığımda, telefonun diğer ucundaki adam argümanlarımdan kesinlikle etkilenmemişti. "Biz burada iyiyiz. Sadece gelip imza falan atın, sonrasında Candy Crush oynayabilirsiniz."

Brenda hep yaptığı gibi, *Ah, Alice* diye iç çekti ama arabayı betonarme hapishanenin birkaç sıra gerisindeki bir boşluğa park etti. Dürüst olmak gerekirse, en azından içerideki insanlar için binayı biraz hoş görünümlü bir hale getirmeye çalışacaklarını düşünürdünüz. Bu kadar çirkin bir binada insanların rehabilite edilmesi nasıl beklenebilirdi ki?

Üçümüz arabadan indik. Iris, Brenda ile ön koltuktaki atışmalarımızı dinlediği için olacak ki yolculuğun büyük bölümünde sessiz kalmıştı.

Binanın içine girdik, kurşun geçirmez camlı pencerenin arkasındaki kadına kayıt yaptırdık ve beklemek için yerimize oturduk. Birkaç dakika sonra elektronik giriş sistemli ağır kapılardan geçerek yuvarlak masaları ve yere vidalanmış sandalyeleri olan ziyaret alanına girdik. Turuncu bir tulum giymiş ve yüzünde yorgun bir ifade olan Steve görünene kadar kafama tam dank etmemişti.

Steve hapisteydi. Bu nasıl bir saçmalıktı böyle?

Açıkcası bu gerçeği zaten biliyordum ama onu karşımda turuncu bir tulum giymiş ve gözlerinde yorgun bir bakışla görünce mideme bir tekme yemiş gibi olmuştum. Bir... bir suçlu gibi görünüyordu. Ağzım kurudu. Masada üçümüzün karşısına oturduğunda ona sormayı planladığım her şey aklımdan uçup gitmişti.

“Alice,” dedi. Günlerdir uyumamış gibi görünüyordu. “Iris Adams?” Ardından Brenda’yı fark etti. “Brenda? Burada neler—” Başını iki yana salladı. “Hepiniz birden burada ne yapıyorsunuz, bilmiyorum ama şu anda bunu kaldıracak durumda değilim.”

Yutkundum ve kendimi toparladım. Kontrolü kaybetmenin kimseye bir faydası olmazdı ve son derece utanç verici olacağından bahsetmeme bile gerek yoktu. Her şeyin bir sırası vardı.

“Steve,” dedim. “Buraya sana bir soru sormaya geldim. Arkadaşımı sen mi öldürdün?”

Ağzı açık kaldı. Brenda yanımda kaskatı kesilmişti. Bana, ‘*Alice, ne halt yiyorsun sen?*’ gibisinden bir bakış attı ama onu görmezden geldim. Buraya gelmemizin sebebi buydu.

Steve ellerini gözlerine bastırdı. Kendini kaybetmek üzereymiş gibi bir hali vardı.

Iris yumuşak bir sesle, “Bizimle konuşabilirsin,” dedi. “Çok korkmuş olmalısın. Sadece bize neler olduğunu anlat. Belki yardım edebiliriz.”

Bir eliyle saçlarını arkaya doğru attı ve gözlerini kısıp uzaklara daldı; sanki kalmaya veya gitmeye karar vermeye çalışı-

yormuş gibiydi. O kadar uzun bir süre sessiz kaldı ki sonunda dayanamadım ve saçmalamaya başladım.

“Steve, o sabah okula geldiğinde berbat bir haldeydin ve şunu anlamıyorum: Sen eskiden sezon boyunca hiç içki içmezdin, öyle değil mi? Peki, neden—”

“Alice,” diye araya girdi. “Lütfen dur. Daha iki gündür buradayım ve gardiyanlar gerçekten de hiç nazik değiller ve ben...” Kelimeler boğazında düğümlendi. “Bana ne olacağını bilmiyorum.”

“Belki bizimle konuşursan yardımı olur,” dedi Iris. “Hikayenin bir de senin tarafını duymak istiyoruz.”

Steve ona bakıp yarım yamalak gülümsedi. “Teşekkürler, Iris.” Heyecanımı gizlemek için alt dudağımı ısırdım. Iris’in önerdiği bu iyi poliskötü polis olayı gerçekten işe yarıyordu.

Steve burnunu çekti ve sonra konuşmaya başladı. “Mesele şu ki, ne olduğunu bilmiyorum.”

Tam, “Sen ne demek—” diye konuşmaya başlamıştım ki Iris masanın altından bana bir tekme atınca sustum.

Steve devam etti. “Brooke’a... olanları duydum ve yemin ederim bir saniye sonra polisler kapıma dayandı ve benimle karakolda konuşmak istediklerini söylediler. Ne yapmam gerektiğini bilemiyordum, o yüzden onlarla gittim. Bana o geceyle ilgili sorular sormaya başladılar ama sen gittikten sonra olan *hiçbir şeyi* hatırlayamıyordum, Alice. Seninle konuştuğumu hatırlıyorum, o sırada yarım kadeh bir şey içmiştim, tamamen ayıktım... ama sonra partiye döndük ve ondan sonrası karanlık... tamamen karanlık. İnsanlar bana Brooke’la...” Sesi

kesildi. “Kavga etmişiz galiba? Sonra o da basıp gitmiş. Ama bunların hiçbirini hatırlamıyorum. Sonrasında tek bildiğim, ormanda uyandım ve kamyon çarpmış gibi hissediyordum. Sınavım olduğunu fark ettim ama önce mideme bir şeyler girmeliydi. O yüzden Dotty’s Doughnuts’a uğradım.” Hayal kırıklığıyla dolu bir şekilde başını iki yana salladı. “Herkes bana ne olduğunu, *ne yaptığımı* sorup duruyor ama ben hatırlamıyorum.”

Iris nazik bir şekilde, “Belki de düşündüğünden daha fazla içmişsindir,” dedi.

Steve birden, “Hayır!” diye patlayınca Iris geriye doğru sıçradı ve Brenda onun elini tuttu. Odanın girişinde bekleyen gardiyanlardan biri bize doğru bir adım attı.

Alçak bir sesle, “Steve,” dedim.

Dişlerini sıktı ve cevap vermeden önce bir nefes aldı. “Kusura bakma, Iris. Kusura bakma. Ben sadece... tüm bunlar o kadar sinir bozucu ki. O geceyi tekrar tekrar aklımdan geçiriyorum, boşlukları doldurmaya çalışıyorum ama hafızam sanki bir kara delik gibi.” Elleriyle yüzünü kapattı.

Iris endişeli bir ses tonuyla, “Bir avukatın var mı, Steve?” diye sordu. Bu işte gerçekten çok iyiydi.

Steve ellerinin arasından, “Evet,” diye mırıldandı. “Bana bir kamu avukatı atadılar. Ricky bir şey. Randall mıydı, neydi. Bilmiyorum. İyi birine benziyor ama...” İçini çekerek gözlerimize baktı. “Her neyse, bunların hiçbirinin bir önemi yok artık. Artık çok geç.” Etrafı işaret etti. “Bakın neredeyim. Hapı yuttum ben.”

Elimi aramızdaki masanın üzerine koydum. Dürüst olmak gerekirse, Iris'e de söylediğim gibi, suçluysa suçluydu. Bu sonuca ulaşırsak öyle olsundu. Ama o gece oradaydım ve Steve'i görmüştüm. Onu gördüğümde ayıktı ama Iris onları kavga ederken gördüğünde sarhoş gibi göründüğünü söylemişti. Kulağa hiç mantıklı gelmiyordu ve ben mantıklı şeyleri severdim. "Bulmamız gereken bu. Neden hatırlayamadığın."

Steve başım ellerinin arasına aldı. "Alice, boş ver gitsin. Avukatım ilgileniyor, tamam mı? Senin yapabileceğin bir şey yok."

Dudaklarımı büzdüm. Süslü bir avukat olmamam yardım edemeyeceğim anlamına gelmezdi. "Steve, son birkaç aydır konuşmadığımızı biliyorum ama bilmeni isterim ki bugünlerde gizemler konusunda uzman sayılırım; Agatha Christie romanları okuyarak çok zaman geçirdim ve—"

Ağır bir iç çekerek sözümü kesti. "Bu gerçek hayat Alice. Benim hayatım. Aptal bir kitap değil." Kafasını çevirdi ve kapıların yanında duran gardiyanlardan birine işaret etti. Gardiyan bize doğru ilerlemeye başladı. "Gitmem gerekiyor. Yardım etmek istediğini biliyorum ama lütfen bu konuda Alice'lik yapmaya başlama."

Lobiye döner dönmez Iris'in koluna girdim. Yüzünde heyecanlı bir ifade vardı, gözleri parlıyordu.

"Alice, ben—"

Sözünü kestim. "Sadece yarım kadeh içki içmesine rağmen neden hiçbir şey hatırlamadığını bulmalıyız."

Iris yeniden, “Alice,” dedi ama ben devam ettim.

“O gece onu gördüğümde gayet iyi görünüyordu,” diye devam ettim. “Nasıl oldu da otuz dakika içinde ayık halden zil zurna sarhoş hale geldi?”

Iris kendinden emin bir şekilde başını aşağı yukarı doğru salladı. “Evet, kesinlikle. Ama Alice, dinle beni.” Yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Onun avukatını tanıyorum. Ricky Randall. Onu tanıyorum. Eskiden benim bebek bakıcımdı.”

Kalp atışlarım hızlandı. “Aman Tanrım. Bu inanılmaz. Ricky’yi tanıyor musun? Onunla konuşmak zorundayız! Şu an nerede olabileceği hakkında bir fikrin var mı?”

Iris gülümsedi. “Kesinlikle var.”

Hapishane kapılarını iterek gün ışığına çıkarken “Tamam o zaman,” dedim. “Hadi, gidip bulalım onu.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

IRIS

5 Kasım

12.30

ALICE OGILVIE, MOON LANDING'İN ARKA tarafındaki kabinin karşısından bana bakıyor, gazozundaki kırmızı pipetle oynuyordu.

Buraya geldiğimizde Brenda hemen bara geçmişti. Ben arka tarafta bulaşık yıkama işime gitmeden önce biraz ödev yapacağımızı düşünüyordu. Cumartesi günleri öğleden sonraları annem barda çalışırken ben de bunu yapardım. Durumu idare etmek için yanımıza defter ve kalemlemimizi almıştık. Brenda telefonunu karıştırıp çay içiyordu.

“Şu mu?” diye sordu Alice. “Şu, o mu?”

Barın en ucunda önündeki tezgaha kağıtlarını yaymış, çantasından bir sürü şey taşımış bir şekilde içkisini yudumlayan Ricky Randall'a baktı. Dizüstü bilgisayarında yıldırım hızıyla bir şeyler yazıyor, arada yüzüne düşen saçlarını geriye atıyordu.

“Bu, o,” diye cevap verdim. İnsanların Ricky'yi hafife

almasına alıştım. Aslında onun bunu kendi avantajına kullandığından emindim.

“Eşofman altı ve ekoseli gömlek pek de güven verici durmuyor,” dedi Alice. “Üstelik... biraz çakırkeyif mi?”

Ricky Randall geçirince Alice, “Gerçekten mi?” dedi.

“Bütün iyi avukatlar biraz dağınık ve düzensizdir, Alice. Ayrıca, Steve’in avukatını tanıyor olmak bizim yararımıza. Bize Steve’in davasında neler olduğu hakkında bilgi verebilir ve belki de... çözmeye çalıştığımız bu şeyi biraz daha derinlemesine incelememize yardımcı olabilir. Yardım almak iyidir.”

Alice, “Ah, biz bunu çözebiliriz,” dedi. “Biz bu iş için biçilmiş kaftanız, Iris. Görmüyor musun? Kimse bizi izlemiyor olacak. Bir şeylerin peşinde olduğumuz kimin aklına gelir ki? Biz sadece kafası hiçbir şeye basmayan genç kızlar değil miyiz?”

Dürüst olmak gerekirse, bu konuda bir şeyler canımı acıtıyordu. Yani, her gün bununla birlikte yaşıyorduk. Sınıfta, sokakta, her yerde. Öğretmenler bizi değil, erkekleri daha çok tutuyorlardı. Kıyafetlerimiz ve makyajımızla uğraşıyorlardı. Dotty’s Doughnuts’ta kahrolası bir fincan kahve almak istediğimde erkeklerin üzerimdeki bakışları... Karakoldaki polis Thompson...

“Iris! Bak hele, bir cumartesi öğleden sonrasında yoğun şekilde çalışıyorsun demek.”

Ricky Randall biraz buğulanmış gözlerle masamızın başında durmuş Alice ve bana bakıyordu.

Alice’e elini uzattı. “Avukat, Ricky Randall. Seninle ortak bir noktamız varmış, öyle mi?”

Alice, Ricky'nin elini sıkmadan önce kaşlarını çattı. Resmi bir tavırla, "Alice Ogilvie," dedi. "Ve evet, sanırım öyle."

Ricky, "Oturmamın sakıncası var mı," diye sordu ve kayarak yanıma oturup beni duvara doğru sıkıştırdı. Kaliteli cin, zencefil ve muhtemelen barda yeni yediği yumurtalı sandviçin karışımı gibi kokuyordu.

Bana '*Gerçekten mi?*' gibilerinden bakan Alice'e omuz silktim. Annem hep, "Ricky Randall kendi kafasına göre hareket eder, kafası ne kadar güzel olursa olsun," derdi.

Ricky kitaplarımdan birini eline aldı. *Soğukkanlılıkla*. "İlginç bir seçim."

"Yazmam gereken bir kompozisyon var," dedim ona. "Ayrıca beni bilirsin, gerçek suç hikayelerini severim."

Başını salladı ve kırmızı pipeti içkisinin içinde bir dakika kadar döndürdü. "İçimden bir ses, hemen sadede gelmemiz gerektiğini söylüyor, siz de öyle hissetmiyor musunuz kızlar?"

Alice'le birbirimize baktık.

"Öncelikle evet, eski en iyi arkadaşını öldürme suçuyla eski erkek arkadaşını temsil ediyorum, Alice Ogilvie. Ve zaten senin hakkında geçen yazdan bir şeyler biliyorum. İnan bana, şu anki müvekkilimin senin kaybolmanla ilgili *kısa bir süre için* olası bir şüpheli olarak görülmüş olması, mahkemeye çıktığımızda ona yardımcı olmayacak."

"Mahkeme mi? Mahkemeden bahseden kim?" diye sordu Alice.

"Alice," dedim. "Steve muhtemelen suçsuz olduğunu söyleyecek. Ve eyalet bunu kanıtlamak zorunda kalacak. Bir duruşma olacak. Ve ayrıca..."

Sözümü yarıda kestim çünkü bir sonraki aşama o kadar da iyi değildi ve Alice'in bunu gerçekten düşündüğünden emin değildim.

Ricky benim yerime sözümü tamamladı. "İkiniz de ifade vermeye çağırılacaksınız. Iris kavgaya tanık olduğu ve Brooke'un kaçtığını gördüğü için onu iddia edilen suç mahallinin yakınına ilişkilendirebilir. Ve sen Alice, parti gecesi maktul kızla kasıtlı olarak kavga eden, polise yalan söyleme geçmiş i olan ve üzülerek söylüyorum ki cinayet gecesi için somut bir mazereti olmayan eski kız arkadaşsın."

Alice'in yüzü kızardı. "Ben yapmadım! Bunu daha kaç kere söylemem gerekiyor? Herkesin *beni* suçlamasına inanamıyorum."

Ricky gülümsedi. "Eski erkek arkadaşını hapishanede ziyaret etmiş olman da pek yardımcı olmuyor. İyi bir avukat olarak bunu, senin suçtaki rolünden bahsetmeyeceğine emin olmak için yaptın diye çevirebilirim."

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Alice. "Hapishaneye gittiğimizi nereden biliyorsun?"

"Ben onun avukatıyım, Alice. Bazı şeyleri bilirim."

Alice telefonunu çantasına atıp "Benim burada işim bitti," dedi. "Gerçekten mi, Iris? Bu mu yani? Bu şekilde mi çalışmamızı istiyorsun?"

Ricky Randall güldü. "Sakin ol, evlat. İşin her yönünü araştırmazsam işimi yapmış sayılmam, öyle değil mi? İki gencin, şüpheliyi cep harçlığı var mı diye ziyaret edeceğini sanmıyorum, o yüzden ötün bakalım. Neden oradaydınız? Ve benden ne istiyorsunuz? Çünkü bir şey istediğinizi biliyorum."

Alice hâlâ öfkeliydi. Ricky'ye döndüm.

“Alice, Steve’i önemsiyor ama Brooke’u daha çok önemsiyor. Ve biz de, büyük olasılıkla, bunu yapmış olabilecek başka birilerinin olabileceğini düşünüyoruz.”

Ricky *Soğukkanlılıkla* kitabımı elinden bıraktı. “Gerçekten mi?”

“Polis başka birilerini sorguladı mı?” diye sordu Alice.

Defterimi ve kalemimi çıkardım. Ricky onlara baktı.

“Aferin kızıma,” diye mırıldandı. “Her zaman not alır. Her şeyin kaydını tutar.”

Ricky, Alice’e baktı. “Size bazı bilgiler verebilirim ama hepsini değil. Polis partideki birçok kişiyle görüştü, ancak bu kadar büyük bir kalabalıkta orada bulunan herkesi tanımak imkansızdır. Brooke’un arkadaşlarıyla konuştular. Brooke’un babasını sorguladılar. Yine de hiçbir şey olağandışı görünmüyordu.”

Alice gözlerini bana çevirdi. Ben de *‘Devam et’* dercesine başımı aşağı yukarı doğru salladım.

Alice, “Matt Donovan’ın kızının eve gelmediğini fark ettiği anda polisi aramamış olmasını rahatsız edici buluyorum, Bayan Randall. Adam hiçbir sorun yokmuş gibi elini kolunu sallaya sallaya okula geldiğinde Brooke on saattir kayıptı ve sonra muhtemelen evden kaçmıştır diye olayı geçiştirdi,” dedi.

Araya girerek “Ve büyükannesini arayan da Alice’ti,” dedim. “Lilian Levy’yi Alice aradı, Koç Donovan değil.”

“Yok artık.” Ricky kabinde arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. “Bu endişe verici bir durum. Ama bunun sebebi,

çocukların evden kaçmasının bir gerçek olması da olabilir. Bazen bir kereden de fazla. Bazen evde sorun yaşarlar ve arkadaşlarının evinde kalırlar, aynı Brooke'un o yaygaracı kızla yaptığı gibi, neydi adı—"

Alice ve ben aynı anda, "Rebecca Kennedy," dedik.

"Hah, evet o. Onunla görüşmek için sabırsızlanıyorum," dedi Ricky.

"Kennedy'den laf açılmışken," dedim, "Brooke'un geceyi onun evinde geçirmesi gerekiyordu ama oraya hiç gitmemiş ve Kennedy sabah hemen Koç'u arayıp bunu ona söylememiş mi yani? Yani, burada sadece teori üretiyorum ama..."

"Bu biraz zorlama oldu, Iris," dedi Ricky. "Fena değil ama ayrıntılı."

"Beni dinle," diye araya girdi Alice. "Brooke benim arkadaşımdı. Erkek arkadaşımı çalana kadar hayatım boyunca bir aradaydık. Şimdiyse o öldü ve Steve bunun için tutuklandı. Bir şeyler bana doğru gelmiyor. Bunun aptalca olduğunu söyleyebilirsin, ama neden Steve? Steve'le ilgili ellerinde tam olarak ne var?"

Ricky içini çekti. "Brooke'un düştüğünü düşündükleri Manzara İzleme Noktası'nın hemen karşısında, birinci otoyoldaki ormanlık alanda kırmızı bir basketbol ayakkabısı, kayalıklardaki çitlerin yakınında da spor ayakkabı izleri buldular. Steve'in o gece nerede olduğunu açıklayamadığı en az altı saat var. Hatırlayamadığı ve neden hatırlayamadığı hakkında hiçbir fikri olmadığı bir zaman."

"O içki içmez," dedi Alice. "O yüzden anlamıyorum. Yarım

bardak bira içtiğini söyledi ama bu nasıl hiçbir şey hatırlamasına neden olsun ki?”

Ricky omuzlarını silkti. “Söylemesi zor. Polis, sorguladığı hiç kimse için toksikoloji taraması yapmadı. Anderson, Brooke’un kaybolduğu günün ertesinde oradaydı; Brooke’un kaybolmasından birkaç saat önce onunla kavga eden erkek arkadaşını toksikoloji taramasından geçirebilirlerdi ama bu yapılmadı. Senin de şahsen bildiğin gibi Alice, Castle Cove polisi kayıp vakalarında pek becerikli değil.”

Kafamı defterimden kaldırdım. “Doğru. Kavga ettikleri an. Hepsi videoya çekildi. Birçok insan muhtemelen seni ve Brooke’u da videoya çekmiştir Alice, ayrıca Steve ve Brooke’un kavgasını da.”

Alice’in yüzü düştü.

“Demek ellerinde bu da var,” dedi Ricky. “Videolarda ve partiye katılanların ifadelerinde, oldukça iri yarı ve güçlü bir genç adamın kendisinden çok daha küçük bir genç kadına fiziksel olarak kötü davrandığına dair kanıtlar var. Jürinin önünde ortaya çıkmasını isteyeceğiniz türden bir şey olmadığı kesin. Ormanda Brooke’unkilerle birlikte Steve’in de saçları bulundu.”

“Ama hiçbir şey...” Doğru kelimeyi seçmeye çalışırken duraksadım. “Yani, tamamen somut bir kanıt yok. Bir cinayet silahı veya öyle bir şey.”

“Ellerinde olanların üzerine bir sürü şey inşa edebilirler, orası kesin,” dedi Ricky. “Ama şu ana kadar bir cinayet silahı bulunamadı. Aynı zamanda tam olarak nasıl öldüğünü de

bilmiyoruz. Sadece uçurumdan düştüğünü biliyoruz. Polis belli ki bunu Steve'in yaptığını düşünüyor, ama Brooke'u uçurumdan aşağı düşüren neydi? Steve mi onu itti? Steve ona saldırdı ve Brooke o yüzden mi düştü? Boğuşurlarken Brooke mu kayıp düştü? Kavgayı ormanda ettiler ve Steve onu birinci otoyolun karşısına mı sürükledi—”

“Yeter,” dedi, Alice. “Bu konu başımı ağrıttıyor.”

“Sadece senin için her şeyi açıklıyorum, Alice. Bu ciddi bir konu. Brooke'un tam olarak nasıl veya buna yakın bir şekilde ve ne şekilde öldüğünü öğrenmek için adli tıp raporunu ve toksikoloji raporunu beklemekten zorundayız çünkü ön duruşmada Steve'e yönelik resmi suçlamalar bu şekilde belirlenecek.”

Defterime adli tıp raporu, toksikoloji, duruşma, ölüm şekli yazdım. “Bu raporun çıkması ne kadar sürer?” diye sordum.

“Duruma göre değişir,” dedi Ricky. “Birkaç gün de olabilir, birkaç hafta da. Ön raporun birkaç gün içinde geleceğini sanıyorum.”

Alice derin bir nefes aldı. “Açık konuş. Steve mahkemeye çıkarsa ve suçlu bulunursa... ne kadar ceza alır?”

Ricky, Alice'e soğukkanlı bir bakış attı. “Dediğim gibi, ona karşı ellerinde başka ne olduğuna bağlı. Eğer bir savcı bunun kasıtsız adam öldürme yani önlenabilir bir kaza olduğunu düşünürse, dört yıl olabilir. Eğer bunu onun yaptığını ama yardım çağırmadığını kanıtlayabilirlerse, savcı ikinci dereceden dava açabilir ve bu da on beş yıla kadar çıkabilir. Ayrıca...”

Duraksadı.

“Ne?” dedim. Elime hızlı hızlı yazmaktan kramp girmeye başlamıştı.

Ricky tırnaklarındaki siyah ojesini kazıyordu. “Steve’in onu kesin olarak öldürmek amacıyla kayalıklara götürdüğü kanıtlanırsa, birinci dereceden cinayete dönüşür. Burada durum biraz belirsiz, çünkü ellerinde buna dair bir kanıt olması gerekiyor ki bu da oldukça zor. Ama adli tıp raporu gelir ve uçurumdan düşmeden önce başka yaralanmalar geçirdiğini söylerse... Saldırıya uğramışsa, bir şekilde yaralanmışsa veya bir mücadeleye dair kanıt varsa... yirmi beş yıl ila müebbet hapis söz konusu olur.”

Alice’in yüzü bembeyaz kesildi.

“Üzgünüm,” dedi, Ricky. “Ben sadece tüm olasılıkları ortaya koyuyorum. Benim işim bunu Anderson’ın yapmadığını kanıtlamak için yeterli delil bulmak. Jüri için bir şüphe haritası oluşturmalıyım. Şehrin varoşlarından fakir bir çocuk büyük bir mirasa konacak bir kızla birlikte olur, baskıyı kaldıramaz, kavga ederler, kız kaçıp gider, çocuk ormanda kendinden geçer, sonra çocuk uyandığında bir bakmışsınız ki kız ölmüş ve polisler onun yaptığını söylüyorlar.”

“Tam olarak söylediği şey buydu,” dedim.

“Aynen. Ve sorun da bu zaten.” Alice’e döndü. “Arkadaşın Brooke için üzgünüm ama sana söylemek zorundayım. Bu Anderson denen çocuk, gerçekten iyi görünümlü bir oyun hamuruyla konuşmak gibi. Her şeyi kabul ediyor. Ona evet, buna evet. Onunla bu kadar uzun süre çıkmama biraz şaşırdım. Senin biraz daha avare biriyle birlikte olacağını düşünürdüm.”

Alice keskin bir şekilde, “Bana karşı hep çok iyiydi,” dedi. “Bu zaten seni ilgilendiren bir konu değil.”

“Beni ilgilendirir, Bayan Ogilvie, çünkü müvekkilimin suçsuzluğunu kanıtlamak ya da ona daha iyi bir anlaşma sağlamak için, bunu yapmış olabilecek başka birilerinin üzerine gölge düşürmeliyim. Bu, belki seni de içeriyor. Steve’i zengin bir kıza aşık olmuş ki bu sensin bu arada ve bazı yanlış tercihler yapmış, şehrin varoşlarından gelen iyi bir çocuk olarak göstereceğim.”

“Pekala,” dedi, Alice. “Umurumda değil. Benim bununla hiçbir ilgim yok. Tek bildiğim, bu soruşturma aceleye getirilmiş ve dikkatsiz bir şekilde yapılmış görünüyor, polis sırf Lilian Levy şehre geldi diye kendini çaresizce kurtarmaya çalışıyor ve Steve’in üzerine çullanıyorlar.”

“Ayakkabısı ormanda bulundu,” diye hatırlattım.

Alice bana, “Peki o zaman, bunu çözmek bizim işimiz, değil mi?” dedi. “Yapmamız gereken şey tam da senin yaptığın şey.” Ricky’yi işaret ederek “Makul bir şüphe yarat. Bunu Steve’den başka birinin yaptığına ve nasıl yaptığına dair bir dava oluştur.”

Ricky önce Alice’e sonra bana baktı. “Beni sürekli bilgilendirin, çocuklar. Ve unutmayın, ben Steve için çalışıyorum, sizin için değil. Avukatlar müvekkillerine suçlulukları ya da masumiyetleriyle ilgili sorular sormazlar. Biz sadece onlara mümkün olan en iyi anlaşmayı sağlamaya çalışırız. Benim için tek bir şey yapmanızı istiyorum.”

İçkisini bitirdi, ayağa kalktı ve bize baktı. “Siz ikiniz her planlıyorsanız planlayın ama öldürülmemeye çalışın. Çünkü yanlış insanlara bulaşanların sonu genelde ölüm olur. Ve Cast-

le Cove'un daha fazla ölü kıza ihtiyacı olduğunu sanmıyorum, anladınız mı?"

Bara geri döndü, çantasını topladı, anneme veda etti ve Moon Landing'den çıktı.

Alice, "Son derece sıradışı biri," dedi. "Biz ölmeyeceğiz."

"Alice," dedim. "Bunu gerçekten yapmak istiyorsan, doğru nedenlerden dolayı yapıyor olduğundan emin olmak istiyorum, tamam mı? Steve'e hâlâ aşık olduğun için yapmıyorsun, değil mi? Ya da bir şekilde bunun senin için bir kefareti olduğunu düşündüğün için?"

Gözlerini kıstı. "Kefaret mi?"

"Bilirsin işte, kötü kız iyi biri olur, arkadaşının cinayetini çözer, kasabanın gözünde kahraman olur. Bu tür şeyler." Onu dikkatle izliyordum. Benim de tabii ki para gibi kendime göre sebeplerim vardı ama bir kız ölmüştü ve ancak doğru insanın içeri girmesi daha iyi hissetmemi sağlayabilirdi.

Alice başını şiddetli bir şekilde iki yana salladı. "Tanrım, hayır. Onu duymadın mı? Steve'i temsil ediyor ama onun işi aynı zamanda Brooke'un cinayetiyle bir ilgim varmış gibi göstermek. Sana yemin olsun Iris, bunun için içeri girmeyeceğim. Elimde bir romanla küvetteydim, dışarıda bir yerde eski en iyi arkadaşım ile kavgaya girişip onu uçurumdan aşağı atmaya çalışmıyordum."

Aşağıya doğru baktı. "Brenda mesaj atmış. Neden çalışmadığınızı ve o kadının kim olduğunu öğrenmek istiyor."

Ona baktım, barda oturuyordu. "Ona Ricky'nin benim eski bebek bakıcım olduğunu söyle. Ve artık çalışmaya başla çünkü

açıkçası her ne yapacaksak notlarını yükseltip paramı almam gerekiyor. Dur bir dakika, tam olarak ne yapacaktık ki?"

Alice, Brenda'nın soran gözleri için defterini açarken bunun üzerine düşündü. "Olası şüphelilerin bir listesini hazırlayacağız. Etrafta iz süreceğiz ve artık işe koyulacağız. Ve bilirsin, bir cinayet panosu yapacağız. Açıkçası, yapmak üzere olduğumuz her şey ve benim geniş Agatha Christie bilgimle birlikte, bunların hepsi ekstra puan olarak sayılmalı, haksız mıyım?"

İçimi çektim. Muhtemelen birer trençkot giyip Lucky Strikes içmeye ve küçük siyah bir deftere notlar alarak şehirde sınırsız dolaşmaya çok yakındık.

Doğrusunu söylemek gerekirse kulağa o kadar da kötü gelmiyordu.

Steve033'ün Instagram Sayfası
Son paylaşılan fotoğraf altındaki yorumlar

{Steve ve Brooke'un fotoğrafı, yanak yanağa, yüzlerinde kocaman gülümsemeler. Arka planda kumsal ve güneş ışığı. Mükemmel bir günde mükemmel bir çift.}

EN ÜSTTEKİ YORUMLAR:

TheRealRKennedy Steve bunu yaptığına inanmıyorum.
Brooke benim EN İYİ ARKADAŞIMDI!! Umarım cehennemde yanarsın.

CCFan KATİL

STeveAndersonFan Hey çok ateşlisin DM at bana
Snub952 bu fotoğrafta onunla birlikte olmana inanamıyorum. O anda da onu öldürmeyi düşünüyor muydun

JonasBros99 KATİL

ItsmarkP23 Steve bunu nedn yaptn neden 1ini öldürecek kadr seksisin

Fishybanana KATİL

AngelBlossom2 Kızın onun kıymetini bilmediği çok açık. Steve DM'den yaz bana

TheRealRKennedy Sen HASTASIN

AngelBlossom2 Öyle mi gelip bunu yüzüme söylemek ister misin????

Biebs4Pres CEHENNEMDE ÇÜRÜ SENİ KATİL

Dono99 Brooke sen bir melektin saf bir melektin bu dünya için fazla iyiydin. Şimdi annenle birlikte daha iyi bir yerdesin 🎵🎵🎵🎵🎵🎵🎵🎵

Will_772263 Kanka senin hakkında böyle şeyler söylediklerine inanamıyorum. Bütün bunlar saçmalık öyle değil mi?

JeffersonKingCNN Sanığın arkadaşı mısınız? Eğer öyleyse, sizinle konuşmak isterim. Lütfen benimle Jefferson.King@CNN.com mail adresinden iletişime geçin

Will_772263 Of, bizi Rahat bırak seni akbaba

Ahendo Ben Steve'in arkadaşıydım! Kısa süre içinde size bir e-posta göndereceğim!

Will_772263 defol git Henderson

ON ALTINCI BÖLÜM

ALICE

5 Kasım

20.02

“Şu andan itibaren, aramızdaki herkesten şüphelenmek bizim görevimizdir. Erkenden uyarılan, erkenden tedbirini alır. Risk almayın ve tehlikeye karşı tetikte olun. Hepsi bu kadar.”
—AGATHA CHRISTIE, *ON KÜÇÜK ZENCİ*

IRIS BARDA ÇALIŞTIKTAN SONRA EVİME geldiğinde, onu anemin kış bahçesi olarak adlandırdığı odaya götürdüm. Bu ismi eskiden kibirli ve utanç verici bulurdum ama Christie’ye düştükten sonra harika bulmaya başlamıştım (bunu aileme söylemeyin). Agatha Christie’nin çoğu romanı eski İngiliz malikanelerinde geçiyordu, pek çok romanının ve oyununun kış bahçelerinde geçen sahneleri vardı.

Odayı çoktan hazırlamıştım. Mermer sehpanın üzerinde bir yığın spiralli defterin yanı sıra ip ve not kartlarıyla dolu bir

anta duruyordu. Yan tarafta, ev hapsim sırasında okul ödevle-
ri için kullandığımız tekerlekli büyük mantar pano vardı.

Bu artık bizim cinayet panomuzdu.

Iris masanın üzerinde duran malzemelere doğru yürüdü, on-
ları karıştırdı ve sonra bana baktı. “İyi iş ıkarmışsın, Ogilvie.”

“Teşekkür ederim.” Biraz kızardım ve görmemesi için y-
zm tahtaya döndüm. Ailemden ve arkadaşlarımdan iltifat
duymaya pek alışık değildim. “Bunu her şeyin haritasını ı-
karmak için kullanabileceğimizi düşündüm. Poirot her zaman
soruşturmalarda düzenden ve yöntemden bahseder ve bu da
organize olabilmemiz için iyi bir yol.”

Gözlerini kırptıştırdı. “Poirot mu?”

“Hercule Poirot? Agatha Christie’nin baş dedektifi. zl-
mesi neredeyse imkansız onlarca gizemi çözen dünyaca ünlü
bir dedektif. Suluyu bulmak için her zaman düzene, yönteme
ve ‘o küçük gri hücrelere’ güvendiğini söyler.”

“Gri hücreler mi?” diye sordu Iris. “Beynini mi kastediyor-
sun?”

Başımı aşağı yukarı doğru salladım. “Evet! Davalarını z-
mek için her zaman akıl, mantık ve psikoloji kullanmıştır. Bu
işi kendi başımıza yapıyoruz çünkü belli ki polisler soruştur-
malarında bunların hiçbirini kullanmıyor.”

Iris bir yığın not kartını aldı ve düşünceli bir şekilde masaya
vurdu. “Mkemmek. Ayrıca bir dava defteri yapmamız gerekti-
ėini düşünüyorum. Her şeyi kaydedelim. Ben barda not alma-
ya başlamıştım bile. Artı, şu bağlantın her kimse, onun bildik-
lerini de.” Bana bir bakış attı. Ona tatlı bir şekilde gülümsedim
ve dudaklarımin fermuarını çekermiş gibi bir hareket yaptım.

Onun kim olduğunu benim de bilmediğimi henüz itiraf etmeyecektim. “Ayrıca tanıkların ifadeleri, bu arada onlar senin arkadaşların, Alice.”

“Eski arkadaşlarım,” diye mırıldandım.

Iris gözlerini devirdi. “Eski arkadaşların. Her neyse.” Not kartlarından birini aldı ve üzerine bir şeyler karaladıktan sonra masanın etrafından dolaşarak tahtanın ortasına iğneledi.

BROOKE DONOVAN

Bir kaşımı kaldırıp Iris’e baktım.

“Adının etrafında bir daire yapabiliriz,” diye açıkladı. “Tüm şüphelilerin onunla nasıl bağlantılı olduğunu görürüz. Sebeplerinin ne olabileceğine bakarız.”

Başımı aşağı yukarı doğru salladım. “Peki, tamam. Bu işe yarar.”

“Pekala, ilk olarak partideki insanlar.” Iris bir kart daha aldı ve bu kez *Steve Anderson* yazdı.

Ağzımı açtım ama daha ben konuşmadan “Alice, o cina-yetten tutuklandı. Tabii ki o bir şüpheli,” dedi.

Söylediklerini düşündüm. “Peki, devam edelim.”

“Teşekkürler.”

Iris aynı not kartında Steve’in adının altına şunları yazdı, *Gerekçe: Her zaman erkek arkadaş/kıskançlık/kavga/hafıza kaybıdır. Kanıt: Brooke’un kaybolduğu yerin yakınındaki or-manda ona ait olabilecek bir spor ayakkabı bulundu, saç telle-ri, on saat kayıp olması.*

Bir parça ip aldı, onunla ve kartla birlikte tahtaya doğru ilerledi. Steve’in kartını iğneledi ve Brooke’un adının yazılı

olduğu ipi Steve'in kartına bağladı, sonra bana doğru yürüdü. Kalem ve başka bir not kağıdını alıp Helen Park yazdı.

"Hmm." Bu adın üzerine düşündüm. "Olabilir. Park ve Kennedy doğduklarından beri birbirlerinin en iyi arkadaşlarıydı ama geçtiğimiz yaz yaşananlar..."-Iris'in bakışlarını görmezden geldim- "Kennedy ve Donovan'ı çok yakınlaştırdı. Park rekabetten sıkılmış olabilir." Duraksayarak bir an düşündüm. "Brooke'u hep tuhaf bir şekilde kıskanırdı."

Iris, *Gerekçe: kıskançlık. Kanıt:??* yazdı ve kartı Steve'in kartının yanına iğneledi.

"Sanırım sırada Kennedy vardır," dedim ve sonra kısa bir an duraksayıp düşündüm. Bunu asla yüksek sesle dile getirmezdim ama Kennedy bütün hatalarına rağmen Brooke'a son derece sadık bir arkadaştı. "Kennedy'nin içkiyle arası pek iyi değildir ama içkiliydi," dedim. "Brooke'un o gece onun evinde kalması gerekiyordu ve ertesi sabaha kadar orada olmadığını fark etmediğini mi söylüyor? Bu nasıl mümkün olabilir? Ayrıca sinirli bir yapısı vardır."

Iris kaşlarını çattı. "Bu oldukça zayıf bir gerekçe, Alice." Ama şunları yazdı: *Gerekçe: öfke, Kennedy partiden sonra nereye gitti, Brooke'un orada olmadığını fark ettiğinde neden polisleri aramadı? Kanıt:??*

"Pekala, sırada kim var?"

"Ashley Henderson?"

Başımı iki yana salladım. "Okul yıllığında, Birini Öldürme İhtimali En Yüksek Kişi seçilecek olsaydı bile o bunu yapamazdı. Los Angeles'taydı."

“Emin misin? Yalan söylemiş olabilir. Belki gideceğini söylemiştir ve gizlice etrafta takılıp sonra da–”

Sözünü kestim. “Hayır, üzgünüm, Adams. Kesinlikle Los Angeles’taydı. Insta’sında bununla ilgili dört milyon tane falan hikaye paylaştı; filmin yıldızı Titi VanBaale ile koyduğu bir sürü fotoğrafı var. Yani onun olması...”

Bana komik bir şekilde baktığımı fark edince devam etmedim. “Ne?”

Önce duraksadı ve sonra başını hafifçe salladı. “Sen demin bana *Adams* mı dedin?”

Öyle mi demiştim? “Ben...” Ne diyeceğimi bilemiyordum. “Belki.”

Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Bir şey yok... hiçbir şey yok.” Bir başka not kartını eline aldı. “Tamam, Henderson değil o zaman. Şüpheli Esas Çocuklar’ın sonuncusunu da ekledik mi yani?”

Omuzlarımı silktim. “Sanırım?”

“Ah, dur biraz.” Bir şeyler karaladı ve bana bakmadan panoya iğneledi.

Okuduğumda yanaklarımın kızardığını hissettim.

Alice Ogilvie.

“Bunun sebebi Ricky’nin barda söyledikleri mi?” Ayağa kalktım ve kartı alıp buruşturmak ve ait olduğu yere yani çöpe atmak için harekete geçtim ama Iris beni engelledi. “Ben yapmadım, Iris.”

“Alice, kes şunu,” dedi. Keskin bir ses tonuyla söylemişti. Olduğum yerde donakalmıştım. “Otur.” Bir sandalyeyi işaret

etti ve ben de oturdum. Önümde yere çömeldi. “Evet, bunun sebebi Ricky’nin söyledikleri. Onu duydun, bu iş mahkemeye taşınırsa tanıklık etmek üzere çağrılacaksın. O gece oradaydın. Ve baş şüpheliyi hapishanede ziyaret ettik. Eğer iş o noktaya gelirse, Ricky seni de bir şekilde bu işin içindeymişsin gösterebilir ve—”

“Değildim!” Tanrım, bu kasabadaki insanlar her şeyin suçunu bana atmayı hiç bırakmayacaklar mıydı?

Iris yumuşak bir ses tonuyla, “Bunu biliyorum,” dedi. “Sen de biliyorsun. Ancak tüm bunları hesaba kattığımızdan emin olmalıyız. Gafil avlanmak istemeyiz.”

Burun deliklerimi açarak derin bir nefes verdim. “Pekala. Ama bana sorarsan, benden önce bakmaları gereken yaklaşık bir milyar insan var. Mesela listemizdeki herhangi biri gibi. Ve biz daha Esas Çocukları bile –Tanrım, onlara neden böyle diyorum ki?– geçemedik, başkaları da varken...”

Iris, “Alice,” diye sözümü kesti. “Anlıyorum ama bence sen de anlıyorsun. Bunu yapmak zorundayız. Tamam mı? Panonun üst tarafına sen geçiyorsun.” Panoya doğru yürüdü ve adımın altına şunu yazdı: *Gerekçe: reddedilen kız arkadaş, ortadan kaybolmaya yatkınlık. Kanıt:??*

Çenemi sıktım. “Pekala.” Ayağa kalktım ve bir kart ile bir kalem aldım. “Bir sonrakini ben yapacağım. Beş. Brooke’un eski... kaçamağı. Cole Fielding. Dediğim gibi geçen bahar... böyle bir şey vardı. Kimseye belli etmeden takılıyorlardı ama Cole daha fazlası için bastırıyordu. Ben, Kennedy ve Park dışında kimse bunu bilmiyordu ve Kennedy başından beri kıska-

niyordu çünkü yıllardır tam anlamıyla ona takıntılıydı... dur bir dakika! Bu, Kennedy için bir gerekçe olabilir, değil mi?"

Iris başını aşağı yukarı doğru salladı. "Evet. Bekle bir dakika. Cole'un gerekçesi ne olabilir? Eğer Brooke'a bu kadar düşkün falansa..."

Omuz silktim ve karttaki adının altına bir şeyler karaladım. "Kırık bir kalp."

"Ah, doğru. Bundan daha güçlü bir gerekçe olamaz."

Iris'e kartı uzattım, o da alıp panoya iğneledi ve sonra bir tane daha alıp üzerine bir isim yazdı. "Sanırım bu da sonuncusu..."

Koç Donovan.

"Sonunda," dedim.

Iris başını aşağı yukarı doğru salladı. "Bana tüm hesapların Brooke'un adına olduğunu söylemiştin. Para insanlara çılgınca şeyler yaptırabilir," dedi.

Başımı salladım. "Şaka yapmıyorum. Kennedy'nin dediği gibi, Koç ve Brooke pek anlaşıyorlarmış. Geceleri dışanda kalıyormuş. Kaybolduğu gün hiç endişelenmemiş. Hem de hiç. Bu son derece... şüpheli bir durum."

Elinden not kağıdını aldım ve *Gerekçe: evde sorunlar, para* yazdım. Yanına gidip panoya iğneledim ve sonra Iris'e döndüm.

Duraksadı. "Bu hoşuna gitmeyebilir, Alice." Dudağını ısır-
dı ve bir karta bir kelime yazarak bana doğru tuttu.

Kaza.

Ağzım açık kalmıştı. "Değildi. Brooke ne yaptığını biliydi." Tüm bunların basit bir hata olabileceği gerçeğini aklım bir

türlü almıyordu. En yakın arkadaşımın ölümü. Bundan daha fazlası olmalıydı. Öyle olmak zorundaydı.

Iris bana baktı. “Sarhoştun, hava karanlıktı. İnsanların o uçurumun kenarından düştükleri olmuştu, bunu biliyorsun. Ve adli tabibin raporu yaralarının kazara düşme ile uyumlu olduğunu söylerse—”

Ellerimi havaya kaldırıp “Bekle bir dakika,” dedim. “Bunu nasıl belirleyebiliyorlar?”

Iris, “Fizik kuralları?” dedi. “Eğer itilmiş olsaydı, büyük olasılıkla dışarı doğru itilmiş olmaz mıydı? Ve mesela uçurumdan aşağı yuvarlanırken bir sürü sıyrık ve yara almaz mıydı? Ama Steve kadar güçlü biri onu ittiyse, uzağa ve aşağıya doğru düşerdi ve yaraları da kayalara ve aşağıdaki suya düşmekten ve sonra da sürüklenmekten kaynaklanmaz mıydı?”

Başım dönüyordu. “Belki de fizik dersine kendimi daha çok vermeliydim.”

Iris başını eğerek “Belki de,” dedi.

Kartı elinden aldım ve panoya doğru yürüdüm. Kartı iğneledim ve ortadaki karta bir iple bağladım, sonra Iris’e döndüm. “Tamam, sanırım işimiz bitti.”

Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. “Şimdi aklıma geldi,” dedi. “Unuttuğumuz bir şey.” Bir karta bir şeyler karaladı ve görebilmem için havaya kaldırdı.

Bilinmeyen biri.

Alnımı kırıştırdım. “Bilinmeyen biri mi?”

Başını aşağı yukarı doğru salladı. “Evet. Düşünüyordum da... bariz olanı, gözümüzün önünde olanı dikkate alıyoruz,

çünkü işlerin bu şekilde yürümesini istiyoruz. *Erkek arkadaşı yaptı. Babası yaptı. Kıskanç kız arkadaşlar.* Ama... ya başka bir şeyse? Şu anda göremediğimiz bir şey? Başka bir şey veya başka biri. Remy Jackson'ı ve bunu yapan kişiyi düşün. Hâlâ dışarıda bir yerdeler.” Yüz ifadesi tüylerimi diken diken etti. “Veya” –önce tereddüt etti ve sonra ileri atıldı– “Ya tamamen yeni biriye? Aklımıza bile gelmeyen biri? O partide bir sürü insan vardı. Brooke’a karşı... iyi niyetli olmayabilecek bir sürü insan vardı. Veya ailesine karşı.” Eliyle kartı işaret etti. “Dolayısıyla, bilinmeyen biri.”

Pijamamın üzerine kazak giymiş olmama ve evde kalorifer sonuna kadar açık olmasına rağmen titredim.

Iris panoya doğru yürüdü, son kartı iğneledi ve sonra yanına geri geldi. İkimiz de sessiz bir şekilde panoyu incelemeye başladık.

O son karta bakmaktan kendimi alamıyordum.

Bilinmeyen biri.

İlk defa, ne bulabileceğimizden ve bulduğumuzda başımıza neler gelebileceğinden biraz korktum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

IRIS

5 Kasım

21.32

DEDEKTİFLER NE YAPIYORSA BİZ DE ONU, yani gözetleme yapıyorduk. İlk olarak, Koç Donovan'ı gözetlemek için Brooke'un evine gittik. Tabii ki gümüş renkli bir Mercedes SUV'den daha az dikkat çeken bir arabada olsaydık daha iyi olurdu ama elimizde bu vardı.

Aynı zamanda bu sıkıcı bir işti. Sessiz bir sokağa park edip karanlık gözlere benzeyen pencereleriyle Brooke'un evine bakmak biraz da ürkütücü sayılırdı. Arabada oturuyor, bir şeylerin olmasını bekliyorduk. Ama ev ve içindeki her şey bir taş kadar hareketsiz ve sessiz görünüyordu. Sarmaşıklarla kaplıydı ve yolun kuzey tarafında kalıyordu. Etrafındaki evlerin aksine, evin her iki yanında ve önünde geniş bir çim alan bulunmaktaydı. Tepeden mükemmel bir okyanus manzarasına sahipti.

Alice yumuşak bir sesle, "Brooke'un annesi bu evi o daha bebekken Brooke ve kendisi için yaptırmış," dedi. "Birkaç yıl

sonra Koç yanlarına taşınmış. Mükemmel bir aşk hikayesi gibi görünüyor. Varlıklı ailesinden sürgün edilen bekar bir anne, ailesinin memleketine geri döner ve sadece onunla evlenmek değil, çocuğunu da kendi çocuğu gibi bağrına basmak isteyen hayatının aşkıyla tanışır.”

Haksız değildi. Çoğu bekar anne yardım alabilirse mutlu olurdu. Telefonumdan Google’a girip *Matt Donovan, Matthew Donovan, Koç Donovan, Castle Cove Lisesi* diye aratmaya başladım.

Alice sonunda, “Burada değil,” dedi. “Hiç ışık yanmıyor.”

“Bu sana da şüpheli görünüyor, değil mi?” dedim. “Yani eğer benim çocuğum... bilirsin... şey olsaydı... evde olurdum sanırım, öyle değil mi? Cenazeyi planlamak, birilerini aramak, herhangi bir şey için?”

“Kesinlikle,” dedi Alice. Dava defterimize bir not düştü. “Google’da arama nasıl gidiyor?”

Telefonumu elimden bıraktım. “Hiçbir şey yok. Matt Donovan, falan filan, Koç şöyle, durumu böyle. Ama yine de anlamadığım bir şey var, Brooke’un annesi neden Koç’la evlendi? Yani, Koç çulsuz adamın teki. Levyler ise para içinde yüzüyor. Brooke’un annesi neden onunla evlendi?”

Alice başını iki yana salladı. “Victoria farklıydı. Artık bunların, o ailenin hayatının, onların bakış açılarının bir parçası olmak istemiyordu... bunlarla ilgilenmiyordu. Evet, kaliteli şeyleri severdi ama her zaman sıradan şeylerle ilgiliydi. Kura-biye pişirmek gibi.”

Duraksadı. “Demek istediğim, benim ailem aile fotoğraflarında daha güzel çıkmam için yedi yaşımdayken bana bir man-

kenlik koçu tutmuştu ve bu sırada Brooke, kız izcilerle birlikte mantarları tanımayı öğreniyor ve çiçeklerden taçlar yapıyordu.”

“Bunu hatırlıyorum,” dedim yumuşak bir sesle. “Benim birliğimdeydi.”

Alice bana baktı. “Victoria, Koç’u severdi. O devasa evde yaşıyordu ama küçük bir hayatı vardı. Kulağa garip geldiğini biliyorum ama bu doğru. Kabul ettiği tek şey, geçen yıl Brooke’un sosyeteye takdim balosuydu çünkü Lilian ısrar etmişti. Lilian Manhattan’da yaşıyor. Sosyeteye takdim baloları onun arkadaş grubu için hâlâ büyük bir olaydır. Koç gitmemişi. Lilian’ın Koç’u sevdiği pek söylenemez.”

Alaycı bir şekilde, “Mankenlik dersleri mi?” dedim.

Omuzlarını silkti. “Hiç eleştirmeye kalkma. Çiçeklerden taç yapmayı kesinlikle beceremezdim ama duruşum mükemmeldir.”

Birdenbire düşüncelere daldı.

Sonra tamamen işe koyuldu ve dava defterine bir şeyler yazıp yüksek sesle okumaya başladı. “KD’nın evinin gözetimi sona erdi, saat yirmi bir kırk beş. Şüphelinin evi karanlık, ama şüpheli nerede? Yas tutan biri için garip davranışlar.” Defteri kapattı ve arabayı çalıştırdı. Kararlı bir sesle, “Gidelim,” dedi.

Dotty’s Doughnuts, Seaside Drive’daki Taffy Queen ve Shells Galore’un arasına sıkışmıştı. Biz de şehir merkezinin batı ucunda, tüm turistik mağazaların bulunduğu ahşap kaldırımın yanındaydık.

Burası, Steve'in ormanda kafası karışmış halde uyandıktan sonra okula gitmeden önce bir donut ve latte almak için gittiği yeri. Alice arabayı park edip bana döndü. "Normal dedektif protokolüne uyacaksak, gözetleme yaparken kahve içmemiz gerekiyor. En iyi dedektifler böyle yapar. İkinci olarak, Steve ormanda uyandıktan sonra buraya gelmişti ki bence bu onun yapmadığını kanıtlar çünkü kim cinayet işledikten sonra gelip donut alır ki?"

"Bir keresinde annesini mutfakta sopayla döverek öldüren ve ardından rosto ve patates püresinden oluşan bir yemek pişiren bir adam hakkında bir program izlemiştim, yani her şey mümkün," dedim.

Alice bıkkın bir halde, "Iris," dedi. "Son derece iyi bir insana benziyorsun ama beynin korkunç şeylerle dolu."

Arabadan çıkarken "Dünya korkunç şeylerle dolu," dedim.

Kahve dükkanının kapısını açar açmaz şeker ve yanmış kahve kokusu burnumuza çarptı. Kasaya gidip cüzdanımı çıkardığım sırada Alice elini sallayarak beni uzaklaştırdı ve "Ben ısmarlıyorum," dedi.

Dotty ön taraftaki bir kutuda toz halindeki marmelatları düzenliyordu. Moon Landing'e sık sık gelen, omuzları çökmüş, bitkin görünümlü bir kadındı. Kafasını kaldırıp baktı.

Kulak tırmalayan bir sesle, "Sadece paket servis alabilirsiniz kızlar, on dakika içinde kapatıyoruz" dedi. "Umarım çok karmaşık bir şey istemiyorsunuzdur."

"Sadece bir kahve," dedim.

Alice bir parmağını çenesine bastırdı. "Hmm, ben bir bademli buzlu mocha ve tarçınlı donut alayım. Ve affedersiniz ama siz..."

Dotty bir tarçınlı donutu poşete koyarken ona baktı. “Par-don?”

“Meraklı bir baş belasının tekiyim, biliyorum ama siz... siz osunuz, değil mi? Hani o sabah Steve Anderson’ı gören kadın.”

Dotty duraksayarak bir bana bir Alice’e baktı.

“Bunu nereden biliyorsunuz?”

Alice gizemli bir havaya bürünerek eğildi. “Onun kız kardeşini tanıyorum. Özür dilerim ama tam bir boşboğazdır.”

“Dusty mi? Ona Moon Landing’de ısmarladığım biralar için bana on dolar borcu olduğunu söyle. Ve evet, Steve buradaydı. Siz kızlar onu tanıyor musunuz? Çok yazık, gerçekten. Zavallı kız.”

Bana bir kahve fincanı uzattı, ben de fincanı doldurmak için döndüm.

Dikkatli bir şekilde, “Tamamen bitik bir halde miydi?” diye sordum. Onu şüphelendirmek istemiyordum. “O gece kör kütük sarhoşmuş diye duydum. Yani, belli ki... şey yapacak kadar sarhoş...”

Dotty plastik bir bardağa biraz buz koydu. “Bana sorarsanız—”

Alice kadının sözünü yarıda bıraktı. “Ah, hayır, yarım buz lütfen. Bardağın hepsini doldurmayın, o zaman daha az kahveli oluyor. Ve sadece iki parmak kadar badem sütü lütfen.”

Dotty kaşlarını çatarak ona baktı.

“Bana sorarsanız, diyordunuz,” diye nazik bir sesle onu teşvik ettim. Kahvemden bir yudum aldım. Annem Dotty’nin saatlerce konuşabildiğini söylerdi.

“O kadar kötü gözüküyordu. İnan bana, içki içenleri iyi bilirim. Alem yaptıktan veya haberlerde ne diyorlarsa artık ondan sonra olması gerektiği gibi kötü kokmuyordu. Bunu polislerle anlatmaya çalıştım ama hiç dinlemediler. Buraya geldiğimde arabasında uyuyordu, sonra içeri girdi ve tuvaleti kullandı. Cığerleri sökülecekmiş gibi öksürüyordu. Tarçınlı bir çubuk ve bir latte aldı. Daha çok kafası karışık gibi görünüyordu.”

“Nasıl karışık?” diye sordu, Alice. Dotty’den bademli moc-ha’sını aldı ve nazikçe salladı.

“Saatin kaç olduğunu bilmiyordu, ağzının içinde telefonunu kaybettiğini geveliyordu. Buraya sürekli gelmesine rağmen adımı hatırlayamadı. Akşamdan kalma gibi değil de daha çok kafasını falan çarpmış gibiydi.”

Steve hapishanede sadece yarım bardak bira içtiğinden emin olduğunu söylemişti. Onu Brooke’la kavga ederken gördüğümde sallanıyordu ama hâlâ ona bağırarak ve onu itecek kadar akıllı başındaydı. Sadece bir kadeh içtikten sonra hiçbir şey hatırlamaması bir yana, kız arkadaşını uçurumdan ittiğini bile hatırlamayacak kadar sarhoş olabilir miydi? Burada mantıksız bir şeyler vardı çünkü annem barda kendinden geçenlerin öylece kalkamayacaklarını söylerdi.

Dotty kasayı çınlatarak açtı ve Alice ona bir yirmilik verdi.

Dotty düşünceli bir şekilde, “Yine de çok yazık,” dedi. “Ailesini tanıyorum. Fazla bir şeyleri yok. Bu onları öldürüyor olmalı. Okulda basketbol oynadığı için burs almıyor muydu o?”

“Evet,” dedi, Alice. “Bunu elde etmek için çok çalışmıştı. Annesi de onu eğitim kamplarına falan gönderebilecek parayı biriktirebilmek için iki işte çalışıyordu.”

Dotty başını iki yana salladı. “Tuvalette spor ayakkabısını bulduğumda ben de bunu düşünüyordum. Bu çocuğun muhtemelen bu ayakkabıya ihtiyacı vardır diye. Pahalı bir ayakkabıya benziyordu, kaybetmek istemeyeceğiniz türden—”

“Pardon,” diye araya girdim. “Ne dediniz?”

“Spor ayakkabısı. Tuvalete girdi ve dediğim gibi ciğerini tükürecekmiş gibi sesler geliyordu. O çıktıktan sonra belki kusmuştur falan diye etrafı temizlemek için içeri girdim ama öyle bir şey yoktu. Her yer pırıl pırıldı ama şu ayakkabı oradaydı. Gözden kaçırmak imkansızdı. Basketbolcuların ayakları kocaman olmaz mı? O gün daha sonra geldiklerinde ayakkabıyı polislere verdim, bilirsiniz, belki ona geri verirler falan diye.”

Alice, “Bir dakika dur,” dedi. “İçeri girdiğinde iki ayakkabısı da ayağında mıydı yani?”

Dotty bıkkın bir şekilde, “Ben şimdi ne anlattım,” diye cevap verdi. “Belli ki ayakkabısını ben bulduysam ve o buraya gelen ilk ve tek kişiye, bu onun ayakkabısıdır. İçeriye girdiğinde ikisi de ayağındaydı. Bunu kim gözden kaçırabilir? Kan gibi parlak kırmızı bir ayakkabı.”

Alice’le birbirimize baktık. Polisler Steve’in spor ayakkabısını ormanda bulduklarını söylemişlerdi.

Ama buraya geldiğinde ikisi de ayağındaymış.

Ve sonra... polisler mi almıştı?

Sesimin sakın çıkmasına özen göstererek “Dotty,” dedim. “Elinizde güvenlik kamerası kaydı falan var mı?”

“Buna neden ihtiyacınız olsun ki?” dedi. Ciddi bir ifade takınmıştı. “Siz kızlar nereye varmaya çalışıyorsunuz?”

Alice yumuşak ve tatlı bir tonda konuştu. “Hiçbir yere. Kesinlikle hiçbir yere varmaya çalışmıyoruz. Sadece arkadaşım biraz meraklıdır. Belki benden bile fazla meraklıdır.”

Dotty çatık kaşlarla Alice’e baktı. “Zaten bir önemi yok. Kastettiğiniz buysa polisler onu da aldılar. Kanıt olarak ihtiyaçları olduğunu söylediler. Ve şimdi kamera çalışmıyor!”

Alice’in parasının üstünü Dotty’dan aldım ve bahşiş kavanozuna doldurdum. “Çok yardımcı oldunuz. Teşekkür ederim!”

Arabada telefonumu çıkardım ve Ricky Randall’in numarasını buldum. Alice bunu görünce elini uzattı ve “Al,” diyerek kucağıma bir şey bıraktı. “Bunu kullan. Düşündüm ki... bilirsin, işleri gizli tutmamız gerekebilir.”

“Bu bir kullan at telefon mu?” diye sordum.

Kahvesinden bir yudum alarak, “Evet,” dedi. “Bu öğleden sonra soruşturma malzemelerimizi alırken birkaç tane aldım.”

“Şu an fazlasıyla resmi hissediyorum,” dedim. “Gerçek bir dedektif gibi. Alkol sorunum ve sorunlu bir evliliğim de olsa tam olacak.”

Ricky’nin numarasına tıklayıp mesaj yazdım: *Benim*

Sen kimsin?

Alice şöyle bir bakıp, “Bir kod adı kullan,” dedi.

Benim. Adım: Soğukkanlılıkla.

**Ah, Tanrı aşkına. Kullan at mı
kullanıyorsunuz. Siz kızlar kendinizi
öldürteceksiniz.**

Dotty's Doughnuts'tan Dotty dedi ki Steve
geldiğinde her iki ayakkabısı da ayağındaymış
ama birini tuvalette bırakmış. O da polislere
vermiş. Ama sen bize ONLARIN ayakkabıyı
ormanda bulduklarını söylemiştin.

Hadi canım.

*Buraya geldiğinde ikisi de ayağındaysa, bir ayakkabısı or-
mana nasıl gitti? yazdım.*

**Bu çok garip. Dosyalarımnda Dotty
Schumacher ile yapılmış resmi bir görüşme
görünmüyor. İlginç.**

O geceye ait güvenlik kamerası kayıtlarını
aldıklarını söylüyor. Bu da buraya geldiğinde
iki ayakkabısını da giydiğini gösterir.

**Polis çalışmasında güvenlik kasetinden
bahsedilmiyor.**

Bunun üzerine düşünmem gerek.

Dikkatli olun. Sonra konuşuruz.

İyi iş çıkarmışsın, Soğukkanlılıkla.

Ricky'nin mesajlarını Alice'e yüksek sesle okudum.

Alice kahvesini bardaklığa koydu. “Yani polisler ayakkabıyı aldılar ve ne oldu? Başka yere mi yerleştirdiler?”

“Teknik olarak, sanırım komplo kelimesini kullanabiliriz. Polisler Steve Anderson’a tuzak mı kurdu yani? Bu çok kafa karıştırıcı.”

Doğru düzgün düşünemiyordum. Kalbim deli gibi çarpıyor, kelimelerim ağzımdan aceleyle çıkıyordu.

Alice bana şaşkın bir bakış attı. “Kafa karıştırıcı mı? Sanırım kahve seni gerçekten etkiliyor, Adams. Bu gece bir tur daha çalışmamız gerekebilir çünkü belli ki sen uyumayacaksın.”

Castle Cove’un olayı, ben her ne kadar sevmesem de gerçekten güzel bir yer olmasıydı. Özellikle geceleri arabanızı otoyolda sürerken bir yanda sakin ve karanlık denizi, diğer yanda soluk bir mücevher gibi gezinen ayı görebilirdiniz. Kulüp marinasında sakin bir şekilde salınan yelkenli tekneler ve yatlar büyülmüş gibi görünürdü.

Bir kızın bu sulara öldüğü gerçeği dışında.

Alice arabayı park etti. Bir Noel ağacı gibi ışıklandırılmış ve içeriden müzik sesleri taşan gösterişli bir evi işaret etti. “Gerberler’in evi. Steve’in sersem arkadaşlarından biri,” dedi. “Cumartesi geceleri herkes buraya gelir.”

O sırada kullan at olmayan gerçek telefonum titredi. Anem.

İyi misin?

Evet, yazdım. Alice'le birlikteyim. Ders çalışıyoruz.

Tamam. Seni seviyorum.

Alice telefonumu ceketimin cebine sokarken beni izledi.

“Güzel bir şey olmalı,” dedi. “Annenin sana göz kulak olması.”

“Ailen geç saatlere kadar dışarıda kalmaya izin veriyor mu?” diye nazikçe sordum. “Onlara bir mesaj atman gerekiyor mu?”

Omuzlarını silkti. “Umurlarında değil. Hiçbir zaman burarlarda olmuyorlar. Hemen her yerdeler ve çok çalışıyorlar. Annem film sektöründe ve babam da... parayla ilgili karmaşık bir iş yapıyor ve yurtdışına çok fazla seyahat ediyor. Önemli değil ama. Yani en azından Brenda var. Yazın olanlardan sonra telefonuma bir takip cihazı koydu. Düşünebiliyor musun? İstesem devre dışı bırakabilirim ama en azından biri nerede olduğumu önemsiyor, öyle değil mi?”

Pencereden dışarıya baktı. Üzerine gitmemeye karar verdim.

Alice boğazını temizledi. “Muhtemelen bütün Esas Çocuklar buradadır. Kennedy, Park, hatta eminim Cole bile. Bütün listemiz.”

Emniyet kemerimi çözdüm. “Pekala, hadi gidip biraz soru soralım.”

Alice'in gözleri büyüdü. “Ah, hayır. Ben oraya gitmem. En son bir partiye davetsiz şekilde gittiğimde ne olduğunu hatırlıyor musun? Hayır, almayayım.”

“Bütün gece bu arabada oturup dışarı çıkmalarını bekleyemeyiz, Alice. Planımız ne?”

Kullan at telefonunu havaya kaldırdı. “Onların bana gelmesini sağlayacağım. Ayrıca ne yaptığımızı bilmelerini istemiyorum. Park’tan başlayalım. Zayıf halka o.”

Gözlerinde bir parıltıyla bana gülümsedi ve sonra kullan at telefonuna bir şeyler yazmaya başladı. Okuyabilmek için omzunun üzerinden baktım.

Seninle ilgili her şeyi biliyorum

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım. “*Gerçekten mi?*”

“Bir filmde görmüştüm,” dedi Alice. “Ayrıca Poirot, romanlarda insanların kendilerini ele vermelerini sağlamak için sürekli yalan söyler.”

Kullan at telefonun ışığı yanıp söndü.

Sen de kimsin

Ne yaptığını biliyorum Brooke’u biliyorum

Gerçekten bu hiç komik değil

Hemen yalnız başına dışarı çık, yoksa polislere
haber vereceğim

Hayır

Alice homurdandı.

Babana söylerim

“Babasından ödü kopar,” diye mırıldandı Alice. “Babası her şeyi demir yumrukla yönetir.”

Bekledik. Birkaç dakika içinde Park evin arka tarafında belirdi. Kırmızı bir elbise ve gri bir palto giymiş, çantasını omzuna atmış, elinde telefonuyla etrafa bakınıyordu. Çok korkmuş görünüyordu.

Alice bana koltuklarda olabildiğince aşağı kaymamızı işaret etti, ön panelin üzerinden bakıyorduk. Park çimenlerin üzerinde tereddütlü bir şekilde duruyordu. Alice’in arabasını gördüğünde tanımamasını umuyordum.

Seni izliyordum. Ne yaptığını gördüm

Park bir eliyle ağzına kapatmış, telefonuna bakıyordu.

Seni içten içe yiyor mu?

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım. “Bu... biraz fazla acımasızca.”

“Onlar da bana karşı acımasızdılar,” diye fısıldadı Alice.

Bunun olmasını istememiştim. Lütfen. Bana inanmak zorundasınız. Bu bir kazaydı.

Yanımda, Alice’in gözleri büyüdü. “Lanet olsun,” diye fısıldadı.

Brooke’u Park mı öldürmüştü? Bu çok anlamsızdı. Ayrıca bu çok kolay olurdu. Polisler onu sorgulamışlardı. Şu anda, çi-

menlerin üzerinde dururken korkmuş küçük bir kız gibi görünüyör, sağa sola bakınıyor, onu kimin izlediğini, onunla kimin konuştuğunu merak ediyordu?

Park tam olarak ne yapmıştı?

O gün okulda, polisler kafeteryaya onları almaya geldiğinde ağlayan tek Esas Çocuk oydu, ama... bu tür bir Çığlık filmi dalaveresi onu bu kadar korkutuyorsa, sorgu odasında dayanamazdı. “Alice, ben sanmıyorum ki—”

Alice bir elini havaya kaldırdı.

Üzerindeki elbise ne kadar güzel. Brooke’un da böyle bir elbisesi vardı. Onu hep çok kıskanırdın, değil mi? Brooke mu olmak isterdin?

Park hızla döndü, etrafına bakınarak birkaç adım attı. Ağlamaya başlamıştı.

**Sadece Brooke’un kendinden geçmesini
istemiştım. Steve’in içmesini istememiştım,
lütfeñ**

Nefesim kesilmişti. Alice yüzünde kuşkulu bir gülümsemeyle bana baktı.

**Brooke her zaman her şeye sahipti lütfeñ her
kimsen beni yalnız bırak kimsenin ölmesini
istemedim.**

Park çimenlerin üzerinde dizlerinin üzerine çöktü, yüzü aşağıya bakıyordu.

Steve'i seviyorum

Afallamış bir şekilde, "Bekle," dedim. "Park... Brooke'un içkisine ilaç mı atmış?"

Alice fısıldayarak "Ama Steve içmiş olmalı," dedi. "Bu yüzden çok garip davranıyordu demek. Steve içki içmişti ama Park, Brooke'a her ne verdiyse... onu daha çok mu dağıttı? Hiçbir şey hatırlamamasına şaşmamak gerek."

Kullan at telefonu kaptım ve *Brooke Donovan'a ilaç verdin, Helen Park*, yazdım.

Lütfen, ne isterseniz yaparım. Sadece biraz

Ambien'di

Sen ne kadar kötü bir kızsın Helen Park seni izliyor olacağız

Evin ön kapısı açıldı ve Kennedy dışarı çıktı. "Park?" diye seslendi. "Parkcım, bir sorun mu var? Kusuyor musun?"

Park dizlerini silkeleyip yüzünü silerek ayağa fırladı. Telefonunu çantasına tıktı ve tökezleyerek Kennedy'nin yanına gitti. Birlikte evin içine girip kayboldular.

Alice dikkatlice, hâlâ koltuğunun yarısına kadar eğilmiş bir halde arabayı çalıştırdı ve yavaşça hareket etti. Yolda yeterince ilerlediğimizde ikimiz de doğrulduk ve afallamış bir halde birbirimize baktık.

“Helen Park, Steve Anderson’la birlikte olmak için Brooke Donovan’a ilaç vermeye çalışmış.” Alice başını iki yana salladı.

“Ama daha sonra Brooke Donovan kaçıp ortadan kayboldu ve daha sonra suda bulundu,” diye karşılık verdim.

Alice, “Ve Steve Anderson onu öldürmek suçundan tutuklandı ama görünüşe göre rüyalar aleminin derinliklerindeydi,” diye kıkırdadı. “Aklımdaki senaryoların hiçbirinde Park’ın Brooke’a ilaç vermesi gibi bir şey yoktu.”

Evime giden yolun yarısında, Alice’in Park için kullandığı kullan at telefonun ışığı yandı.

**Lütfen babama söylemeyin lütfen lütfen
lütfen**

Alice mesajı okuyabilsin diye telefonu havaya kaldırdım.

Sert ama memnun bir sesle, “Parkcım, benimle uğraştığın için bunu hak ettin,” dedi.

O gece ilerleyen saatlerde odamdayken Ricky Randall’a mesaj attım. Bunu kullan at telefonumdan değil, normal telefonumdan yaptım çünkü telefon sırt çantamdaydı ve yataktan kalkıp alamayacak kadar yorgundum.

Helen Park, partide Steve Anderson’ın içkisine
ilaç katmış. Ambien.

**Neden uyumuyorsun bilmiyorum, Iris. Uzun
bir gün geçirdin.**

Brooke'un içkisine koydu ama onun yerine
Steve içmiş. Sarhoş değilmiş. Alkolle birlikte
Ambien'in etkisindeymiş.

Hmm. Peki bu bilgiyi nasıl edindin?

Helen'ı işlettik ve o da mesajla itiraf etti.

**Yöntemlerini beğendim. Mahkemede kabul
edilebilir mi, emin değilim ama onu bir
görüşme için çağırabilirim. Bekle.**

Ne oldu

Helen Park mı dedin?

Evet

**Ah, olamaz. Yanında takım elbiseli bir
avukat olmadan babasının onu ofisime
göndermesine imkan yok. O adamın Burger
Hut'ta Denny'ye, yemekle saldırdığını
biliyor muydun? Hamburgerin yeterince
pişmediğini söyleyip Denny'nin suratına
fırlatmış. Denny'yi ben temsil ettim.
Kazandık ama o adam kadar sinirli birini hiç
görmemiştim.**

Alice de öyle söyledi. Helen ondan çok
korkuyormuş. Ayrıca ofisim dediğin yer senin
araban.

Müşterilerim için hareket halinde kalıyorum.

...

Babalardan söz açılmışken.

Yapma.

...

Iris.

...

Ağustostan ve o olaydan beri ortalıkta yok.

Güzel.

Artık yatmam lazım

Helen Park'ın mesajlarını bana ilet. Ne yapabileceğime bakarım. Ve Iris?

Evet

Bunu yaparken dikkatli ol. Ve o Ogilvie denen kıza da dikkat et.

İyi birine benziyor. Sorun yok.

İyi geceler, Iris.

İyi geceler, Ricky

CİNAYET PANOSU

Steve Anderson

Helen Park

Rebecca Kennedy

Alice Ogilvie

Cole Fielding

Koç Donovan

Kaza

Bilinmeyen Biri

Heavy.com Açılış Sayfası

6 Kasım

AMERİKAN VARİSİ BROOKE DONOVAN HAKKINDA BİLMENİZ GEREKEN BEŞ HIZLI GERÇEK

Brooke Donovan'ın cinayet haberi 2 Kasım akşamı geç saatlerde duyuldu. Levy Kozmetik servetinin varisi olan Donovan'ın cesedi, sınıf arkadaşları tarafından Castle Cove kasabasının sahil şeridindeki kayalıkların dibinde bulundu. İşte Donovan ve Levy Ailesi hakkında bilmeniz gereken beş hızlı gerçek:

1. Brooke Donovan, beş yaşından beri annesi varis Victoria Levy'nin yerel basketbol koçu Matthew Donovan ile evlendiği Kaliforniya'daki Castle Cove'da yaşıyordu. Victoria'nın annesi, çok uluslu makyaj ve cilt bakımı markası Levy Cosmetics'in kurucusu Lilian Levy bu evliliğe karşıydı. Brooke sekiz yaşındayken Matthew Donovan tarafından resmen evlat edinilmiş ve o zaman onun soyadını almıştı. Lilian Levy, Castle Cove'daki Levy Kalesi'nde büyümüştü. Ancak Levy

on beş yaşındayken, babası otel işletmecisi Charles W. Levy, zimmetine para geçirmekten hapse girmiş ve aile servetini kaybetmişti. Levy Kalesi artık tescilli bir tarihi simgesel yapıdır ve turlara ve etkinliklere açıktır. Öldüğü gece Brooke'un orada olduğu ve bir partiye katıldığı söylenmişti.

2. Babası hapse girdikten sonra Lilian Levy annesiyle birlikte New York'a taşındı ve ailesiyle birlikte yaşamaya başladı. Kısa bir süre sonra, kimyager olan bir komşusunun küçük dükkanı için krem ve parfüm yapmasına yardım etmeye başladı. Bu işe yatkın olduğu kısa sürede anlaşıldı ve yirmi bir yaşına geldiğinde hazırladığı karışımları yerel eczanelere satmaya başladı. Levy Cosmetics artık yıllık 15 milyar doların üzerinde geliri olan halka açık bir şirket.
3. Victoria Donovan (evlenmeden önceki soyadı Levy) iki yıl önce meme kanserinden kurtulma sürecindeyken ani bir kalp krizi sonucu hayatını kaybetti. Annesinin ölümünden sonra Brooke, annesinin ailesi onu Manhattan'daki Lilian'ın yanına göndermesi için babasına baskı yapsa da Castle Cove'da babasıyla yaşamaya devam etti.
4. Annesinin aşk hayatını yansıtan Brooke Donovan, öldüğü sırada Steve Anderson adında yerel bir basketbol oyuncusuyla birlikteydi.
5. Bu durum, Levy ailesinin trajedi ve skandallara karıştığı ilk olay değildi. İlk olay, Lilian'ın babası ve aile servetinin kaybıydı. Ardından Victoria'nın hızlı evliliği,

hamileliği ve Brooke'un babası, İspanya kralının üçüncü kuzeni Prens Juan Sebastian'dan boşanması geldi. Prens, Brooke'un doğumundan kısa bir süre sonra dünyayı gezmek için karısını ve çocuğunu terk etmişti. Birkaç yıl sonra Victoria'nın en küçük kız kardeşi Francine Levy, Akdeniz'de bir yolcu gemisinde seyahat ederken kayboldu ve cesedine hiçbir zaman ulaşamadı. Brooke Donovan'ın ölümü, film yıldızı Mona Moody'nin 1940'larda Levy Şatosu'nda gizemli koşullar altında ölümü de dahil olmak üzere Levy ailesinin yaşadığı uzun trajediler listesinin yalnızca sonuncusu. Bazıları ailenin lanetlenmiş olduğunu bile ileri sürüyor.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

IRIS

7 Kasım

08:43

OKUL TAM BİR TIMARHANEYE dönmüştü.

Haber minibüsleri her yerdeydi. Polis gazetecileri barikatın arkasında tutmaya çabalıyordu. Öğretmenler çaresizce çocukları içeri sokmaya ve muhabirlerin sorularını yanıtlamalarını engellemeye çalışıyordu. Bir şekilde barikatın arkasına geçen bir yolunu bulan KWB muhabiri Tessa Hopkins'i, şıkır şıkır süslenmiş olan Kennedy'yi dikkatle dinlerken gördüm. Birkaç çocuğun yanından dolaştım. Tessa'nın beni fark etmesini kesinlikle istemiyordum.

Alice açık dolabının önünde durmuş, buruşuk kağıtların ve oje şişelerinin altını üstüne getiriyordu.

Sert bir sesle, "Hazır mısın?" diye sordum. Dün karşı çıkıyordu ama bu işin yapılması gerekiyordu.

"Kahretsin, Iris. Sen yap, onunla dersin var. Konuşmak istediğim son kişi o."

“Hayır, ben diğer şeyi yapacağım. Öyle anlaşıştık. Kennedy ile sen ilgileniyorsun. Park’la harika bir iş çıkardın ama kullan at telefon numarasını bir daha yapamazsın. Kennedy’y-le yüz yüze konuşmalısın ve ne olur ne olmaz diye kayda almalıyız.”

Alice hınzır bir şekilde gülümsedi. “Park’a yine mesaj attım. Kendime engel olamıyorum! İnanılmaz eğlenceli.”

“Alice.”

“Tamam, tamam. Ama Kennedy benden nefret ediyor. Senden gerçekten nefret eden biriyle konuşmak zorunda kalmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.”

Söylediğini bir düşündüm. Kennedy zayıflıktan beslenen biri gibi görünüyordu. Bu ona üzerinde çalışabileceği, kafa yorabileceği bir şey verirdi. Alice bunu kendi avantajına kullanabilirdi.

“Ağla,” dedim Alice’e.

Gözlerini kısıtı. “O pisliğin önünde ağlamamı mı istiyorsun? Ben ağlamam, Iris,”

“Hadi ama. Davranışların için üzgün olduğunu söyle. Onsuz çok yalnız olduğunu, artık Brooke’un da olmadığını, Steve’in tutuklandığını ve berbat bir halde olduğunu söyle.”

Kayıtsız bir şekilde, “Zayıf görünmemi istiyorsun,” dedi.

“Başka yolu yok,” dedim nazik bir şekilde. “Onu aç bir aslan olarak düşün ve sen de onun için sadece yumuşak bir et parçasısın. Bunların hepsi iyi bir amaç için, değil mi? Brooke için. Ve bunu yaparken Park’ın etrafta olmadığından emin ol. Kullan at telefon olayından sonra şüphelenebilir.”

Yüzündeki bir tutam saçı geriye doğru üfledi ama kendinden emin görünmüyordu. Kabul ediyorum, ben de bana zalimce davranan biriyle konuşmak istemezdim. Hatta midemi bulandırırđı.

Ansızın Westmacott'un, ofisinde bana Alice hakkında söylediklerini hatırladım.

"Alice," dedim alçak bir sesle. "Sana inanıyorum. Bunu başarabilirsin."

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

Onu ikna edebilmek için aklıma gelen tek şeyi söylemiştim.

"Kötülüğü fark etme, kötülüğe ilgi duyma, kötülükten şüphelenme ve kötülükle savaşa girme konusunda bolca deneyime sahipti.' Bu sensin, Alice. Git ve kötülükle savaş."

Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. "İris, Bayan Marple'ı mı okuyordun? *Cinayetler Oteli*'nden bir alıntı bu, değil mi?"

"Tanrım, hayır. O senin olayın. Dün sadece kitaplarından birine biraz göz gezdirdim."

"İlginç," dedi. "Tamam, yapacağım. Ama bu hoşuma gitmeyecek."

Savaş kazanılmıştı.

Castle Cove Lisesi'nin baş hademesi olan Spike'ın babasını malzeme ofisinde buldum. Her zaman çok iyi bir adam olmuştu. Sosyal hayatım olmamasına kızan annemi rahatlatmak amacıyla nadiren de olsa bazı hafta sonu gecelerinde Spike'lara

giderdim. Herkes Spike'ın oturma odasının bir köşesinde D&D² oynarken, ben genellikle Bay Flick ile televizyonun yanında oturdum; o da yarışları izlerken bir yandan bana at yarışı oynamanın inceliklerini anlatırdı.

“Merhaba, Iris,” dedi. “Senin derste olman gerekmiyor mu?” Batik kordonlu saatine baktı. Bir keresinde Spike bana babasının eski bir okul otobüsüyle ülkeyi dolaşıp konserlerde ev yapımı ürünler sattığını söylemişti. Spike aslında adını babasının en sevdiği albümlerden birinden almıştı.

“Sorun yok. Geçtiğim bir ders,” dedim. Yalandı ama onun bundan haberi yoktu. Okul sicilinde tek bir kara leke bile olmayan, hep en yüksek notları alan çocuktum. Neden yalan söyleyeydim ki?

Dikkat çekmeyen biri olmak, bir suçu araştırırken pek çok avantaj sağlıyordu.

“Yardımcı olabilir miyim?”

“Aslında,” dedim, “olabilirsiniz. Koç Donovan hakkında. Bilirsiniz, o bir süre buralarda olmayacak—”

Bay Flick üzgün bir şekilde başını aşağı yukarı salladı. “Korkunç bir olay. Dürüst olmak gerekirse Anderson denen çocuğa çok şaşırdım. Bana hep iyi biri gibi gelmişti.”

“Bana da öyle.” Devam etmeden önce makul bir süre bekledim. “Neyse bazı çocuklarla Brooke için mumlu bir anma töreni yapmak istedik. Bir yere fotoğrafını asıp çiçekler falan koyacaktık ama kimse Koç'u evinde rahatsız etmek istemiyor ve belki ofisinde bir tane fotoğraf vardır diye düşündük.”

2 *Dungeons and Dragons*. (ç.n.)

“Instagram’dan ya da bugünlerde siz çocuklar ne kullanıyorsanız ondan çıkaramaz mısınız?”

“Hahaha. Şey... bilirsiniz, o tür fotoğraflar genelde uygun olmaz ve biz güzel bir fotoğrafı olsun istiyoruz.”

Başını aşağı yukarı doğru salladı. “Anladım.” Not panosunu bıraktı ve “Beni takip et,” dedi.

Onu koridorda ve L kanadı merdivenlerinde takip ettim.

Birden aklıma, ben kim bilir ne bulmak için oranın altını üstüne getirirken Bay Flick’in beni ofiste öylece bırakıp gitmeyeceği geldi. Belki de Alice ve ben aramak için daha belirgin şeyler üzerine düşünmeliydik. Dedektiflik zor işti.

Flick’i en azından birkaç dakikalığına buradan uzaklaştırmam gerekiyordu.

Telefonumu çıkardım.

Spike, babana mesaj at. Hemen şimdi.

Ne oluyor be Iris, Şu anda grupla çalışıyoruz.

Dediğimi yap. Ona ihtiyacın falan olduğunu ve seninle bir yerde buluşmasını söyle. Koç’un ofisinden uzaklaşması gerekiyor.

Grubu bırakıp çıkamam şimdi!

SADECE YAP ŞUNU SONRA AÇIKLARIM

Eğer sen ve Ogilvie, Brooke hakkında

bir şeyler planlıyorsanız ben de katılmak

istiyorum!

Bay Flick, Koç’un ofisini açtı. “Geç bakalım. Ah, şurada bir tane var. Hem de güzel bir fotoğraf.” Duvarı işaret ediyordu.

Brooke'un her zamanki gibi güzel olduğu, son derece pahalı ve muntazam bir elbise içinde, rüya gibi görünen avizelerin bulunduğu bir salonda durduğu bir fotoğraftı.

“Bu onun şeydeki fotoğrafı... ne deniyordu şuna?” Bay Flick'in sesi sanki çok uzaklardan geliyordu. “Hani şu zengin kızların gittiğı? Sosyete balosu muydu, neydi?”

Brooke uzun beyaz eldivenler giymişti; muhteşem elbisesi kar gibi beyazdı.

“Sosyeteye takdim balosu,” dedim yavaşça. “Bir çeşit tanıştım partisi.”

Brooke'un parası ritüeller ve etkinlikler gerektiriyordu, güzel kızlar için düzenlenen balolar gibi. Yat Kulübü'nde her yıl düzenlenen yat yarışı balosu da yaklaşıyordu. Bay Flick, “Bir dakika, Spike mesaj atmış,” dedi. “Burada bekleyebilir misin? Sen çıktıktan sonra kapıyı kilitlemeliyim. Hemen dönerim.”

“Sorun değil.”

Ve tabii ki gitti. Çünkü ben Iris Adams'tım. Kural dışı hiçbir şey yapmazdım.

Ama koridorda kaybolan ayak seslerini duyar duymaz yaptığım şey tam olarak buydu.

Her ihtimale karşı çerçeveli fotoğrafı sırt çantama koydum ve Koç'un masasına doğru ilerledim. Çekmeceler kilitli değildi. Yani, tam olarak ne aradığımı ben bile bilmiyordum, sadece ... bir şey arıyordum. İtiraf etmeliyim ki biraz korkmuştum. Kalbim göğsümün içinde davul gibi vuruyordu. Ayrıca burada garip bir koku vardı. Etrafıma bakındım. Köşede bir kutu dolu spor ayakkabı vardı. Raflar takım fotoğrafları, plaketer ve kupalarla doluydu.

Çekmecelerinde bulduğum tek şey kalemler, yapışkan not kağıtları, sakızlar, bir çift çorap ve öğrencilerle ilgili dosyalardı. Ki bu beni fazlasıyla ilgilendiriyordu ama buraya bunun için gelmemiştim.

Yanlışlıkla masanın çekmecelerinden birini fazla sert kapattım ve masanın üstündeki monitör açıldı. Küçük kutu bir parola bekliyordu.

Hmm.

Koç'u tanıdığım kadarıyla geri zekalı sayılmazdı ama çok zeki olduğu da söylenemezdi. Bir şifresi olacaksa, hatırlaması kolay bir şey olmalıydı.

CrystalCoveDulları yazdım.

Şifre kutusu sallandı: *Hayır*.

Brooke'la ilgili bir şey olamazdı, bu çok kolay olurdu, değil mi? Telefonum titredi.

BABAM ÇIKTI

ELİMDEN GELENİ YAPTIM

BANA NELER DÖNDÜĞÜNÜ ANLATSAN İYİ

OLUR

Kahretsin.

Aptallığıma doymayayım, sonra onu gördüm. Tam orada, monitörün alt kısmında, açık bir kola kutusunun altından yarısı gözüküyordu.

Üzerinde CCLPOTA333 yazan bir not.

Castle Cove Lisesi ve basketbol potası.

Tam isabet. Şifreyi yazdım ve e-postası hemen açıldı. Bura-ya en son geldiğinde pencereyi kapatmamış olmalıydı.

Koridordan gelen ıslık sesi ve çok sayıda anahtarın şingirtısını duydum. Bay Flick.

Ekranı kaydardım ama neye bakacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hızlıca pencerenin bir fotoğrafını çektim ve şifreyi cebime attım.

Bay Flick kapıda belirlediğinde masanın önüne geri dönmüş-tüm. “Her şey tamam mı?” diye sordu.

“Evet,” dedim. “Sosyeteye takdim balosunun fotoğrafını aldım. Yarın geri getiririm, olur mu?”

“Daha geç olmasın ama, tamam mı?” Elini yüzünün önünde salladı. “Tanrım, burası leş gibi kokuyor.”

“Muhtemelen ayakkabılardandır,” dedim. Bir insanın bu kadar çok spor ayakkabısı olabileceğini tahmin etmezdim.

Köşedeki ayakkabılara baktı. “Yok, bunlar onun değil. Bunlar takımdan kalanlar. Foot Locker firmasından Rich Colson basketbol takımı için bir ayakkabı kampanyası yaptı ve çocukların ayakkabıları ne kadar çabuk eskittiğini bilirsin. Koç bunları saklıyor ve Bristol Caddesi’ndeki Goodwill’e bağışlıyor.”

Bay Flick hâlâ konuşuyordu. “Ona sürekli onları buradan çıkarmasını çünkü burayı kokuttuklarını söylüyorum ama Koç’u bilirsin. Kafasında sadece kazanmak ve kadınlar var.”

Kıkırdadı.

Spor ayakkabılar. O kutuda bir sürü spor ayakkabı vardı. İçine baktım. Çoğunlukla Nike’tı. Kırmızı spor ayakkabılar. Doty’ye göre Steve kırmızı spor ayakkabılar giyiyordu. Tam

bunlardan bir sonuç çıkarmaya çalışıyordum ki Bay Flick'in söylediği bir şey kafama takıldı.

“Kazanmak ve kadınlar mı?” dedim.

Yüzü kızardı. “Eyvah, muhtemelen hiçbir şey söylememeliydim. Hiç hoş değil.”

Beni odadan çıkarmak için bir hareket yaptı.

“Aslına bakarsanız Bay Flick, burada sadece ikimiz olduğumuza göre bana anlatabilirsiniz. Tam olarak ne demek istediniz? Koç'un Bayan Westmacott ile çıktığını biliyorum ama—”

“Ah, o iş okul açıldığında bitmişti. Westmacott'un ofisindeki kağıt mendil kutusunu haftada dört kez değiştirmek zorunda kalıyordum.”

Ona bakıp sinsi bir şekilde sırttım.

Bay Flick'in ağzının köşesi kıvrıldı. “Madem karşımdaki sensin, bu aramızda kalsın, Iris, tamam mı? O adam bir tür avcı.”

“Avcı mı?” dedim masum bir şekilde.

Brooke Donovan'ın özverili üvey babası, sevilen basketbol koçu, bir kadın avcısı mıydı? Hep mi böyleydi? Yoksa Brooke'un annesi öldükten sonra mı böyle olmuştu? Belli ki Koç Donovan'da görüldüğünden çok daha fazlası vardı.

“Bu çapkınlık Koç için yeni bir şey mi, Bay Flick? Yoksa Brooke'un annesi ölmeden önce de böyle miydi?”

Başım dönüyordu. Keşke dava defterim yanımda olsaydı da not alabilseydim, çünkü Alice'in, Brooke'un parasının bağlı olması ve Koç'la bir konuda kavga etmiş olması hakkında söylediklerini düşünüyordum; aşırı zengin bir kadınla evlenen

bir adam neden hâlâ lisede basketbol koçluğu yapıyordu ki? Bir insan bu kadar iyi kalpli olabilir miydi? Peki ya... Bay Flick komplocu bir tavırla, "Iris," dedi. "Sana bu adamla ilgili o kadar çok hikaye anlatabilirim ki."

"Ah, Bay Flick, lütfen anlatın. Lütfen, lütfen anlatın."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ALICE

7 Kasım

11.43

"Ah, görüyorum ki bir intikamcı olduğunuz kadar bir
oyuncusunuz da, Bayan Marple."

—AGATHA CHRISTIE, ÖLÜM MELEĞİ

KENNEDY'Yİ ÖĞLE YEMEĞİNDEN ÖNCE kitaplarını dolabına tıktırırken gördüm. Yalnızdı ve bu iyi bir şeydi çünkü Park ya da Henderson gibi birilerinin önünde onunla kesinlikle konuşmazdım ama aynı zamanda da kötüydü çünkü bu onunla konuşmak için hiçbir bahanem olmadığı anlamına geliyordu. Iris'in beni bunu yapmaya ikna ettiğine inanamıyordum. Bir de kalkmış Miss Marple'dan alıntı yapıyordu. Zayıf noktalarımı şimdiden biliyordu. Bu çok kaba bir hareketti.

Her neyse, her şey kontrolüm altındaydı. Hercule Poirot, şüphelilerin kendisine güvenmesi için her zaman bariz şekilde yalan söyleyerek ve bir şeyden haberi yokmuş gibi davranarak

onlardan bilgi alırdı. Ve benim her iki alanda da fazlasıyla tecrübem vardı.

Nefesimi tuttum ve Kennedy'ye doğru yürüdüm. Koridor boş sayılırdı, benim sınıfımdan birkaç kız karşıdaki duvara yaslanmış sohbet ediyordu. Ben Kennedy'ye doğru ilerlerken sustular. Göz ucuyla birinin diğerini dürttüğünü gördüm ama onları görmezden geldim. Miss Marple başkalarının onun hakkındaki düşüncelerinin kendisini ilerlemekten alıkoymasına izin vermezdi ve ben de vermeyecektim.

Kennedy'nin yanına geldiğimde durdum ve yüksek sesle boğazımı temizledim. Kafası dolabın içindeydi ve yüzünde küçük bir gülümsemeyle dikkatle telefonundaki bir şeye bakıyordu. Beni duyunca yerinde sıçradı.

"Ogilvie, ne oluyor be?" Kıpırmızı oldu ve hızla telefonunu kilitledi. "Ne yapıyorsun?"

"Merhaba," dedim. Hiç kuşkusuz, bu çok yaratıcı bir selamlama değildi. "Ee..." Ne diyeceğimi bilemiyordum. *Yalan söyle, Alice.*

Kaşlarını kaldırdı, dolabının kapısını çarparak kapattı ve Celine marka çantasını omzuna attı. "Evet?"

"Merhaba, Kennedy. Nasılsın? Senin için endişelendim. Bilirsin, Brooke mevzusu falan." Yere bakarak dudağımı ısırdım ve zorla ağlamaya çalıştım. Alt dudağım titriyordu. "Bu çok çılgınca. Steve hakkında söylenenler, olup biten her şey. Ben... Hepsi benim hatamış gibi hissediyorum." Boğazım düğümlenmişti. Lanet olsun, numara yapmama bile gerek kalmamıştı. Hızlı bir şekilde gözlerimi kırıştırdım.

Kennedy'nin sinirli ifadesi sesimdeki titremeyi duyunca değişti. "Ah, Alice." Ağır ağır i geçirdi ve beceriksiz bir şekilde kolumu okşadı. "Her şey seninle ilgili değil, biliyorsun. Olanlar korkunç ama Brooke'u uçurumdan aşağı sen itmedin." Kaşlarını kaldırarak duraksadı. "Yoksa sen mi ittin?" Bir kahkaha attı. "Sadece takılıyorum. Steve'in yaptığını biliyoruz. Tanrı'ya şükür onu çabucak yakaladılar. Birini öldürdükten sonra hâlâ burada, okulda dolaştığını hayal edebiliyor musun? Tüylер ürpertici olurdu." Ürpertdiğini hissettim.

Kaşlarımı attım. "Gerçekten bunu Steve'in yaptığını mı düşünüyorsun?"

Yüzünü buruşturdu. "E gqünaydın, Alice. Onun yaptığı besbelli. Ellerinde tüm kanıtlar ve her şey var. Her şeyin ortada olduğu bir dava. Dün Koç'a rastladım ve bu işin bitmiş olmasından ne kadar memnun olduğunu, bu şekilde olmasının daha iyi olduğunu çünkü ortalığın panayır gibi bir medya sirkine dönüşmeyeceğini anlattı. Brooke daha iyisini hak ediyordu."

Okulun önüne park etmiş haber minibüslerini düşündüm. "Ee, bunun doğru olduğunu sanmıyorum." Koç'un Steve'in bu olaydan dolayı hapse girmesine sevinmesi –kendisi yapmış olsa bile– bana garip geliyordu çünkü Steve her zaman, Koç'un basketbol aracılığıyla oldukça sevdiği biri olmuştu.

Kennedy şöyle bir elini salladı. "Evet, şey, bilmiyorum. Üzgün falandı zaten. Ne söylediğini bile bilmiyor olabilir. Ama neyse ne, Steve'in parmaklıklar ardında olması çok daha iyi. Bir de hep birlikte yelken balosuna gitmeyi düşünüyorduk. Üzgünüm ama bir katilin fotoğraflarımı mahvetmesine ihtiya-

cım yok. Onu fotoğraflardan kesip çıkarmam falan gerekirdi ki bu da berbat bir görüntü olurdu.”

“Doğru.” Aman Tanrım, Kennedy’nin nasıl biri olabileceğini unutmuştum. Onu tekrar yola getirmeliydim. “Sana bir şey sorabilir miyim? Beni rahatsız eden bir şey var.”

Beni dikkatli bir şekilde süzdü. “Hmm... Olabilir.”

Refleks olarak gözlerimi devirmemeye ve donuk yüz ifade mi bozmamaya çalıştım. “O Cadılar Bayramı gecesinde, Broke partiden ayrıldıktan sonra, sence başka biriyle karşılaşmış olabilir mi? Steve’den başka.”

Kennedy sinirlenmiş görünüyordu. “Bunu bana neden soruyorsun, Alice? Neden her şey senin için bir sorun olmak zorunda? Sadece unut gitsin, tamam mı? Hepimiz hayatımıza devam etmeye çalışıyoruz. Polisle konuştum, onlara her şeyi anlattım ve Steve de hapiste. Bu iş bitti. Ve buna şükürler olsun.”

Derin bir nefes aldım. “Her şey sorun olmak zorunda değil, tamam mı? *Tanrım.*” Ah, çok sinir bozucu biriydi. O gece başka bir yerde olduğunu kanıtlayacak şeyi –varsa tabii– ona belli etmeden öğrenmem gerekiyordu, çünkü o zaman yalan söyleyebilirdi. Gerçi Hercule Poirot yalanların bazen gerçeğe götürdüğünü söylerdi.

Birden aklıma geldi. Iris beni Kennedy’yle konuşmaya nasıl ikna etmişti? Zayıf noktalarını biliyordu ve bana istediğini yaptırmak için onları kullanmıştı. Ve ben de Kennedy’nin zayıf noktasını biliyordum.

“Cole Fielding o gece orada mıydı?” diye sordum. Öyle olduğunu biliyordum, çünkü onu görmüştüm.

Onun adını duyduğunda durakladı ve yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı. “Evet,” dedi. “Evet, oradaydı. Neden sordun bunu?”

“Siz ikinizin yakınlaştığını duydum,” diyerek hafifçe dürttüm onu. “Yıllardır bunun gerçekleşmesini bekliyordun.” Tüm bunlar ne kadar tuhaf olsa da onun için heyecanlanmışım gibi davrandım.

“Öyle ama değil mi?” diyerek sinsi bir şekilde bana doğru eğildi. “Harikaydı.”

Öğk. Ama yüksek sesle, “Müthiş. Bu arada, Brooke sizin birlikte olmanızı nasıl karşıladı? Cole hep kendisine aitmiş gibi davranırdı. Umurunda oldu mu?”

“Hayır, olmadığını söyledi.” Çantasının yan cebinden telefonunu çıkardı ve ekranı birkaç kez kaydırdı. “Bak.” Yüzünde bir zafer ifadesiyle telefonu elime tutuşturdu ve sonra koridor-da bir sağa bir sola kaçamak bakışlar attı. “Sesin kısık olduğundan emin ol, yeter.”

Oynat tuşuna bastım ve ekranda kimin olduğunu gördüğümde ağzım açık kaldı. “Aman Tanrım, Kennedy. Bu... sen ve Cole mu? Öğk. Benden uzak tut şunu!” Telefonu ona fırlattım ve o da gülerek yakaladı.

“Çok seksi! Üzgün bile değilim. Ben de arada bir güzel bir kıcı hak ediyorum, biliyorsun. Eğer Cole’un, Brooke’un ölümüyle bir ilgisi olduğunu düşünüyorsan, o yapmadı, tamam mı? Şu zaman damgasını görüyor musun?” Telefonu gözüme soktu. “Tam şurada yazıyor. O gece birlikteydik. Gördüğün üzere Cole onu çoktan unuttu.”

Hayatım boyunca böyle bir video görmeden yaşayabilir ve mutlu olabilirdim. Yüzümü buruşturdum. “Şimdi kafamı bir kova çamaşır suyuna sokmam gerekecek, teşekkürler.”

“Ah, bu kadar iffetli olma, Alice.” Yüzüne hayal görürmüş gibi bir ifade yerleşti. “Brooke, Cole’la birlikteyken bile ondan hoşlandığımı biliyorsun. Çoğu kız ona seksi bir et parçasıymış gibi davranıyor ama o aslında—”

Cole hakkındaki monoloğunu keserek “Tamam, teşekkürler ama gitmem gerek,” dedim. Tecrübelerime dayanarak bunun kelimenin tam anlamıyla saatlerce sürebileceğini biliyordum.

Kennedy ağzını kapattı, yüz ifadesi değişmişti. “Pekala, Alice. Görüşürüz ya da her neyse.”

Hafifçe kolunu okşadım. “Biliyorsun, Kennedy,” dedim. “Steve’in davası görülürken, herkese o gece partiden sonra nerede olduklarını sorabilirler. Sen de Cole’la videonuzu tüm dünyaya gösterebilirsin.”

Gözleri büyüdü ve önce telefonunun ekranındaki donmuş görüntüye, sonra da dehşet içinde bana baktı.

Tatlı bir gülümsemeyle, “Ne kadar heyecan verici, değil mi?” dedim. “Görüşürüz.” Ve Iris’i bulmak için, bacaklarım elverdiğince aceleyle uzaklaştım.

CİNAYET PANOSU

Steve Anderson

~~Helen Park~~

~~Rebecca Kennedy~~

Alice Ogilvie

~~Cole Fielding~~

Koç Donovan

Kaza

Bilinmeyen Biri

A. Ogilvie ve R. Kennedy arasındaki mesajlaşma

7 Kasım

15.03

AO: Selam

RK: Neden bana mesaj atıyorsun, Ogilvie

AO: Sakin ol

AO: Sana bir soru daha sorabilir miyim

RK: Tanrım bir rahat ver artık

AO: Bunun evet demek olduğunu varsayıyorum.

AO: Brooke kaybolduktan hemen sonra, Koç'la arasında bir şeyler olduğundan bahsetmiştin

AO: Parayla ilgili bir şey olduğunu söylemiştin

AO: Ne gibi bir şeymiş

RK: Tanrım, ne kadar meraklısın.

RK: Sanırım üniversiteden mezun olana kadar aylık maaşını almaya devam etmesini istiyordu, değil mi

RK: Onu vasisi yapmasını falan mı ne istemiş.

AO: Vasi mi?

RK: BİLMİYORUM Alice. Para hakkında konuşmadığımı bilirsin.

AO: Hımm. Ne zamandan beri?

RK: Her neyse

RK: Başka sorun var mı?

AO: Yok

RK: İYİ. GÜLE GÜLE.

YIRMİNCİ BÖLÜM

IRIS

7 Kasım

16.40

Neredesin?

ALICE'İN ATTIĞI SEKİZİNCİ mesaj falandı.

Bana bakarken annemin dudakları titriyordu. “Sorun yok,” dedi. “Bana mesaj attı, ben de onu engelledim. Konu kapandı. Yasaklama emri yüzünden buraya gelemeyeceğini biliyor.”

Midem düğümlenmiş gibiydi. Ona sadece gitmemiz gerektiğini, hemen gitmemiz gerektiğini, şimdiye kadar biriktirdiğim parayı kullanabileceğimizi söylemek istedim. Kaçmalıydık. Ama daha bu isteğimi söyleyemeden kapı vuruldu. Annemle birlikte donup kaldık.

Bir elini bana doğru kaldırdı ve kapıya doğru yürüdü. “Kim o?” diye seslendi.

Kapının dışından tanıdık, canlı bir ses geldi. “Doğru yerde miyim? Iris’i arıyordum da?”

Annemin omuzları gözle görülür şekilde gevşedi. Ben de tuttuğum nefesi bıraktım. Gelen sadece Alice'ti. Ama sonra kalbim sıkıştı. Alice buradaydı. Onun buraya gelmesini istemiyordum. Etrafa bakındım. Günlerdir temizlik yapmamıştık, Alice'in tertemiz malikanesinin aksine her yer her yerdeydi.

Annem kapıyı açtı. Alice içeri girdi. "İşte buradasın! Her yerde seni aradım. Merhaba, Bayan Adams."

Annem nazikçe, "Alice," dedi. "Sanırım özel ders zamanı gelmiş." Sonra bana baktı. "İşe gidince ararım, tamam mı?"

Başımı tamam anlamında salladım. Alice kaşlarının arasını da belirginleşen incecik bir çizgiyle bir anneme bir bana bakıyordu.

Otoparktaki çöp konteynerinden taşan çöpler hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum. Kurumuş bir balkabağı hâlâ Daire 312'nin kapısının önünde duruyordu. Daire 316'daki kadının bizim evden bile duyulacak şekilde son ses *Gerçek Ev Hanımları* izlemesinden rahatsız olup olmadığını merak ettim.

Annem Alice'i içeri aldı ve kapıyı arkasından kapatarak çıktı. Alice canlı bir şekilde gülümsedi. "Mesajlarımın hiçbirine cevap vermedin! Ben de adresini bulmak zorunda kaldım. Umarım sakıncası yoktur."

"Kusura bakma, etraf çok dağınık," dedim. "Senin için biraz kalitesiz sanırım."

Alice'in yüzü düştü. "İris—"

"Tuvalete gitmem lazım," dedim. Banyoya girdim, suyu sonuna kadar açtım ve yüzümü yıkadım. O, anneme mesaj atmıştı. Bunu yapmaması gerekirdi. Yaklaşıyordu. Yüzümü havluya sertçe kuruladım.

Dışarı çıktığımda Alice mutfak masasının üzerindeki dizüstü bilgisayarına bakıyor ve açık bıraktığım sayfayı okuyordu. Kafasını kaldırıp bana baktı. “Whispering Pines da ne? Kuzeydeydi, değil mi? Ailenle bir geziye mi çıkıyorsun?”

Bilgisayarı kapadım. Milyonlarca açık sekme vardı. Kimlik nasıl değiştirilir gibi şeyler. Alice’in bana musallat olmasına ve ortadan kaybolmak için yaptığım kendi planlarımı öğrenmesine ihtiyacım yoktu.

“Sadece annemle ben varız ve hayır.”

“Ah, senin baban da benimki gibi çok mu seyahat—”

“Hayır, benim babam öldü. Ve üzgün olduğunu falan söylemene gerek yok. Ben doğmadan önce ölmüş.”

Bu bir yalandı, ama yüzüm kızarmadan söyleyebileceğim ve Alice’i susturacağını umduğum bir yalandı.

Alice yumuşak bir sesle, “Bu çok zor olmalı,” dedi. “Ben ailemi hemen hiç görmüyorum ama onların olmamasının nasıl bir şey olacağını hayal bile edemem.”

“Hiç sahip olmadığın bir şeyi özleyemezsin,” diye cevap verdim. “Ayrıca, annem harika biridir, yani ben iyiyim. Benim için endişelenmene gerek yok.”

Alice sessizleşmişti. Sırf bir şey yapmış olmak için ve Alice’in yüzüne bakmak zorunda kalmayayım diye dizüstü bilgisayarımı alıp tezgahın üzerine koydum, çünkü neredeyse... umursuyormuş gibi görünüyordu ve şu anda bunu istemiyordum.

Konuyu değiştirerek canlı ve neşeli bir sesle, “Eviniz güzelmiş,” dedi. Mutfak duvarını işaret ederek “Şuradaki suluboya tabloları beğendim. Sen mi yaptın?” dedi.

Onu dikkatlice inceledim. Benimle dalga mı geçecekti? Bu Esas Çocuklar'dan birinin yapabileceği bir şey gibi görünüyordu. "Evet, ben yaptım. Sevdiğim bir şey. Okyanusu resmetmek yani."

Resimlere yakından baktı. "Bayıldım. Çok güzel ve... huzur vericiler. Keşke benim de böyle bir yeteneğim olsaydı. Odayı o kadar samimi ve sıcak yapmış ki—"

"Artık durabilirsin, Alice. Numara yapmana gerek yok. Buranın iğrenç bir yer olduğunu biliyorum. Hiç gelmemeliydin. Bir dahaki sefere seninle nerede buluşacağımı söyle, yeter."

Alice kaşlarını çatı. "Aslına bakarsan gerçekten de sevdim. Resimlerini de. Burası gerçek bir ev gibi hissettiriyor. Sanki insanlar burada yaşıyormuş gibi." Duraksadı. "Ben kendini beğenmiş prensesin teki değilim, biliyorsun. Belki de züppe olan sensindir. Bunu hiç düşündün mü?"

Yüzüm kıpkırmızı oldu. "Pekala," dedim sonunda. "Hadi işimize bakalım, tamam mı?"

"Tamam." Alice çantasını mutfak masasının üzerine bıraktı. "Kennedy... bunu nasıl söylesem bilemiyorum. Brooke kaçtıktan sonra Cole Fielding ile ilişkiye girmişler ve elinde bunu kanıtlayabileceği zaman damgalı çok müstehcen bir video var. Sanırım onları cinayet panosundan silebiliriz."

"Aman Tanrım, filme mi almışlar?" Güldüm. Ayrıca, o videoyu görmek isterdim ama Alice'e bunu söylemeyecektim.

Alice yüzünü yelledi. "Sonsuza dek beynime kazındı."

Birbirimize baktık ve aynı anda kıkırdadık. Cole ve Kennedy'nin oynaşmalarının düşüncesi aklımızdan çıkmıyordu.

Yine de Cole'u, Kennedy ile düşününce bir nebze kıskançlık duyuyordum.

Tamam, şimdi her şey daha iyiydi.

Derin bir nefes alarak "Pekala," dedim. "Koç'un ofisi. Aslında pek bir şey elde edemedim. Bay Flick geri gelmeden önce çok az zamanım vardı. Bay Flick, Spike'ın babası bu arada. Bunu biliyor muydun? Bu yüzden Spike'a mesaj atıp babasını bir şekilde Koç'un ofisinden çıkarıp beni yalnız bırakmasını sağlamam gerekti, ama bunu başardım."

Ona telefonumu ve Koç'un e-posta kutusunun resmini gösterdim. Bazı mesajlar masumane görünüyordu, örneğin *Olive Garden sizi geri çağırıyor!* gibi. Ama diğerleri daha ilginçti.

Alice telefonumu aldı ve fotoğrafı inceledi. "Lincoln Hayat Sigortası'ndan ve Lehtarlık ve Watson, Terwilliger ve Morton adında bir şirketten gelen çok sayıda e-posta var. Avukat mı bunlar? Belki de yediemin tarafından yönetilen varlıklardır? Kennedy, Brooke üniversiteye gittikten sonra da Koç'un para alabilmesi için onu müteveli yapması konusunda tartıştıklarını söylemişti."

"Tarihleri Brooke'un ölümünden önce mi?" diye sordum.

"Evet. Yani kesinlikle bir şeyleri değiştirmeye çalışıyormuş. Ve... vay canına."

Telefonumdaki fotoğrafı yakınlaştırdı. "Koç'a öğretmenlerden bir sürü e-posta gelmiş. Bu normal mi?"

"Bu da başka bir konu. Flick, Koç'un Castle Cove Lisesi'nin kadın çalışanları arasında tam bir avcı olduğunu söyledi. Kaç kadınla birden kırıstırıyormuş, biliyor musun?"

Alice telefonumu geri verdi. “Görünüşe göre epeyce var. Sence Brooke onun ders dışı uğraşlarını biliyor muydu? Westmacott dışında yani.”

“Nasıl bilmesin ki? Pekala, kanıtlara dönelim. İlk olarak, Koç pek de sadık biri gibi görünmüyor. İki, varlıklarla ilgili karanlık bir şeyler mi deniyormuş? Bilmiyorum. Peki, ya tüm o öğretmenler? Diyelim ki, her ne sebeple olursa olsun ya bu işi Koç yaptıysa? Ya birinden yardım aldıysa? Ve polis yanlış adamı yakaladıysa? Ve düşünüyorum da tüm bunlar için yardıma ihtiyacımız olabilir. Bölgeciler’den yardım alabiliriz. Araştırılacak ve bir araya getirilecek çok şey var ve başka gözler bunu hızlandırabilir.”

Alice bana dikkatle baktı. “Haklı olabilirsin.”

Rahat bir nefes aldım. Çok fazla iş vardı ama benim için asıl mesele bu değildi. Sorun başka bir şeydi. O ödül parasını almak ve buralardan gitmekti. Ve bunu ne kadar hızlı çözebilirsek, bu iş o kadar çabuk olurdu.

Alice çantasını aldı. “Eşyalarını topla. Zaten burada olmanın tek sebebi de bu, Koç’u araştırmayı hızlandırmamız gerekiyor. Göreve gidiyoruz.”

Ben daha sırt çantamı alamadan o kapıya yönelmişti. Aceleyle peşinden gittim.

“Peki, plan ne?” diye sordum. Brooke’un evinin aşağısındaki sokakta Alice’in arabasında oturuyorduk. “Elimizi kolumuzu sallaya sallaya Koç’un evine girip ona, “Dostum, acaba kendi

çocuğunu öldürmüş olabilir misin, diye mi soracağız? Bunun işe yarayacağını sanmıyorum.”

Alice bana gözünün ucuyla baktı. “Tamam, kızma,” dedi. “Bunu düşündüm, o bizi rahatsız etmeden ya da onu şüphelendirmeden evini aramanın gerçekten tek bir yolu var. Yanımda bir şey getirdim. Çantama bak.”

Konsoldan çantasını aldım ve içeri karıştırdım. Elime bir prezervatif paketi geldi. “Gerçekten mi Alice? Bence bu biraz fazla ileri gitmek olur.”

“O değil! Çantanın dibine bak. Ve bu iğrenç bir şey. O adam yaşlı sayılır,” diyerek ürperdi.

Bir hap şişesi çıkarıp etiketini okudum. *Ariadne Ogilvie, Xanax, 3 miligram.*

“Sürpriz!” dedi Alice.

“Alice... hayır,” dedim.

“Park bunu Steve’e yaptı,” dedi. “Ve ‘Üçüncü Kattaki Daire’de, Hercule Poirot bir şüpheliyi bayıltmak için etil klorür kullanır, böylece ceplerini karıştırmak için zamanı olur. Bunu hızlı bir şekilde elde edemezdim ama annemin ilaç dolabı adeta bir harikalar diyarıdır. O yüzden şimdi başlıyoruz.”

Şişeyi elimde salladım. “Bu yanlış. Çok yanlış.”

Alice bir iç çekti. “Bana suçlu olduğuna dair bir şey söyler mi sanıyorsun? Ah, evet, Alice, sorduğun için teşekkürler. Ve evet Brooke’u uçurumdan aşağıya ben ittim. Hayır. Ve ofisini rahatsız edilmeden arayacak zamana ihtiyacımız var. Kennedy’nin sürekli bahsettiği şu servet yönetimiyle ilgili bir şeyler bulmalıyız.”

“Bulmalıyız mı?”

“Ben içeri girerim, havadan sudan, cenaze işlerinden falan konuşurum. Ona bir içecek getirmeyi teklif ederim. Hapları içine atarım. Bunu araştırdım, anında kendinden geçirirmiş. Sonra sana mesaj atarım, güvenlik sistemini kapatırım. Arka kapıdan girersin, birlikte yukarı çıkarız, falan filan.”

Bu işin ters gidebileceği milyonlarca yol ve korkunç derecede etik dışı kılan milyonlarca neden daha vardı. Birine ilaç vermek. Ama birini öldürmek de korkunç bir şeydi ve bunu yapan Koç’sa...

İçimi çektim. Dedektif olmanın ahlaki açıdan çok fazla gri alanı vardı.

Alice’e, “Bunu haklı çıkarabilmemin tek yolu, öğretmenlerin bizden her zaman kurgusal hikayeleri gerçek hayatlarımıza yansıtmamızı istiyor olmaları. O yüzden, bir bakıma uygulanabilir bir araştırma yapıyor oluruz,” dedim.

Alice, “Ve tabii ki birkaç büyük suç işleyerek,” diye mırıldandı.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça, çok yavaşça verdim.

Yumuşak bir sesle, “Alice Ogilvie, hayatıma ne yaptın böyle?” dedim.

Alice, Brooke’un sokağının ortasında yavaşladı.

Daha önce belirlediğimiz korkutucu görünümlü, üç katlı İspanyol tarzı binanın önüne park ettik.

“Koç’un tarafından bakarsak, belki de bunların hepsi bir oyundu,” dedim.

Alice, “Sanırım öğreneceğimiz şey bu,” diye cevap verdi.

“Telefonunu açmayı unutma,” dedim. “Söylediği her şeyi kaydet.”

Bir butona bastı ve kapım açıldı. Titrek bir sesle, “Sana iyi saklanmalar,” dedi.

Alice’in araba yolunun sonundaki çalılıkların arkasına çömelmiş bir halde, gösterişli çift kanatlı kapıya doğru yürümesini ve zile basmasını izledim. Birkaç saniye sonra Koç Donovan belirdi ve onu içeri aldı.

Kapılar kapandı.

Alnımda terler birikmeye başlamıştı. İçimde dalga dalga pişmanlık dolanıyordu.

Biz ne yapıyorduk böyle? Nasıl olmuştu da Alice’i, katil olabileceğini düşündüğümüz birinin evine göndermenin iyi bir fikir olduğuna karar vermiştik? Çünkü gerçekten öyleyse ne olacaktı? Eve yakın durarak bahçenin kenarından arka tarafa doğru ilerledim.

Arka bahçe tropikal bir vaha gibiydi.

Pırıl pırıl, dar, muhtemelen ısıtılmalı bir havuz ve yanında bir de jakuzi. Bağımsız bir bar ve bir havuz evi. Şık görünümlü şezlonglar, masalar ve palmiye ağaçları. Ve sonra, bakımlı, yemyeşil bir çimenliğin tam ortasında, kocaman bir trambolin.

Bu insanların yaşadığı hayatlara bak. Bunları düşündüğüm anda utandım. Belki de Alice haklıydı. Belki de ben züppeydin.

Kalbim kulaklarımda bir davul gibi gümölüyordu. Hava kapalı ve serin olmasına rağmen koltuklarımda altında ter biriktiğini hissedebiliyordum. Telefonumu kontrol ettim. Ne kadar zaman geçmişti? Tam şu anda Alice'i boğuyor olabilir miydi? Onu kanepeye yatırmış, güzel ve pahalı bir yastığı ağzına bastırmış olabilir miydi?

Sürgülü cam kapı açılınca bir an korktum. Alice kafasını uzattı, bana el sallayarak gelmemi işaret etti.

“Güvenlik sistemi?” dedim.

Duvardaki kare bir kutuyu işaret etti. “Hallettim. Brooke ve ben geceleri gizlice dışarı kaçardık. Şifreyi hiç değiştirmediler. Hadi, gidelim.” Merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

“Bekle,” dedim. “Ben biraz...yani... baygın değil mi?”

Bir kaşını kaldırdı. “Git kendin gör. Ben yukarıda olacağım.”

Alice aceleyle merdivenleri çıkarken, ben de yavaşça ön odaya doğru yürüdüm. İşte orada, beyaz kanepeye yığılmış bir halde, ağzı açık, elleri yanında yatıyordu. Onu dürtmeli miydim? Nefes alışını dinlemeli miydim? Ya Alice ona çok fazla ilaç verdiyse ne olacaktı?

Koç küçük bir horultu çıkardı. Güzel. En azından yaşıyordu.

Masanın üzerindeki bira şişesine baktım. Koç kendinde değildi. Ama uyandığında hiçbir şeyden şüphelenmeyeceğinden emin olmalıydık. Mutfığa koştum, buzdolabından birkaç bira şişesi daha aldım ve onları lavaboya dökmeye başladım. İki tanesini tezgaha bıraktım ve diğer ikisini ön odaya götürdüm. Birini kanepede onun yanına yerleştirdim ve diğerini de önündeki masanın üzerine koydum.

Sonra Alice'e katılmak için arka merdivenlerden yukarı koştum.

Onu koridorun ortasındaki bir odada buldum.

Koç'un okuldaki ofisinde gördüklerimden sonra evde de daha düzenli olmadığını anladım, çünkü burası darmadağınktı. Alice onun sandalyesinde oturmuş e-postalarını karıştırıyordu.

Başını iki yana salladı ve üzerinde *JORDAN6!* yazan bir yapışkan notu havaya kaldırdı. "İnsanlar şifre kullanmayı hiç öğrenemeyecekler mi?" dedi. "Gerçekten de klavyeye yapıştırmış."

Köşedeki yazıcı çalışmaya başladı. Alice bir şeyler yazdırıyordu.

Masasının üzerinde kağıtlar, her yerde spor ayakkabılar ve kirli tişörtler, raflarda kupalar, uzun zamandır atılmamış hazır yemek kutuları... Evin geri kalanı veya şimdiye kadar gördüğüm küçük bir kısmı, tertemiz ve dokunulmaz görünüyordu. Belki de Koç'un kendini kendisi gibi hissettiği tek yer bu odaydı. Onun için biraz üzülmüştüm.

Ve sonra üzmekten vazgeçtim, çünkü köşedeki kutunun içinden bir meme görünüyordu. Bir meme fotoğrafı. Yavaşça kutudan çıkardıkça öğle yemeği görevlisi Bayan Yang'a ait olduğunu fark ettiğim bir meme.

Bayan Yang. Fotoğrafı, sanki elimi yakıyormuş gibi parmaklarımın arasından bıraktım.

Alice, "Acele et," diye fısıldadı. "Tam olarak ne kadar baygın kalacağını bilmiyorum. O şeylerden üç tane ezdim."

"Üç mü?"

“Şey, çok küçük görünüyordular.”

Alice’in yanında, masanın üzerindeki kağıtları karıştırmaya başladım. Çoğunlukla okulla ilgili şeyler vardı; tarih dersi için not verdiği sınavlar (Park birinden kalmış gibi görünüyordu), basketbol istatistikleri ve kadroları, programlar... Masasının çekmecesindeki şeyler ise çok ilginçti: nikotin sakızı (Koç si-gara mı içiyordu?), bir paket prezervatif (bu da neydi böyle ama sanırım Koç Donovan’ın güvenli sekse önem vermesi iyi bir şeydi bu; ve aman Tanrım, herkesin elinin altından prezer-vatifler çıkıyordu; Castle Cove, Prezervatif Dünyası gibiydi!) ve diş ipi. En alttaki dosya çekmecesini açtım.

Vay.

Demek Koç da bazı şeyleri düzenli tutabiliyordu. Çünkü bu klasörlerin hepsi düzgün bir el yazısıyla etiketlenmişti: *Victoria, Brooke, Ailenin Tıbbi Kayıtları, Sigorta, Ev Onarımı, Vergiler, Evcil Hayvan Sağlığı* (aman Tanrım ya bu evde bir köpek varsa ve peşimden gelirse?) ve...

...*Victoria Levy Donovan*’ın Son Vasiyetnamesi.

“Vasiyeti buldum!” diye bağırdım.

Alice, “Al hemen!” dedi.

Vasiyetnamenin bir kopyasını aldım ve sırt çantama tıktırdım. Vergiler karmaşık görünüyordu, bu yüzden onları atladım. Sigorta işe yarar görünüyordu, bu yüzden onu da sırt çantama attım. Masasında duran birkaç kredi kartı faturasını da kaptım.

Alice kolumu tuttu. “Duydun mu?”

Donup kalmıştım.

Alt kattan yüksek, sinirli ve sert bir ses geldi.

“Aptal herif. Şu haline bak. Şu haline bir bak!”

Alice, “Aman Tanrım,” dedi. “Bu Lilian. Brooke’un büyü-kannesi. Ah, aman Tanrım.”

Biri bir şeye vuruyormuş gibi bir ses geldi.

“Ne yapıyor?” diye fısıldadım. “Uyandıracak onu.”

Alice, “Her şeyi kap,” dedi. Kapıya doğru yöneldi, ben de yazıcıdan çıkan tüm kağıtları sırt çantama doldurdum. Ve sonra durakladım.

Koç’un telefonu oradaydı.

Koridordan Alice, “*Iris*,” diye fısıldadı.

Bu telefonda muhtemelen çok fazla şey vardı. Şu anda sadece bakıp ekran görüntüsü almak için çok fazla ve—Kalbim küt küt atarak telefonu sırt çantama attım ve merdivenlerin başında Alice’e katıldım.

Alt kattan baston sesine benzer garip bir ses yankılanıyor ve giderek yükseliyordu.

Lilian mutfakta yürüyor, arka merdivenlere tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu.

Alice alçak bir sesle, “Burada kal,” dedi.

Merdivenlerin başında, görülmeyecek bir şekilde duvara yaslanmış duruyordum. Alice merdivenlerden gürültülü bir şekilde aşağı indi.

“Merhaba, Lilian.”

“Bak sen.” Lilian’ın sesi artık o kadar sinirli gelmiyordu.

“Alice Ogilvie. Tanrım, ne kadar güzelleşmişsin.”

Sesi neredeyse... üzölmüş gibi çıkmıştı

Ah, Brooke. Alice... tabii ki ona Brooke’u anımsatmıştı.

“Damadımı kanepede sarhoş bir halde görmüşsündür sanırım. Bundan gurur duyduğumu söyleyemeyeceğim. Bu evdeki varlığını neye borçlu olduğumu sorabilir miyim?”

Alice yumuşak bir sesle, “Buraya geldiğimde bir şeyi yoktu,” dedi. “Sadece nasıl olduğunu görmek için ziyaret etmek istemiştim. Ve sonra o... uyuyakaldı. Ben yukarıda, tuvaletteydim. Belki bir şey almıştır diye endişelendim.”

“Ancak bu kadar şanslı olabilirdim. Bu olanlar çok korkunç ama en azından bu sefer sonsuza dek yakamdan düşecek. On yıldır kalbime batan bir diken gibiydi.”

Kalbine batan bir diken gibi mi? Nabzım hızlanmıştı. İlginç.

Alice tatlı bir şekilde, “Öyle mi?” dedi.

“Ağzımı açtırma şimdi. Şimdi, merdivenlerden çıkmama yardım et. Kız kardeşim Caroline cenaze evinde. Ofisten bazı belgeleri ve bir de elbisemi almalıyım. Bana yardım edersin. Brooke’un neyi sevdiğini sen bilirsin. Üzerinde sevdiği bir elbiseyle gömülmeli.”

Sesi yeniden yumuşamıştı.

“Evet, elbette,” dedi, Alice. “Ama biraz oturmak ister misin? Konuşmak? Çok uzun zaman oldu ve ben... çok üzgünüm, Lilian. Özellikle Brooke hakkında sana mesaj atan ben olduğum için üzgünüm.”

“Tanrı’ya şükür ki attın canım. Kim bilir Matthew yardım istemek için ne kadar beklerdi. Davranışlarından dolayı kesinlikle utanç duyuyorum, ama yine de şaşırdığımı söyleyemem. O kesinlikle...” Sustu. “Boş ver.”

Bir sessizlik oldu ve ardından Alice dikkatli bir şekilde, “*O kesinlikle?..*” dedi.

“Sen bana bakma. Sadece yaşlı bir kadının karmakarışık duyguları beni ele geçiriyor. Ailem uzun zamandır darmadağın durumda. Talihsizlik, solumak zorunda kaldığım doğal olmayan bir hava. Bir süre sonra, insan aradaki farkı anlamıyor. Merdivenlerden çıkmama yardım et de şu işleri halledileyim. Oturmak istemiyorum. Kalça protezim var. Doktorun elleri yerine satırları vardı sanki. Ve sanki kemiğimin yerine odun takmış gibi hissediyorum.”

Ah, Tanrım. Yukarı geliyorlardı. Dönüp merdivenlerin başındaki ilk kapıyı açtım ve usulca arkamdan kapattım.

Önce baston sonra ayak sürüme sesleri geldi.

“Güzel bir şey seçmeme yardım edersin, değil mi Alice?”

“Tabii ki, Lilian. Brooke’un sürüyle güzel elbisesi vardır. Aman, adımına dikkat et.” Alice’in sesi doğal olmayan bir şekilde yüksekti.

“Bağırmana gerek yok, tatlım. Sorunlu olan kalçam, kulaklarım değil.”

Bir elbiseye ihtiyaçları vardı.

Yavaşça arkamı döndüm ve kalbim duracak gibi oldu. Tüm vücudum buz kesti.

Duvarlara asılmış polaroid resimler, başarılarının asıldığı bir pano, küçük renkli ışıklar, pelüş görünümlü cibinlikli bir yatak, makyaj aynasının üzerine özenle sıkıştırılmış ponponlar, Castle Cove Lisesi’nin öğleden sonra güneşinin ışıklarıyla parlayan kıvılcık ve altın sarısı renkleri...

Brooke Donovan'ın odasındaydım. Çıldırılmış gibi etrafa bakındım. Bir kapı daha vardı ama muhtemelen gardırobun kapısıydı, o yüzden oraya saklanamazdım çünkü elbiseyi orada arayacaklardı.

Tek seçenek balkondur. Buradan başka bir çıkış yoktu. Kesinlikle yoktu.

Çift kanatlı kapıyı açtım, dışarı çıktım ve aşağıya baktım.

Balkon korkuluklarına tırmanıp aşağı inmeye çalışabilirdim, ama muhtemelen bu sırada bacaklarımı kırardım. Ya da belki kanatlanıp havada uçarak havuza düşebilir ve boğulabilirdim ki bu da her geçen dakika daha akla yatkın geliyordu.

Ya da yaptığım şeyi hiç düşünmeden yapabilirdim, çünkü artık vücudumu hemen hiç hissetmiyordum, çünkü saf adrenalin beni kaskatı bir hale getirmişti. Şimdiye kadar önemli belgeleri çalmış, yemekhanede çalışan kadının memelerini görmüş ve bir lise basketbol koçunun uyuşturulmasına yardım etmiştim. Tüm bunları yaptıysam, bunu da yapabilirdim.

Balkon korkuluklarının üstüne çıktım ve aşağıdaki trampolinin üzerine yarı zıpladım yarı düştüm.

Düzenleme
Ny.Ozlem

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

ALICE

7 Kasım

17.02

“Risk alma ve tehlikeye karşı tetikte ol. Hepsi bu.”

—AGATHA CHRISTIE, *ON KÜÇÜK ZENCİ*

BROOKE’UN KAPISINA VARDIĞIMIZDA kalbim resmen patlamak üzereydi. Iris’in nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama merdiven boşluğunun tepesine yakın odalardan birine girdiğini varsaymak zorundaydım.

Lilian kapıyı iterek açtı ve Iris’i, karşımızda donakalmış veya bir ayağı Brooke’un yatağının altından çıkmış bir halde görmeyi bekleyerek kendimi hazırladım.

Bunun yerine oda boştu. Rahat bir nefes aldım ve sonra balkon kapılarının açık olduğunu fark ettim; bir esinti Brooke ve annesinin, Brooke’un on üçüncü doğum günü için seçtikleri uzun ipek perdeleri havalandırıyordu. Aman Tanrım, yoksa Iris pencereden mi atlamıştı?

“Bu çok garip.” Lilian etrafımdan dolaşıp kapıya doğru yürüdü, kapıyı çekip kilidi çevirdi. “Matthew artık gerçekten de ipin ucunu kaçırıyor.” Ağzını buruşturdu. “Farklı bir şey beklediğimden de değil.” Sonra bana döndü. “Yaşlandıkça insanların seni daha az şaşırttıklarını öğreneceksin, sevgili Alice. Şimdi rica etsem, Brooke elbiselerini nerede tutuyor, üzgünüm, nerede *tutuyordu*, bana gösterebilir misin?”

On dakika sonra elimizde elbiselerle aşağıya indik. Koç hâlâ kanepede baygın halde yatıyordu.

“Ne kadar içti bu adam?” Lilian, Koç’a bariz bir hoşnutsuzlukla baktı. “Kızımın onda ne bulduğunu asla anlayamayacağım.” Başını iki yana salladı. “İstediği herkesi elde edebilirdi, ama Brooke’un babasının yaptıklarından sonra...” Başını yine iki yana salladı. “Artık bir önemi yok. Geçmiş geçmişte kaldı ve en iyisi orada kalması.” Koç’un hareketsiz bedenine yaklaştı ve bastonuyla dürttü. Adam homurdanarak sırt üstü yuvarlandı, çenesinden salyalar akıyordu. İğrenç.

Lilian’ın da aynı şeyi düşündüğü anlaşılıyordu, çünkü burununu buruşturdu ve onu tekrar, bu sefer çok daha sert bir şekilde dürttü.

Koç “Aaah,” diye inleyerek kendine geldi ve kolunu bastonun olduğu yöne doğru salladı. Gözleri cam gibiydi ve kan çanağına dönmüştü, dağınık saçları kafasının her yerine yapışmıştı. Lilian ve beni orada görünce birkaç kez gözlerini kırıştırdı. “N’oluyo—” Gözlerini ovuşturdu. “Neler oldu? Lilian?”

Alice? Ben hiçbir...” Oturur pozisyona gelmek için debelenirken yanındaki bira şişesini devirdi ve şaşkınlıkla şişeye baktı. “Bunları ben mi...” Masanın üzerine saçılmış şişeleri gördü ve yüzü kıpkırmızı oldu. “Ben... aman Tanrım.” Neredeyse onun için üzülecektim; o kadar dağılmış ve kaybolmuş görünüyordu ki. Ama sonra en iyi arkadaşımı öldürmüş olabileceğini hatırladım ve bu sempati pencereden uçtu gitti.

Kelimeleri ağzında geveleyerek “Lilian, buraya geleceğini bilmiyordum,” dedi.

“Bir elbiseye ihtiyacım vardı. Brooke için. Merak etme, Alice bana yardım etti. Sen... hareket edecek durumda olmadığın için.”

Koç, “Bu nasıl oldu bilmiyorum...” diye konuşmaya başladı.

Lilian araya girdi. “Bilmediğine eminim. Bununla birlikte Matthew, bence konuşmamız gerek. Buradan nereye gideceğimiz hakkında. Sanırım ikimiz de birlikte son dönemimize girdiğimizi biliyoruz.”

Bu, dinlemem gereken bir konuşmaya benziyordu. Tam kanepeye oturacaktım ki Lilian’ın bana dikkatle baktığını fark ettim.

En masum gülümsememi takınıp tatlı bir şekilde, “Evet?” dedim. Ama usta rolü oynamaya çalışmamam gerektiğini bilmiyordum.

Lilian bir kaşını kaldırdı. “Yardımların için teşekkürler Alice, ama artık gidebilirsin.”

“Ben—” Hızlı düşünmeye çalıştım, kalmak için bir neden bulmaya çalıştım ama daha yeni kalça ameliyatı geçirmiş yaşlı

bir kadın için fazla atikti doğrusu. Ben daha tek kelime edemeden beni dirseğimden yakaladı ve ön kapıya doğru götürüp kapıyı arkamdan kapattı.

Dışarıya çıktığımda, Iris'in hangi cehenneme gittiğini bulmak için harekete geçmem gerektiğini fark ettim. Aceleyle arabama doğru giderken ona bir mesaj gönderdim ama pas rengi bir Honda'nın U şeklindeki yola girmesiyle aniden durdum. Araba, Lilian'a ait olması gereken siyah bir Bentley'nin yanına park etti. Şoförü arabada oturmuş, telefonuyla oynuyordu.

Alacakaranlıkta gözlerimi kısarak bu yeni gelen kişiyi seçmeye çalıştım ama arabanın kapısı ben onları göremeden açıldı.

Bayan Westmacott arabadan inerken şaşkınlık içinde, "Merhaba, Alice," dedi. Arkaya doğru eğildi ve yolcu koltuğundan büyük bir karton kutu çıkardı. "Burada ne yapıyorsun?"

Bence asıl soru onun burada ne yaptığıydı. O ve Koç tekrar çıkmaya mı başlamışlardı? Brooke çok kızardı, Koç sonunda o kadını terk ettiğinde çok mutlu olmuştu. Brooke her zaman Westmacott'un çok gergin ve sinir bozucu olduğunu söylerdi ama bence daha çok babasının kendisinden başka biriyle bu kadar çok zaman geçirmesini kıskanıyordu.

Elimi kaldırıp ona selam verdim. "Ah, merhaba," dedim ve arabama doğru yürümeye devam ettim. "Sadece Koç'a yardım ediyordum. Cenaze işleri için falan. Gitmem gerek."

Westmacott tabii ki, sanki ofisinde bir görüşme yapıyormuşuz gibi konuşmaya başlamıştı ve ben de olduğum yerde durup yavaşça ona döndüm.

"Tüm bunlar çok üzücü, öyle değil mi, Alice?" Arkamızdaki evi işaret etmek için elindeki kutuyu bir kolunun üzerinde den-

geledi. Bunu yaparken de kutu kaydı, tutmaya çalışırken yere düşürdü, içindekiler araba yoluna döküldü. “Kahretsin.” Yüzü kıpkırmızı oldu ve eğilip eşyaları tekrar içine atmaya başladı.

İçimi çektim. Gidip Iris’i almam gerekiyordu ama içimde, rehber öğretmenimi ihtiyacı varken görmezden gelirsem bunun pek de iyi görünmeyeceğine dair kötü bir his vardı. Ona doğru yürüyerek “Yardım edebilir miyim?” dedim.

Bana bakmadan “Hayır, hayır,” dedi. Yerden yırtık pırtık bir tişört kaptım ama onu elimden çekip aldı. “Sana *hayır* dedim.” Tişörtü kutunun içine fırlatırken ses tonu beni olduğum yerde dondurmuştu. Tişörtle kutunun geri kalanının üzerini örttü.

Kendini gülümsemeye zorlayarak bana döndü. “Üzgünüm. Sadece kötü bir gün geçirdim. Bunlar Matt’in eşyaları. Çıktığımız zamanlardan kalma. Şey... bazen ne kadar acı verici olursa olsun, işi olurluna bırakmalısın. Eminim bunu anlıyorsundur, Alice.”

Tanrım, o eşyaları buraya neden şimdi getirmişti ki? *Kötü zamanlama dediğin budur, hanımefendi.* Her neyse. İstedğim son şey garip bir öğretmen dramasının içine çekilmektir. Yüzüme en güzel gülümsememi yerleştirdim. “Ne kadar nazıksınız. Çok üzgünüm ama gerçekten gitmem gerekiyor.”

Ve böylece döndüm ve doğruca arabama yöneldim.

Iris’i yolun bir kilometre aşağısında, tişörtü toprağa bulanmış bir halde çimenli bir tepenin yamacından aşağı inerken buldum. Sinyal lambamı yaktım, yavaşladım, arabayı dar bankete

çektim ve durdum. Arabadan çıktım ve ona deli gibi el sallamaya başladım.

Beni gördüğünde, “Buradayım!” diye seslendim. Tam daha fazlasını söyleyecektim ki yolda bir kamyon hızla yanımızdan geçti. Muhtemelen buradan gitmeliydik.

Yolun geri kalanını tepeden aşağıya doğru koştu, beni geçip doğruca arabaya yöneldi ve yolcu kapısını açtı. Çantasını arabanın bir köşesine atarken “Gidelim!” dedi.

Eve dönüş yolunda arabamı deli gibi sürdüm ve acı bir frenle garaj yolunda durdum.

Iris, “Böyle kullanmayı nerede öğrendin?” diye sordu. Yüzü yeşile çalıyordu.

“Geçen yaz Toskana’da biraz zaman geçirdim ve bir mopedim vardı. Aslında kıyaslamak gerekirse Castle Cove’un tepeleri—” Bana eğlenerek baktığını fark edince konuşmayı kestim. “Ben iyi bir şoförüm,” diye mırıldandım. “Her neyse. Artık önemli kısma gelebilir miyiz, lütfen? Ver şu çantayı bana!” Iris’in ayaklarının dibindeki çantayı kapıp kucağıma koydum. Çantayı karıştırırken “Tüm bunlara göz atmalıyız,” dedim. “Bir dakika, bu onun telefonu mu?” Telefonu çantadan çıkarıp bir kupa gibi havaya kaldırdım. “Telefonunu mu aldın? Aman Tanrım, bu *harika*, Iris!”

“Biliyorum. Kim bilir ne işler çeviriyordur? Bu bize biraz ipucu verebilir. Ama dur.” Iris bir elini kaldırdı. “Orada ne olduğunu ben de görmek istiyorum ama daha fazla alana ihtiyacımız var. Tüm bu şeyleri yaymamız ve gerçekten incelememiz gerekiyor. Ayrıca, arkadaşlarımdan yardım almalıyız.

Spike, Neil ve Zora? Bu senin için hâlâ sorun değilse? Burada halletmemiz gereken çok şey var ve bunu hızlıca yapmalıyız.” Beni süzerken duraksadı.

Geçen gece yardımları dokunmuştu. Başımı aşağı yukarı doğru salladım. “Tamam. Sadece Neil’in yetkinin kimde olduğunu bildiğinden emin ol.”

Eve dönünce mutfaktaki Brenda’ya hızlıca selam verip üst kata çıktık. Ben de yatak odamdan dizüstü bilgisayarımı aldım. Sonra doğruca araştırma odamıza geri döndük. Ciddileşme zamanı gelmişti.

Odaya girdikten sonra Iris çantasındakileri çıkarmaya başladı. Telefonu, kredi kartı ekstrelerini, e-posta çıktılarını, dosya klasörlerini ve vasiyeti dikkatlice sehpanın üzerine yerleştirdi ve hayranlıkla bakmaya başladık.

Masadan önce telefonu aldım. “Telefonun bizde olduğuna inanmıyorum. Bu, altın değerinde.” Ekranı dokundum ve Brooke, Victoria ve Koç’un bir fotoğrafı belirince küçük bir şaşkınlık yaşadım. Çenemi sıktım, fotoğrafı görmezden geldim ve en bariz şifreyi, yani Brooke’un doğum gününü girdim. Telefon titredi. Yanlış. Sonra 123456’yı denedim, çünkü Koç pek çok şey olabilirdi ama bir dahi değildi. Telefon tekrar titredi.

Iris, “070573’ü dene,” dedi. Dizüstü bilgisayarını önümüzdeki masaya kurmuştu ve ekranın önünde eğilmiş bir şeyler okuyordu.

“O ne?”

“Doğum günü.” Gözlerime baktı ve gülümsedi. “Sadece Google’da arattım.”

“Akıllıca.” Rakamları girdim.

Ve telefon açıldı.

“Vay canına,” diye fısıldadım.

“Aman Tanrım.” Iris bilgisayarından doğruldu ve gözlerime baktı. “Tamam, tamam, önce mesajlarına bak! Yoksa e-postalarına mı baksan? Bilemiyorum, yaşlı insanlar nasıl iletişim kuruyorlar?”

“Sanırım mesajla,” dedim ve sonra bir şey kafama dank etti. “Ah, kahretsin. Yine de çabuk olmalıyız. Kaybolduğunu fark ettiğinde muhtemelen nerede olduğunu bulmak için ping atacaktır.”

“Ah, haklısın,” dedi, Iris. “Çabuk olalım çünkü tutuklanmak istemiyorum.”

“Tutuklanmayacağız. Bunu yapabiliriz,” dedim. Hissettiğimden daha güven verici bir tonla konuşmuştum ama başka ne seçeneğimiz vardı ki?

Mesajlarına girip isim listesini aşağı doğru kaydırdım. Brooke’un adını görünce durdum.

Tanrım. Aralarındaki son birkaç mesajın hepsi ondan gelmişti.

**Baba buralarda mısınız? Birinin beni almasına
ihtiyacım var. Manzara İzleme Noktası’na
gidiyorum. Beni oradan alır mısınız?
Orada mısınız?**

Brooke o gece Koç'a mesaj mı atmıştı? Ertesi sabah onu koridorda gördüğümde neden ondan haber almadığını iddia etmişti? Midem düğümlendi. "Bu çok tuhaf."

"Nedir o?" diye sordu, Iris. Ekranı okuyabilmesi için telefonu uzattım. "Brooke'tan gelen mesajlar mı?"

"Evet... Yani hayır, sadece yazdıkları değil, ama..." Ona Koç'un 1 Kasım sabahı Brooke'tan haber almamış gibi davrandığını anlattım. "Ama bak, Brooke ona mesaj atmış. Partiden sonra, oradan ayrılmasıyla şeyi arasında..." Cümlemini tamamlayamadım. O kelimeyi söylemeye hâlâ dilim varmıyordu.

Iris kaşlarını çatarak mesajları tekrar okudu. "Bu, Koç'un ne kadar güvenilmez olduğunu gösteriyor. Neden sana yalan söylesin ki? Yoksa..."

"Yalan söylemek için bir *nedeni* yoksa," dedim. "Telefondan kurtulmadan önce kesinlikle bunların fotoğraflarını falan çekmeliyiz. Elimizde kopyaları olduğundan emin olmak için."

Iris başını aşağı yukarı doğru salladı. "İyi fikir." Telefonuyla bir fotoğraf çekti.

Kevin diye yazan ismin üzerine tıkladım.

Neredesin? Bu sefer ortaya çıksan iyi edersin. Bu mesaj da Cadılar Bayramı'nda, 23:56'da atılmıştı. Koç cevap vermemişti.

Iris'i dürttüm. "Şuna bir bak!"

"Neden birisi Koç'a bir okul günü, gece yarısında nerede olduğunu sorar ki?" diye sordu Iris. Telefonu elimden aldı ve konuşmayı yukarı kaydırıldı. "Aralarında sadece bir mesaj daha var. Bekle... O gün erken saatlerde gönderilmiş. *Bu gece yarısı*

benimle buluş.” Burnunu kırıştırdı. “Normal insanlar gecenin bir yarısı buluşma ayarlamaz.”

“Yapma ya,” deyip telefonu elinden aldım ve mesajlara bakmaya başladım. “Bu işte çok karanlık bir şeyler var.”

“Bence Kevin’in kim olduğunu öğrenmeliyiz.” Iris defterine büyük blok harflerle KEVIN yazdı ve telefon numarasını ekledi.

“Bakalım burada başka neler varmış?” Koç’un diğer mesajlarından bazılarına tıkladım. RA olarak kaydedilmiş bir kişiye yazılmış bir mesaj vardı: “*Güvenlik sistemim arızalı.*”

“Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?” diyerek mesajı Iris’e gösterdim ve o da başını iki yana salladı.

“Kim olduğunu öğrenmek için numarayı Google’da aratsana?” diye öneride bulundu. “Kulağa çok gizemli geliyor.”

“İyi fikir.” Arama çubuğuma numarayı yazdım ve arattım. “Sonuç yok,” dedim Iris’e.

“Hmm,” diye düşüncelere daldı. “Sanırım alarm sistemiyle ilgili sorunları var.”

“Evet,” dedim. Ana mesaj listesine geri döndüm. Okulumuzdan öğretmen olarak tanıdığım pek çok isim vardı. Hepsi de Westmacott da dahil olmak üzere kadın öğretmenlerdi.

Ürpererek “İyy, az önce Westmacott’u Koç’un evinde gördüm,” dedim. “Ne hakkında mesajlaştıklarını görmeme gerek yok, teşekkürler. Yine de...” Son birkaç mesajlarına göz attım. “Bunlar seks mesajından çok *senden ayrıldığım için üzgünüm ama kızım senden hoşlanmıyor* gibisinden mesajlar. Tanrım, Koç’a bak. Suçu nasıl da Brooke’a atmış.”

“Bekle bir dakika. Westmacott, Koç’un evinde miydi?” diye sordu Iris. “Neden?”

“Ne tesadüf, değil mi? Koç’un bazı eşyalarını bırakmak için geldiğini söyledi.”

Iris yüzünü buruşturdu. “Bu zamanlama biraz garip. Yani kızı daha yeni ölmüşken.”

“Öyle, değil mi? Ben de öyle düşündüm.” Sonra omuzlarını silktim. “Yine de o, garip bir kadın.”

Telefona geri döndüm ve birkaç mesaja daha tıkladım. “Aman Tanrım. Bu çok çılgınca. Koç, çıktığı öğretmenlere gönderdiği mesajların birçoğunda, görüşmeme bahanesi olarak Brooke’u kullanmış. Çıktıkları dönemde Brooke’un, Westmacott’tan pek hoşlanmadığını biliyordum ama bu insanların çoğundan haberi olduğunu sanmıyorum. Kesinlikle çılgına dönerdi.” Mesajların bazılarını Iris’e yüksek sesle okumaya başladım. “*Artık seninle görüşemeyiz. Brooke çok kırılgan. Yine de özleyeceğim bazı...* Öğk, aman Tanrım, gerisini kesinlikle yüksek sesle okumayacağım. Tamam, teşekkür ederim. Yeterince gördüm.” Telefonu iki parmağımın arasına sıkıştırarak kendimden uzak tuttum. Bu mesajlar ve Kennedy’nin videosu arasında kalıcı bir yara almış olmam oldukça muhtemeldi.

Iris heyecanla, “Şimdi de fotoğraflarına bak,” dedi.

Telefondaki saate baktım. Koç’un evinden ayrıldığımızdan beri en az otuz dakika geçmişti. Ya telefona ping atıp bizi bulmaya gelirse ne olacaktı? Ya ping atar ve benim evimde olduğunu görürse? “Pekala, ama kısa süre içinde telefondan kurtulmamız gerek,” dedim. “iPhone’umu Bul uygulamasını etkinleştirme-

miş olmasına şaşırdım. Hâlâ, Lilian'dan fırça yiyordur. Bu şeyi nereye bırakacağız? Ön bahçesine geri mi atsak?"

Başını sertçe iki yana salladı. "Suç mahallimize geri dönmeyiz, Ogilvie."

Akıllıcaydı. "Tamam, dur da düşüneyim." Bunu söylerken fotoğraflar uygulamasını açtım ve ilk resme baktım. Drama öğretmeni Bayan Weaver'ın sadece sutyenle çekilmiş çok ama çok rahatsız edici bir fotoğrafıydı.

"İyy! İyy! İyyyy!" Telefonu, ekrana dehşet içinde bakan Iris'e fırlattım. "Tamam. Benden bu kadar. Yeterince gördüm. Şundan kurtulalım artık, lütfen."

Odanın kapısındaki bir kargaşa konuşmamızı böldü. Neil'inkine çok benzeyen bir erkek sesi, "Selam, nasıl gidiyor?" dedi. Kafamı kaldırdığımda Spike, Neil ve Zora'nın ellerinde birkaç kutu pizzayla, arkalarında da telaşlı bir Brenda'yla kapıda durduğunu gördüm.

"Bu insanları tanıyor musun, Alice?" diye sordu Brenda. Hay aksi, ona geleceklerini söylemeyi unutmuştum. Son birkaç aydır pek ziyaretçim olmamıştı, o yüzden de neler olduğunu merak ediyor olmalıydı.

Zora, "Size *davetli* olduğumuzu söylemiştik," dedi.

"Evet, kusura bakma, Brenda. Sana söyleyecektim. Arkadaşlar buraya... bir sınıf projesi için geldiler." Kimse bozmasın diye içimden dua ediyordum.

"Evet," dedi, Spike. "Bir sınıf *projesi*."

Neil bana göz kırptı.

Gözlerimi kapattım. Umarım bundan pişman olmazdım.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

IRIS

7 Kasım

18.45

ZORA VE NEIL PİZZA KUTULARINI sehpanın üzerine bırakırken Spike, Alice'in soruşturma odasındaki çalışmalarına bakındı ve cinayet panosunda karar kıldı. "Tamamen pratik bir bakış açısıyla, Koç'u buraya koymanıza katılıyorum. Üvey baba, miras, muhtemelen sigorta parası, bu Kevin her kimse onunla buluşması... Tüm bunlar senaryosu berbat bir film gibi ama Cole Fielding?" diye mırıldandı, önce cinayet tahtasına sonra da bize bakarak. "Gerçekten mi?"

Alice, "O artık bir şüpheli değil, o yüzden isminin üzerini çizdik," dedi. "Daha önce öyleydi ama... ee... o gece Kenned-y'yle aşırı şehvetli bir şeyler yapıyorlarmış. Videoya çekmişler. O yüzden mazereti var."

Spike kızardı. "Peki o zaman."

Zora bir parça pizzayı ikiye katladı ve uzayan peyniri kopardı. "Geçen bahar Brooke ile takılıyordu, Spike. Bunu nasıl bilmezsin?"

Zora panoyu inceledi. “Henüz bir zaman çizelgesi oluşturmadınız mı?”

“Zaman çizelgesi mi?” diye sordum. Hâlâ Koç’un mesajlarının fotoğraflarını çekmeye çalışıyordum ama bu iş sıkıcı olmaya başlamıştı.

“Evet, bilirsin. Partinin olduğu gece ve özellikle sonrasında herkes neredeydi gibi. Mazeretlerin zaman çizelgesiyle uyumlu olması gerekir. Brooke’un tahmini ölüm zamanı ne? Haberlerde otopsi raporuyla ilgili bir bilgi görmedim. Yani Koç’un, Brooke’un öldüğünü düşündükleri sırada başka yerde olduğuna dair bir tanığı varsa, muhtemelen o yapmamıştır. Nerede olduğuna dair kanıtı var mı?”

Alice ve ben birbirimize baktık.

“Biz de oraya gelmek üzereydik,” dedi. “Bakalım ne yapabileceğim.”

Kullan at telefonunu çıkardı. Bağlantısı. Tabii ki.

Neil yanıma otururken “Iris,” dedi. “Tam olarak neyin peşindesiniz?”

Koç’un telefonunu elimden aldı. Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. “Iris Adams, Koç’un telefonu neden sende?”

Alice de telefonu ondan aldı ve “Tabii ki yanlışlıkla oldu,” dedi. “Bilgi toplamak için oradaydık ve o fark etmeden önce geri götürmeliyiz.”

Spike, “Bekle,” dedi. “Nereden ne topluyordunuz? Ve o telefonun sizde olması tam olarak nasıl bir yanlışlık oluyor?”

Alice içini çekti. “Koç’un evine gittik, ofisini aradık, bir sürü şey aldık.” Vasiyetnameyi, kredi kartı ekstrelerini ve ma-

sanın üzerinde pizza kutularının yanında duran klasörleri gösterdi. “Bir de ayrıca telefonunu aldık. Mesajlarının fotoğraflarını çekiyorduk.”

Zora bir ıslık çaldı. “Bu aynı anda on beş farklı soygun yapmak gibi millet, ama aynı zamanda, lütfen bana bunu nasıl elde ettiğinizi açıklayın. Koç’un evinde? Onun haberi olmadan?”

Neil telefonu Alice’ten geri aldı. “Fotoğraf çekmekle uğraşmayın. Fazla uzun sürer. Bunu kopyalamamız lazım, sonrasını ben hallederim.”

Benim telefonumu, kendi dizüstü bilgisayarını ve Koç’un telefonunu aldı ve gidip bir köşeye oturarak hızlı hızlı bir şeyler yazmaya başladı.

“Ne yaptığını biliyor mu?” diye sordum.

Spike başını aşağı yukarı doğru salladı. “Evet. Bunu sorgulama. Neil’in yetenekleri hakkında ne kadar az şey bilersen o kadar iyi. Ayrıca bu panoda gerçekten bir şeyler eksik. Kurbanımızın ve şüphelilerimizin fotoğrafları olmalı. İp güzel bir dokunuş ama ben güçlü görselleri severim. İzin verir misiniz?”

Şöminenin önünde duran masanın üzerindeki yazıcıyı kurcaladı ve dizüstü bilgisayarını açtı. Birkaç saniye içinde Brooke’un bir fotoğrafı çıktı. Fotoğrafı cinayet panosundaki Brooke’un kartının üzerine yapıştırdı. İşte orada, güzel ve güler yüzlü haliyle, sahilde, omuzları güneşten hafif yanmış bir şekilde duruyordu.

Alice yumuşak bir sesle, “O günü hatırlıyorum,” dedi. “Ben Steve’le birlikte olmadan önceydi, sadece ikimiz varken.”

Hepimiz sessiz bir şekilde panodaki kıza bakıyorduk.

Spike başını öne eğdi ve tekrar fotoğrafları basmaya koyuldu.

Zora, “Siz ikiniz,” dedi ve “Koç o telefonu geri isteyecektir,” diye uyardı.

Alice boğazını temizledi. “Koç’u etkisiz hale getirdik, nasıl yaptığımızı bilmenize gerek yok. Şu an sadece çok ama çok dumanlı olmalı. Biraz zamanımız vardır ama çok olduğunu sanmıyorum.”

Telefonunu kontrol etti ve beni dürttü. “Bu biraz zaman alacak. Seninkiyle kontrol edebilir misin?”

Benim. Sana ihtiyacımız var. Gelebilir misin?

Senin için bazı bilgilerim var ve otopsi raporu çıktı mı?

Merhaba, Soğukkanlılıkla. Nerede olduğunuzu söyle ve karnım aç geliyorum.

Ricky’ye adresi mesaj attım ve odaya döndüm. “Yardım edebilecek biri geliyor. Bu arada, bildiklerimiz ve bildiğimizi düşündüklerimiz şunlar.”

Spike yazdırdığı fotoğraflardan kafasını kaldırıp “Bir dakika, kim geliyor?” diye sordu. “Şu anda bu işin içinde kaç kişi var?”

“O konuya geleceğim,” dedim. “Öncelikle, Steve’i hapiste ziyaret ettik. Uzun lafın kısası, partideki kavgadan sonra hiçbir şey hatırlamadığını söyledi. Kafası karışık bir şekilde ormanda uyanmış ve—”

Alice araya girdi. “Ama bunun bir açıklaması var çünkü daha sonra Helen Park’ın Steve’le takılabilmek için Brooke’u bayıltmak amacıyla içkisine ilaç attığını öğrendik—”

“Ama içkiyi onun yerine Steve içmiş,” diye tamamladım. “Bu yüzden ormanda uyanması ve Dotty’s Doughnuts’a gitmesi dışında hiçbir şey hatırlamıyor.”

Zora başını eğdi. “Helen Park şimdi de insanlara ilaç mı veriyormuş?”

“Evet,” dedi Alice. “Herkes Steve’in sarhoş olduğunu sanıyordu ama değildi. Alkol ve Ambien’in bir karışımıydı.”

Spike, “Ben de Helen’in çok iyi bir kız olduğunu sanırdım,” dedi. “Matematik dersinde her zaman kalemlerimi ödünç alır ve hep geri verir. Normalde kimse geri vermez.”

“Nezaket çıtan çok düşük, Spike,” dedi Zora.

Tekrar konsantre olmalarını sağlamak için, “Ama,” dedim, “polis, Steve’in spor ayakkabılarından birini ormanda, parmak izlerini de Brooke’un gittiği Manzara İzleme Noktası’nda bulduklarını söylüyor. Ancak Dotty, Steve’in kahve almak için içeri girdiğinde ayakkabılarının ikisinin de ayağında olduğunu ve üstünü başını temizlemek için lavaboya gittiğinde birini orada bıraktığını söylüyor. Ayakkabıyı ona geri vermeleri için polislerle teslim etmiş ve şimdi—”

“Ayakkabıyı ormanda bulduklarını söylüyorlar,” dedi Alice. “Ayrıca Steve’in içeri girdiğinde ayakkabılarının ayağında olduğunu kanıtlayan Dotty’nin güvenlik kamerası kayıtları var ya? Polis onu da almış ve dosyalarda bunun kaydı yok.”

Zora ayağa kalktı ve bir parça pizza yiyerek volta atmaya

başladı. “Hmm, bu bir... komplo gibi görünüyor. Ayakkabıyı ormana polisler mi koymuş? Ve neden Steve?”

“İşte biz de bunu çözmeye çalışıyoruz,” dedim. “Polisin başka herhangi bir kişiyi şüpheli olarak gördüğünü sanmıyoruz.”

Neil ayağa kalktı. “Eğer doğruysa, bu tam bir çılgınlık. Castle Cove polisi yufka yürekli basketbolculara komplo mu kuruyor? Böyle bir şey asla aklıma gelmezdi.”

Telefonumu bana verdi ve Koç’un telefonunu cebine soktu. Pizza kutularından birini masanın üzerinden aldı. “Ben çıktım. Koç’un telefonunu ben halledebilirim. Haftada üç kez evine pizza götürüyorum. Ona verdiği şey yüzünden kafası karıştıysa, aradığını hatırlamayacaktır. Beni sever. Oyuncularının yarısına özel ders veriyorum.”

Tam gitmek için dönmüştü ki Ricky kapıda göründü.

“Sen kimsin ve yemeği neden götürüyorsun?” diye sordu. “Açlıktan ölüyorum.”

Ricky gözlerini odada gezdirerek her birimizi ve etrafa yaydığımız tüm kanıtları inceledi. “Bazı temel kurallar koyalım. Öncelikle, ben Steve’in avukatıyım. İkincisi, Iris hariç hiçbirinizi tanımıyorum. Bir de şuradaki Para Çuvalı hariç. Ben sizi hiç görmedim, siz de beni hiç görmediniz. Anlaştık mı?”

“Para Çuvalı mı?” dedi Alice. “Bu biraz kaba oldu. Bu gerçekten gerekli miydi?”

Ricky, “Yarası olan gocunur, Para Çuvalı,” dedi.

“Tüm bu gizlilik hoşuma gidiyor,” dedi Zora. “Çok gizemli.”

Ricky oturarak “Harika,” dedi. “Elinizde ne var ve neyi bilmek istiyorsunuz?”

Alice ayağa kalktı ve şimdi Brooke, Koç, Cole, Kennedy ve Alice’in kendisinin fotoğraflarıyla dolu cinayet panosuna gitti. Kendi resmini çıkardı ve sadece beyaz bir sayfa olacak şekilde ters çevirdi.

“Kısa kesmek adına millet,” dedi, “eski en iyi arkadaşımı öldürmedim. Devam edecek olursak şüphelileri elemek için Brooke’un ne zaman öldüğünü bilmemiz gerekiyor. Yaklaşık olarak.”

Spike bir gazoz açarak “Otopsi zamanı,” dedi.

Ricky kucağındaki dosyayı karıştırmaya başladı. “Dedektif Thompson yarın bir basın toplantısı düzenleyerek Steve Anderson’ı, resmen Brooke Donovan’ı öldürmekle suçlayacak. Umarım suçlamayı kasıtsız adam öldürme üzerinden yapar, yani cinayet kazara olmuş gibi. O zaman belki dört ila altı yıl alır. İkinci dereceden olursa on beş yıl alabilir. Ancak her şey adli tabibin raporunda, yani son halinde ne yazacağına bağlı. Şu anda her şey ilk bulgulara dayanıyor. İstemediğimiz şey ise, özellikle de jürili bir yargılama söz konusuysa, birinci derece cinayet seçeneği, çünkü–”

Zora ve Spike’a, “O zaman yirmi beş yıl ila ömür boyu olur,” diye açıkladım. Zora bir ıslık çaldı.

Alice önce yüzünü buruşturdu ama sonrasında toparlayarak ifadesiz bir hale büründü. Sanırım yirmi beş yıl ila ömür boyu hapsin onu ne kadar korkuttuğunu diğer çocukların bilmesini istemiyordu.

“Adli tabibin raporundan ilk detayları aldım. Biraz endişe verici gözüküyor, o yüzden hazır mısınız millet?”

Ricky kucağındaki bir belgeyi okumaya başladı. “Brooke Donovan yaklaşık olarak gece on bir ile sabah iki arasında suya girmiş. İki gün boyunca bulunamadığı için cesedinde, tuzlu su, güçlü akıntılar ve deniz canlıları nedeniyle önemli ölçüde çürüme olmuş. Burada ilginç olan ölüm nedeni.”

Ricky belgelerinden kafasını kaldırdı. “Bu gerçek hayat, çocuklar. Bir kitap ya da film değil, anladınız mı?”

Zora, “Söyle hadi,” diye ısrar etti. “Biz çocuk değiliz.”

“Aslında öylesiniz,” diye cevap verdi Ricky. “Kafatası kırılmış, büyük olasılıkla kayalıklara düştükten sonra ve suda sürüklenmeden önce. Elllerinde, dizlerinde ve bacaklarında muhtemelen aşağı düşerken uçuşumun kenarına çarptığı için oluşan çizikler var. Suda geçirdiği zamana bağlı olarak çürüme. Ölüm zamanı gece yarısı ile sabah iki arası.”

Alice parmaklarını birbirlerine sıkıca kenetlemişti. “Bu... korkunç bir şey, öyle değil mi? Yani tabii ki öyle, çünkü o öldü... ama birisi onu itmiş gibi mi gözüküyor?”

Ricky başını aşağı yukarı doğru salladı. “Ya da bir sevgili tartışmasının ortasında aşağı düştü ve saldırgan olduğu iddia edilen kişi yetkililere haber vermedi. Nihai raporda, eğer birilerine haber verilmiş olsaydı, kızın yaşama ihtimalinin olduğu söylenebilir. Ne kadar süre hayatta kaldığını bilmiyoruz. Düştükten sonra.”

Ricky devam etti. “İyi haber ise, eğer buna iyi haber diyebilirsiniz, Steve oldukça iyi bir adam. Çocuklara akıl hocalı-

ğı yapıyor, başı hiç belaya girmemiş. Yakışıklı, temiz giyimli. Jüri onun bir katil olmadığını düşünmek isteyecektir. Pekala onlardan birinin oğlu da olabilirdi. Alkol kullanmayan biri ama görünüşe göre ormanda sızmış. İçmiş olması çok mümkün. Dotty'den sonra spor ayakkabının oraya nasıl geldiği ise apayrın bir konu. Ve keşke bir şeyler hatırlayabilseydi.”

“Ama ona ilaç verilmişti,” diye araya girdi Alice. “Tabii ki bir şey hatırlamaz!”

Ricky ona anlayışlı bir şekilde baktı. “Bunu biliyorum, Alice. Ama polis onu toksin taramasından geçirmemiş. Bu mahkemede geçerli olmaz. Arkadaşınız ortaya çıksa bile kanıt yok, yine de yaptığı şeyin *Riverdale*³ esintileri hoşuma gitti. Jüri'nin bunu dikkate almasına yol açabilir ama aynı zamanda... başka sorunlara da yol açabilir. Ambien alan insanların şiddete başvurdıkları ve garip davranışlar sergiledikleri biliniyor. Bu da beni iri bir adam olan arkadaşınızın kendisinden çok daha küçük kız arkadaşını tartakladığı videolara götürüyor. Barda dediğim gibi, jüri bunları görürse iyi olmaz.”

“Lanet olsun,” dedi, Spike.

Zora, “Ama ya ayakkabıyı polis yerleştirdiyse,” diye sordu. “Bu açıdan baktınız mı?”

Ricky kucağındaki klasörü kapadı ve uzanıp bir dilim pizza aldı. “Birası olan var mı? Bir bira için canımı verebilirim.”

“Biz çocuğuz ya,” diye hatırlattı ona Alice.

Ricky göz kırparak, “Doğru,” dedi. “Siz sadece ormandaki partilerde içersiniz.” Zora'ya baktı. “Polisin Steve'i günah ke-

3 Popüler bir liseli gençlik dizisi. (ç.n.)

çisi yaptığını iddia etmek istiyorsanız, sorun değil, ama bunun için bazı kanıtlara ihtiyacım var, çünkü bu bir...” Eliyle bir patlama hareketi yaptı.

Alice bıkkın bir sesle, “Ricky,” dedi. “Steve’i alaşağı edecek her şeyi bize anlattın. Onu savunman tam olarak nasıl olacak? Yani, bu senin işin.”

Ricky yavaşça bir iç çekti. “Savunmam... müvekkilimin kız arkadaşıyla tartıştığı, muhtemelen uyuşturulduğu için daha da kötüleştiği ve sonra ormanda bayıldığı, bu yüzden bunu yapmış olamayacağı üzerine olacak. Yani, hepsi bu. Eğer onu takirle adam öldürmekle suçlarsa, biraz hapis yatar. Kayıtlara kaza olarak geçer. Ona ait bir spor ayakkabının neden olaydan sonra ormanda ortaya çıktığını bilmek isterdim ve bu konuyu açacağım, ancak Dotty çok da tutarlı bir tanık değil. Daha çok...” Duraksadı. “Daha çok sizin gibi. Jüriyi bunu yapmış olabilecek başka birilerine yönlendirmeliyim. Makul bir şüphe yaratmalıyım.”

Anlamlı bir şekilde Alice’e baktı.

“Dur artık,” dedi Alice.

“Ama o haklı,” dedim. “Sen yaptın diye demiyorum, Alice, ama jürinin dikkatini başka yöne çekmek için bunu Steve’den başkası yapmış gibi göstermek zorunda. Sen bu tabloya tam uyuyorsun.”

“Üzgünüm, Para Çuvalı,” dedi, Ricky. “Başka bir kişiye de yönelebilirim. Henüz bilemiyorum. Okumam gereken yığınla görüşme var; Anderson’la tekrar konuşmalıyım. Panonuzda olmayan başka biri de olabilir. Kim bilir?”

Zora, “Bir dakika,” dedi. “Görüşmeler mi? Çünkü... Koç Donovan’ı sorguladılar mı? Bunu soruyorum çünkü...”

Bazı kağıtları havaya kaldırdı.

“...Victoria Levy Donovan’ın son arzusu ve vasiyeti, Brooke on sekiz yaşına bastığında Victoria’nın parasının ona geçeceğini –artık her ne demekse– Koç’un artık vasisi olmayacağını söylüyor ve aman Tanrım...”

Alice vasiyetnameyi Zora’nın elinden kaptı. “Ah, bu olmaz...” diye fısıldadı.

Ayağa fırlayıp omzunun üzerinden bakarak “Neymiş?” diye sordum. Belirli bir bölümü işaret etti ve ben sayfayı takip ederken yüksek sesle okudu.

Mirasçı BROOKE LEVY DONOVAN’ın on sekiz yaşından önce herhangi bir zamanda vefat etmesi veya uzun süreli bakım gerektiren, telafisi mümkün olmayan bir bedensel yaralanmaya maruz kalması halinde, yasal vasisi MATTHEW PAUL DONOVAN’a, tüm bakım faaliyetlerinden, yasal vasıllıktan, yasal konulardan ve BROOKE LEVY DONOVAN’ın tüm malvarlığına ilişkin taleplerden şimdi ve sonsuza kadar feragat etmesi üzerine beş milyon dolarlık toplu bir meblağ ödenecektir.

Spike kredi kartı faturalarını bize doğru sallayarak “Çocuklar,” dedi. “Görünüşe göre Koç yaklaşık üç yüz bin dolar içeymiş.”

“O zaman Koç yapmış!” dedi Zora. “Burada bir sürü şüpheli şey var şu anda. Borcu var, kızının uçurumdan itildiği gece gizemli bir adamla buluşuyor—”

“O gece kızının onu almasını istediği mesajlarına cevap vermiyor,” diye devam etti Alice.

“Bekle,” Ricky yarısı yenmiş pizza dilimini sehpanın üzerine fırlattı. “Brooke ona mesaj mı atmış? İlk sorgusunda özellikle ondan haber alamadığını söylemişti.”

Alice bana baktı ve ben de Alice’e baktım.

Alice, Ricky’ye benim telefonumu uzattı, ki bu artık bir nevi (ve ne kadar süre için?) Koç’un da telefonuydu.

Ricky telefona bir göz attı ve Alice’e geri verdi. “Bilmek bile istemiyorum,” dedi. “Bunu nasıl ele geçirdiğinizi, nasıl kopyaladığınızı...”

Ricky dosyasını tekrar açtı ve notlarından okumaya başladı. “Matt Donovan’ın tanığı Lucy Hollister, gece ikiden üçe kadar onun evinde olduğunu doğruladı, ancak Donovan ondan önce nerede olduğunu doğrulayamıyor. Sınav kağıtlarına not verdiğini söylüyor. Daha sonra eve gidip yattığını ve Brooke’un, arkadaşının evinde olduğunu sandığını söylüyor. Telefon dışında, başka neyiniz var? Aklınıza gelebilecek her şeye ihtiyacım var.”

Sonra hepimiz aynı anda konuşmaya başladık; Kevin’den gelen mesajı, Brooke’un Koç’la olan kavgalarını ve Koç’un öğretmenlerle olan ilişkilerini anlattık.

Tam bunların ortasında kimsenin bana bakmadığı bir ara Alice’e mesaj attım.

Bir şeyler bilen şu kişi. Spor ayakkabı ve polis hakkında onlara baskı yapabilir misin? Çünkü neden spor ayakkabıyı alıp Steve'i suçlamaya çalışsınlar ki? Belki arkadaşın bir şeyler bulabilir. Yozlaşmış polisler olabilir mi?

Yine de aklımın bir köşesinde, Koç'u zan altında bırakan bazı kanıtlar olsa bile, o panodaki herhangi birinin bunu yapmış olabileceği düşüncesi vardı. Özellikle de Bilinmeyen Biri.

CİNAYET PANOSU

Steve Anderson

~~Helen Park~~

~~Rebecca Kennedy~~

~~Alice Ogilvie~~

~~Cole Fielding~~

Koç Donovan

~~Kaza~~

Bilinmeyen Biri

ZAMAN ÇİZELGESİ

31 Ekim

ALICE

21.00 Alice partiye gelir, Brooke ve Steve ile tartışır

21.30 Alice partiden ayrılır

IRIS

21.35 Iris, Alice'i Levy Kalesi'nden birinci otoyolla doğru giderken görür

21.45 Iris, birinci otoyolda koşan Brooke ile karşılaşır

Brooke'un bilinen son görüldüğü yer

KOÇ

21.00 ila 22.30 Not verme?

22.30 ila 02.00 *BİLİNMIYOR*

22.30 Brooke'tan gelen ilk mesaj (cevaplanmadı)

22.38 Brooke'tan gelen ikinci mesaj (cevaplanmadı)

22.40 Brooke'tan gelen üçüncü mesaj (cevaplanmadı)

02:00 ila 03:00 Lucy Hollister'ın evinde

03:00 Evde (iddia ettiğine göre)

07:55 Alice onu okulda görür

KENNEDY

20.00 ila 23.00 Kale'deki partide

23.30 ila ?? Cole Fielding ile zaman damgalı video

?? Kennedy eve gider. Brooke hiç gelmez (ertesi sabaha kadar bunu fark etmez)

07.52 Alice onu okulda görür

COLE

Rebecca Kennedy ile aynı

STEVE

20.00 Partide

21.15 Brooke'la tartışması

22.30 Partiden ayrılır

02.00 ila yaklaşık 07.15 Ormanda uyuyakaldığını iddia ediyor, kanıt yok

07.25 Dotty's Doughnuts'ta olduğu doğrulandı

08.00 Okulda görüldüğü doğrulandı

BROOKE

20.00 Partide

21.15 Steve'le tartışması

21.45 Partiden ayrılır; Iris Adams tarafından otobusta görülür

22.30 Koç'a attığı ilk mesaj (cevaplanmadı)

22.38 Koç'a attığı ikinci mesaj (cevaplanmadı)

22.40 Koç'a attığı üçüncü mesaj (cevaplanmadı)

Tahmini ölüm saati: 00.00 ila 02.00

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ALICE

8 Kasım

11.22

“Tüm o sessiz insanlar gibi, öfkelerini
kaybettiklerinde, bir intikamla kaybederler.”

—AGATHA CHRISTIE, *ABC CİNAYETLERİ*

TARİH DERSİNDEN SONRA TELEFONUMA bakarak bir sonraki
sınıfıma yürüyordum ki tuğla bir duvara çarptım.

“Ah!” diye bağırarak geriye sıçradım ve telefonum yere
düştü. Sert bir yere çarpan omzumu ovuşturarak telefonumu
almak için eğildim.

Yukarıdan biri alçak bir sesle, “Merhaba, Alice,” dedi. Tanıdık bir sestti. Çömeldiğim yerden başımı kaldırdığımda çarptığım şeyin aslında bir duvar değil, bir insan olduğunu fark ettim. Çok ama çok uzun boylu ve yüzünde çok ama çok kızgın bir ifade olan bir kişi.

Koç. Kollarını kavuşturmuş, kırmızı yüzü ve alev alev yanan gözleriyle önümde duruyordu. Onu şahsen hiç bu kadar

kızgın görmemiştim ama zihnimde hemen bir anım canlandı. Geçtiğimiz yıl, deplasmanda oynadıkları bir maçtan sonra Steve evime oldukça sarsılmış bir şekilde gelmişti; Koç'un ikinci yarıda aşırı sinirlendiğini ve sahadan atıldığını anlatmıştı. Şimdiye kadar bunu düşünmemiştim, abartı gibi gelmişti ama şimdi anlıyordum. Yüzündeki ifade saf bir öfkeden ibaretti.

Ah, hayır. Midem sıkışmıştı. Bu çok kötüydü. Telefon elimde yavaşça ayağa doğruldum. Öldürülmek üzere olduğumdan emin olduğumu haber vermek için tam Iris'e SOS gibi bir mesaj atmaya hazırlanıyordum ki Koç telefonumu kaptı.

"Şu anda buna ihtiyacın olduğunu sanmıyorum."

Yutkundum ve dudaklarımın titremesini engellemek için gülümsemeye çalıştım. Kendime halka açık bir yerde olduğumuzu hatırlattım. Koridor sınıf arkadaşlarımla doluydu. Birlikten kuvvet doğardı.

Her an kusma ihtimalim olmasına rağmen, bir şekilde sakin bir sesle konuşmayı başarak "Merhaba, Koç. Daha iyi olduğunuzu gördüğüme sevindim!" dedim. Tanrım, ben gerçekten de bir oyuncu olmalıydım.

Alçak bir sesle, "Bana numara yapmaya kalkma. Konuşmamız gerek, Alice," dedi. Bizi izleyen gözleri ilk kez fark etmiş gibi etrafına bakındı. "Lütfen, ofisime gidelim." Bunu yapacağımı düşündüğüne göre, gerçekte olduğumdan çok daha aptal olduğumu düşünüyor olmalıydı.

Başımı iki yana salladım. "Üzgünüm Koç, ama şimdi gitmezsem bir sonraki derse geç kalacağım." Yanından hızla geçmeye çalıştım ama bir anda önüme geçmişti. Devasa bir adama göre çok hızlı hareket ediyordu.

“Alice, bu bir şaka değil.” Sesini daha da alçaltarak bana doğru eğildi. “Dün benim evimdeydin...” diye konuşmaya başladı, “ve ofisim darmadağındı. Sonra bir çocuk sipariş etmediğim bir pizzayla geldi ve tuvaletimi kullanmak istedi. O gittikten sonra telefonumu banyodaki ecza dolabında buldum ve onu oraya koymadığıma eminim.” Gözlerindeki ifade tüyle-rimi ürperti-yordu. “Bana hemen neler olduğunu anlatmalısın.”

Başımı eğerek masum bir şekilde gözlerimi kırıştırdım. “Ne demek istediğinizden emin değilim. Evinize geldim ve bi-raz sohbet ettik. Siz... içki içiyordunuz,” diye fısıldadım. “Bro-oke’la ilgili olanların zor olduğunu biliyorum. Lilian geldiğin-de sizi korumaya çalıştım ama ne kadar otoriter olduğunu...” Cümle-mi tamamlamadım. “Her neyse, gerçekten gitmem—”

Sözümü kesti. “Alice Ogilvie, dün bana bir şey yaptığını biliyorum. Ne evdeki ne de okuldaki ofisimi kendim dağıt-tım. Brooke’un sosyete-yeye takdim balosunda çekildiği fotoğ-raf kayıp. Düne kadar bunun üzerine pek düşünmemiştim ama şimdi...” Gözlerini kıstı. “Ve son derece eminim... sadece bir bira içtiğimden son derece eminim. Ne yaptığını öğreneceğim, buna inansan iyi edersin.” Bana rahatsız edici derecede yak-laştı. Ben bir adım geri attım, o bir adım daha ilerledi. Yü-zünde vahşi bir ifade belirmişti. Sesini yükseltti. “Senin başa bela olduğunu hep biliyordum. Evime gelip Brooke’u her türlü şeyi yapması için cesaretlendiriyordun. Ve geçen yaz yaptıkla-rından sonra...” Alaycı bir şekilde güldü. “Umarım kimsenin sana inanmayacağını farkındasındır—”

Derken arkadan gelen bir ses lafını kesti. “Burada her şey yolunda mı? Koç Donovan, okulda ne arıyorsunuz?”

Arkamı döndüm ve Bayan Westmacott'u yüzünde tuhaf bir ifadeyle kollarını kavuşturmuş dururken gördüm. "Burada her şey yolunda mı, Alice?"

Koç geri çekildi. On yedi yaşındaki bir kızla yüzleşmek için okula gelmesinin pek de akıllıca bir hareket olmadığını anlamış gibi görünüyordu. Büyük bir kalabalık toplanmıştı ve birkaç kişi telefonlarını çıkarmış bizi kaydediyordu.

Koç boğazını temizledi. "Evet, ikimiz de iyiyiz. Alice'le... detaylar hakkında konuşuyorduk. Bilirsin, cenazeye ilgili." Telefonumu bana geri verdi.

Westmacott bir ona bir bana baktı, bakışları derimin karın-calanmasına neden olacak şekilde bana kilitlendi ve ben de başımı aşağı yukarı doğru salladım. Sadece buradan çıkmak ve Iris'e neler olduğunu anlatmak istiyordum ve eğer bunu yapmanın yolu Koç'un aptal yalanını devam ettirmektiyse bile, umurumda değildi.

"Benim duyduğumu sandığım şey..." Westmacott durakladı ve sonra başını iki yana salladı. "Boş verin. Matthew, eminim Alice'in bir sonraki dersine gitmesi gerekiyordur. Ben seni geçireyim."

Koç önce tereddüt etti ama sonra başını aşağı yukarı doğru salladı. Westmacott onu götürmek için arkasını döndüğünde son bir kez bana doğru eğildi ve "Umarım bu işin burada bitmediğini biliyorsundur, Alice Ogilvie," diye homurdandı.

Ona bütün dişlerimi göstererek gülümsedim ve parmaklarımı sallayarak veda ettim. Ama o köşeyi döner dönmez ve etrafımızdaki kalabalık dağılır dağılmaz bir dolaba yaslandım ve titreyen ellerimle Iris'e bir mesaj yazdım.

KWB, 10. Kanal

8 Kasım

15.00

Tessa Hopkins: Castle Cove Polis Departmanı'ndan canlı yayındayım. Brooke Donovan davasının baş müfettişı Dedektif Thompson her an on sekiz yaşındaki Steve Anderson hakkındaki suçlamaları resmen açıklayabilir. Anderson'ın kasıtsız adam öldürmekle suçlanması bekleniyor.

Dedektif Thompson: İyi akşamlar. Önce hazırlamış olduğum konuşmayı yapacağım ve ardından soruları alacağım. Bildiğiniz üzere, Brooke Donovan Cadılar Bayramı gecesi Levy Kalesi'nde düzenlenen büyük bir partinin ardından kaybolmuştu. Castle Cove'daki bir başka gencin geçen yaz benzer bir şekilde ortadan kaybolduğu gerçeğinden yola çıkarak ilk başta kaçtığından şüphelenmiştik. O genç kendi isteğiyle geri dönmüştü ama ne yazık ki Bayan Donovan için durum böyle olmadı.

Bayan Donovan'ın Cadılar Bayramı gecesi erkek arkadaşı Bay Anderson ile kavga ettiğini ve en son tartışmalarından kısa bir süre sonra birinci otoyolda görüldüğünü düşünüyoruz. Bayan Donovan'ın arkadaşları ve ailesiyle görüştüktan sonra, Bayan Donovan'ın kaybolduğu akşam Bay Anderson'ın yaptıklarının son derece şüpheli olduğu ortaya çıktı. Bay Anderson ile yapılan görüşmelerde rahatsız edici bir dizi tutarsızlık vardı. Ayrıca, Bayan Donovan'ın canlı olarak en son görüldüğü alanın civarında şüpheliye ait eşyalara rastlandı. Bayan Donovan'ın cesedi, kayboluşunun üzerinden iki gün sonra bulundu. Adli tabibin ilk raporuna göre, uçurumdan düşerken aldığı yaralar nedeniyle ölmüş olması muhtemel. İtilip itilmediğini ya da boğuşma sonrası mı düştüğünü henüz bilmiyoruz. Şu anda, kurbanın ailesine taziye ve dualarımızı sunuyor ve yas tutmaları için kendilerine mahremiyet ve zaman tanınmasını rica ediyoruz. Bu soruşturma kapsamlı ve akıllıca yürütülmüştür; soruşturmanın yürütülmesine yardımcı olmak üzere şehir dışından gelen Mary Malone'a özel yardımlarından ötürü çok teşekkür ederiz. Şu anda Steven Anderson kasıtsız adam öldürmekle suçlanmaktadır. Nihai otopsi raporunun alınmasının ardından bu suçlama önemli ölçüde değişebilir.

Tessa Hopkins: Dedektif Thompson, bize Steve Anderson'ı Brooke Donovan'ın ölümüyle ilişkilendiren

kanıtlar hakkında daha fazla bilgi verebilir misiniz?
Cesedin üzerinde ya da olay yerinin yakınında DNA'sı bulundu mu?

Dedektif Thompson: Bayan Donovan iki gün boyunca suyun içindeydi ve bildiğiniz gibi, tuz, enkaz ve deniz canlılarından kaynaklanan önemli çürüme ve diğer etkiler olabilir. Uçurum bölgesinde, maktulün cesedinde ve ormanlık alanda bulunan kanıtlar üzerinde DNA testi yapılmaktadır.

Muhabir: Şüpheliyi kurbanın cinayetiyle ilişkilendiren başka ne gibi kanıtlarınız var?

Muhabir: Brooke'un düştükten sonra bir süre daha hayatta kalıp kalmadığını söyleyebilir misiniz?

Muhabir: Cinsel saldırıya uğramış mı?

Muhabir: Anderson'ı Donovan'a bağlayan bir DNA var mı?

Muhabir: Brooke Donovan'ın telefonu nerede?

Dedektif Thompson: Şu anda DNA kanıtlarını derleme aşamasındayız. Cinsel saldırıya uğradığına inanmıyoruz. Partiyeye katılan birçok kişi o akşam Bayan

Donovan ve Bay Anderson arasında fiziksel bir tartışma olduğunu kaydetmiş; bu da bize Bay Anderson'ın gecenin ilerleyen saatlerinde partiden ayrılıp Bayan Donovan'ı aradığını, onu ormanda bulduğunu ve orada bir boğuşma yaşandığını düşündürüyor.

Muhabir: Bu davada başka şüpheliler var mıydı?

Muhabir: Brooke'un kaybolması ile geçen yaz kaybolan kız arasındaki bağlantıyı bize söyleyebilir misiniz? Her ikisinin de Steve Anderson'la ilişkisi mi vardı ve diğer kızı sorguladınız mı?

CNN: Dedektif Thompson, Brooke Donovan'ı aramaya başlamak için neden iki gün beklediğinizi açıklayabilir misiniz? On yedi yaşında bir kız kayıptı ve buna rağmen departmanınız kayıp kız ilanı vermedi. İki gün boyunca tanıklarla görüşmediniz ve üvey babasının, kızının kaybolduğunu öğrendikten sonra birkaç saat boyunca polisle irtibata geçmediğine dair söylentiler var.

Dedektif Thompson: Söylediğim gibi, kurbanın daha önceki bir kayboluşu taklit ediyor olabileceğini düşündük. Beni yanlış anlama dostum, o zaman elimizde olanlara dayanarak yapabileceğimiz her şeyi yaptık. Kayıp kız ilanı vermedik çünkü bunun bir kaçırma

vakası olduğunu düşünmemiştik. Üvey babası kızının bazı sorunlar-

Mary Malone, baş müfettiş: Bir dakika araya girebilir miyim? Teşekkür ederim. Castle Cove Polis Departmanı, zor ve biraz da sorunlu bir kızla ilgili kusursuz bir soruşturma yürüttüğü için takdir edilmelidir. Bay Anderson büyük bir baskı altında olan yıldız bir sporcu. Geldiği yer de Bayan Donovan'inkinden oldukça farklı ve biz akademik ve kişisel baskının onun kendini kaybetmesine yol açmış olabileceği varsayımıyla hareket ediyoruz. Geçmişte şiddetle ilgili sorunları olmuş. Cinayetin işlendiği akşam sarhoş-

Tessa Hopkins: Geçmişinde ne gibi şiddet olayları olduğunu söyleyebilir misiniz? Eğer sarhoşsa, Bay Anderson'a toksin testi yapıldı mı?

Mary Malone: İlk sorgulamada toksin taraması yapılmamıştır; Bayan Donovan'ın hâlâ-CNN: Kaybolması ile aramanın başlaması arasında geçen süre sorunlu görünüyor. Acaba siz-(Kalabalıktan bir ses): Onun basketbol ayakkabısını size ben verdim! O ayakkabıya ne oldu? Manzara İzleme Noktası'nda bulduğunuzu söylediğiniz şey o mu? Çünkü-Mary Malone: Zaman ayırdığınız için teşekkürler.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

IRIS

8 Kasım

16.00

COLE FIELDING DUYDUKLARINA inanamıyormuş gibi, “Sen de izledin mi?” dedi. “Basın toplantısını diyorum.”

Tezgahın üzerinden bir çift paten uzattı. “İzledim.”

Basın toplantısını izlemiştim. Spike bana linki mesaj atmıştı ve karakolun dışındaki kalabalığın içindeki o tiz sesi kesinlikle tanımışım: Dotty Schumacher. Spor ayakkabısının nerede olduğunu sorduktan ve toplantı bitirildikten sonra tüylerim diken diken olmuştu. Kesinlikle bir şeyler, çok tuhaf bir şeyler dönüyordu. Alice’in bağlantısının yakında bizim için somut bir şey bulmasını umuyordum, çünkü eğer bir tür polis örtbasını ortaya çıkaracaksak, bunu şimdi bilmemiz gerekiyordu.

Cole, “Açık konuşmak gerekirse, o pislik herifi öldürmek isterdim,” dedi. “Brooke’un kimseye bir zararı yoktu. Steve partinin sonunda kesinlikle kontrolden çıkmıştı ama bunu yapabileceğini düşünmezdim. Sarhoşken insan yapabiliyordur, belki de. Ama Steve hiç çılgınca partileyen biri olmamıştır.”

Önce bir duraksadım ama sonra söylemeye karar verdim. “Biz düşünüyoruz ki... belki de o kadar sarhoş değildi, sanki içkisine bir şey karıştırılmıştı, anlıyor musun? Bir sürü insanın olduğu büyük bir partiydi. Belki biri birinin içkisine ilaç atmıştır ve içen de Steve olmuştur.” Park’ın adını vermeyecektim.

Cole kaşlarını çattı. “Bu son derece ürkütücü bir olasılık ama evet... belki bu onun bu kadar değişik davranmasını açıklayabilir. Yine de buna inanamıyorum. Yani Brooke öldü. Daha önce hiç tanıdığım biri ölmemiştir.”

Hüzün dolu gözlerinin önüne düşen saçlarını geriye attı.

Cole, Brooke’un yokluğundan dolayı bu kadar acı çekerken, benim hâlâ onun yumuşacık dudaklarına ve mükemmel cildine takılıp kalmam yanlış mıydı? Evet, muhtemelen binlerce farklı şekilde yanlıştı.

Patenlerimi aldım, Cole’dan uzaklaştım ve oturup giydim. Spike, Neil ve Zora pistten bana el salladı. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Paten kaymak yardımcı olabilirdi. Her zaman olmuştu.

“Iris,” Bu, Alice’ti. Nefes nefeseydi. Piste giriş damgasını ovalayarak silmeye çalışıyordu. “Bu iğrenç,” diye mırıldandı. Bir parmağını ıslatıp elinin tersini derinlemesine bir şekilde ovuyordu.

“Alice, lütfen bana bağlantıdan kullanabileceğimiz bir şey geldiğini söyle.”

“Üzerinde çalışıyor,” dedi. “Yani, sanırım...” Duraksadı. “Bence Koç’un üzerinde yoğunlaşmalıyız. Beynimi patlatırcasına düşündüm ve bunu başka birine bağlayabileceğimiz başka bir yol bulamadım. Ne kadar istesem de, Kennedy’ye bile.”

Patenlerime bakarak düşündüm. “Pekala, bir sonraki adım ne? Koç konusunda elimizdeki her şeyi Ricky’ye verdik. Onu tekrar gözetlemek ister misin?”

Alice dudaklarını büzdü. “Düşünüyorum.”

Bağcıklarımı bağlamayı bitirdim. “Git kendine bir çift paten al.”

“Hmm, hayır.”

“Hmm, evet. Paten kaymak düşünmene yardımcı olur.”

Alice suratını astı ama ayağa kalktı ve patenleri almak için Cole’un yanına gitti.

Patenleri parmak uçlarıyla tutarak geri geldiğinde “Bunun nasıl yapıldığını gerçekten unuttum,” dedi. “Bunları başka kimler giyiyor? Mantar kapmak istemem.”

“Sadece geçir şunları ayağına, Alice.” Bankın etrafında küçük daireler çiziyordum. Koçun okula gelmesi ve Alice’i sıkıştırması beni germiştii ve hareket etmek için can atıyordum. Telefonunu kopyaladığımızı anlayabilir miydi? Üstelik benimkine kopyalandığını? Zaten başımda bir Şey vardı; peşimden gelecek başka bir vahşi adama daha ihtiyacım yoktu.

Alice ayağa kalkarken biraz yalpaladı. Onu dirseğinden tuttum. “Sana yardım edeceğim. Sadece rahatla. Nasıl duracağını hatırlıyorsun, değil mi?” Ona ayak parmaklarını kullanarak durmak için patene nasıl aç vereceğini gösterdim.

Bıkkın bir şekilde, “Üç yıl boyunca beden eğitimi dersinden başarıyla kaçtım. Buna ihtiyacım yok,” dedi.

Pistin zemininde süzölmeye başladık. Spike ve Zora hızlı bir şekilde kayıyorlardı. Neil pistin diğer tarafında tek başına

takılıyordu. Onlara, “Alice’e yardım etmeliyiz,” dedim. “Ve düşünmemiz gerekiyor.”

Spike benim koluma girdi, ben Alice’in koluna girdim ve Zora da Alice’in diğer kolunu yakaladı. Alice bir iç çekerek “Kendimi bir sandviçin arasında gibi hissediyorum,” dedi.

“Pekala,” dedim. Artık pistte olduğumuz ve hareket ettiğimiz için kendimi hemen daha iyi ve zihnimin daha berrak olduğunu hissetmeye başlamıştım. “İşte elimizdeki bilgiler: Koç, borç batağındaymış. Brooke öldüğüne göre beş milyon alacak—”

“Bir sürü öğretmenle takılıyormuş ve kredi kartı ekstrelerine bakılırsa hepsine oldukça pahalı ıvır zıvırlar alıyormuş. Ancak bu onu katil yapmaz,” diye ekledi Zora. “Westmacott’tan ayrıldı çünkü Kennedy’ye ve Brooke’tan gelen çeşitli mesajlara göre, Brooke onunla evlenebileceği için kızgındı—”

Alice nefes nefese, “Ayrıca,” dedi. Yüzü harcadığı efordan dolayı pembeleşmişti. “Brooke’a kendisini vasisi yapması ve aylık maaşını üniversiteden mezun olana kadar uzatması için baskı yapıyordu. Ve Cadılar Bayramı gecesi umutsuzca Koç’la buluşmak isteyen bu Kevin kim? Bence Kevin—”

“Bu Kevin meselesi benim de canımı sıkıyor,” dedi Zora. “Koç Brooke’a cevap vermediyse, Kevin denen adamla mı birlikteydi ve neden? Ve Brooke’u onun öldürdüğünü düşünürsek, bu Kevin ona yardım etmiş olabilir mi? Her şey bittikten sonra, Koç ateşli bir aşk yaşamak için Bayan Hollister’ın evine mi gidiyor?”

Spike grubumuzdan ayrıldı ve bize doğru dönerek geri geri kaymaya başladı. “Koçun büyük kredi kartı borcu var; o ge-

ceyle ilgili hikayesinde boşluklar var. Belli ki onu gerçekten araştırmamışlar. Hem de hiç. Yani ben olsam iyice araştırırdım. Erkek arkadaşını, babasını, sorun yaşadığı herhangi birini...”

“Şifreli mesajla birlikte gönderdiği metni de unutmayalım,” dedi, Alice. “Bunu bir türlü çözemiyorum. Sadece alarmla mı ilgiliydi?”

“Bir parçam Lilian’ın bir şekilde bu işe karışıp karışmadığını merak ediyor,” dedim. “Yani her şey mümkün. Belki de kötü reklam olmasını engellemek, bu işin bir an önce bitmesini sağlamak, birini hapse attırmak ve hayatına devam etmek için. Belki de ayakkabıyı yerleştirmesi için bir polise rüşvet vermiştir. Kim bilir. Zengin insanlar garip şeyler yapar. Bir keresinde bir büyükannenin en sevmediği torununa, en sevdiği torunun cinayet suçunu üstlenmesi için para ödediği bir program izlemiştim.”

Spike başını sallayarak ve Alice’e bakarak “Bu çok acımasızcaymış,” dedi. “Zengin insanlar, sırf rahatsızlık veriyorlar diye fakir insanları cinayetle suçluyorlar.”

Alice, “Hepimiz öyle değiliz,” diye karşılık verdi. “Hepinizi aynı kefeye koymuyorum çocuklar. Neyse, iyi denemeydi Iris, ama Lilian’ın böyle bir şey yapacağından şüpheliyim.”

“Park zengin ve Brooke’a ilaç vermeye çalıştı,” diye bağırdı Zora. “Kennedy seks kasetleri çekiyor! İnanın bana, bu TMZ’de çıkacak.”

“Siz de esrar içiyorsunuz,” dedi Alice.

Spike, “Evet ama kimsenin içkisine zorla katmıyoruz,” dedi. “Ve burada seks kasetleri yok. Biz bakir bir grubuz. Zora hariç.”

Gruptan ayrıldım ve Spike'ın yanında geri geri kayarak onlara doğru döndüm. Alice sendeledi ama Zora onu tuttu.

“Tamam,” dedim. “Steve’in ikinci mahkemesi yarın. Koç korkmuş görünüyor. Okulda Alice’le yüzleşmiş. Neredeyse onu tehdit edecekmiş. Bence saklayacak çok şeyi var. Bir şeyler yapmalıyız ve bunu hızlıca yapmalıyız. Brooke’un cenazesi cuma günü. Hepimiz orada olmalı ve Koç’u izlemeliyiz. Benim oyum Koç’a. Ve evet, belki de yardım almıştır.”

Zora, “Doğru,” dedi. “Şu gizemli Kevin’i bulmalıyız. Onun bağlantısını öğrenmeliyiz. Bu müthiş bir entrika olabilir. Belki de bir kaçırma ve fidye girişimi ters gitmiştir. Koçun borcu var, paraya ihtiyacı var, daha fazlası için çocuğuna baskı yapıyor, çocuk bunu kabul etmiyor, belki de Brooke’u fidye için kaçırmak üzere Kevin denen adamla işbirliği yapıyor, ancak her şey korkunç bir şekilde ters gidiyor.”

Hayal kırıklığı içinde, “Bize hiçbir şey anlatmaz,” dedim.

Alice, “Anlatabilir,” dedi. “İletişime geçenin Koç olduğunu düşünürse. Numarası bizde var. Kullan at telefonlardan birinden mesaj atarız, Koç’un ağzından yeni bir telefon aldığını söyleyip farklı numarayı açıklarız, acil olduğunu söyleriz. Buluşmamız gerektiğini—”

“Bu iş iyiye gidiyor,” dedi Spike. “Ama beş çocuk öylece ortaya çıkamayız—”

Zora, “Alice’in arabası bozulur,” dedi. “Spike, sen kurcalsın. Oto tamirhanesi işe yaramak üzere. Oraya erken varınız. O da bize rastlar ve—”

Olayı anlamaya başlayarak, “Ah, üstelik korkuyoruz ve yalnızız, bu kasabanın yabancısıyız, katilleri kabul eden bir okul-

da yabancı değişim öğrencileriyiz, lütfen bize yardım edin...” dedim.

Alice ile göz göze geldik. Ne demek istediğimi biliyordu.

Neil nefes nefese bize yetişti. “Bekleyin, ne kaçırdım? Neler oluyor?”

Alice neşeyle, “Üç yıllık Fransızca eğitiminin karşılığını almak üzeresin, işte olan bu Neil,” dedi. “*Ah putain ça va être chaud.*”⁴

4 (Fr.) *Ah lanet olsun, havalar çok sıcak olacak.* (ç.n.)

CİNAYET PANOSU

Steve Anderson

~~Helen Park~~

~~Rebecca Kennedy~~

~~Alice Ogilvie~~

~~Cole Fielding~~

Koç Donovan

Kaza

Bilinmeyen Biri

Kevin???

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

ALICE

8 Kasım

17.32

“Gözlerinizi kullanın. Kulaklarınızı kullanın. Varsa beyninizi kullanın. Ve gerekirse, harekete geçin.”

—AGATHA CHRISTIE, NİL'DE ÖLÜM

ŞEHİR MERKEZİNDEN BİRİNCİ OTOYOLA bağlanan dar virajdan dönerken yoldaşıma, “Şimdi şöyle yapacağız,” dedim. “Hercule Poirot—”

Arkadan Zora, “Kim?” diye mırıldandı.

Arkamı dönüp bakmak istedim ama Toskana’da geçirdiğim zamanlardan öğrendiğim üzere, bu çok tehlikeli olabilirdi. Bunun yerine ona, “Dünyaca ünlü bir dedektif,” diye takıldım, güneş gözlüklerimi burnuma geri ittim ve arabayı önümdeki viraja doğru sürdüm. Yolun bu bölümünün en zor yanı, günbatımında bu virajı döndüğünüzde güneşin sizi tam anlamıyla kör etmesiydi. Ve şu anda tam günbatımı saatindeydik.

Spike arka koltuktan, “Tanrım, Alice,” diye bağırdı. “Lütfen ölmeyebilir miyiz? En azından katilin kim olduğunu bulana kadar?”

İçimden gelmese de, “Üzgünüm,” dedim. En azından dikkatlerini çekebilmiştim. “Ne diyordum? Evet, Poirot. Agatha Christie’nin romanlarındaki önemli bir dedektifti ve—”

Zora’nın, “Onun kurgu bir karakter olduğunu biliyor, değil mi?” diye mırıldandığını duydum. Bu kız gerçekten de sinirlerime dokunuyordu.

“Ve,” diye tekrarladım, “tamam, bunun yaklaşık yüz yıl önce olduğunu unutmayın. Ama Poirot’nun en sevdiği araştırma tekniklerinden biri de İngilizlerin, yabancıların kendileri kadar zeki olmadıklarını düşünmelerini onlara karşı kullanmaktı. Belçikalı olmasına rağmen Fransızlığını öne çıkarır ve onları kandırarak kendisine başka türlü veremeyecekleri kadar çok bilgi vermelerini sağlardı. Önyargılarını onlara karşı kullanmak gibi. Bence Kevin denen kişinin kim olduğunu ve Koç’tan ne istediğini anlamak için yapmamız gereken de bu.”

Arabada kısa bir sessizlik oldu ve sonra Spike, “Alice, bu çok zekice,” dedi.

Iris yolcu koltuğundan, “Evet, bence bu harika bir plan,” dedi.

Neil, “Hadi, yapalım şunu,” diye ekledi.

Bir süre sonra arka koltuktan başka bir ses istemeye istemeye de olsa devreye girdi. Zora, “Tamam, bu işe yarar,” dedi.

*

Arabayı, sözde Koç'un Kevin ile buluşmayı kabul ettiği noktadan sekiz yüz metre kadar aşağıya, otoyolun orman tarafındaki bankete çektim.

Dördüne birden bakıp kocaman gülümseyerek “Fransızca-nızı konuşturmaya hazır mısınız?” diye sordum. Bu çok eğlenceli olacaktı.

Kaputu açtım ve hepimiz arabadan çıktık. Spike ön tarafa doğru yürüdü, kaputun kapağını yukarı çekti ve küçük metal çubuğu yerleştirdi. Eğildi ve oradaki her neyse kurcalamaya başladı. Sanırım motora falan bakıyor olmalıydı? Neil de gelip ona katıldı ve talimatlar vermeye başladı.

“*Par-le-vous French?*”⁵ Iris kaşlarını kaldırarak ve kocaman bir gülümsemeyle bana baktı. “Kulağa nasıl geliyor?”

“Mükemmel. Adam gerçekten Fransızca bilmiyorsa, bence sorun yok.”

Spike zafer kazanmış bir edayla küçük siyah bir şeyi havaya kaldırarak, “Buldum,” diye bağırdı. “Araba artık resmen bozulmuş durumda. En azından şimdilik.” Sırıttı ve parçayı cebine attı. O ve Neil yumruklarını sıkarak etrafta zıplarken oldukça sevimli görünüyorlardı.

Iris’e baktım ama yüzü ifadesizdi. Bu ikisini gerçekten sevmeye başlamıştım ama Iris’in aynı fikirde olmadığını hissediyordum. “Adam buraya geldiğinde, Spike ve Neil, geri dönün ve arabayı tamir ediyormuş gibi yapın, tamam mı? Zora ve Iris endişeli gibi davranarak etrafınızda dolanabilir. Iris, belki yüzüne biraz toprak falan sürebilirsin. Gerçekten acınacak

5 (Fr.) *Par-le-vous French?* – Fransızca biliyor musunuz? (ed.n.)

durumda görün. Konuşmanın çoğunu ben yaparım. Kulağa iyi geliyor mu?”

Herkes aynı fikirde olduğunu mırıldandı.

“Sizce bu, o mu?” Zora yolun aşağısından yaklaşan bir arabaya bakıyordu. Bir kilometre çapındaki her şeyi zangırdatan şu gürültülü motorlardan birine sahipti. Neil kol saatine baktı. “Eminim odur. Şu an tam vakti.”

Koç’a gelişiyile ilgili mesaj atıp atmadığına bakmak için arka cebimden kullan at telefonumu çıkardım ama önceki yazışmamızdan sonra yeni bir şey yoktu. Ona Koç gibi davranarak mesaj attığımda ve 17:30’da burada buluşalım dediğimde Kevin, *Tamam, bu sefer yanında olsa iyi olur*, diye cevap vermişti ama hepsi bu kadardı. Bu buluşmadan ne beklediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Iris ile şu anda yalnız olmadığımız için memnun olduğumu söylemeliydim.

Araba yaklaştıkça etrafa dağıldık. Neil ve Spike kaputun altına saklandı; Iris ve Zora ise perişan ifadelerle arkalarında yürüyorlardı.

Aceleyle yolun kenarına geldim ve şoförün dikkatini çekmek için deli gibi el sallamaya başladım. Şoförün gerçekten de Kevin olması için dua ediyordum, çünkü eğer o değilse, bu çok garip olacaktı. Araba yavaşladı ve kenara çekeceğini gösteren sinyal lambasını yaktı.

Arabama doğru geri dönerken kalbim ağzımda en çaresiz *Burada neler oluyor?* ifademi takındım.

“Siz çocuklar burada ne yapıyorsunuz?” Sürücü koltuğundaki adamın gür siyah bir bıyığı ve rahatsız edici bir ses tonu vardı. “Arabanız mı bozuldu?”

“Oui,” dedim. “Eee... otomobil. Ee, o çalışmıyor, biz onu çalıştıramıyoruz. *Nom d'un nom d'un nom!*” Az önce söylediklerimin bir anlamı var mıydı, emin değildim ama Poirot’nun bunu *Nil’de Ölüm*’de söylediğini hatırlıyordum.

Adam bana uzun uzun baktı. “Fransız mısınız?”

Tanrım, bunun Fransızca olduğunu biliyor muydu? Peki ya—Adam, “Ben Fransızca bilmiyorum,” diye devam etti ve ben de derin bir nefes aldım. “Ama Castle Cove Lisesi’nde okuyan kızım Fransızca görmüştü.”

“Oui,” dedim yeniden. “Castle Cove Lisesi. Biz... nasıl derler? Biz katıldık, yabancı değişime.” Beşimizi elimle gösterdim ve Spike ile Iris başlarıyla onayladılar.

“Demek değişim öğrencilerisiniz. Oradaki öğrenciler için üzücü birkaç gün oldu. Donovan’ın çocuğunun ölmesi falan.” Kendi kendine mırıldanarak başını iki yana salladı. “Donovan başını belaya sokmaya meyillidir. Şunu söylemem lazım, bir yanım uçurumun dibini boylayanın o olmamasına şaşırdı.”

Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi davrandım. “Oui. Ölü kız.” Kaşlarımı çattım. “*Cette pauvre petite.*”⁶

“Hepiniz için biraz korkutucu olmalı,” diye devam etti ama daha çok kendi kendine konuşuyormuş gibiydi. “Büyük Amerika Birleşik Devletleri’ne bunca yolu geliyorsunuz ve bu karmaşayla karşılaşıyorsunuz.” Bir iç çekti. “Size yardımcı olabilir miyim bir bakayım çocuklar. Birazdan bir buluşmam var ama Donovan bekleyebilir. Beni yeterince bekletti zaten.”

6 (Fr.) Zavallı şey. (e.n.)

“*Merci, mon ami, merci.*”⁷ Kamyonetinden inerken ellerimi cırparak aşağı yukarı zıpladım. Bu harikaydı. Hem bilgi veriyordu hem de bu Kevin olmalıydı.

Spike’a doğru yürüdü. “Sorun ne gibi gözüküyor?”

Spike kaputun içini işaret ederek “Eee... bozulmak?” dedi. “Ben... *oui, oui, oui!*” Kıpırmızı bir yüzle arabayı işaret etti ve adamdan uzaklaştı.

“Pardon, pardon,” diyerek aceleyle yanlarına gittim. “Onun İngilizce, çok kötü.” Spike’a kendini toparlamasını, aksi takdirde fena olacağını anlatan bir bakış attım ve adama döndüm. “Siz yardım ederse... ee... biz çok sevinir.”

Küçük bir kahkaha attı. “Ne çok uğraşıyorsun, tatlım.” Tüylerim diken diken olmuştu. Ne aptal bir adamdı. En azından çat pat İngilizce konuştuğumuza tereddütsüz bir şekilde inanıyordu.

Mahcup biçimde ve kirpiklerimi kırıştırarak “*Mais oui,*” dedim. “Siz dediniz... buluşma var? Sizin?”

Kafasını motordan kaldırıp baktı. “Ah, sizlik bir durum yok. Ben iyiyim. Sadece bana borcu olan bir adamla buluşacağım.”

“Borç mu?” Yüzümü buruşturup omuz silktim. “*Qu’est-ce qu’il y a?*”⁸

Koç’un ona borcu mu vardı? Kimdi bu adam?

Başını iki yana salladı. “Ne dediğin hakkında hiçbir fikrim yok ama kulağa hoş geldiği kesin. Burayı biraz kurcalayacağım ama önce hızlı bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor.”

7 (Fr.) Teşekkürler dostum, teşekkürler. (e.n.)

8 (Fr.) Sorun nedir? (e.n.)

Bir parmağını kaldırdı. “Hemen döneceğim.” Telefonunu kulağına dayayarak benden birkaç metre uzaklaşıp ağaçların arasına doğru yürüdü.

Diğer uçtaki kişiye sesini alçaltma zahmetine bile girmeden, “Hey, Ernie,” dedi. “Evet, neredeyse vardım. Ufak bir işim çıktı ama Donovan beni bu para için yeterince bekletti, biraz da o beklesin.” Durup karşı tarafı dinledi. “Evet, evet. Hayır. Anladım. Anladım dedim.” Rahat ses tonu sinirli bir hal almıştı. “Evet, onu bana getirmesi gerektiğini biliyor yoksa uzuvlarını kaybetmeye başlayacak—” Sustu. “Evet, yüz bin doların çok büyük bir para olduğunu biliyorum—” Yine sustu, karşı tarafı dinlerken her saniye yüzü daha da kızarıyordu. “Ona bir daha bahis oynatmayacağımızı söyledim ta ki... Ernie, parayı alacağım. Güven bana, tamam mı? Her şey kontrol altında.” Ağır bir iç çekişle telefonu kapattı ve bir elini saçlarının arasından geçirdi.

“Kusura bakmayın.” Arabanın yanına geri döndü. “Patronla görüşmem gerekiyordu. Donovan atlarını çok sever. Kaybettiklerinde parasını ödeyememesi çok kötü.” Kafasını tekrar kaputun altına sokarak bir şeyleri kurcalamaya başladı. “Biliyor musunuz, siz çocuklar şanslısınız. Sizin yaşınızda olduğum zamanları hatırlıyorum. Endişe edecek bir şey yoktu. Ödenecek faturalar yoktu. O zamanlar daha kolaydı. Şimdi sürekli bu pisliklerle, borçlarını nasıl ödeyeceklerini bilmeyen insanlarla, rahat bırakılmayı hak ettiklerini düşünen insanlarla uğraşmak zorundayım. Dürüst olmak gerekirse, bundan biraz sıkılmaya başladım.” Doğruldu ve kolunun tersiyle alnını silerek yağa

buladı. “Yine de çocuğumu bir şekilde üniversiteye göndermek zorundayım. Bu dünya ucuz değil.” Göz göze geldik ve ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi omuz silktim.

“Sizinle konuşmak güzeldi çocuklar. Karşınızdakinin sizi yargılamaması insanı rahatlatıyor.”

Sadece bir şey söylemiş olmak için, “Ah, *vraiment!*” diye cevap verdim.

Hafifçe gülümsedi. “Bu doğru. Bana hiçbir şey ters görünmüyor. Belki de motorun bir molaya ihtiyacı vardı. Şimdi bir denesenize?” Arabayı işaret etti ve direksiyonu döndürüyormuş gibi bir hareket yaptı. Spike’la göz göze geldik ve Kevin’in dikkati dağılmışken çıkardığı parçayı yerine takmasını işaret ettim.

Kevin beni sürücü koltuğuna doğru götürdü ve ben de oyalanmak için rastgele Fransızca ifadeler geveleyerek içeri girdim. “Le roi est mort... vive le roi! Quelle page? J’ai oublié mes devoirs!”¹⁰ Bu sonuncusunu ikinci sınıfta çok kullanmıştım, bu da B- almamı açıklıyordu. Dile yatkınlığım vardı ama ev ödevlerine karşıydım. Açıkçası Iris’le özel ders seanslarımızı ezber bozan bir öğrenme deneyimine dönüştürdüğümüzü düşünüyordum.

“Çalıştır.” Kevin eliyle marşa basmamı işaret etti. Spike’ın o parçayı motora takacak kadar zamanı olmuş olması için dua ettim. Döndürdüm ve araba kükreyerek canlandı.

Kevin heyecan ve gururla arabanın tavanına vurdu. “Vay anasını. Bende hâlâ iş varmış.”

9 (Fr.) Gerçekten! (e.n.)

10 (Fr.) Kral öldü, yaşasın kral! Hangi sayfa? Ödevlerimi unuttum! (e.n.)

“*Merci, merci,*” diye bağırdım, bize doğru yürüyen ve tekrar tekrar “*Merci,*” diye mırıldanan Iris de bana katıldı. Grupta Fransızca konuşan bir tek ben olmasaydım bu numara çok daha kolay olabilirdi. “Hiç sorun değil.” Kevin pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı ve saate baktı. “İyi de oldu, çünkü gitmek zorundayım. Bir at hakkında bir adamla görüşmem lazım.” Bir kahkaha patlatıp arabasına yöneldi ve tekrar yola çıkarken bize el salladı.

Sessizce uzaklaşmasını izledik. Arka lambaları virajda kayboldu ve Iris eğilip ellerini dizlerinin üzerine koyarak kıkırdadı. “Hepsini yuttu. Bu inanılmazdı!”

Spike bir kahkaha attı. “İyi ki arabayı tamir etmesi için o adama ihtiyacımız yoktu. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu.”

Zora gözlerini devirerek “Tabii ki yoktu,” dedi.

“Çocuklar,” diyerek neşemizi bölen Neil’in yüzünde ciddi bir ifade vardı. “Çocuklar, bu ne anlama geliyor biliyor musunuz? Kevin bahisçi olmalı. Ve Koç’un Kevin’a borcu vardı. Görünüşe göre çok fazla para. Ödeyemediği para. Bir haftası mı vardı? Cadılar Bayramı’ndan itibaren mi? Yoksa daha mı eski? Brooke Cadılar Bayramı’nda öldürüldü ve Koç’a acilen ihtiyaç duyduğu bir ton para miras kaldı.” Duraksadı ve gözleriyle her birimizi teker teker süzdü. “Ben gerçekten Koç Donovan’ın kızını öldürdüğünü düşünüyorum.”

Tüylerim diken diken olmuştu. Bir ara, tüm bunların Brooke’un... ölmüş olmasıyla ilgili olduğunu unutmuş gibiydim. Boğazım düğümlenmişti. Hafifçe bir nefes verdim. Gözlerimin kenarlarında birikmeye başlayan yaşları kırpıştırırken soğuk

bir el elimi tuttu ve dönünce yüzünde üzgün bir ifadeyle yanımda duran Iris'i gördüm.

TÜM BÖLGEÇİLER'İ EVLERİNE bıraktıktan sonra, Iris ve ben arabada yalnız kalmıştık. Sessiz bir şekilde duruyorduk, çevirdiğimiz dümende şansımızın yaver gitmesinin ve ardından tüm bunları eski en iyi arkadaşım öldürüldüğü için yaptığımızı hatırlamanın etkisinden kurtulmuştuk.

Iris'in apartmanının otoparkına döndüm ve binaya yakın bir yerde durdum. Yanımda sessizce duruyordu.

Ona doğru dönerek "Sana sonra mesaj atayım mı?" diye sordum. Cevap vermedi. Pencereden bir şeye bakıyordu. Yüzünü seçemiyordum.

"Nereye bakıyorsun?" Bakmak için eğildim ve zorlukla nefes aldığını fark ettim. "Sen iyi misin?"

"Ben—" Boğazını temizledi, göğsü hızla inip kalkıyordu. Önce başını cama çevirdi, sonra tekrar bana baktı. Yüzü bembeyazdı, çok korkmuş görünüyordu.

"Neler oluyor?" dedim ve emniyet kemerimi çözerek tekrar öne doğru eğildim ve bu sefer yaşlı bir adamı görebildim. Hurda gibi bir arabaya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Kim o adam?"

"O..." Iris dudaklarını kemirdi. "Muhtemelen 115 numaradaki kadına gelen biridir. Çok ziyaretçisi oluyor." Elleri kucağının üstünde titriyordu.

"Seninle içeri gelmemi ister misin? Birini arayalım mı?"

Orta konsola uzanıp telefonumu aldım. “Bu adam belalı gibi duruyor, Iris.”

“Hayır, hayır. Lütfen yapma. Sorun yok. Dışarı çıkıp eve koşacağım. Hızlıyım, beni gördün daha önce. Kapıyı falan da kilitleyeceğim, söz veriyorum. Tamam mı? İyi olacağım.” Beni yatıştırmak için yaptığını düşündüğüm titrek bir gülümseme takındı. Midem alt üst olmuştu. Burada doğru olmayan bir şeyler vardı. Bana söylemediği bir şeyler vardı ama ona zorla da söyletmezdim, o yüzden başımı tamam anlamında salladım.

“Tamam, sen içeri girene kadar bekleyeceğim.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin–” diye başladı ama sözünü kestim.

Kararlı bir şekilde, “Sen içeri girene kadar bekleyeceğim, Iris,” dedim ve o da başıyla onayladı.

Arabanın kapısını açtı ve koşmaya başladı. Adam doğruldu ve Iris’in gittiği yöne doğru ilerlemeye başladı. Ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım; arabanın kapılarını kilitledim ve tekrar tekrar kornaya basmaya başladım. Ses gecenin içinde yankılandı ve birinci kattaki dairelerde birkaç ışık yandı. Adam yaklaşık yirmi adım ötede dondu kaldı ve yüzünde korkunç bir ifadeyle bana doğru döndü.

Telefonumu kaldırarak ön cama doğru eğildim ve ihtiyacım olursa kanıt olsun diye onun birkaç fotoğrafını çektim. Bunu yaptığımı görmüş olmalı çünkü “Hey,” diye bağırdı ve arabama doğru yürümeye başladı. Kahretsin.

Buradan tüymem gerekiyordu. Titreyen ellerle arabayı geri

vitesine taktım ve geri geri oradan çıktım. Telefonum Iris'ten gelen bir mesajla titredi. *İçerideyim.*

Tanrı'ya şükür güvendeydi.

Adamın arabasının yanından geçerken yavaşladım ve camdan arabanın ve plakasının birkaç fotoğrafını çekmeyi başardım. Tüm fotoğrafları aceleyle her şeyi biliyor gibi görünen kaynağıma, *Bu plakayı benim için araştırabilir misin?* mesajıyla birlikte gönderdim.

Arabamın arkasından bir ses geldi ve dikiz aynasından adamı gördüm. Bana yetişmişti. Aman Tanrım.

Ayağımı sertçe gaza bastım ve arabamın gidebildiği kadar hızlı bir şekilde otoparktan çıktım.

A. OGILVIE VE I. ADAMS
ARASINDAKİ MESAJLAŞMA

8 Kasım

19.44

AO: Sadece bir kontrol etmek istedim

19.49

AO: Iris? Orada mısın?

19.52

AO: Biraz endişelendim

IA: Merhaba

AO: MERHABA! İyi misin

IA: Evet iyiyim neden ki

AO: Ah. tamam

IA: Suç araştırmaları programını izliyordum

AO: İyiysen sorun yok

IA: Evet. Yarın görüşürüz.

AO: Tamam

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

IRIS

9 Kasım

10.45

ARTIK FAZLASIYLA GÖRMÜŞ OLDUĞUM, hatta fazlasıyla itibarı sarsılmış şekilde görmüş olduğum Bayan Hollister'a konsantre olmaya çalışıyordum, çünkü Şey hakkında düşünmeden edemiyordum. Orada... öylece durması. Otoparkta beni beklemesi. Evime merdivenlerden koşarak nasıl çıktığımı ve kapıyı nasıl açtığımı bile hatırlamıyordum. Tek hatırladığım üzerime bir korku bulutunun çöküşüydü. Kanepeyi kapının önüne itmiştim. Annemi aramıştım, polisi aramıştım. Uzaklaştırma emrini çiğnediğini söylemiştim ama oraya vardıklarında tabii ki gitmişti. Gerektiğinde ortadan kaybolmakta çok iyiydi. Ondan bu kadar nefret etmeseydim, bana ders vermesini isterdim.

Ve şimdi geç saatlere kadar ayakta kaldığım için yorgundum. Tüm bu soruşturma olayı yüzünden okul ödevlerimin gerisindeydim ve iyi sonuçlar almamayı göze alamazdım. O her zaman her şeyi mahvetmişti. Neden geri gelmişti ki? Ortadan

kaybolduysan öyle kalman gerekirdi. Tenim karıncalanıyordu. Bunu burada, şu anda, okulda, güvenli yerimde düşünemedim. Onu aklımdan çıkarmalı, yok olmama yardımcı olacak tek şeye odaklanmalıyım. Dava defterimizi çıkarıp bir şeyler karalamaya başladım.

Koçun çok borcu var. Kredi kartları. Bahisler. Bir böbreğini kaybetmek üzere. Vasi şartlarını değiştirmek için kızına zorbalık yapıyor. Brooke'un telefonu nerede? Polis neden ondan gelen mesajları görebilmek için Koç'un telefonuna bakmak istemedi? Brooke'un telefonunu okyanusa atar mıydı? Ben olsam kesinlikle okyanusa atardım, değil mi? Hemen ondan kurtulurdum. Ama bekle. Birinin telefonunun son konumuna ping atılamaz mı? Polis bunu yaptı mı? Ona attığı mesajları gösterir mi? Belki Alice bağlantısına, polisin telefonun yerini bulmaya çalışıp çalışmadığını sorabilir. Ve neden, neden bahisçiye diğer açıdan daha fazla baskı yapmadık? Koç'a yardım etmediğini nereden biliyoruz? İyi biri gibi görüldüğü için gitmesine izin verdik ama-Koç'un defteri üzerinde çalışırken sırt çantamdan tanıdık bir ses yükseldi.

Olamaz. Telefonu kapatmak için sırt çantamın fermuarını açmaya çalıştım.

Bayan Hollister beyaz tahtadan sınıfa doğru döndü. "Ders sırasında telefonların kapalı olması gerektiğini herkese kaç kez hatırlatmam gerekiyor?!"

Tam telefonu kapatırken yanımda oturan Ashley Henderson "Yakalandın, inek kız," diye fısıldadı.

Bayan Hollister, "Bayan Adams," dedi. "Özel hayatınız polinomlardan daha mı önemli?"

Kafamı kaldırmadan “Hayır, efendim. Özür dilerim,” diye cevap verdim.

“Programa uyun, Bayan Adams. Kapatın şunu. Kapalı tutun. Yoksa Müdür Brown’ın ofisine gidersiniz.”

Kullan at telefonu sırt çantama geri koyuyormuşum gibi bir hareket yapıp gömleğimin altına sıkıştırdım.

Bayan Hollister kötü bir ruh halindeydi. Bunu anlayabiliyordum, çünkü görünüşe göre bir katilin tek mazereti oydu.

O tahtaya döner dönmez ben de aşağı baktım.

Merhaba Soğukkanlılıkla

Durumda bir değişiklik var

Müvekkilim mahkemeye çıkmamak için

kasıtsız adam öldürme suçunu kabul etmek istiyormuş.

Onu, bu işin sonuna kadar gitmeye ikna edemiyorum.

Sen ve Para Çuvalı beni hemen arayın

Kalbim göğsümde bir serçe gibi çırpınmaya başlamıştı. Ne oluyordu böyle? Steve şimdi de savunmasını mı değiştiriyordu?

Henderson oldukça yüksek bir sesle, “İnek kız, bu çalan yine senin telefonun mu?” dedi.

Bayan Hollister aşırı sinirli bir şekilde arkasını döndü.

“Dışarı,” dedi. “Hemen.”

Sırt çantamı aldım ve otuz saniyeden kısa bir sürede ko-

ridordaydım. Müdüre gitmeyecektim. Koridor nöbetçisinden kaçmak için fen koridoruna daldım.

Bu... tümüyle korkunçtu. Kim fikrini değiştirip suçunu kabul ederdi ki?

Alice'e mesaj attım. *Steve şimdi de suçlu olduğunu söylüyormuş. Duruşma yok. Benimle çukurda buluş. Ricky'yi aramız gerek.*

Alice, *Hadi be*, yazdı.

Gerisini Çukur'a bıraktım.

Alice beş dakika sonra Çukur'a daldı.

Elini koluma koydu. "Dün gece hakkında konuşmak ister misin?"

Sesi şefkat doluydu ama beni aynı şekilde yaralıyordu. Ona Şey'den bahsedemezdim. Anlatamazdım. O içimde kanayan bir yaraydı ve onu dışarı çıkarmak... Yapamazdım. Asla yapamazdım. Sıcak ve nazik eli kolumda duran Alice'e bile. Biz birbirimize yardım ediyorduk, arkadaş değildik. Ortadan kaybolmayı planlarken arkadaş edinemezdim.

"Önemli bir şey değildi," dedim çabucak. "Düşündüğüm gibiymiş. 115 numaradaki kadın için oradaymış."

Alice elini çekti. "Öyle diyorsan öyledir."

Bana inanmadığını anlamıştım ama şu anda düşünmemiz gereken daha önemli şeyler vardı. Ricky normal telefonumda zaten kayıtlıydı. Çevir tuşuna basıp hoparlöre aldım. Hemen açtı.

"Evet, öyle." Sesi çıtır çıtır bir şeyler yiyor gibi geliyordu.

"Bu da ne demek, Ricky?" dedi, Alice. "Neler oluyor?"

“Steve savunmasını değiştiriyor çocuklar. şaşkına dönmüş durumdayım. Daha az ceza alması için en iyi şansı duruşmaydı. Jüriyi makul şüpheye yönlendirmek için elimden geleni yaptım. Bu çocuğa ulaşamıyorum. Sadece fikrini değiştirdiğini söyledi ve hepsi bu. Eğer elinizde polisin suçu örtbas ettiğine dair ya da Matt Donovan’ı fazlasıyla mahkum edebilecek bir şey varsa, şimdi tam zamanı.”

Alice çaresiz bir şekilde, “Koç yaptı,” dedi. “Kanıtımız var.”

Telefona doğru, “Elimizde bir şeyler var,” dedim. Sözlerim tuvalette yankılanıyordu. “Dün gece Koç’un Cadılar Bayramı’nda buluşması gereken ama hiç buluşmadığı adamlarla buluştuk. Adam bahisçi. Koç’un ona yüz bin dolar borcu varmış. Bu da demek oluyor ki eğer Brooke ölünce Koç beş milyon alıyorsa—”

“Bir bahisçiyle mi buluştunuz?” Ricky’nin sesi etkilenmiş gibi geliyordu. “Hah. Bunu yapabileceğinizi düşünmemiştim. Bu iş şu anda çok karışık bir hal almaya başladı. Savcının ofisine gidip *Hey Parker, sanırım yanlış adamı yakaladın*, diyemem. Beni gülerek ofisinden kovar.”

Sessizleşmişti. Çok sessizleşmişti. Alice kaşlarını çatarak bana baktı.

Ricky sonunda, “Anderson’ın bu taklası beni deli etti,” dedi. “Onun avukatı olduğum için o ne derse onu yapmak zorundayım ama artık kirli oynamanın zamanı geldi sanırım.”

“Nasıl kirli?” diye sordum.

“Birinci adım, polis merkezine gidip elinizde ne olduğunu söyleyin. Size aptal genç kızlarmışsınız gibi bakacaklar ama

siz zaten buna alışkınsınız. Oraya gittiğiniz, davayla ilgili en-dişelerinizi dile getirdiğiniz ve Steve Anderson'ın suçluluğu-nun aksine Koç'u işaret eden kanıtlar sunduğunuz kayıtlara geçecek. Sizi dikkate almayacaklardır. Ama ziyaretinizle ilgili notlar almak, neler konuşulduğunu öğrenmek ve bunları soruş-turma dosyasına kaydetmek zorunda kalacaklar.”

“Anladım,” dedi Alice.

Ricky dalgın bir şekilde, “Keşke bu çocuğun fikrini neyin değiştirdiğini bilseydim,” dedi. “Bir tür... manipülasyondan korkuyorum.”

Alice'le birbirimize baktık.

Alice, “Tam olarak ne demeye çalışıyorsun?” diye sordu. “Birinin Steve'e savunmasını değiştirmesi için rüşvet verdiği-ni mi söylüyorsun?”

Ricky, “Zengin insanlar bir şeyleri ortadan kaldırmayı se-verler,” dedi.

“Sana söylemiştim!” diye bağırdım. “Sana söylemiştim, Alice.”

Alice yüzünü buruşturdu. “Lilian olamaz.”

Ricky, “Kızlar!” diye bağırdı. “Konsantre olun. Ben sadece ortaya bir şeyler atıyorum. Şu anda polisten tüm dosyaları ala-mıyorum. Durmadan yoluma taş konuluyor. Steve'den başka kimsenin ciddi şekilde şüpheli olarak görülmediğini kanıtla-mam gerek. Şüphe uyandırmalıyım. O yüzden oraya gidip or-talığı ayağa kaldırmanızı istiyorum.”

Alice'e baktım. Omuzlarını silkti.

“Bunu şimdi mi yapmalıyız?” diye sordum. “Yani, benim şu anda teknik olarak matematik dersinde olmam gerekiyor da.”

Hattın diğ er ucunda bir sessizlik oldu. Sonra Ricky içini çekti.

“Kızlar,” dedi. “L utfen bana inanın, liseden sonra hayatınız boyunca asla ama asla o  ğrendiğ iniz matematik saçmalıklarını kullanmayacaksınız. Bir kez bile. Ama hemen şu anda polis merkezine gitmezseniz, arkadaşınızı muhtemelen işlemediğ i bir suçtan dolayı hapishanede görmek için kesinlikle ziyaretçi kartlarını kullanıyor olacaksınız.”

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

ALICE

9 Kasım

“İşte bu, gençliğin cesareti, ısrarı ve
acımasız gücüdür.”

—AGATHA CHRISTIE, *BEŞ KÜÇÜK DOMUZ*

MÜMKÜN OLDUĞUNCA HIZLI BİR ŞEKİLDE polis merkezine gittik ve ön büroda imzalarımızı attık. Bunun sadece beklemek için olduğunu sonradan öğrendik. Aslında tam bir saattir birinin gelip bizimle konuşmasını bekliyorduk ve artık canıma tak etmişti.

“Affedersiniz?” diyerek ön büronun arkasında oturan çavuşa seslendim. Beni duymazdan geldi. Yeniden, “Affedersiniz?” dedim ve ayağa kalkarak ona doğru yürüdüm. “Biriyle konuşmak için çok uzun zamandır bekliyoruz. Dedektif Thompson’a burada olduğumuzu söylediniz mi?”

Sinirli bir şekilde iç çekti. “Size söylediğim gibi, Dedektif Thompson önemli polis işleriyle meşgul. Burada—”

Koridorun en ucunda onu görünce, “İşte orada!” diye bağırdım. Çavuşun bir şey demesini beklemeden masasının yanından hızla geçip “Dedektif! Dedektif! Bekleyin!” diye bağırdım.

Çavuş arkamdan, “Hanımefendi!” diye bağırdı ama onu duymazdan geldim.

Thompson koridora baktı, beni yaklaşıırken gördü ve sanki o beni göremiyorsa, benim de onu göremeyeceğimi düşünüyormuş gibi başını öne eğdi.

“Affedersiniz.” Adımlarımı hızlandırdım ve Thompson bir kapıdan içeri dalmadan hemen önce ona ulaşmayı başardım. “Dedektif Thompson, sizinle konuşmam gerek,” diye seslendim.

Elinde dumanı tüten bir fincan kahveyle bana doğru döndü. Daha yeni azar işitmiş olduğu belliydi. “Brooke Donovan davası hakkında konuşmamız gerekiyor. Elimde ilginizi çekebilecek bazı bilgiler var,” dedim.

Ön bürodaki kadın bana yetiştı ve nefes nefese, “Efendim, çok özür dilerim,” dedi. “Yanımdan koşarak geçti ve—”

“Sorun yok, Bertie. Alice Ogilvie’nin ne kadar ele avuca sığmaz olabileceğini biliyorum.”

Şu kabalığa bakın *hele*.

Yorumunu duymazdan geldim. Beni kızdırmasına izin vermeyecektim. “Sizinle konuşmam gerek dedim,” diye tekrarladım.

Eliyle Bertie’ye gidebileceğini işaret etti ve bana cevap vermeden önce kahvesinden küçük bir yudum aldı. “Ah, öyle mi?”

Bir elimi kalçama koyarak, “Evet,” dedim. “Elimde bilgiler var. Davayı açıklığa kavuşturacak bilgiler.” Bir anda kendimi daha az Agatha Christie, daha çok *Kanıt Peşinde* gibi hissettim.

“Bunun için artık çok geç, Alice. Dava kapandı. Adamımız elimizde. Bunu biliyorsun, değil mi? Steve Anderson suçunu kabul ediyor. Bana sorarsan, bu zaten sonucu belli bir davaydı.” Uzaklaşmaya başladı ama ben ne yaptığımı düşünmeden uzanıp ceketinin kolundan tuttum. Durdu ve uyanan bakışlarla önce koluna, sonra bana baktı.

“Özür dilerim,” diyerek elimi çektim. “Ama bu çok önemli. Demek istediğim, siz bir dedektifsiniz. Bir şeyleri ortaya çıkarmanız gerekmiyor mu? Örneğin, Steve’in o gece sarhoş olmadığı gerçeği gibi? Kendisine ilaç verilmiş olması gibi?”

Thompson beni süzdü. “İlaç mı?”

“Evet! Birisi içkisine ilaç katmış.”

“Peki bunu tam olarak nereden biliyorsun?”

Duraksadım. “Kendi kaynaklarım var.”

Burnunun kemerini ovuşturdu. “Eminim öyledir, Alice.”

Benim hakkımda ne hissettiğini ve geçen yaz ne yapmış olduğumu biliyordum ama bu gerçektir. Steve suçsuzdu ve etrafta dolaşan bir katil vardı. “Beni dinleyene kadar gitmeyeceğimi biliyorsunuz,” dedim, “o yüzden zamanımızı daha fazla boşa harcamasanız iyi olur.”

İçini çekti. “Alice, bu işten çok yoruldum artık. Gecenin yarısını çılglık çılgınlığa ağlayan bir bebek yüzünden ayakta geçirdim. İki dakikan var. Başla.”

“Tamam, her şeyden önce, basketbol ayakkabıları,” diye başladım. “Dotty’s Doughnuts’tan Dotty ile konuştunuz, yani

Steve'in o sabah oraya gittiğini biliyorsunuz. Dotty onu sabah yedi yirmi beşte her iki spor ayakkabısı da ayağındayken görmüş ve ayakkabılardan birini tuvalette bıraktığını ve o günün ilerleyen saatlerinde güvenlik kamerasındaki görüntülerle birlikte polislerle verdiğini söylüyor. Peki, adamlarınızdan biri oraya koymadıysa, ormandaki ayakkabı nasıl onun olabilir?" Ona anlamlı bir bakış attım ama o bunu görmezden geldi. "Bunu nasıl görmezden geldiğinizi anlamıyorum. Dotty ile konuşmanızın kaydının nereye gittiğinden bahsetmiyorum bile. Kafenin güvenlik kamerası kayıtları nerede? Dotty, adamlarınızdan birilerinin aldığını söylüyor, ama şimdi ortadan kaybolmuş, öyle mi? Bu çok garip, sizce de öyle değil mi, dedektif?"

Thompson, "Alice," diye lafa başladı ama ipleri elime almıştım.

"Ayrıca dediğim gibi, son derece güvenilir bir kaynaktan Steve'in Cadılar Bayramı gecesi o kadar içmediğini öğrendim. Ona ilaç verilmiş. Ama sarhoş olduğuna ya da ilaç aldığına dair kanıtınız yok. Onu getirdikten sonra toksin testi yaptınız mı? Hayır! Ve bir de Brooke'un babası Koç Donovan var. Onu hiç soruşturdunuz mu? Veya Steve'den başka herhangi birini soruşturdunuz mu? Koç'un yüz binlerce dolar borcu olduğunu biliyor muydunuz? Ve Brooke'un ölümünden maddi olarak karlı çıkacağını? Hem de ne kar. Ve Brooke ölmeden önce araları bozukmuş. Duyduğuma göre para konusunda tartışıyorlarmış. Ve o kaybolduktan sonraki sabah, okulda gerçekten şüpheli davranışlarda bulunmuş. Örneğin sizi hiç aramayacaktı bile, ta ki—" Sözümlü yarıda kestim. Lilian'ı nasıl aradığımı

ona anlatmama gerek yoktu. “Sonuç olarak, yerinizde olsam, kendi departmanıma bir göz atardım. Çünkü bana sorarsanız adamlarınız bu davayı oldukça kötü idare ediyor.”

Konuşmamı bitirip Thompson’a baktım. Bir süre sessiz kaldı ve sonra gözleri kısıldı ve ağzı köşeden yukarı doğru çekilerek alaycı bir hal aldı, ifadesi yorgunluktan acımasızlığa dönüştü.

“Her şeyden önce, Alice,” diye alçak sesle homurdandı. “Sana, yani ergen bir gence soruşturmamızı nasıl yürüttüğümüze dair bir açıklama borçlu olduğumdan değil ama evet, Dotty Schumacher ile spor ayakkabı hakkında konuştuk. Bununla birlikte, Dotty Schumacher güvenilir bir görgü tanığı değil. Sıkça burayı arayıp saçma sapan hikayeler anlatır. Ayakkabı ormanda iki adamım tarafından bulundu, kayıt altına alındı ve test edildi. Üzerinde Anderson’ın parmak izleri vardı. Dotty’nin onlara spor ayakkabıyı verdiğine dair bir kayıt yok, çünkü böyle bir şey hiç olmadı. Ne yazık ki, Dotty’nin hafızası Ayı pençesi çöreklerinin kalitesinden de anlaşılacağı üzere, geçen yıldan beri oldukça zayıfladı. İkinci olarak, Matthew Donovan, Castle Cove toplumunun saygı duyulan ve takdir edilen bir üyesi ve basketbol takımımızı üç yıl üst üste zafere taşıdı. Kızı kaybolduktan sonra onunla konuştuğumda ağlıyordu. Onu öldürmüş olsa bunu neden yapsın ki?”

“O—” diye başlamıştım ki, Thompson bir parmağını kaldırıp beni durdurdu.

“Üçüncü ve en önemlisi olarak, Steve suçunu itiraf etti.”

“Ama o şimdi—”

“Olay şu.” Thompson’ın sesi sertleşmişti. “Bu sizin lise melodramlarınızdan biri değil. Bu gerçek hayat. Bu bir cinayet davası, adamımızı yakaladığımız ve itiraf ettiği bir dava. O yüzden teorilerini alıp, Veronica Mars hayran kurguları yazmanı tavsiye ederim. Ve lütfen, polis işlerini polise bırakın.”

Ağzım açık kalmıştı. Buraya geldiğimizde tepkinin bu olacağını biliyordum. Ricky bunu yapmak zorunda olduğumuzu söylemişti ama bu polisler bizi dinlemek bile istemiyorlardı.

“Artık gitme vaktiniz geldi, Bayan Ogilvie.” Arkamdaki birine işaret etti ve Bertie yeniden yanı başımda belirdi. “Endişen için teşekkür ederim ama bu işi biz hallediyoruz. Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, sana bu işin dışında kalmanı şiddetle tavsiye ederim.”

Bertie onu takip etmemi işaret etti ama ben olduğum yerde hareketsiz kaldım.

Thompson bana bakarak “Gitme vaktin geldi, Alice,” diye tekrar etti.

Gözlerimi kısarak ona baktım. Bu pislik, polis memuru olduğu için kendini çok yukarılarda ve güçlü mü sanıyordu? Bu davayı ne kadar batırdıklarını düşünürsek, bunun oldukça anlamsız bir iş olduğu açıktı. “Benim aptal bir genç kız olduğumu düşünebilirsiniz, ama bu davadaki rezaletleri ortaya çıkardığımızda ve bu kasabada karanlık bir şeyler döndüğünü kanıtladığımızda, o zaman kafanıza dank edecek. Ve bu olduğunda her şeyin sizin omuzlarına bineceğine inansanız iyi olur. Emekliliğinize veda edebilirsiniz.”

Bertie, “Pekala, bu kadarı yeter. Bunun için üzgünüm, Memur Thompson,” dedi ve beni dirseğimden tutup koridorda çek-

meye başladı. Düşündüğümünden çok ama çok daha güçlüydü, çünkü ne kadar mücadele edersem edeyim, sıkışıp kalıyordum.

Ön büroya vardığımızda beni Iris'in yanından geçirip kapıdan Crystal Cove'un serin havasına çıkardı. "Bir daha böyle bir şey olmayacak, beni duydunuz mu Bayan Ogilvie? Yoksa karışmam," dedi. Iris dışarı çıkarken o da binaya geri döndü.

Iris, "Vay canına, Alice, biraz önce bir karakoldan dışarı atıldın. Bu çok havalı," dedi.

Kolumu ovuşturdum. "Ah. Bu polisler delirmiş. Beni dinlemediler bile. Ve şu Bertie, yemin ederim ki az önce beni tehdit etti." Kaldırıma çömeldim ve başımı ellerimin arasına aldım. "Peki şimdi ne yapmamız gerekiyor? Bunun için masum bir insanın içeri girmesine izin mi—"

"Sakin ol." Iris'in sesi yumuşak ama kararlıydı. "Nefes al, Alice. Ve rahatla. Bir planım var."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

IRIS

9 Kasım

21.30

ALICE'İN PLANIMI SEVECEĞİNİ biliyordum, çünkü Alice Ogilvie dedikodu, manipülasyon ve yalan konularında bir numaraydı. Bunun için onu yargılamıyordum. Bunlar Alice'in can damarı gibiydi. Ve bu durumda, damarlarındaki hile işe yarayacaktı.

Alice, suçlarımızı ifşa etmeden Dedektif Thompson'ın kendisini dinlemesini sağlamak için elinden geleni yaparken, ben de Ricky Randall ile mesajlaşıyordum. O da bana üçüncü adımlı, yani kamuoyunu etkilemeyi öğretiyordu.

Ortalığı ayağa kaldırmalısınız, diye mesaj atmıştı. Bu noktada tek şansınız bu. İnsanlara polislerin bir şeyler sakladığını söyleyin. Soruşturmanın kötü idare edildiğini söyleyin.

Bir fikrim vardı.

*

Alice, Castle Cove Polis Departmanı'nın otoparkında beni dinlerken, gülümsemesi yüzüne güneşli bir günde ucsuz bucaksız ve güzel bir okyanus gibi yayılmıştı.

Ona, "İnsanları heyecanlandırmak için en çok işe yarayan şeyi kullanmalıyız," dedim. "İnsanlar nerede hakkında hiçbir şey bilmedikleri fikirleri yorumlamaktan zevk alırlar? Nerede büyük bir komplonun parçası olmaktan zevk alırlar?"

Alice güldü. "İnternette, tabii ki."

Başımı aşağı yukarı doğru salladım. "Kesinlikle," dedim. "Yetişkinleri ve değerli akranlarımızı en sık takıldıkları yerlerde vurmalıyız. Yetişkinler Facebook demektir; akranlarımız ise TikTok ve Instagram'da gülüyor ve ağlıyorlar."

Dotty's Doughnuts'a varmamız sadece on dakika sürdü. Alice otoparka girdi ve tezgahın arkasında dolaşan, etrafı silen, kasanın yanındaki yarım tepsiye donutları dizen Dotty Schumacher'i görebileceğimiz bir yerde durdu.

Arabanın kapısını açarken "Yozlaşmış Castle Cove Operasyonu şimdi başlıyor," dedim.

Polisin Koç'u soruşturmasını sağlayamazsak, baskı yapmamız gerekecekti. Polis kötü reklamı sevmezdi.

Biz içeri girerken kapının üstündeki küçük zil çaldı.

Dotty başını kaldırıp baktı ve yüzünü buruşturdu. "Ah, yine siz ikiniz."

Alice, "Evet! Geri geldik! Buradaki tatlılara doyamıyoruz!" dedi. "İki küçük kahve lütfen. Ve şu jöleli çörekten, teşekkürler." Tatlı bir şekilde gülümsedi ve sonra bana döndü.

"Buna inanamıyorum. Yani resmen kalbim kırıldı." Alice'in sesi ikna edici bir şekilde titriyordu.

Yumuşak bir sesle, “Bu iğrenç bir şey,” diye cevap verdim. “Ama polisler her yerde aynı, değil mi?”

Dotty, Alice’in jölesini bir kağıt kılıfın içine koyarken duraksadı.

Alice derin bir iç çekerek “Yani, kimin yaptığını biliyorlar ve yine de o zavallı adamın hapse girmesine izin verecekler. Böyle bir şeyi hayal bile edemezdim. Başka biri olduğuna dair kanıtları var,” dedi.

Kesin bir dille, “Eh, bu kasabayı bilirsin. Haksızlığa uğrayanlar hep fakirler oluyor, asla zenginler değil. Sanırım Koç Donovan’ın karakolda iyi arkadaşları var,” dedim.

Dotty kafasını kaldırıp bakışlarını benden Alice’e doğru kaydırды.

“Siz ikiniz şu basketçi çocuktan mı bahsediyorsunuz? Koç’la ilgili bildiğiniz bir şey mi var?”

“Şey...” dedim yumuşak bir şekilde.

Alice kahvesine biraz krema kattı. “Dürüst olmak gerekirse, Koç’la ilgili bir sürü şey var. Yani, kim ki o? Senin benim gibi buralı değil bir kere. Ve madem açık konuşuyoruz, onun kızıyla arkadaştık. Brooke’la. Kurbanla. Size o evle ilgili bildiklerimi söylesem...”

Dotty’nin ağzı açık kalmıştı. “Ne gibi? Ona hiç güvenmemiştim zaten. İyi birine benziyordu ama dediğin gibi buralı değil.”

Alice kahvesinden bir yudum aldı. “Aramızda kalsın, Koç var ya, annesi öldükten sonra Brooke’a sürekli para konusunda baskı yapıyordu, çünkü ailesi Brooke’a bakması için her ay

sadece biraz para almasını ayarlamış. Brooke 18 yaşına gelene kadar. Ve hepsi onun olacaktı. Ona bir şey kalmayacaktı. Ama—”

Alice’in sözünü kestim. Çok fazla şey söyleyemezdik, yoksa çirkin bir alana girecektik. “Yalnız şu kadarını söyleyeyim ki Dotty, bir sürü insana bir sürü borcu var ve tek çıkış yolu ne? Bence? Belki de—”

Dotty’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ah, Tanrım. Evet. Hep böyle olur zaten televizyon programlarında. Sigorta parası mı? Muhtemelen orada sahip oldukları büyük eski ev de. Bir arkadaşım eskiden orada hizmetçilik yapıyordu ama onu gönderdi. Kadın öldükten sonra. Onun biraz yılışık biri olduğunu söylemişti.”

Yüzünü buruşturdu.

“Okuldaki öğretmenlerin yarısıyla takılıyormuş!” dedi Alice. “Düşünebiliyor musun?”

Dotty başını iki yana salladı. “Dürüst olmak gerekirse, birinin kendi çocuğuna bunu yaptığını düşünmek kalbimi acıtıyor. Ama ben de buralardaydım. Paranın insana neler yaptırabileceğine dair yeterince şey izledim ve internetten yeterince şey okudum. Para—”

“İnsanlara kötü şeyler yaptırır,” diye tamamladım. “Her neyse, görünüşe göre polis... Belki de... düzgün çalışmıyordur? Ve Anderson? Kişisel fikrim mi? O sadece... pes etmiş. Kim bilir? Belki o da para almıştır, senin bulduğun spor ayakkabıyı yerleştiren polisler gibi.”

Dotty kahve fincanını doldurdu. Beynini aşırı zorluyormuş gibi görünüyordu. “Basın toplantısında onlara anlatmaya çalış-

tım. Spor ayakkabı hakkında. Bağırdım! Ama sonra beni dışarı çıkardılar ve çenemi kapalı tutmamı söylediler.”

Alice başını iki yana sallayarak “Bunu gördüm ve çok üzüldüm. Sen sadece sesini duyurmaya çalışıyordun,” diye mırıldandı.

Dotty, dükkan boş olmasına rağmen biri onu duyabilirmiş gibi etrafına bakındı.

“Ve sonra, aniden, kardeşimin park cezaları kayboldu.”

Nefesim kesilirken “Gerçekten mi?” dedim.

Başını sallayarak alçak sesle konuştu. “Ve kardeşime, bu konuda soru sorma, bir şey söyleme, sadece minnettar ol demişler. Ve kız kardeşini dizginle demişler.”

Alice kaşlarını kaldırıp bana baktı.

Dotty’ye, “Bu, kulağa endişe verici geliyor,” dedim.

Dotty, “Öyle değil mi? Beni çok ürküttü,” dedi.

Alice dikkatli bir tavırla Dotty’ye yaklaşarak “Ben ne duydum, biliyor musun?” dedi. “Ailenin bir skandal daha istemediğini duydum. Tanrı biliyor ya, bu aile bir ömür boyu yetecek kadar skandal yaşadı, ama hayal edebiliyor musun?”

Dotty, “Zaman kadar eski bir hikaye bu,” diye bana katıldı. “Zenginlerin yanına hep kar kalır. Faturayı geri kalanımız öder.”

Kasaya siparişimizi girerken başını öfkeyle salladı. Alice ona yirmi dolar uzattı.

Alice, “Keşke o çocuğa yardım edebilmenin bir yolu olsaydı,” dedi. “Ama polisleri bilirsin. Steve suçlu olduğunu söylediğine göre başkaları ne yapabilir? Elindeki tek şey mahkemenin atadığı bir avukat. Onlar da hiçbir zaman iyi değildir.”

Bunu duymazlıktan gelmeyi seçtim.

Dotty, “Ah, biliyorum tatlım. Keşke benim yapabileceğim bir şey olsaydı,” dedi.

Alice şirin bir şekilde omuz silkti. “Ben de öyle. Değil mi, Iris?”

Dotty’nin kaşları çatılmıştı.

Düşünüyordu. Sadece biraz teşvike ihtiyacı vardı. Onu sin-sice izleyerek telefonumu karıştırmaya devam ettim.

Alice’in para üstünü uzattı.

“Ah hayır, üstü kalsın. Lütfen,” diye ısrar etti Alice. “Spor ayakkabı konusunda kimse seni dinlemediği için çok üzgünüm. Gerçeği bilen tek kişi sensin ama... kimsenin umurunda değil. Keşke insanlar biraz dikkat etselerdi, Brooke için adaleti sağlayan kişi sen olabilirdin.”

Dotty düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı.

Bingo.

“Biliyor musun?” Bunu doğrudan Dotty’ye söylemek yerine Alice’e söyledim. “Bak, söylemeyi unutmuşum. Ders çalışmakla çok meşguldüm ama bu insanlar, bu grup...” Telefonuma baktım. “Steve için bir protesto grubu kurmuşlar. Bak. #YozlaşmışCastleCove etiketiyle.”

Telefonu Alice’e doğru çevirdim ve o da telefona göz attı. “Vay canına, ne kadar çok yorum var. Bunu görmüş müydün, Dotty?” Telefonu Dotty’ye doğru uzattı. Dotty telefonuma doğru eğildi ve Facebook’ta #YozlaşmışCastleCove etiketini kullanan tüm paylaşımları inceledi.

“Ah, gördüm,” dedi. “Ah, bu çok iyi. Bunları sonra okurum

belki. Belki ben de bir şeyler eklerim, değil mi?”

“Evet, kesinlikle,” dedi Alice. “Sesini duyurmalısın, Dotty. Konuştuğumuz gibi.”

Dotty okumaya devam ediyordu ama ben telefonumu nazik bir şekilde geri çektim.

“Hadi, sana iyi geceler,” dedim. “Gidip İngilizce sınavımıza çalışmamız gerekiyor. Seni tuttuğumuz için kusura bakma.”

Alice’i dürterek tezgahı uzaklaştırdım ve ön kapıdan sıvıştık.

Arabaya döner dönmez yerlerimize yerleştik ve ılımış kahvelerimizi yudumlar gibi yaparken gizlice Dotty’yi izlemeye koyulduk.

Tezgahı sildi, eski donutları çöpe attı, gelip kapıyı kilitledi ve kapıdaki tabelanın ‘Kapalı’ tarafını dışarıya çevirdi. Tezgahın arkasına geçti, donut dolabının ışıklarını söndürdü ve sonra orada hareketsiz bir şekilde durup düşünmeye başladı.

Cebinden telefonunu çıkardı.

Alice’e, “Hadi, gidelim,” dedim. “Yan sokağa park et.”

Alice ağır bir nefes alarak, “Bence bu gerçekten işe yarayacak,” dedi.

Alice arabayı birkaç sokak aşağıya park ettiğinde, ben Dotty Schumacher’i Facebook’ta aramaya başlamıştım bile, çünkü yaşlı insanlar tüm konuşmalarını ve şikayetlerini oradan yapıyorlardı.

Sayfası mütevazıydı. Donutlar, torunları, Disneyland tatili, siyah Mickey Mouse kulaklı Dotty ve yediği uygunsuz uzunlukta bir sosisli sandviç gibi şeylerle doluydu.

Alice omzumun üzerinden eğilip baktı. Sonra bir kahkaha patlatınca gönderiyi gördüğünü tahmin ettim.

22:00

Kendimi çok kötü hissediyorum. Kasabamızın, iki yakasını bir araya getirmeye çalışan hepimizi nasıl ezip geçtiğini düşünüyorum. Liseli basketbolcu çocuğu düşünüyorum. Polisin başka kimseyi araştırmadığını, sadece onu kafasına taktığını duydum. Olay şu: İçeri girdiğinde iki ayakkabısı da ayağındaydı. Birini tuvalette bıraktı ve ben de polislere verdim ama ayakkabıyı ormanda bulduklarını söylediler??? Hadi oradan!! İki ayakkabısının da ayağında olduğunu gösteren güvenlik kamerası kaydımı bile aldılar!! Polis departmanından kötü kokular yükseliyor!!! Peki, o babaya ne demeli, değil mi?? Zengin pislik. Başta iyi biri gibi görünüyordu, ama buralı bile değil, biliyor musunuz? Castle Covelu değil. Muhtemelen şimdi ona bir sürü para miras kalacak. Doğruyu söylemek gerekirse, bıktım artık. Keşke o zavallı çocuğa yardım edecek bir şey olsaydı. Pes edip suçunu kabul etmeye karar vermiş olmalı.

Randy Boolean: Babasını hiç araştırmışlar mı?

Sarah Carter: Çocuğa karşı ellerinde kanıt var mı? Ormanda sarhoş olduğunu falan söylememiş miydi? Belki polisler ona baskı yapmıştır. Polisler insana bir şeyler söyletmek için her zaman yalan söylerler.

Denise Donrik: Bu spor ayakkabı da neyin nesi????

Lila Canarsle: Castle Cove polisi, dostum. Tabii ki zavallı çocuğu suçlayacaklar. Bu aptal kasaba bu şekilde işliyor. Bakın size erkek kardeşimi anlatayım...

“Pekala, Alice,” dedim. “Yap, hadi.”

Alice karakolda onu beklerken oluşturduğum sahte profili açtı. İnternette hoş görünümlü orta yaşlı bir kadının resimlerini buldum ve ona Annie Devlin adını verdik. Dotty, biz donut dükkanına girmeden yaklaşık on dakika önce onun arkadaşlık isteğini kabul etmişti. Tabii ki edecekti. Herkes arkadaş ister, hem de çok sayıda. Ve hangi donut dükkanı sahibi ‘Donut Tutkunu’ Annie Devlin ile arkadaş olmak istemezdi ki?

Annie Devlin rolündeki Alice, Dotty’nin gönderisine cevap yazmaya başladı.

Bana sorarsan, tüm bunlar çok şüpheli. Kendimi amatör bir dedektif olarak görüyorum, ha ha, kendimi övmek gibi olmasın ama bu tür olaylarda, işin içine para girdiğinde, neredeyse HER ZAMAN AİLE suçludur. YA DA POLİSLER. Bu konuda çok fazla dedikodu var. Sadece #YozlaşmışCastleCove’a bakın

Alice’e, “Senin de kalbin çok hızlı atıyor mu?” diye sordum.

“Hem de nasıl,” dedi. “Ama bunun için buradayım.”

Telefonum titredi. Spike.

HALLOLDU, yazmıştı.

12:30

Eve döndükten sonra, Spike'ın mesajının altındakileri okumaya başladım ve duramadım. O ve Zora iyi çalışmışlar.

Sonsuz bir makine gibiydi. #YozlaşmışCastleCove. Her yerdeydi. Instagram, Twitter, Facebook, TikTok. Spike, Zora ve Neil bir düzine hesap açmış, yüzlerce fotoğraf kopyalamış, kusursuz ama kısa profiller hazırlamış ve bir canavar yaratmışlardı. İnsanlar da bunun üstüne atlamıştı.

Bongwater420: Adaletin herkesin hakkı olduğunu sanırdım ama Castle Cove'da öyle değil sanırım.

Instagramham: Bu çocuğu ilk getirdiklerinde bir avukatı var mıydı? Hiçbir avukat onun suçsuz durumdan suçlu duruma geçmesine izin vermezdi. Savaşmalısın!

MillieHenson: Bir soruşturma yapıldı mı bari?

Jeffboyardee: Koç hakkında çok çılgınca şeyler duydum

SarahMart: Araştırabilecekleri BAŞKA BİR ERKEK ARKADAŞI var mıymış?

StitchBitch22: Çocuğun savunmasını bu şekilde çevirmesi gerçekten gülünç görünüyor

In.Cog.Nito: Zengin aile muhtemelen bir skandalı önlemek için polisleri/çocuğu satın almıştır

FrancesFarley: Koçun bir yandan da ağır kesici sattığını duydum

GerbersDilemma: KIZ ÖLÜRSE MIRASI ONA MI KALACAKTI?

BettyBonkerBooks: O polisler çocuğa karşı ellerinde ne gibi bir kanıt olduğunu söylediler mi?

AntonioBolano: Evet, ormanda bulunan bir spor ayakkabı ama donutçı kadın çocuğun onu dükkanında bıraktığını ve onun da polise verdiğini söyledi ve pat diye ormanda 'bulmuşlar'

FrankPalazzolo: Ormanda giysi lifleri ya da saç telleri bulmuşlarsa, elbette oradaymış, orada uyumuş gibi gözüküyor. Kızın DNA'sı için tırnaklarından örnek almışlar mı?

AlanIver: Remy Jackson'ı unutmayın, onu da örtbas ettiler ve o adamı asla bulamadılar.

Soler System: Kuzeyde genç kızların ortadan kaybolduğu üç vaka gördüm, belki de bir seri katildir

AshleySmashley: CC Lisesi'nde olanların yarısını bile bilmiyorsunuz, anlatsam inanmazsınız

SqueakyPete: Okuldaki öğretmenlerin yarısıyla takılıyordu, herkes biliyordu

CharmedLifeSteve: Bir keresinde ortaokulda kışımı kurtarmıştı, iyi bir çocuktur

PoorTony: Aptalın tekidir ama katil değildir. Neden suçluyum demiş ki

KBMarino: Kesinlikle daha iyi bir avukata ihtiyacı var ama paran yoksa kimse sevmez insanı

Justice4Steve: Polisler suçu her zaman fakir insanların üzerine atar

HankKilgore: Birileri hapse girmeli ama Steve değil

Ve böyle her biri #YozlaşmışCastleCove etiketiyle devam ediyordu.

Kendimi kusacak gibi hissediyordum.

Kusacak gibiydim çünkü... yapmak için yola çıktığımız şey buydu, evet. Ve elimizde araştırılması gereken ikna edici şeyler vardı. Vasiyet gibi, Koç'un telefonundaki borcunu ödemesini isteyen mesajlar gibi, Brooke'tan gelen mesajları görmezden gelmesi gibi. Alice'i koridorda taciz etmesi gibi.

Ama tüm bunlar bir cinayete eşdeğer miydi? Bir yanım evet diyordu. Bir yanımsa kararsızdı.

Ama ben Steve Anderson'ın Brooke Donovan'ı öldürmediğini düşünüyordum.

Annemin anahtarının kilitte çıkardığı sesle irkildim ve kanepede doğrulup gözlerimi ovuşturdum.

“Ah, demek ayaktasın,” dedi. Yorgun görünüyordu. “Şimdiye kadar yatmışsındır diye düşünmüştüm. Yarın bir sınavın yok muydu?”

Bar önlüğünü çıkarıp içindeki bozuk paraları şingirdatarak önümdeki sehpanın üzerine koydu. Kanepede yanıma oturdu ve arkasına yaslandı.

“Çalışıyordum,” dedim. Önlükten banknotları çıkardım, onları birler, beşler, onlardan oluşan düzgün yığınlar haline getirdim. Küçükken bunu yapmayı çok severdim. Yığınlar yapmayı. Ve her şeyin ne kadar çabuk ortadan kaybolabileceğini erkenden öğrenmişim. Şey'in cebine doğru.

“Dotty bu gece geç geldi,” diye mırıldandı annem. “Steve Anderson ve kötü polisler hakkında konuşup durdu. Bir şeyler döndüğünü düşünüyor gibi.”

Sözlerimi dikkatle seçerek “Aa, öyle mi?” dedim.

“Ah, Tanrım, evet. O kızın babası hakkında bir şeyler geveleyip durdu. Üvey babası mıymış neymiş? Senin dersine girmiyor muydu o adam?”

“Birinci sınıftaki tarih dersine,” dedim. “Sporla ilgili metaforlar verip dururdu.”

Ama annem artık dinlemiyordu çünkü başını kanepenin ar-

kasına yaslamış, ağzı açık bir şekilde uyuyakalmıştı. Üzerine bir battaniye örttüm. Banknotları ve önlüğü mutfığa götürdüm, banknotları kedili kavanoza ve bozuk paraları da düzenli bir şekilde kendi kavanozlarına koydum.

Sahip olduğumuz, uğruna didindiğimiz her şey buydu.

Tekrar telefonuma baktım.

BurberryGirl: O koç bir ödül bile teklif etmedi mi, haha eğer o olduğu ortaya çıkarsa çok komik olur

LoverOfClouds: Hapse girmek için para ödüyorsun, ne güzel

ShaysAnatomy: Büyükannem para ödülü koydu

Kanepedeki anneme baktım.

Koç, ne olursa olsun bir avukat tutacaktı. Muhtemelen pahalı bir avukat, bir mirasçının dul eşi olmanın getirdiği medya ve başlıkları düşünerek davasını üstlenmek isteyecekti. Eksiksiz bir paket. Adli Dosyalar'da izlemiştim. Para kokan yakışıklı bir adam cinayetle suçlanır; pahalı takım elbiseli, pırl pırl bir arabası ve mükemmel bir sicili olan başka bir yakışıklı adam onu kurtarmaya gelir.

Koç'a bir şey olmazdı. Peki ya bana ve Steve'e? Kimse bizi gerçekten gözetmiyordu, değil mi?

O ödül parasını istiyordum.

Kullan at telefon titredi.

Ricky Randall.

İyi iş çıkardınız. 4. adım yakında.

Castle Cove Gazetesi

10 Kasım

STEVE ANDERSON DAVASINDA KAMUOYU TEPKİSİ

Bir süredir bir mağarada yaşamıyorsanız, Levy Kozmetik'in varisi Brooke Donovan'ın Cadılar Bayramı gecesi öldürüldüğünü ve cesedinin Castle Cove açıklarında bulunduğunu biliyorsunuzdur. Birkaç gün sonra erkek arkadaşı, lise basketbol yıldızı Steve Anderson cinayetten tutuklandı ve kasıtsız adam öldürme suçunu kabul edecekti. Castle Cove'un elitleri bu gelişmenin üzerine rahat bir nefes aldı. Sonucu baştan belli bir davaydı, değil mi?

Ancak, internette bir gecede #YozlaşmışCastleCove etiketi altında, Castle Cove'daki polislerin soruşturmayı ciddi şekilde aksattığını iddia eden bir hareket başladı. Dotty's Doughnuts'tan Dotty Schumacher, Facebook'ta yaptığı bir paylaşımda, polis departmanını bilgi saklamak ve hatta delil yerleştirmekle suçladı.

İnternette gördüğümüz bazı müstehcen paylaşımlar daha da ileri giderek Anderson'ın suçu kabul etmesinin

ardında yatan nedenin daha da kaygı verici olabileceğini, yani günah keçisi olması için para aldığını öne sürüyor.

Brooke'un üvey babası olan yerel lise öğretmeni Matt Donovan hakkında da Brooke'un ölümünden ne kadar miras alabileceğine dair söylentiler çıkmaya başladı.

Şu anda hâlâ bu etiketin nereden geldiğini araştırıyoruz, ancak çarşamba akşamından bu yana tüm sosyal ağlarda patlamış ve güzel şehrimizin çok ötesine ulaşmış durumda. Dün ise Twitter'da trend oldu.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

ALICE

10 Kasım

12.34

“Güneş parlarken ayı göremezsiniz,” dedi.

“Ama güneş battığında, ah, o güneş battığında.”

—AGATHA CHRISTIE, NİL'DE ÖLÜM

BRENDA'NIN BUGÜN LOS ANGELES'TA bazı randevuları vardı ve o yokken okula gitmek yerine, sabahı Koç'un suçlu olduğunu nasıl kanıtlayabileceğimizi bulmaya çalışarak geçirmeye karar verdim. Öncelikler falan filan. Kamuoyu iyi hoş da, polisler de bir şekilde bu işin içindeyse, doğru kişiyi parmaklıklar ardına koymak için bundan daha fazlasına ihtiyacımız olacaktı. Kısa bir anlığına Lilian'a mesaj atmayı düşündüm. Dünya kadar parası vardı ve eminim daha önce böyle durumlarla karşılaşmış insanları tanıyordu ama Iris'in sözleri aklımın bir köşesine takılmıştı. Lilian'ın bu işin içinde –bu iş her neyse artık– olduğunu gerçekten sanmıyordum ama... ya yanılıyordusam? Riske giremezdim.

Facebook'ta Koç ve Steve hakkında yapılan yeni yorumlara göz atıyor, her geçen saniye daha da sinirleniyordum ki telefonum gelen bir mesajla titreşti. Bana dava hakkında sürekli bir şeyler gönderen numaradan geliyordu. Daha dik oturdum ve okudum.

Tek yazan şuydu: *Joe's Diner'a git. 13:15.*

Sonunda buluşuyor muyuz?

Hayır. Senin için dosya bırakacağım.

Mekanın arka tarafındaki 3b kabini. Kuzeye bakan bankın altına bantlanmış olacak.

Ve Alice, sakın erken gelme. Eğer seni orada görürsem, bilgiler benimle birlikte geri gider.

Kahretsin. Ne düşündüğümü nereden biliyordu?

Pekala. Yine de bana kim olduğunu neden söylemiyorsun anlamıyorum

Kısa bir duraklama oldu ve onu korkutup kaçırdığımdan korkmaya başladım. Tam bir mesaj daha yazıyordum ki sonunda telefonum gelen cevapla çınladı.

Her şeyin zamanı var, Ogilvie.

Kırk dakika sonra Joe's Diner'ın arkasındaki boş arsaya park etmiş, sürücü koltuğuna çökmüştüm. Sadece bir dakika erken

gelmiştim ama onları ürkütmek istemiyordum. Bu lokanta 1980'lerden beri vardı ve bildiğim kadarıyla o zamandan beri de pek yenilenmemişti. Binanın çatısında kocaman bir neon tabela vardı ve üzerinde el yazısıyla *Joe's* yazıyordu. Yemin ederim, şehir merkezinde yaşayan insanlar tabela yüzünden geceleri uyuyamadıklarından şikayet ediyorlardı. O şeyi ot-yoldan bile görebilirdiniz. Restoranın içi pembe, sarı ve parlak mavi renklerle doluydu. Ve garsonlar, şaka yapmıyorum, taytlı üniformalar giyiyorlardı. Kusura bakmayın ama tam bir rüküş-lük abidesiydi. Kennedy'ye göre babası gençken, üniversiteye gidip işletme diploması ve ilk milyonuyla dönmeden önce bu-rada çalışıyordu. Her ne kadar görmeyi kesinlikle istememiş olsam da bana babasının neon-turuncu taytlı tulumuyla çekil-miş fotoğraflarını göstermişti.

Saat tam 13.15'te arabamdan indim ve arka kapıdan lokan-taya girdim.

İçerisi sessizdi. Ön kapının yanındaki kabinde oturan tek bir müşteri vardı; yaşlı bir adam höpürdeterek çorbasını içiyordu. Bu benim isimsiz kaynağım olamazdı, değil mi? Başını kaldı-rıp bana şaşkın bir bakış atana kadar uzun bir süre onu süzdüm. Kendimi silkeledim. Başka şeylerle ilgilenme, Ogilvie.

Başımı öne eğerek aceleyle restoranın arka tarafına doğru ilerledim ve dikkat çekmemek için elimden geleni yaparak anonim kişinin tarif ettiğine emin olduğum kabine girdim.

Belki birileri dinliyordur diye, "Merhaba," diye fısıldadım. Gelen tek yanıt tepede açık olan ısıtma sisteminin uğultusuydu.

Eğilip ahşap kabinin altını yokladım ve parmaklarım kağıt

gibi bir şeye değdi. İşte oradaydı. Çekip çıkarmaya çalıştım ama açısı uygun değildi.

Kahretsin. Sanırım yapmam gereken... Yere çömelene kadar kendimi masa ile kabin arasına çekerek aşağı doğru kaymaya başladım. İşte oradaydı, koltuğumun altına bantlanmış büyük bir zarf. Bu şeyi yukarıdan çıkaramamama şaşmamalıydı; burada en az yarım rulo bant vardı. Soyarak işe başladım.

Yukarıdan, genizden gelen bir ses duyduğumda zarf neredeyse serbest kalmıştı.

“Ee, yardımcı olabilir miyim?”

Başımın üstündeki boşluktan dışarı baktım ve garsonu gördüm.

“Siparişinizi...” Muhtemelen beni kasabadan tanıdığı için sözünü yarıda kesti. Bugünlerde kötü şöhretli biri sayılırdım. “Alice Ogilvie?” *Evet, işte ben.*

Bir parmağımı dudaklarıma götürdüm, zarfı bankın altından sonuna kadar çektim ve masanın altından kayarak tekrar kabine yerleştim.

Şirin bir şekilde gözlerimi kırıştırdım. “Ah, merhaba.”

“Sen orada ne...” Sorusunu tamamlayıp tamamlamamaya karar verememiş gibi görünüyordu.

Elimde zarfla kabinden çıktım. “Beni hiç görmemiş gibi davran, tamam mı?” Tam dışarı çıkmak üzereydim ki önemli bir bilgiye sahip olabileceğini fark ettim. “Aslında bana yardım edebilirsin.”

Kendini işaret ederek şaşkın gözlerle, “Ben mi?” dedi.

“Evet, sen.” Bütün öğleden sonra burada mıydın? Birinin

buraya geldiğini, bu kabine oturduğunu gördün mü?” diye sordum elimle göstererek.

Başını iki yana salladı. “Hayır. Buraya beş dakika kadar önce geldim. Vardiya yeni değişti.”

“Diğer kişi hâlâ burada mı?” Onları görebilirmişim gibi restoranın arka tarafına doğru baktım.

“Hayır, June biraz önce çıktı. Sanırım hafta sonu ailesini görmek için Santa Barbara’ya gidecekti.” Duraksadı. “Bir şey ister misin? Kahve veya başka bir şey?”

Başımı iki yana salladım. Aceleci bir şekilde, “Hayır,” dedim. “Teşekkür ederim, şimdi gitmem lazım.” Yanından hızla geçip koridora çıktım ve elimde sıkı sıkı tuttuğum zarfla arka kapıdan tekrar çıktım.

Arabama döndüğümde zarfı üstten yırttım ve içindekileri kucağıma boşalttım. İçinde isimsiz iki dosya vardı.

İlkinde bir fotoğraf vardı. Iris’in binasında o eski arabayı gördüğüm gün gönderdiğim fotoğraf. Iris’in görmekten çok korktuğu ve sonrasında bana hiçbir şey anlatmadığı fotoğraf. Altında birkaç sayfa vardı; soyadı ilginç bir şekilde Adams olan bir adamla ilgili olay raporları. Iris’inkiyle aynı. Daha yaşlı, babası olabilecek yaşıydı. Ama Iris bana babasının öldüğünü söylemişti. Sayfaları hızlıca gözden geçirdim. Görünüşe göre çoğunlukla aile içi şiddetten birkaç kez tutuklanmıştı. Ve görünüşe göre hakkında Iris’in annesi tarafından alınmış bir uzaklaştırma emri vardı. Ne oluyordu böyle?

Bu adamın Iris’in evinde ne işi vardı? Babasının öldüğü konusunda bana yalan mı söylemişti? Söylemiş olamazdı, yoksa ola-

bilir miydi? Bunun Whispering Pines'ı araştırmasıyla bir ilgisi var mıydı? Sormak için ona mesaj atmayı düşündüm ama ertesi sabah ona bunu sorduğumda konuyu nasıl kapattığımı hatırladım. Hayatım boyunca temkinli hareket ettiğim anlar fazla olmamıştı, ama bunun o anlardan biri olması gerektiğini hissettim.

O yüzden bunun yerine, bu dosyayı ileride incelemek üzere bir kenara koydum ve ikincisini açtım.

İçinden çıkan tek kağıda bakarken “Vay canına,” dedim. Hapishanenin ziyaretçi defteriydi. Steve'in ziyaretçi defteri.

Bir isim listesi idi. Kısaydı. Görünüşe göre Steve'in pek ziyaretçisi olmamıştı.

Marcus Anderson

Maryann Anderson

Steve'in ebeveynleri. Görünüşe göre hapse girdiğinden beri onu birkaç kez ziyarete gelmişlerdi, çünkü isimleri listede birkaç kez geçiyordu.

Ricky Randall

Alice Ogilvie

Iris Adams

Dusty Anderson

Kız kardeşinin adını gördüğüme şaşırmıştım. Hiçbir zaman o kadar yakın değillerdi ama sanırım bunlar çaresiz zamanlardı.

Sonra tanımadığım bir isim gördüm.

Ruthann Bollinger

Ruthann Bollinger mi?

İsmi Google'a yazdım. Bir sürü sonuç çıktı. Rastgele tıklamaya başladım.

**Bradford Medya Şirketi'nden Ruthann Bollinger
dün gazetecilere LMC ve Bradford Medya
Şirketi'nin yaklaşan küresel birleşmesi hakkında
konuştu ve...**

Tamam, sıkıcı bir şeydi. Babam her zaman böyle şeylerden bahsederdi. Küresel birleşmeler, satın almalar gibi şeyler. Ne zaman bunlardan bahsetse beynim tamamen dururdu. Okumayı bıraktım ve makaleyi tarayarak hepsi de iş kıyafetleri giymiş ve katı gülümsemeler takınmış bir grup yaşlı erkek ve kadının fotoğrafını buldum. Tanrım, yetişkinler hayatlarından çok sıkılmış olmalıydı.

Fotoğrafın altında bir yazı vardı: Bradford Medya Şirketi'nden Ruthann Bollinger, Greta Bradford ve Sandy Ackerman, India Medya Grubu'ndan Leslie Leifer, Daniel Ahuja ve Deepash Patel ile birlikte.

Kaşlarımı çattım. Steve'le bir bağlantılarını bulamıyordum. Bradford ismi nedense tanıdık geliyordu. Google'da aratınca nedenini anladım. Greta Bradford Birleşik Devletler'in en zengin kadınıydı. Ailemin ondan bahsettiğini duymuştum çünkü her yıl Forbes'un milyarderler listesinde yer alıyordu.

Anlamıyordum. Iris, Steve'in hapiste rüşvet almış ve bu yüzden savunmasını değiştirmiş olabileceğinden bahsetmişti ama bağlantı neydi? Bir milyarderin medya şirketinde çalışan rastgele biri neden Steve, Brooke ve Castle Cove ile ilgilensindi ki? Brooke'u tanıyor muydu? Ya da Levy ailesini?

Henüz neye baktığımı bilmiyordum ama bunu çözersek,

parmaklıkların ardında neden Koç Donovan'ın olmadığını tam olarak anlayacağımıza dair güçlü bir şüphem vardı.

KWB, 10. Kanal

10 Kasım, 11.32

Son Dakika Haberi

Ben Perez: Sabah programınızı böldüğüm için üzgünüm, ancak Brooke Donovan cinayeti davasında şaşırtıcı bir gelişme olarak, ölüm şekli hakkında yeni detaylar ortaya çıktı. Muhabir Tessa Hopkins, bir basın toplantısının başlamak üzere olduğu Castle Cove Polis Departmanı'nda olay yerinde.

Tessa Hopkins: Teşekkürler, Ben. Şu anda polis merkezinde canlı yayındayım, Dedektif Thompson'ın her an adli tıp raporunun sonuçlarını ve Brooke Donovan'ın katili olduğu iddia edilen erkek arkadaşı Steve Anderson'a yönelik yeni suçlamaları açıklaması bekleniyor. Anderson'ın kasıtsız adam öldürme suçunu kabul etmesi ve ceza olarak... Durun, evet, başlıyor.

Dedektif Thompson: Bayanlar ve baylar, soruşturmamıza gösterdiğiniz sabrınız için teşekkür ederiz. Şu anda Steven Anderson'ı, Brooke Donovan'ın ölümüyle ilgili olarak birinci derece cinayetle suçluyoruz. Şimdi sözü Dr. Tavi Henry'ye bırakıyorum. Dr. Henry otopsi sonuçlarını açıklayacak.

Dr. Henry: Teşekkürler. İlk testler Bayan Donovan'ın düşme sonucu aldığı yaralar nedeniyle öldüğünü gösteriyordu. Daha sonra yapılan testler ise kafatasının düşmeden önce, büyük ihtimalle kör bir nesneyle kırıldığını ortaya koymuştur. Buna ek olarak, bacaklarında ve avuç içlerinde bulunan sıyrıklar Bayan Donovan'ın muhtemelen uçurumun kenarından kaydığını ya da itildiğini ancak bir süre tutunabildiğini göstermektedir. Ellerinin arkasında bulunan izler bir ayakkabı ya da spor ayakkabı tabanı ile uyumludur. Bu da bizi, uçurumun kenarına tutunmuşken Bayan Donovan'ın ellerini bir güç uygulanması sonucu serbest bıraktığına inandırıyor.

Muhabir: 'Güç uygulanması mı'? Bu da ne demek?

Dr. Henry: Adli tıp incelemesi, katil zanlısının Bayan Donovan'ın düşmesine neden olmak için ellerinin üzerine bastığını gösteriyor. Ancak, inanıyoruz ki—

Tessa Hopkins: Steve Anderson'ın düşmeden önce ona vurduğunu mu söylüyorsunuz? Yaklaşık kaç kez ve neyle?

Muhabir: Uçurumdan düşmeseydi yaşayabilir miydi?

Dr. Henry: Uçurumdan düşmemiş olsaydı yaşıyor olması mümkündür. Kafatası kırığının ölümünün birincil nedeni olmaması mümkün–Muhabir: Ellerindeki izler Anderson'ın spor ayakkabılarıyla uyuyor mu? Peki ya DNA testi–Muhabir: Kör nesne neymiş? Bulundu mu?

Dedektif Thompson: Affedersiniz, Dr. Henry. Bayan Donovan'ın kafatasına vurmak için kullanılan nesnenin yerini tespit edemedik. Şu anda, ellerindeki izlerin Steve Anderson'a ait spor ayakkabılarla eşleşeceğine inanıyoruz. Kafatasına gömülü metalik pullar vardı, bunların bir tür kupadan gelmiş olabileceğini düşünüyoruz. Bay Anderson o günün erken saatlerinde YM-CA'den bir Gençlik Basketbolu Mentor Ödülü almıştı. Nesneyi arabasından aldığını ve ormanda ya da uçurum kenarında kavga ettikleri sırada Bayan Donovan'ın üzerinde kullandığını düşünüyoruz.

Tessa Hopkins: Bu davanın ele alınışıyla ilgili halkın endişeleri hakkında söyleyecek bir şeyiniz var mı, De-

dektif Thompson? Birçok Castle Cove vatandaşı, Bay Anderson'ın ayakkabısının yerleştirilmesinden polis sorumlu olduğunu düşünüyor.

Dedektif Thompson: Bu söylentiler tamamen asılsızdır ve bu polis teşkilatının değerli çalışanları için bir lekedir. Bay Anderson kasıtsız adam öldürme suçunu kabul etti efendim. Eğer masumsanız bunu yapmazsınız. Şu anda Bay Anderson'a yöneltilen suçlamalar yeni kanıtlara göre değiştirilmiştir. Şartlı tahliye olmaksızın en fazla ömür boyu hapis cezası öngören birinci dereceden cinayetle suçlanacak. Teşekkür ederim.

Muhabir: Brooke Donovan'ın telefonu nerede?

Tessa Hopkins: Ayakkabıyı ormanda bulduklarını söyleyen polis kimdi?

Muhabir: Nesneyi nerede arıyorsunuz?

Kalabalıktan yükselen sesler: Yozlaşmış Castle Cove,
Yozlaşmış Castle Cove

Düzenleme
Ny.Ozlem

OTUZUNCU BÖLÜM

IRIS

10 Kasım

16.50

Bu çok kötü. Derin nefes al. Yakında görüşürüz.

GÖZLERİMİ KAPATTIM. RICKY’NİN mesajına bakmak bile istemiyordum. Basın toplantısı biter bitmez okul karışmıştı. Kimse dersi dinleyemiyordu. Herkes çılgına dönmüştü.

Steve. Ömür boyu hapis. Kör nesne.

Spike bana baktı. Telefonunu elinden düşürmüyordu. “Bir kupa mı, Iris? Kafasına bir kupa ile vurup uçurumdan aşağı atmak mı? Bu... nefret dolu bir hareket. Bu kişisel bir şey. Kendimi kötü hissediyorum.”

Ben de aynı durumdaydım. Duyduğumdan beri her beş dakikada bir Alice’e mesaj atıyordum ama o cevap vermiyordu. Endişelenmeye başlamıştım.

Ve annem buraya geldiğimizden beri barın arkasından bana bakıyordu. *Ah, ne kadar tatlı, kızım biriyle birlikte anlamına*

gelen bakışlar. Onu görmezden geliyordum. Spike, Spike'tı ve bir çocuk için planlarımı bozmayacaktım. Ayrıca Steve Anderson ömür boyu hapis cezası alacaktı.

Parmaklarımla masada tempo tutuyordum. Bu çok ama çok kötüydü.

“İnanabiliyor musun?” dedi Spike. “Bu gönderiler, orman yangını gibi yayılıyor. Yozlaşmış Castle Cove, bu... bu yeni durumda bile hâlâ güçlü bir şekilde devam ediyor.”

Dikkatim dağınık bir şekilde, “Evet,” dedim. “Bugün Alice’i buralarda gördün mü? Bizimle burada buluşacaktı ama gecikti.”

“Belki de saçını yaptırmaya falan gitmiştir.”

“O senin düşündüğünden daha dolu biri, Spike. Eski erkek arkadaşı muhtemelen ömür boyu hapis cezası alacakken kuaföre gideceğini sanmıyorum.”

“Bu konuda jüri hâlâ kararını vermedi. Peki bir sonraki adımımız ne olacak?”

“Ricky. Yeni bilgilerle buraya geliyor.”

Düşünürken bir yandan da parmaklarımla masaya vurmaya devam ediyordum. Alice öylece ortadan kaybolmazdı. Yani en azından artık kaybolmazdı.

Spike telefonunu bırakarak “Hey, Iris,” dedi. “Düşünüyordum da, belki tüm bunlar bitince... Belki sinemaya falan gitmek istersin.”

Ricky’nin henüz gelip gelmediğini görmek için boynumu eğerek “Evet, kulağa harika geliyor,” dedim. “Herkesi bir araya getirelim. Alice’e de sormalıyız. Eminim o da gelmek ister.”

“Hayır, demek istediğim, sadece... sen ve ben.”

Spike, hoş ve sevimli Spike, karışmış saçları omuzlarına dökülmüş bir halde gözlüklerini gergin bir şekilde burnuna doğru itiyordu. Kalbim hızla çarpmaya başladı ama sonra aynı hızla... sönüverdi. Şu anda gözlerinde koca bir dünya vardı, bunu görebiliyordum: filmler, el ele tutuşmak, patlamış mısır paylaşmak ve daha birçok şey.

Ama bu ben değildim. Şu anda değildim. Çünkü sadece bir yarım buradaydı. Diğer yarım ortadan kaybolacaktı. Bunu Alice’e sormalıydim. Biri nasıl kolayca hayal kırıklığına uğratabilirdi? O bilir miydi? Biliyor olmalıydı. Alice böyle şeyleri bilecek birine benziyordu. Lanet olsun. Onunla arkadaş mıydık?

“Spike,” dedim, alçak bir sesle. “Dinle.”

Ama ben daha fazlasını söyleyemeden Ricky kabinimizin kenarında belirdi. Daha önce hiç görmediğim kadar profesyonel giyinmişti: düzgün siyah bir takım elbise, beyaz gömlek, altın kolye ve tanrım, saçları gerçekten fönli gibi görünüyordu.

Annem barda içkisini çoktan hazırlamıştı ve Ricky içkisini alıp masamıza geri döndü. Kayarak yanıma oturdu.

İçkisinden bir yudum alırken “Para Çuvalı nerede?” diye mırıldandı.

“Para Çuvalı şu anda nerede bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, sanırım hiçbirimiz nefes alamıyoruz. Ne haltlar dönüyor?”

Ricky, “Dedektiflikte ilk kural ortağını asla kaybetmemektir, Iris,” dedi. “Tıpkı şüpheliniz gibi, her zaman nerede olduklarının ve ne yaptıklarının farkında olmanız gerekir.”

Spike patates kızartmalarını ağzına tıktırarak “Çifte ajanlık yapıyor olabilirler diye mi?” diye sordu.

Patatesleri yutmasını izledim. Biriyle birlikte olacak olsam bile, ağzına aynı anda otuz altı tane patates kızartması atmamasını tercih ederdim. En fazla dört tane.

Ricky sırtarak “İkili oynamak,” dedi. “Veya ifşa olmak. Bir gün soruşturma çalışmaları hakkında küçük bir dersimiz olacak, ama o gün bugün değil.”

Çantasını açtı ve birtakım kağıtlar çıkardı.

“Pekala. Ne gün ama, değil mi? Birazdan karakola döneceğim. Kısaca cevap vereyim, ellerinde kör bir nesne yok, yani Steve’in parmak izleriyle karşılaştıracakları cinayet silahı yok. Spor ayakkabı hâlâ ellerinde, ancak otopsi raporunda Brooke’un ellerinin arkasındaki izlerle ilgili olarak, izlerin yüzeysel olduğu ve suya girdiği için bozulmuş olabileceği de belirtiliyor. Evet, muhtemelen tekmelenerek düşürüldü, bu doğru. Ama Steve’in spor ayakkabılarıyla o silik izleri eşleştirebilirler mi? Kim bilir. Yine de bundan iyi bir televizyon programı olurdu.”

“Steve’le konuştun mu?” dedim. “Yani, o şimdi ne düşünüyor?”

“Bu konuyu açtığın için teşekkürler, Iris. Müvekkilim şu anda sakinleştirici almış durumda. Harikalar diyarında. Haberi verdiğimde, parmaklıklar ardındaki yaşamı düşününce hemen histerikleşti ve sanırım bir tür küçük nöbet geçirdi. Böyle olmaması gerektiğini söyleyip durdu. Onu daha sonra kontrol edeceğim. Tahminimce akli başına geldiğinde söyleyecek çok şeyi olacak. Kimse ömür boyu hapis cezası istemiyor, size o

kadarını söyleyeyim. Ki bu iyi bir şey. Biz bir duruşma istiyoruz. Bizim için mümkün olan en iyi senaryo bu.”

“Peki ya diğer şeyler?” diye sordu Spike. “Hani birinin ona rüşvet vermiş olabileceğini falan düşünüyordun ya?”

Ricky içkisinden büyük bir yudum aldı. “Uyandığında bunu dökülmesini umuyorum. Bunu bana söylemesini, iyi niyetini göstermesini istiyorum çünkü elimde buna dair bir kanıt yok. Senin var mı? Ya senin, Iris?”

Spike ve ben başlarımızı iki yana salladık.

Ricky, “Dördüncü adımın zamanı geldi, Iris,” dedi.

Dava defterimi çıkardım ve bir kalem bulmak için sırt çantamı karıştırdım. “Ben hazırım.”

Ricky Randall dava defterime dokundu.

“Donovan’la ilgili elimde çok şey var, orası kesin. En azından bir soruşturma için yeterli. Tam olarak ihtiyacım olan şey var mı? Kupa olabilecek kör bir nesne? Hayır, yok. Daha somut başka bir şey var mı? Yok.”

“Peki... şimdi ne olacak?” diye sordum.

“Dikkati Steve’den polise ve Matt Donovan’a çekmeye devam etmeliyim. Donovan hakkında bulduklarınızı savcıya karşı kullanamam çünkü yasadışı yollardan elde ettiniz. Bu yüzden elinizdekileri, basına yasadışı bilgi sızdırılması gibi küçük yasal ayrıntılarla değil, sadece hikayeye ilgilenen tanıdığım tek kişiye sunmanızı istiyorum. Bunu büyük bir hızla patlatacak birine. Büyük bir delik açacak ve polisin o deliğe düşmesini sağlayacak birine.”

İçkisinin geri kalanını bir dikişte yuttu, ayağa kalktı, çantasını aldı ve masanın üzerine, Spike’la arama bir kart koydu.

Tessa Hopkins.

Kafamızı kaldırdığımızda Ricky Randall gitmişti.

Spike, “Kahretsin,” dedi. “Çılgın televizyoncu kadın.”

“Doğru.” Alice’e tekrar mesaj attım. Bekledim ve yine cevap gelmedi. Spike’ın bardağının dibindeki pipetinin boşluğu emerken çıkardığı yankılı sesi dinledim. Sinir bozucuydu ve durmasını istiyordum.

“Ver şunu bana,” diye mırıldandım. Bardağı bana doğru itti ve ben de alıp bara doğru yürüdüm, kokteyl peçetesine siyah mürekkeple bir şeyler karalayan yaşlı bir kadınla telefonunda Angry Birds oynayan bir adamın arasına sıkıştım. Derin bir iç çektim.

“Böyle bir yerde olmak için biraz genç görünüyorsun.”

Soluma baktım.

Kalbim sanki ayaklarıma kadar inip ayakkabılarımdan dışarı çıkmış ve yapışkan bar zemininde yuvarlanmaya başlamıştı.

Lilian Levy yanımdaki bar taburesine tünemiş, zarifçe boyanmış tırnaklarının uçlarıyla içkisindeki kırmızı pipeti bardağın içinde daireler çizerek döndürüyordu. Kırmızı pipet, gözüklerindeki kırmızı çerçevelerle uyumluydu.

Yanaklarım yanıyordu. Şimdi Alice’in burada olmasını nasıl da isterdim. Bununla nasıl başa çıkacağını çok iyi bilirdi. “Ben... annem burada çalışıyor. Hemen şurada. Çocuklar yediden önce burada olabilirler ama sonrasında yasak.”

“Hmm,” diye mırıldandı. “Küçükken babam beni buraya getirir ve bana Shirley Temples söylerdi. Tabii şimdi ondan daha sert bir şey içiyorum. Buranın çok değiştiğini söyleye-

mem. Yine de burayı severdi babam. Gerçekmiş gibi hissettirdiğini söylerdi. Sanırım şu anda bunu hatırlamak istedim. Gerçek olan bir şeyi.”

Sessizleşti, gözleri uzaklara daldı. Onun yaşlı, zengin ve acımasız bir kadın olduğuna inanmak isterdim ama bunu yapamıyordum. Şu anda o sadece torununu kaybetmiş bir büyükanneydi.

“Ben... ben onu tanıyordum,” dedim sonunda. Torununuzu, Brooke’u. Aynı okula gidiyorduk. Çok üzgünüm.”

Gözleri benimkilere kaydı. “Çok nazıksın. Artık herkesi kaybettim. Kızlarımı. Torunumu. Bir zamanlar bir kocam vardı ve onu da kaybetmiştim ama bu farklı hissettiriyor. Bu boşluk.”

Taktığı devasa safir yüzük barın üzerindeki ışıktaki parlardı. Ona baktığımı görünce usulca güldü. “Bunun hiçbir anlamı yok. Güzel bir şey ama kırık bir kalbi onaramaz. Paranın insanı mutlu ettiğini söylerler. Mutlu etmez. Sadece kederin içinde daha rahat olmanı sağlar.”

Annem geldi ve Lilian Levy ile birbirlerine baktılar. Lilian hafifçe başını salladı ve annem boş bardağını yeniden doldurdu. Lilian, “Çok tatlı bir kızınız var,” dedi. “Çok akıllı, çok çevik.”

Annem, “Teşekkür ederim,” diye cevap verdi. Bana garip bir bakış attı ki elbette atacaktı. Barda zengin ve yaşlı bir kadınla konuşuyordum. Ama...“Affedersiniz, demin ne dediniz?” diye sordum. Akıllı mı? Çevik mi? Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu.

Lilian Levy kıkırdadı. “İris Adams. Brooke’umu canlı gören son kişi, yani sondan ikinci kişi. Şaşırmış gibi bakma. Polis

sorgularını incelemediğimi mi sanıyorsun? Bu trajedideki her oyuncunun kim olduğunu biliyorum.”

Bar taburesinde dönerek bana baktı. Yüzü pürüzsüzdü, pudralıydı, kirpiklerinde zarifçe sürülmüş siyah bir rimel vardı. “Torunumun balkonundan atladığında korktun mu? Orada olduğunu bilmediğimi sanma. Eve girdiğimde senin ve Alice’in fare gibi üst katta dolaştığınızı duyabiliyordum. Ama Alice’i bozmadım. Ne kadar ileri gideceğini görmek için. Brooke’un balkonunun kapısını kapatmaya gittiğimde çok etkilendim. Tam da şu anda üzerinde olan oduncu gömleğiyle tepeye doğru fırlayan küçük, peri benzeri bir figür görmek etkileyiciydi.”

“Ben...” Donup kalmıştım. Beni görmüş müydü? Başka neleri biliyordu? Ayrıca ben pamuklu giyiyordum, oduncular yün giyerdi.

“Hadi ama, Iris Adams. Sen ve Alice, Tanrı onun uçarı beynini kutsasın, elinizde bir şeyler var. Bu işi çocuğun yaptığını düşünmüyorsunuz.”

Gözlerini gözlerime dikmişti. Bakışlarımı kaçıramıyordum. Gözlerinde bir şey vardı. Hüzün, keder... ama aynı zamanda ilgi dolu bir kıvılcım. Kısa sürede bir şeyler söylemezsem bunu kaybedecektim. Ve bunu kaybedemezdim.

“Evet, düşünmüyoruz,” dedim sonunda. “Aslında, birisinin ona bunu söylemesi için para verdiğini düşünüyoruz. Peki o kişi... siz miydiniz? Bana da söyleyebilirsiniz. Bunu kanıtlamanın bir yolu yok zaten. Sadece bilmek istiyorum.”

O kadar çok güldü ki gözlerinin kenarlarında yaşlar birikti ve bir kokteyl peçetesi alıp gözyaşlarını sildi.

“Ah, Tanrım,” dedi ve peçeteyi buruşturup barın üzerine, karaladığı peçetelerin yanına koydu. Yıldızlar, kalpler, güneşler. Küçük bir kızın çizeceği şeylerdi.

“Bu gerçekten komikti. Sevgili kızım, eğer torunumu o çocuğun öldürdüğünü düşünseydim, icabına bakardım.”

Tüylerim diken diken oldu. *İcabına bakardım.*

Gözlerinin içi artık gülmüyordu.

“O aptala ben para vermedim. Eğer suçunu kabul etmek istiyorsa, öyle olsun. Tüm bu yeni karmaşadan sonra müebbet alırsa ve masumsa, öyle olsun. Anlamıyor musun? Benim için kimin yaptığı önemli değil. Yine de her şeyimi kaybetmiş olacağım. Asla huzur bulamayacağım. Sadece torunumu gömmek ve eve gitmek istiyorum. Castle Cove artık benim evim değil.”

“Ama birileri yapmış,” dedim. Lilian değilse, kimdi? “Biri-leri ona ödeme yapmış, değil mi? En azından biz öyle düşünüyoruz ve ayrıca...”

Koç Donovan demeye cesaret edebilir miydim? Alice, Lilian’ın Koç’tan nefret ettiğini söylüyordu. Belki o da öyle düşünüyordur ama dediği gibi, artık onun için önemli değildi.

Kalemmini tekrar eline aldı. Omuzları sanki havası kaçmış gibi çökmüştü.

Peçetede yıldızlar, kalpler, güneşler vardı. “Annenin burada çalışması senin için zor olmalı. Ama ikinizin bir şekilde idare ettiğinizi düşünüyorum. Hiçbir şeyimin olmadığı, dünyada bir yerimin olması için çalışmak zorunda olduğum zamanları hatırlıyorum. Ama başardım. Lamalarla dolu özel bir hayvanat bahçesi olan on sekiz yatak odalı bir şatodan East Village’da

asansörsüz bir binanın altıncı katına, oradan Central Park'ta büyük bir taş eve ve oradan da İskoçya'da on yedinci yüzyıldan kalma bir eve geçtim. Dünyadaki kadınların yarısının kullandığı rujun üzerinde benim adım yazıyor. Kadınların yüzde altmışı her gün benim tasarladığım kotları kıçlarına giyiyor. Bunu ben yaptım. Bunu hak ettim. Dünyadaki yerimi kazandım."

Çantasından ince deri bir cüzdan çıkardı, cüzdanın içinden iki yirmilik çıkardı ve karaladığı peçeteyi paranın etrafına sardı.

"Torunumun ölümüne olan ilginizin daha çok ödülle ilgisi olduğundan şüpheleniyorum. Haksız mıyım, Iris Adams?"

Utanmıştım ve sesimi çıkaramadım.

"Gözün korkmasın, sevgili kızım. Ama istediğin şey için çalışmalısın. Hiçbir şeyin yoksa dünyanın düzeni böyledir. Seni bunun için mücadele etmeye zorlarlar. Ben mücadele ettim. Sen de yapabilirsin. Ama bir adım önde olmanın zararı olmaz, değil mi?" Telefonu titredi ve Lilian yavaşça ayağa kalktı.

Buruşuk, mücevherlerle dolu elini omzuma koydu ve kulağıma eğildi. "İyi bir gizemi ben de herkes kadar severim. Bunun nasıl sonuçlanacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Lilian Levy bana göz kırptı. "Arabam geldi. Sana iyi şanslar, Iris Adams."

Bastonuna dayanarak bardan çıkışını izledim.

Annem geldi, boş bardağı ve buruşmuş peçeteleri topladı. "Tüm bunlar da neyin nesiydi?" diye sordu.

Başımı iki yana sallayarak "Bilmiyorum," dedim.

Barın öteki ucunda Spike ellerini havaya kaldırıp bana *Neler oluyor?* dercesine bir hareket yaptı.

Annem uzaklaşırken ona,” Anne,” dedim,” “Bahşışını unutma.”

Katlanmış peçeteyi elime aldım. Yıldızlar, kalpler ve güneşler yumuşak dokunun içinden kanıyordu. Peçeteyi açtım ve anneme yirmilikleri uzattım.

Peçetenin içinde, kalplerin ve yıldızların arasında, silik bir yazıyla Penny Jefferson yazıyordu. Spike’a doğru yürüdüm. Penny Jefferson mı? O kaçık yaşlı kadın ne düşünüyordu? Belki de Castle Cove’daki eski hayatını düşünerek içkiyi fazla kaçırmıştı.

Kabinde Spike’ın karşısına oturup peçeteyi aramıza serdim.

“O kadın Lilian Levy’ydi,” dedim. Spike’ın bana olan bariz ilgisi dışında odaklanacak bir şey bulduğum için minnettardım.

Spike’ın gözleri yuvalarından fırladı. “Pardon, ne dedin?”

Endişelenme, Steve’e rüşvet verip vermediğini sordum, o da eğer Steve’in yaptığını düşünseydi rüşvet vermeyeceğini, onu öldüreceğini söyledi. Ki bu korkutucu bir şey. Sonra da bunu hak etmem gerektiğini söyledi, bu her ne demekse artık.”

Spike peçeteye baktı, “Sen de onun saçmalıklarını bir hatıra olarak mı sakladın?”

Omuzlarımı silktim. Hak etmem lazımmış. Teşekkürler, zengin hanımefendi. Sanki bunu bilmiyormuşum gibi ne kadar yardımcı oldu.

“Iris.”

Yani, aptal hayatımı zaten hak ederek yaşıyordum. Bu kadın kim oluyor da beni tepede koşarken izleyip heyecanlanıyor, bundan etkileniyordu?

Spike yumruğunu masaya vurarak “*Iris*,” dedi.

“*Ne var?*” diye bağırdım.

“Penny Jefferson,” dedi ve bunu derken ağzından küçük bir tükürük damlası fırlayınca yanakları kızardı. Telefonunu havaya kaldırdı.

Gözlerimi kısarak baktım. Yakışıklı, genç bir adamın kolunu omuzlarına attığı kahverengi saçlı, gülümseyen bir kadının fotoğrafıydı. Adamın gözlerinde, kameraya bakma şeklinde tanıdık bir şey vardı. Karmakarışık sarı saçlı, iyi görünümlü bir adamdı.

Milyarder Paul Bradford’un eşi Penny

Jefferson’ın kayıp olduğu bildirildi

“Başka bir kayıp kız hikayesi için teşekkürler Spike. Bunlardan yeterince yok zaten,” dedim.

“Daha yakından bak, şapşal. Paul Bradford’a daha yakınlan bak,” dedi ve telefonu bana doğru itti.

Makale yirmi yıldan daha eskiydi. Aşağı kaydırınca, başka renkli fotoğraflar da buldum. Ve sonra onu gördüm. Bana bakan o çelik mavisi gözlerde tanıdık bir parıltı vardı, tıpkı birinci sınıf tarih dersinde Napolyon’la ilgili bir soruya yanlış cevap verdiğimde olduğu gibi.

“Lanet olsun,” dedim. “Yoksa bu—”

“Bence o!”

Castle Cove Lisesi’ndeki birçok öğretmenin kalbine ateş salan çelik mavisi gözler. Burnu şimdi biraz daha farklıydı,

çene çizgisi daha az belirgin, bir şekilde daha yumuşaktı.

“Bu, Koç. Matt Donovan, Paul Bradford’muş.”

“Ve o kız da kaybolmuş,” dedi Spike.

Onun telefonunu masaya bırakıp kendiminkini aldım.

Alice, diye yazdım. *Alice. ALICE.*

Ona Penny Jefferson makalesinin bağlantısını yolladım.

KOÇ DONOVAN PAUL BRADFORD’MUŞ.

PENNY JEFFERSON, Alice

Google’da Penny Jefferson + Paul Bradford’u
arat.

On beş dakika içinde evinde olacağım

Santa Cruz Times

23 Nisan 1997

Yerel Kadının Kaybolması Santa Cruz Polisnin Kafasını Karıştırdı

Geçtiğimiz pazar günü öğleden sonra, 23 yaşındaki Penny Jefferson, kocası Paul Bradford ile birlikte Santa Cruz Dağları’nda kamp yaparken kayboldu. Bradford’un iddiasına göre o kampı kurarken, Jefferson da yakındaki bir şelaleyi görmek için tek başına yürüyüşe çıkacağını söyledi. Bradford neredeyse bir saat geçmesine rağmen ondan haber alamayınca endişelendi ve onu bulmaya çalıştı. Şelaleye giden patikada ya da şelalede ondan hiçbir

iz bulamayan Bradford yetkililere haber verdi. Bradford, Jefferson'ın son aylarda madde bağımlılığının yanı sıra ağır bir depresyonla da mücadele ettiğini söyledi. Olayda Santa Cruz polisi görevlendirildi ve kısa bir süre sonra arama çalışmaları başlatıldı.

Aradan üç gün geçmesine ve yerel yetkililerin tüm çabalarına rağmen Jefferson'dan hâlâ bir iz yok. Bradford, medya patronu Peter Ford Bradford III'ün oğlu.

Makalenin altında daha fazla başlık ve fotoğraf vardı. Sayfayı aşağı kaydardım.

17 Mayıs 1997

Jefferson'ın Kayboluşuyla İlgili Hâlâ Bir İpucu Yok
Kocası Paul Bradford Eleştirilerin Odağında

5 Ağustos 1997

Santa Cruz Dağlarında Bulunan Kalıntılar Kayıp Yerel
Kadına Ait Olabilir

8 Ağustos 1997

Santa Cruz Halkı Jefferson Ailesinin Etrafında
Toplanıyor

Bulunan Kalıntılar Kızları Penny Jefferson'a Ait Çıkmadı

23 Ağustos 1997

Medya İmparatorluğunun Varisi, Eşinin Kaybolmasıyla
İlgili Dedikodulara Cevap Verdi

23 Ekim 1997

Penny Jefferson'ın Kaybolmasından Altı Ay Sonra İşte
Bildiklerimiz

20 Nisan 1998

Penny Jefferson Kaybolduktan Bir Yıl Sonra Ailesi Resmi
Olarak Ölümünü İlan Etti
Kocası Paul Bradford, Halkın Tepkisi Sonrasında Şehri
Terk Etti

Spike, “Bu çok büyük bir olay,” dedi.

Nefesim boğazımda düğümlenmişti. Beynimdeki sinirler umutsuzca birbirlerine bağlanmaya çalışıyordu. Matthew Donovan eskiden Paul Bradford'du. Matt Donovan, Paul Bradford iken mega, mega zengindi. Paul Bradford'un karısı kaybolmuş ve asla bulunamamıştı. Zengin insanlar her şeyi yapabiliirdi. Hayatları silebilir, yenilerini yaratabilirlerdi.

Ricky Randall'ın istediği tam olarak böyle bir şeydi.

Matt Donovan'ı Google'da arattığımızda karşımıza basketbol, bağış kampanyaları, Castle Cove Lisesi, Victoria Levy ve

Matt Donovan hayatlarını yaşıyan milyonlarca Matt Donovan'dan başka bir şey çıkmadı.

Çünkü . . . Matt Donovan, Matt Donovan değildi.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

ALICE

10 Kasım

18.10

“Çok azımız göründüğümüz gibiyiz.”

—AGATHA CHRISTIE, SİSTEKİ ADAM

KIŞ BAHÇESİNDE VOLTA ATIYOR, bir fincan çayımı yudumluyor ve davadaki son gelişmeleri düşünüyordum. Steve birinci derece cinayetle suçlanıp ömür boyu hapis cezası alabilir miydi? Koç Donovan, Paul Bradford olabilirdi. Paul Bradford, Koç Donovan olabilirdi. Koç Donovan milyarder olabilir miydi? Brooke sonunda müdahale edene kadar bir hafta boyunca okula aynı yırtık pırtık eşofmanla giden adam mı?

Bradford Şirketi’nden birinin Steve’i hapishanede ziyaret etmesinden bahsetmiyorum bile.

Odanın pencerelerinden, okyanusun kayalıkların dibine hafif hafif çarpışını duyabiliyordum. Bu gece hava rüzgarlıydı; sonbaharın sert rüzgarı kızılağaçların dallarını çatıya vuruyordu. Duruma uygun bir şekilde ürkütücüydü.

Odanın kapısı açıldı ve Iris ile Spike belirdi.

Bir an olduğum yerde durdum ve sonra bir selamlama şekli olarak, “Iris, seni dahi. Çıldırmak üzereyim. Tüm bunlar çok çılgınca,” dedim. “Bu olanlar, her geçen dakika bir Agatha Christie romanına daha çok benziyor! Onun pek çok kitabında cinayetten kurtulmak için gizli kimlikler kullanan insanlar var.” Parmaklarımla saymaya başladım. “Bir bakalım, *Cinayet İlanı*, *Doğu Ekspresinde Cinayet*, *Mezopotamya’da Cinayet...*”

Spike kanepeye oturup bir bacağına altına katlayarak “Koç Donovan’ın *tamamen farklı* bir insan olduğuna inanamıyorum,” dedi.

Iris sanki bütün bu skandalı gözler önüne seren o değilmiş gibi rahat bir şekilde büyük mavi sandalyenin koluna tünemişti.

“Bu bilgiyi nereden buldun?” diye sordum. “Bu müthiş bir şey.”

Iris kızardı. “Teşekkür ederim. Ben aslında... Lilian Levy’yle karşılaştım. Barda.”

Şüpheli bir tavırla, “Moon Landing’de mi?” dedim.

Iris, “Evet,” dedi. “Bana, insan istediği şey için çalışmak zorundadır konulu büyük bir nutuk çekti. İlk başta gerçekten sinir bozucu olduğunu düşündüm, çünkü *alooo, sen bir milyardersin hanımefendi*, ama sonra arkasına bu peçeteyi bıraktı.”

Patlamak üzereymiş gibi görünen Spike, “Üzerinde Penny Jefferson yazıyordu!” diye çığlık attı.

“Lilian Levy’yle takıldığınıza inanamıyorum,” dedim ve bunun düşüncesiyle gülümseyerek başımı iki yana salladım. “Tamam, ben de size kendi açımdan bir şey söylemeliyim. O

isimsiz kaynaktan Joe's Diner'a gitmemi söyleyen bir mesaj aldım. Orada ise Steve'in hapishanedeki ziyaretçi kayıtlarını buldum."

Spike, "Affedersin ama," dedi. "Kim bu bağlantı?"

Resmi bir ses tonuyla, "Şu anda bundan emin değiliz," dedim. "Her neyse, konumuz bu değil. Mesele şu ki üzerinde bilmediğim bir isim vardı, ben de Google'da arattım. Ve bu kişinin Bradford Şirketi için çalıştığı ortaya çıktı."

Iris'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani..."

"Evet!" diye bağırdım. "Ve bunun büyük bir şey olduğunu hissetmiştim, ama sen bana o mesajı gönderene kadar tabii ki anlamamıştım. Paul Bradford'un babası—"

Iris ayağa fırlayarak, "Milyarder Greta Bradford," diye tamamladı. "Ve adını gördüğün şu kadının adı da—"

"Ruthann Bollinger," diye araya girdim.

"Dur bir saniye, Ruthann mı dedin?" Aceleyle dava defterimize döndü ve sayfaları çevirmeye başladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Şuna bak, tam burada! RA-Ruthann. Sence Brooke kaybolduktan sonraki sabah Koç'un mesaj attığı kişi bu muydu?"

Ağzım açık kalmıştı. "Vay—"

Iris iyi düşünmüştü. "Koç'un güvenlik sisteminin arızalı olduğunu söylediği şu garip mesaj. Bir çeşit—"

"Şifre olmalı," diye araya girdim. "Yardım için. Bahse girerim ailesi, bir şeye ihtiyacı olduğunda onlarla şifreli olarak iletişim kurmasını sağlamıştır."

Iris, "Tüm bunlar için gözlerin kendisine çevrileceğini bi-

liyor olmalıydı ve eğer o gözler kendisine çevrilirse bunun kendisi için kötü olacağını da,” dedi. “Tüm bunlar... ortaya çıkacaktı.”

Kalbim hızla çarparken başımı evet anlamında salladım. “Evet. Ve yardım etmek için hemen gelmiş olmalılar. Ruthann ve Greta’nın birlikte çekilmiş bir sürü fotoğrafını buldum. İki-sinin birlikte yakın olarak çalıştığından bahseden makaleler. Ruthann kesinlikle orada çalışan sıradan biri değilmiş. Greta’nın sağ kolu gibi bir şey olmalı.”

Iris derin bir nefes aldı. “Başım döndü. Koç’un ilk karısı kaybolmuş. Belki de öldürülmüştür. Bunu Koç yapmış olabilir mi? Şehri terk edip adını mı değiştirdi? Ve estetik ameliyat mı oldu? Büyükanne-min izlediği pembe dizilerden birinde mi yaşıyoruz biz?”

Spike, “Yani ilk karısı bir uçurumdan düşmüş,” dedi. “Çok şüpheli koşullar altında. Bu durumda şehirden kaçıp yeni bir kimlik edinmek hiç de kötü bir fikir değil. Eminim ailesi bu durumun ortadan kalkmasına çok sevinmiştir.”

Iris başını iki yana salladı. “Anlamadığım şey, Lilian neden kızının o adamla evlenmesine izin verdi? Koç’un Paul Bradford olduğunu en başından beri biliyor muydu? Ve dahası, bunu Brooke’un annesi biliyor muydu?”

Durup Iris’in az önce söylediklerini düşündüm. Victoria biliyor muydu? Onunla on yıl evli kalmıştı. Koç onun tek çocuğunu resmen evlat edinmişti.

“Tanrım, bu kısmını düşünmemiştim bile. Victoria ve Koç birbirlerine yıldırım aşkıyla tutulmuşlardı. Brooke bir kere-

sinde bana büyükannesinin her şey olup bitene kadar ikisinin evlendiğini bilmediğini söylemişti. Belki Lilian her şeyi bundan sonra anlamıştı ama artık çok geçti.” Ürperdim. “Koç’un bunca yıldır buralarda olduğunu ve belki de hiç kimsenin onu gerçekten tanımadığını düşünmek çok ürkütücü.”

Spike eliyle yanağını ovuşturarak koltuk minderlerine yaslandı. “Ama Koç’un dünya kadar borcu vardı. Kredi kartı, kumar, birçok şey. Madem bu kadar zengindi, neden ailesinden para istemedi?”

Başımı iki yana salladım. “Tahmin edecek olursam, ailesi ona acil bir durum olmadıkça kendileriyle iletişime geçmemesini söylemiştir. Bunun gibi gerçek bir acil durum.”

Spike, “Hmm,” dedi. “Mantıklı. Mecbur kalmadıkça onlara kadar takip edilebilecek bir iz olmasını istemezlerdi. Yani Koç’un –Paul’un– annesi bu karmaşadan haberdar olunca Steve’e ödeme yapması için birini mi tuttu? Koç/Paul’un işlediği cinayeti itiraf etmesi için?”

Tekrar başımı iki yana salladım. “Kesin olarak bilmiyorum, ama aksi takdirde bu Ruthann denen kişinin Steve’i hapisanede ziyaret etmesi çok garip bir tesadüf, sizce de öyle değil mi? Ve Brooke’un kaybolduğu sabah Koç’un telefonundan RA’ya yapılan arama. Bana sorarsanız bu çok büyük bir tesadüf olurdu.”

“Katılıyorum.” Iris sırt çantasının ön cebini karıştırdı ve parmaklarının arasında tuttuğu bir kartvizit çıkardı. “Ricky bana bu kartı verdi.” Spike boğazını temizleyip gözlerini devirince, “Bize bu kartı verdi,” dedi. “Bugün erken saatlerde. Bir bak istersen.”

Yanına gittim ve parmaklarının arasından kartı aldım. Üzerinde bir isim yazıyordu:

Tessa Hopkins
Sunuou / Muhabır KWB

Iris, “Ricky elimizdeki bilgileri sızdırmamızı istiyor,” diye devam etti. “O muhabire. O gece Brooke’un cese—” Kendini tuttu. “Brooke’un bulunduğu gece orada olan muhabire. Ona bağırıydın, hatırladın mı? Her neyse, Ricky bize yardım edeceğini söyledi.”

“Evet, Tessa’yı tanıyorum,” dedim Iris’e. “Sadece o gece uçurumun orada cadalozluk yapmakla kalmadı, geçen yaz başım derde girdikten sonra beni de taciz etmişti. Beni bir türlü rahat bırakmadı. Bilemiyorum...”

Iris, “O zaman mükemmel bir seçim olur,” dedi. “Kabul etmelisin ki çok kararlı biri. Koç’u alaşağı etmek için daha iyi kim yardım edebilir?”

Bir iç çektim. Tessa’yı dahil etmek bir kumar gibi görünüyordu ama başka ne seçeneğimiz vardı ki? Kamuoyunu gerçekten etkilemek ve polislerin bu davayı tamamen batırdığını kanıtlamak için bu tek şansımızdı. Ve Iris haklıydı, Tessa son derece ısrarcı biriydi. Bana odaklandığında inanılmaz derecede sinir bozucuydu ama bu davayı gün ışığına çıkarmak için ihtiyacımız olan şey olabilirdi.

Cinayet panosuna doğru yürüdüm ve yeni eklenenleri işaret ettim. “Kaynağımdan edindiğim ziyaretçi kayıtlarının ve Pen-

ny Jefferson'ın kaybolduğu andan öldüğünün açıklandığı zamana kadar izini süren makalelerin çıktısını aldım.” Panonun sağ üst bölümünü işaret ettim. “Ve Paul Bradford ile şu anda Koç Matthew Donovan olarak bilinen kişinin fotoğrafları.”

Spike ayağa kalktı ve tahtaya doğru yürüyerek iki resmi inceledi. “Paul ve Koç'u yan yana görmek tüylerimi diken diken ediyor.”

“Kesinlikle.” Iris ona doğru yürüdü ve yanında durdu. İki si de bir o fotoğrafa bir bu fotoğrafa baktı. Iris bana bakarak “Mesela mavi gözler tamamen aynı. Çenesi biraz daha ince ve burnu farklı. Ama bunlar değiştirmesi kolay şeyler, değil mi Alice?” diye sordu.

“Pardon da ben nereden bilebilirim?” dedim. “Burnum tamamen bana ait, teşekkür ederim.”

Iris kanepeye doğru yürüdü ve sehpadan üzerinde Koç yazan bir dosya aldı. Onun hakkında topladığımız ve yazıcıdan bastırdığımız tüm makaleler, vasiyet ve ofisinde bulduğumuz diğer materyaller vardı.

Tekrar bir minderin üzerine yerleşti. “Tamam, Tessa'yı aramadan önce şunları yapmalıyız. Ricky her şeyin, Koç'un mesajlarının kopyalarının, vasiyetin, hepsinin tek bir yerde olduğundan emin olmamız gerektiğini, bu şekilde ona verebileceğimizi söyledi.” Panoyu işaret etti. “Bahse girerim Tessa, Bradford'ları araştırmanın ve Paul hakkında daha fazla bilgiye ulaşmanın bir yolunu bulacaktır.”

“Google'da aradığımda başka bir şey bulamadım, ama belki...” Düşünmek için kısa bir an durdum. “Sanırım Greta ar-

tık sevgili oğlu Paul hakkında bazı hikayelerin yazılmamasını sağlayacak kaynaklara sahiptir.”

Iris dosyayı uzattı. “Spike, al şunu.” Sesi çok otoriterdi. Gü-lümsedim. “İçindeki her şeyin kopyasını çıkar.”

Spike selam durup dosyayı Iris’in elinden aldı ve babamın ofisinden taşıdığım makineye doğru ilerledi.

“Bu arada...” Iris sırt çantasından dava defterimizi çıkardı ve boş bir sayfaya açtı. “Tessa için dosyamızı hazırlamalıyız.” Bir şeyler karalamaya başladı. Yanına gidip oturdum ve omzu-nun üzerinden okumaya başladım.

Şüpheli: Matthew Donovan

Gerçek adı: Bradford ailesinden Paul Bradford. Dünyanın en zengin ailelerinden biri. İlk karısını öldürdüğünden şüpheleniliyor, ardından ortadan kayboluyor ve on yıldan fazla bir süre sonra Castle Cove, Kaliforniya’da yeni bir yüzle yeniden ortaya çıkıyor. Bundan birkaç yıl sonra Levy Kozmetik ailesinden Victoria Levy ile evleniyor.

31 Ekim

- 1. Akşam 22.30 ile sabah 02.00 arasındaki zaman için açıklama yapamıyor*
- 2. Telefondaki mesajlarda Kevin’dan (bahisçi) 31 Ekim’de gece yarısı buluşmak için mesaj geldiği görülüyor; buluşma gerçekleşmedi*

3. *Bahisçiye çok fazla borcu var (100 bin dolar kadar)*
4. *Kredi kartı ekstrelerinde 300 bin dolar kişisel borcu olduğu gözüküyor*
5. *Yediemin olarak, BD'nin bakımı için sınırlı aylık ödenek alıyor*
6. *Vasi olarak aldığı ödeneğin, BD'nin 18. doğum gününde sona ereceği belirtiliyor*
7. *Vasiyetnamede, BD'nin 18 yaşından önce zamansız ölümü halinde 5 milyon dolar ödeneceği belirtiliyor*
8. *Mesajlar, para sorunları nedeniyle BD ile ilişkisinin koptuğunu ortaya koyuyor*
9. *CC Lisesi koridorunda AO'yu sözlü olarak taciz etti, rehber öğretmen tanık oldu*
10. *Brooke'un kaybolduğu gece mesajlarını görmezden geldi ve sonra Alice'e bu konuda yalan söyledi*

Iris yazmayı bitirince ikimiz de sessizleştik ve listeyi tekrar okuduk.

“Vay canına,” dedim. “Bu Koç için hiç iyi görünmüyor.”

Iris dudak büktü. “Evet, öyle.”

Sonra bana döndü. “Demek istediğim, insanlar pek çok şeyi saklayabilir.”

Benden ve kayboluşumdan bahsettiğini biliyordum ama evinin dışındaki adamı düşünmeden edemiyordum. Babası

olma ihtimali olan adam; öldüğünü iddia ettiği kişi. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama Spike elinde bir tomar kağıtla geri döndü.

Elindeki kağıtları önümüzdeki masaya bırakırken heyecanla, “Zamanı geldi mi? Ben yapabilir miyim? Lütfen?” dedi.

Iris ve ben hep bir ağızdan, “Hayır,” dedik.

Iris’e baktım, o da bana baktı. Numarayı okuyabilmem için kartı gösterdi.

Numarayı kullan at telefona tuşladım, hoparlörü açtım ve hepimizin dinleyebilmesi için dışarıya doğru tuttum.

Çaldı. Çaldı.

Iris yanımdaki koltukta bir aşağı bir yukarı zıplayarak “Cevap verdiğinde ne diyeceğiz? Bu iş nasıl yapılır ki?” diye sordu.

Spike, “Size bana bırakın demiştim,” dedi. Sesini kalınlaştırarak “Önemli bulacağınızı düşündüğüm bazı bilgilerim—”

Elimi kaldırıp onu susturdum.

“Ben KWB Haber’den Tessa Hopkins. Bir yayınla ilgili mesaj bırakmak için biri tuşlayın. Gizli bilgiler için ikiyi tuşlayın.”

Iris ve Spike bana bakıyordu.

Titreyen parmaklarla ikiyi tuşladım.

Yapmak üzere olduğumuz şeyle birinin hayatını mahvedebilirdik. Koç’un sabahları bize waffle yaptığını, Victoria ile gülüşmelerini ve onu mutfakta etrafında döndürdüğü anları düşündüm. Ortaokuldayken bütün dans provalarımıza gelirdi. Ama sonra Agatha Christie’nin bir keresinde dediği bir şeyi hatırladım: “Çok iyi olabilen insanlar çok kötü de olabilirler.”

Tanrım, kim ismini değiştirirdi ki? Kim kimliğini değiştirebilmek için yüzüne estetik ameliyat yaptırırdı?

Sadece çok kötü şeyler yapmış birileri.

“Tessa Hopkins, sen beni tanı mıyorsun ama yarın Brooke Donovan’ın cenazesinde yanına geleceğim. Beni başından savma. Brooke’a ne olduğunu biliyorum ve elimde kanıt var.” Konuşmayı sonlandırdım ve kafamı kaldırdım.

“ok iyiiii.” Spike başıyla onayladı ve beşlik akmak için elini kaldırdı.

İstemeye istemeye beşliğine karşılık verdim.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

ALICE

11 Kasım

11:22

“Neden bir şeyin en kötü tarafına bakıp kendinizi
üzesiniz ki?”

“Çünkü bazen bu gereklidir.”

—AGATHA CHRISTIE, *ESRARENGİZ SANIK*

IRIS ERTESİ SABAH MEZARLIĞIN otoparkında beni bekliyordu.

“Bunun için hazır mısın?” dedi. Köşelerinde parıltılar olan siyah retro güneş gözlükleri takmıştı. Şaşırtıcı derecede iyi görünüyordu. Cenazeden mi, Tessa’dan mı yoksa tamamen başka bir şeyden mi bahsettiğini anlayamadım ama başımı aşağı yukarı doğru salladım. Her şeye hazırdım.

Etrafımızda, siyahlar giymiş cenaze katılımcıları arabalarından inmiş, küçük gruplar halinde mezarlığa doğru yürüyordu. Bazılarını okuldan tanıyordum, aralarında solgun yüzlü Bayan Westmacott’un da bulunduğu bir grup öğretmen önü-

müzde yürüyordu, ama bizim yaşımızda olup da kim olduklarını çıkaramadığım pek çok kişi daha vardı.

Ellerimi paltomun ceplerine soktum. “Bütün bu insanlar da kim?” diye Iris’e sordum. “Okuldan insanları tanımakta o kadar da kötü değilim, değil mi?”

Yüzünü buruşturdu. “Kaba olmak istemem Alice, ama olabilirsiniz. On yıl boyunca aynı okula gittik ve sen adımı bile bilmiyordun. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, bu çocukların bizim okuldan olduklarını sanmıyorum.” Başıyla sağ tarafımızda, üzerlerinde beyaz harflerle #YozlaşmışCastleCove yazan siyah tişörtler giyen bir grup insanı işaret etti.

Gruptaki adamlardan biri dikkatimi çekti. Yumruğunu havaya kaldırıp “Yozlaşmış polisler!” diye bağırdı.

Ağzım açık kalmıştı. Iris alçak bir sesle, “Aman tanrım,” diye mırıldandı.

Kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı. Bu etiketin yükselişe geçtiğini biliyordum. Dün gece, TikTok’un sosyal adalet konularında her zaman söz sahibi olan içerik yaratıcısı Alec Downey, sayfasında bu konuda bir paylaşım yapmıştı. Gönderisi şimdiden beş yüz binin üzerinde görüntülenme ve yüz elli binin üzerinde paylaşım almıştı.

Yorumlar bölümü aynı fikirde olan, Castle Cove’daki zengin ve fakir arasındaki zehirli uçurumdan bahseden ve hatta polislerin geçmişte burada karanlık işler yaptığına dair başka örnekleri gündeme getiren insanlarla doluydu. Ayrıca, bazıları protesto etme ihtimali üzerinde durmuştu ama ben onların gerçekten geleceğini düşünmüyordum, özellikle de cenazeye.

İşe yarıyordu.

Park alanının uzak bir köşesine haber minibüsleri yerleştirilmişti ve muhabirler röportaj için insanları çevirmeye çalışıyorlardı. Tam bir tımarhane gibiydi.

Iris beni dirseğiyle dürterek “Tessa orada,” dedi. Başıyla Tessa’nın önünde durduğu KWB minibüsünü işaret etti. Tessa, Manzara İzleme Noktası’ndaki gece yanında olan aynı yorgun görünümlü kameramana emirler yağdırıyordu. “Gözümüzü üzerinden ayırmamalıyız. Onunla konuşma fırsatı bulmadan gitmediğinden emin olmalıyız.”

Güldüm. “Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum. Tessa’yı tanıyorsam, muhtemelen dün gece ona kimin mesaj bıraktığını öğrenmek için can atıyordur. Bahse girerim onu bulup bulamayacaklarını görmek için bekleyecektir.”

Neredeyse çimenliğe varmıştık ki birinin adımı seslendiğini duydum. Döndüm ve Rafael Ramirez’in el sallayarak bize doğru koştuğunu gördüm. Kalbim küt küt atmaya başladı. Raf’ı en son... bir süre önce... hayatımın hem en iyi hem de en kötü deneyimlerinden birini yaşadığım sırada görmüştüm.

Iris beni dürterek “Kim o?” diye fısıldadı. “Onu tanıyor musun?”

“Ee... evet,” dedim. “Bu Raf. Ramirez hani. Castle Cove Lisesi’nde okuyordu ve birkaç yıl önce mezun olmuştu. Steve’le birlikte basketbol oynuyorlardı ya?”

Iris başını iki yana salladı.

“Sanırım okulumuza giden herkesi tanımayan tek kişi ben değilim,” diye takıldım ona. Gözlerini devirdi.

Raf nefes nefese bize yetiştiğinde “Merhaba Alice,” dedi. “Nasılsın? Tüm bunlar—” Iris’i fark edince sözünü yarıda kesti. “Ah, özür dilerim. Ben Raf.” Yetişkin biri gibi elini uzattı. Raf her zamanki gibiydi. Iris elini tuttu ve sıktı.

“Iris,” diye karşılık verdi.

“Merhaba, Iris.” Raf, parlak öğle güneşinden korumak için elini siper ettiği gözlerini kısarak insan kalabalığına doğru baktı. “Nasıl gidiyor, Alice?”

Neşeli bir şekilde, “Ben iyiyim,” dedim. “İyiyim, teşekkür ederim.”

Uzun uzun beni süzdü. “İyi misin?”

“İyiyim!” diye cevap verdim. “Artık bu soruyu sormayı bırakabilirsin.”

“Alice, ben her zamanki gibi yardım etmeye—”

Ona göz kırptım. İstedğim son şey onun bu cümleyi bitirmesi idi. “Burada olman çok nazik bir davranış.”

“Ben sadece—” diye konuşmaya başladı ama yine sözünü kestim.

“Seni görmek harikaydı ama gitmeliyiz.” Iris’in koluna girdim ve onu sürüklemeye başladım.

“Bu da neyin nesiydi?” diye tısladı.

“Hiçbir şey. Dediğim gibi, bizim okuldandı. Steve’le arkadaşları. Brooke’u tanıyor sayılırdı ama o kadar da iyi tanışmıyorlardı, o yüzden bugün gelmesi çok hoş. Şimdi Koç’u izlemek gibi asıl önemli şeylere dönelim.” İleriyi işaret ettim.

Önümüzde, aile üyelerinin oturup beklediği birkaç sıra beyaz katlanır sandalye vardı. Şık bir şekilde giyinmiş olan Lilian

Levy, ağlamakta olan kız kardeşi Caroline'ın elini tutuyordu. Koç Donovan mezarın başına en yakın olan ilk sandalyedeydi. Ağzını sımsıkı yummuştı. Güneş gözlüğü takmış ve buruşuk siyah bir takım elbise giymişti. Diğer aile üyelerinden hiçbirininle konuşmuyordu.

Burnumdan soluyordum. O sandalyede olmayı hak etmiyordu.

Mezar alanına yaklaştık. Toprağın içine kazılmış bir çukur ve bir tarafta toprak yığını vardı. Aptal ellerim titremeye başlamıştı, ben de yaklaştığımız sırada ellerimi tekrar ceplerime soktum. Derin bir nefes aldım. Bunu yapabiliyordum. Buraya bir iş için gelmiştik ve Agatha Christie'nin dediği gibi, duygularıyla mantığımı birbirine karıştırmayacaktım.

Iris ve ben kalabalığın arka tarafında duran Spike, Zora ve Neil'i bulduk ve onlara katıldık. Okuldaki neredeyse tüm öğretmenler gelmiş gibi görünüyordu. Yolun karşısında Park, Kennedy ve diğer Esas Çocuklar'dan bazılarını gördüm. Birbirleriyle itişip kakışıyor, sanki bir partidelermiş gibi gülüşüyorlardı.

Törenin başlamasını beklerken, etrafımızdaki fısıltıları dinlemeye başladım.

Onu uçurumdan aşağı ittiğini duydum çünkü on sekiz yaşına geldiğinde para kaynağı kuruyacakmış.

Kesinlikle bir katile benziyor.

Alçak herif. Zavallı Brooke onca yıl o evde onunla yalnız yaşadı.

Yutkundum. İstedığımız şeyin bu olduğunu biliyordum ama yabancıların Koç, Brooke ve onun öldürülmesi hakkın-

daki spekülasyonlarını dinlemek... beklemediğim bir şekilde canımı acıtmıştı.

Kalabalığın uzak tarafı yolu açtı ve papaz ortaya çıkınca konuklar sustu. Papaz gelip mezar taşının yanında durdu ve bu manzarayı görmek içimde bir şeyleri kopardı.

“Bunu yapamam,” diye fısıldadım ve etrafımda toplanan insanların arasından geri geri çıkmaya başladım.

Yanlarından geçerken alçak sesle, “İzin verin geçeyim lütfen,” diyordum çünkü istediğim son şey olay çıkarmaktı ama bu insanlar buradan çıkmama izin vermeseydiler kelimenin tam anlamıyla çıldıracaktım.

Kalabalığın kenarına ulaşana kadar nefesimi tuttum. En yakın palmiye ağacına yöneldim ve altına çömelip göğsümdeki gerginliğin yavaşça geçmesini bekledim.

Iris beni takip etmekten hafifçe nefes nefese kalmış bir halde, “Alice?” dedi. “İyi misin?”

Gözlerimi ovuşturunca ıslak olduklarını fark ettim.

Ağlıyordum.

Yalan söylediğim çok belli olsa da, “Evet,” dedim. Gürültü ve çirkin bir şekilde burnumu çektim. Ağlarken bile güzel görünen insanlardan değildim. Annem ben küçükken bana hep, *Alice, gülümsediğinde çok daha güzel oluyorsun*, derdi. Ağlamayı yaklaşık olarak o zamanlar bırakmıştım. “İyiyim.”

“Biliyorsun...” Iris güneş gözlüklerini çıkardı ve gözlerini kısarak Kaliforniya güneşine baktı. “Sorun değil. İyi olmasan da sorun değil. O senin arkadaşındı.”

Boğazımdaki yumru sızlamaya devam ediyordu ama biraz

hafiflemiş gibiydi. Yanıma oturdu ve elimi tuttu, parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi ve oturup cenazeyi uzaktan izledik.

Bir saat sonra insanların çoğu ayrılmış, muhabirler ekipmanlarını toplamaya başlamıştı. Iris yerleştiğimiz ağacın altındaki yerimizden beni dürttü. “Hâlâ burada.”

Başıyla Tessa Hopkins’i işaret etti. Kameramanı eşyaları minibüse yüklerken o telefonunu karıştırmakla meşguldü.

Başımı aşağı yukarı doğru salladım. “Hadi yapalım şu işi.”

Iris çantasından bilgelerin olduğu dosyasını çıkardı ve minibüse doğru yöneldik. Boğazımı temizledim. “Pardon?”

Beni duymazdan geldi.

Bir elimi kalçama koyup boğazımı bu sefer daha yüksek sesle temizledim. “Pardon?”

Tessa sonunda kafasını kaldırıp baktı. Mükemmel bir şekilde alınmış kaşlarını kaldırdı ve “Alice Ogilvie? Yardımcı olabilir miyim?” dedi. “Sonunda beş dakikalık şöhretini talep etmeye geldiysen, bunu söylemekten nefret ediyorum ama senin hikayen geçen sezon sona erdi.” Etrafımızı işaret etti. “İnsanlar artık bununla ilgileniyor. Senin ortadan kayboluşun birinin canına mal oldu.”

Ona ters ters baktım ve cevap vermek için ağzımı açtım ama Iris başını iki yana sallayarak beni dirseğiyle hafifçe dürttü. “Mesaja bağlı kal,” diyerek Tessa’ya döndü. “İlgini çekeceğini düşündüğümüz bazı bilgilerimiz var. Bu konuyla ilgili bilgiler.” Mezarın bulunduğu yeri işaret etti ve elindeki dosyayı kayıtsız bir şekilde bakan Tessa’ya doğru uzattı.

“Bir dosya mı?”

Iris dosyayı havada salladı. “Hayır, anlamıyorsun. Biziz.”

Tessa gözlerini kısarak “Biz kim?” dedi.

Tanrım, bu kadın çok sinir bozucuydu. Önce Iris’i sonra da kendimi işaret ettim. “Biziz. Biz biziz.”

Tessa bir an bana baktı ve sonra burnunun üstünü ovuşturdu. “Zamane çocukları, yemin ederim hepiniz bilmece gibi konuşuyorsunuz.” Kameramana parmaklarını şıklattı. “Bunun için zamanım yok. Bir saat içinde canlı yayında olmam lazım.” Çantasını omzuna attı ve gitmek için döndü.

Iris, “Hayır, hayır, bekle,” diye seslendi. “Alice seni arayanın biz olduğumuzu söylemeye çalışıyor. Dün gece. İhbar hattından. Bizi Ricky Randall gönderdi.”

Tessa olduğu yerde durdu ve bize döndü. “Ah, öyle mi? İlginç. Siz ikiniz mi?” Bir kaşını kaldırdı. “Size bir ipucu vereyim kızlar. Kaynak olmanın ilk kuralı nedir biliyor musunuz? Geri arayabilmemiz için adınızı ve numaranızı bırakırsınız. Haber dünyasında her şey gizlidir.”

Iris bıkmış bir şekilde, “Dinle,” dedi. “Sadece şunu al ve ders vermeyi bırak.” Dosyayı tekrar uzattı. Bu kez Tessa dosyayı manikürlü zarif parmaklarının arasına aldı ve açtı. Bir araya getirdiğimiz bilgileri okumaya başladığında, yüz ifadesi küçümsemeden meraka ve ardından şoka doğru değişmeye başladı.

Dosyadan başını kaldırıp fal taşı gibi açılmış gözler ve solgun bir yüzle bize baktı. “Burada Matt Donovan’ın... yirmi yıldır kimsenin görmediği Bradfordlar’ın oğlu Paul Bradford

olabileceğini düşündüğünüz yazıyor. Aman Tanrım. Siz ikiniz burada şans eseri neyi keşfetmiş olabileceğinizi biliyor musunuz? Yüzyılın örtbas hikayesi olabilir bu. Bunu nasıl buldunuz?

“Kaynaklarımızı ifşa edemeyiz,” dedim. “Ama bunun doğruluğundan neredeyse eminiz.”

Tessa’nın ağzının kenarlarında hınzır bir sırıtış belirdi. “Sizi Ricky Randall’ın gönderdiğini söylediniz, değil mi? Peki siz ikiniz Ricky gibi bir karaktere nasıl bulaştınız?”

“Eskiden benim bebek bakıcımdı,” dedi Iris.

Tessa Hopkins bir kahkaha atarak dosyayı kapattı.

“Minibüse binin. Bir gezintiye çıkıyoruz.”

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

IRIS

12 Kasım

17.04

ALICE, KIŞ BAHÇESİNDEKİ RAHAT mavi sandalyenin üzerinde zıplıyordu. Şöminenin üzerindeki dev ekrana odaklanmış sabırsızlıkla bekliyorduk.

Alice durmadan “Ne zaman?” diyordu. “Ne zaman?”

“Biraz sus,” dedim ona. “Ailen sana sabırlı olmayı hiç mi öğretmedi?”

Boş boş bana baktı. “Hayır. Öyle bir şey mi varmış?”

Ekrandaki sunucu Steve Anderson davasıyla ilgili son dakika haberleri vereceklerini bildiriyordu. Tessa minibüste soruşturma dosyamızı karıştırırken bize bunun zaman alacağını, çünkü her şeyi doğrulaması gerektiğini söylemişti. “Ben aptal değilim,” demişti. “Açıkçası kovulmak ya da dava edilmek istemiyorum, ama biraz umarsızca davranmaktan da kaçınmam. Davadaki dedektiflere elimde ne olduğunu söylemem ve onlara cevap vermeleri için zaman tanımam gerekiyor.”

“Ne amaçla?” Minibüsün arkasında kamera ekipmanları, soğutucular, kablolar ve kablolar arasında sıkışıp kalan Alice öfkeliydi.

Tessa, “Bunların yarısı bile doğruysa,” dedi, “bu, her şeyden önce polisin Matt Donovan’a yakından bakmadığı anlamına geliyor. İkinci olarak ise, Koç’un Bradford Şirketi ile yaptığı telefon görüşmesi ile şu Bollinger denen kişinin Steve’le iletişime geçmesi arasındaki bağlantı meyvesini verip Steve’in suçunu kabul etmesi karşılığında paranın el değiştirdiğini kanıtlarsa... bu kariyerimde büyük bir yükseliş anlamına gelir ve bunu batırmak istemiyorum. Ve üçüncü olarak, polisleri maaşa bağladıklarını ortaya çıkarırsak... of işte o zaman...” Tüm bunlardan şaşkına dönmüş bir halde başını iki yana salladı.

Kameraman ön koltuktan monoton bir sesle, “Castle Cove Örtbası,” dedi.

Tessa, “Kapa çeneni,” dedi. “Senin iki işin var: benim iyi görünmemi sağlamak ve minibüsü sürmek.”

Kameraman, “Tabii, öyle,” dedi. “Bu şehirdeki polislerin kanının mavi değil yeşil aktığını biliyorsun.”

“O zaman ne olacak?” dedim. “Bekleyecek miyiz? Ne kadar bekleyeceğiz?”

Tessa dosyamızdaki belgeleri karıştırdı. “Birkaç saat? Yarın? Sadece gözlerinizi dört açın.”

“Adımızın...” Bir an tereddüt ettim. “Adımızın geçmeyeceğine söz vermiştin.” Şu anda ihtiyacım olan son şey buydu. Kendimi olabildiğince görünmez kılmaya çalışırken haberlerde ön planda ve her şeyin ortasında olmak.

“Hayır, isimsiz kaynaklar koruma altındadır. Mahkemede bile beni kimliğinizi açıklamaya zorlayamazlar. Kahretsin, eğer gazeteciler kaynaklarını açıklamak zorunda olsalardı, verecek haberimiz olmazdı.”

Kameraman homurdandı.

Tessa önce Alice’e sonra da bana baktı. Yüzüne bir gülümseme yayıldı, parlak boyalı dudaklarının ardında beyaz, pahalı bir ışıltıya sahip dişleri göründü.

“Bir tahminde bulunursam ve bunların çoğunun usulüne uygun olarak elde edilmediğini söylersem, doğru tahminde bulunmuş olur muyum?”

Alice neşeli bir şekilde, “Üzgünüm ama şu anda bu bilgiyi açıklayamayız,” dedi.

Tessa, “Kaçamak cevap demek. Sevdim bunu,” dedi. “Siz ikiniz gayet iyi dedektiflersiniz sanki, öyle değil mi? Etkilendim.”

Reklamlar bitip de haber sunucusu Ben Perez yerel bir kadının Etsy’deki deniz kabuğu sayfası haberinden sonra yüzüne ciddi bir ifade takındığında dikkatim tekrar televizyona kaydı.

“Ve şimdi karşınızda, Brooke Donovan soruşturmasında son dakika haberleri. Tessa Hopkins’in özel haberi için Castle Cove Polis Departmanı’na canlı bağlanıyoruz.”

Alice, “Aman Tanrım,” diye fısıldadı.

Midem sıkıştıyordu. Spike mesaj attı. GERÇEK OLUYOR.

“Teşekkürler, Ben,” Tessa Hopkins saçlarını savurdu ve doğruca kameraya baktı.

Alice coşku içinde, “Bu onun ânı,” dedi. “Görüyor musunuz, nasıl da heyecanlı.”

Vücudunun nasıl gergin olduğunu görebiliyordum ve bu beni biraz tedirgin ediyordu. Ayrıca etrafından çok fazla gürültü geliyordu.

“Yozlaşmış Castle Cove! Yozlaşmış Castle Cove!”

“Sadece birkaç gün önce, Steve Anderson’ın mirasçı Brooke Donovan’ı öldürme suçunu kabul etmeye hazırlandığı Castle Cove Polis Departmanı’ndayım. Ancak adli tıp raporunda Brooke Donovan’ın uçurumdan düşmeden önce darp edildiğinin belirtilmesinin ardından, başlangıçta kasıtsız adam öldürme olan suçlama birinci derece cinayet olarak değiştirilmişti.”

Tessa Hopkins hafifçe dönerek birkaç adım attı ve tezahürat yapan kalabalığın önüne geçti. “Şok edici gelişmelerin ardından, Anderson suçu kabul etmekten vazgeçti. Polis şu ana kadar Anderson’ı o akşam olay yerine bağlayan kanıtlardan emin olsa da, KWB kısa süre önce Brooke Donovan’ın ölümüyle ilgili tüm soruşturmayı tartışmaya açan bazı bomba gibi yeni ayrıntılar öğrendi.”

Tessa derin bir nefes aldı. Beklediği an gelmişti.

“Anonim kaynaklar, Brooke Donovan’ın üvey babası Matthew Donovan’ın, Paul Bradford adını kullandığı 1997 yılında ilk eşi Penny Jefferson’ın kaybolması olayında da şüpheli olduğunu ortaya çıkardı. Bu isim size tanıdık geliyor olabilir ve gelmeli de. Bradford ailesi dünyanın en büyük medya şirketini yönetiyor. Açık konuşmak gerekirse, Bradfordlar kelimenin tam anlamıyla Amerika’nın en zengin ailesi. Penny Jefferson’ın cesedi asla bulunamadı ve ailesi bir yıl sonra onu resmi olarak ölü ilan etmişti. Bundan kısa bir süre sonra mı? Paul Bradford gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuştu.”

Ekranda iki fotoğraf belirdi. Biri keskin hatlı çenesi ve insanın içine işleyen mavi gözleriyle yakışıklı ve mutlu görünen Paul Bradford. Diğeri ise koyu renk saçları kırışmış, burnu biraz daha köşeli, çene çizgisi daha yumuşak olan yine yakışıklı ama daha yaşlı olan Matt Donovan'dı.

Ama insanın içine işleyen mavi gözler aynıydı.

“Vay canına,” diye fısıldadım. “Bu fotoğrafları bu kadar büyük ve bir arada görmek inanılmaz.”

Alice, “Yok artık,” diye fısıldadı.

Ekranda tekrar Tessa'nın yüzü belirdi. “Doğrulayabildiğimiz kadarıyla Paul Bradford, Penny Jefferson'ın kaybolmasından bir yıl sonra ortadan kaybolmuş. Matt Donovan ise birkaç yıl sonra Castle Cove'da ortaya çıkmış ve Castle Cove Lisesi'nde tarih öğretmenliği ve basketbol koçluğuna başlamış. Şimdi muhtemelen bu noktada kafanız karışmıştır. Steve Anderson neden bir cinayeti itiraf etti ve sonra aniden çark etti? Cinayet gecesi Matt Donovan neredeydi? Kaynaklar, Donovan'ın gecenin bir bölümünde başka yerde olduğunu kanıtladığını, ancak adli tabibin Brooke Donovan'ın muhtemelen öldürüldüğü zaman aralığı olarak belirttiği gece yarısı ile sabah saat iki arasında nerede olduğuna dair bir açıklaması olmadığını söylüyorlar. Matt Donovan'ın aynı zamanda ağır bir borç yükünün altında olduğu belirtiliyor. KWB tarafından elde edilen belgelere göre, Brooke'un ölümü halinde Castle Cove'un Matt Donovan olarak tanıdığı kişiye beş milyon dolar miras kalacağı anlaşıyor.”

Duraksadı. “Şimdi şunu soruyoruz: Brooke'un kaybolduğu sırada Castle Cove Polis Departmanı Matt Donovan hakkında

ne biliyordu? Paul Bradford'un ailesi... Steve Anderson'ın ilk savunmasına dahil oldu mu? Önümüzdeki haftalarda sorulacak pek çok soru var ve gördüğünüz gibi bir sürü insan cevap istiyor.”

Kamera sağa kaydı.

Alice, “Aman Tanrım,” dedi.

Tıpkı Brooke'un cenazesinde olduğu gibi, hepsi siyah #YozlaşmışCastleCove tişörtleri giymiş bir dolu insan tekrar tekrar bu sloganı bağıyorlardı. Şimdi pankartları da vardı: *Yozlaşmış Castle Cove Polis Departmanı*, *YozlaşmışCastleCove*, *Gerçekler*, *Hemen!*, *Donovan Tutuklansın*.

Bir yanım bunun iyi olduğunu düşünüyordu. O korkunç Dedektif Thompson layığını bulmuştu.

Tessa Hopkins sağa doğru döndü ve aniden, barda gördüğümüz aynı siyah takım elbiseyi giymiş, yüzünde ciddi bir ifade olan Ricky Randall göründü. Burada, dışarıda, güneşin altında çok daha genç görünüyordu. Genelde Moon Landing barının karanlık atmosferinde saçları fazlasıyla kırlaşmış görünürdü.

“Şimdi yanımda Steve Anderson'ın avukatı Ricky Randall var. Bayan Randall, bu davayla ilgili, bu bomba gibi yeni bilgiler hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?”

Ricky konuşmadan önce derin bir nefes aldı. Gergin olup olmadığını merak ettim. Bu kesinlikle sıradan bir dava değildi. Bu, büyük bir olaydı.

“Bu davanın başlangıcında Bay Donovan da dahil olmak üzere bir dizi potansiyel şüphelinin tam olarak araştırılmadığını düşünüyorum. Bay Donovan aleyhindeki kanıtlarla ilgili

özel bilgileri açıklayamasam da, müvekkilim Steve Anderson'ın masum olduğuna kesinlikle inandığımı söyleyebilirim. İlk savunmasının doğrudan finansal manipölasyonun bir sonucu olduğuna inanıyorum. Castle Cove Polis Departmanı'nın hesap vermesi gereken çok şey olduğunu düşünüyorum; Brooke Donovan ve Steve Anderson için adaleti sağlayacağım."

Tessa Hopkins tekrar kameraya döndü. "Ben, senin de gördüğün gibi, bu sadece başlangıç. Davanın başmüfettişi Dedektif Thompson'a, Steve Anderson'ın şimdi zoraki bir itiraf olduğuna inandığımız ifadesini vermeden önce Matt Donovan'ın ya da diğer şüphelilerin tam olarak araştırılıp araştırılmadığını sorduğumda *Yorum yok* cevabını aldım. Bay Donovan'ı bugün evinde ziyaret ettiğimizde kapıyı açmadı. Bradford ailesinin sözcüsü de yorum yapmayı reddetti. Şu anda Donovan'ın bir avukat tutup tutmadığından emin değiliz. Olayla ilgili gelişmeler oldukça sizleri bilgilendirmeye devam edeceğiz."

Alice televizyonun sesini kapattı ve bir çığlık attı.

Neşeyle, "Bu inanılmaz!" diye bağırdı ve önümde pelüş halısının üzerinde küçük bir dans yaptı.

Telefonum titreşti. Çıkarıp baktım. Numarayı tanımıyordum.

Seni ve anneni özledim

Kanım donmuştu.

"Iris?" Alice'in sesi kulağıma saplanan bir bıçak gibi keskindi. "Iris, neler oluyor?"

Telefonum tekrar titreşti. Ellerim titreyerek baktım. *Lütfen o olmasın, lütfen yine o olmasın.*

Değildi. Spike'tı. Derin bir nefes aldım.

**LANET OLSUN, İZLİYOR MUSUNUZ? KANAL 10,
ŞİMDİ.**

Kafamı kaldırıp baktım. KWB, peşinde birkaç polis arabası olan siyah bir cipin otoyolda hızla ilerleyişinin canlı görüntülerini gösterirken Alice televizyon ekranına yapışmıştı.

Alt yazıda, Cinayet davası zanlısı son sürat polisten kaçıyor. Lise koçu kızının ölümüyle ilgili sorgulanmak üzere aranıyor... İlk eşinin kaybolduğu haberi... Muhtemelen kimlik değiştirmiş, gibi yazılar geçiyordu.

Alice, "Aman Tanrım," dedi. "A-man Tan-rım. Yoksa bu?"

Sesimin titremesine engel olmaya çalışarak "Koç," dedim. Telefonumu sırt çantama tıktırdım ve ellerimi Alice titrediklerini görmesin diye kalçalarımın altına soktum.

Spike, *KAÇIYOR !!!* diye mesaj attı.

Alice kesin bir ifadeyle, "Bu iş kesinlikle kızışıyor, değil mi?" diye sordu.

Zayıf bir sesle, "Evet," dedim. "Kesinlikle öyle."

Şey'in numarasını engelledim.

Deşifre metni, Matthew Donovan,

Dava no: 8987a

Kaydedilmiş Görüşme, 12 Kasım

Konum: Castle Cove Polis Departmanı

Soruşturmayı yürütenler: Memur M. Thompson ve
Memur J. Metz

21:47

Thompson: Pekala.

Thompson: İşte buradayız. Bunun olacağını tahmin ettiğimizi söyleyemem.

Thompson: Neden lafa size Matt Donovan mı yoksa Paul Bradford mu diye hitap etmemi istediğinizi söyleyerek başlamıyorsunuz? [duraksama]

Thompson: Cevap vermeniz gerekiyor.

Matthew Donovan: Yasal adım Matthew Donovan.

Metz: Bu adı ilk eşiniz Penny Jefferson'ın kaybolmasından sonra mı aldınız?

Donovan: Evet.

Thompson: Avukatınız, Aaron Mathison burada, değil mi?

Aaron Mathison: Bu doğru.

Thompson: Neden kaçtın, Matt? [duyulamayan fısıltılar]

Thompson: Lütfen mikrofona doğru yüksek sesle konuş.

Donovan: Sen kaçmaz mıydın?

Metz: Lütfen soruya cevap ver.

Donovan: Benim yaptığımı düşünüyorsunuz. Kendi çocuğumu öldürdüğümü düşünüyorsunuz ama öldürmedim. İlk eşimi de ben öldürmedim. Ama daha sonra... neden kaçmayayım ki. Bu yüzden hayatımı değiştirmek zorunda kaldım. Bana karşı elinizde hiçbir şey yok.

Mathison: Matt, lütfen.

Thompson: Akşam on buçuk ile 31 Ekim gecesi sabah iki arasında neredeydiniz?

Donovan: Sınav kağıtlarını okuyordum. Size söylemiştim. Sonra bir arkadaşımın evine gittim. Bayan bir arkadaş.

Metz: Kızın sana üç kez mesaj atmış, Matt. Hiç cevap vermemişsin. Neden?

Donovan: Sınav kağıtlarını okuyordum. Meşguldüm. Kavgalıydık. Biraz zamana ihtiyacımız vardı.

Thompson: Para için mi kavga ediyordunuz?

Mathison: Müvekkilime cevap vermemesini tavsiye ediyorum.

Thompson: Dikkate alındı. Matt, sana söylemem gerek.

Ŗu anda gerçek bir çukurun içindesin. Açık konuŖacağım. Zengin bir adam ilk karısının kaybolmasında Ŗüphelidir. Kadının cesedi hiç bulunamamıştır. Adam bir yıl sonra yer yarılıp içine girer. Sonra yeni bir isimle, yeni bir hayatla, yeni bir eŖle, yeniden parayla ortaya çıkar. Ama... para yeterince çok değildir, haksız mıyım? Victoria dizginlerini kısa mı tutuyordu?

Donovan: Onu sevmiştım. Parası umurumda bile değildi. Annesi finansal konularda ne yapmak istediye hepsine uydum.

Thompson: Brooke ile kavga ettiğınızı söylemiştin. Onu öldürecek kadar kızgın mıydın? Vasiyetteki paraya mı ihtiyacın vardı?

Mathison: Müvekkilime cevap vermemesini tavsiye ediyorum.

Donovan: Gerçekten inanılmaz insanlarsınız, bunu biliyor muydunuz?

Mathison: Müvekkilime sessiz kalmasını tavsiye ediyorum.

Donovan: Elinizde hiçbir Ŗey yok. Bu-Thompson: Matt, sen çok iyi bir kosun, değil mi? Malara bayılıyorum! Hiçbirini kaçırmam.

Donovan: İŖimi severek yapıyorum.

Thompson: Bir sürü ödöl, plaket ve yerel iŖletmelerden avantajlar. Foot Locker'dan bedava spor ayakkabılar! Bastırın, Cougars!

Metz: Bastırın, Cougars!

Thompson: Matt, yazın Gençlik Basketbolu Koçu Ödülü'nü almışsın, doğru mu? 30 Ağustos'ta ya da o civarlarda?

Donovan: Doğru.

Thompson: Senin için önemli bir gece olmalı. O gece ne yapmıştın?

Donovan: Hatırlamıyorum. Ödül töreni. Kız arkadaşım ile yemek yedik, sonra onun evine—

Metz: Hangi kız arkadaş?

Donovan: Carol Westmacott.

Thompson: Takip etmesi zor sanırım. [sessizlik]

Thompson: Matt, bugün erken saatlerde evini aradığımızda neden kurumuş kanla kaplı bir Gençlik Basketbol Koçu Ödülü kupası bulduğumuzu söyleyebilir misin? Ayrıca evinde, ormandan ve Manzara İzleme Noktası'ndan alınan parmak izleriyle eşleşen bir spor ayakkabı bulduk.

Donovan: Ne? Hayır. Hayır. Hayır, bu—

Mathison: Müvekkilime daha fazla soruya cevap vermemesini tavsiye edeceğim.

Donovan: Bu gerçek olamaz! Bana bunu yapamazsınız. Bunları bir daha yaşamayacağım. Siz karşınızda kim olduğunu—

Mathison: Bay Donovan, lütfen.

Metz: Aileniz sizin için her şeyi yapar, öyle değil mi Bay Donovan? Bir annenin sevgisi çok güçlü bir şeydir.

Donovan: Sizler düpedüz aşağılık insanlarsınız.
Bunu biliyor musunuz? Neler çevirdiğini bilmediğimi
mi sanıyorsunuz? Ben batarsam, emin olun siz de
benimle birlikte—

Thompson: Bay Donovan, sizi Brooke Levy Donovan'ı
öldürmekten tutukluyorum.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ALICE

18 Kasım

12.15

“Gerçekler nadiren romantiktir.”

—AGATHA CHRISTIE, *ZEHİRİ KİM VERDİ?*

STEVE MEŞHUR OLMUŞTU. Hapisten çıkmıştı ve herkes internette onun hakkında Castle Cove’un Jean Valjean’ı gibi konuşuyordu. Ailesini geçindirmek için yapmadığı bir şey yüzünden ölmeye hazırdı. Kız kardeşinin geleceği için. Geçen haftadan bu yana TikTok’ta tam anlamıyla yüz bin takipçi kazanmıştı ve bu, kanalında hiçbir şey yayınlamadığı düşünüldüğünde özellikle şaşırtıcıydı. Son duyduğumda, CNN’den Jefferson King ile röportaj yapmak üzere özel bir jetle Chicago’ya uçuyordu. Elbette, bu işin sonunda başı büyük belaya girebilirdi, çünkü ne de olsa rüşvet almış olma ihtimali vardı, ancak şu anda kimse buna odaklanmış görünmüyordu. Her şey onun kahramanlığıyla ilgiliydi.

Telefonuma davayla ilgili bir bildirim daha geldi. Bu seferki eyaletin Castle Cove Polis Departmanı'na yönelik iç soruşturmasıyla ilgiliydi. Birkaç hafta önce beni kaba bir şekilde karakoldan atan polis Bertie de dahil olmak üzere, şimdiden birçok kişiyi idari izne çıkarmışlardı ve medya bunun ardından daha fazlasının geleceğini düşünüyor gibi görünüyordu. Thompson'ın ilk giden olacağını tahmin ederdim ama Ricky'ye göre aklanmıştı, görünüşe göre kirli bir polis değildi. Sadece pisliğin tekiydi demek. Greta Bradford'un ifadesini değiştirmek için tanığa baskı yapma ve rüşvet alma suçlarından soruşturma altında olması, tüm bu yaşananları sadece ulusal haber olarak kalmakla bırakmamış, uluslararası medyaya da taşımıştı. Ricky'le önceki gün BBC'de bir röportaj yapmışlardı. Başlarda tüm bu gelişmeleri seviyordum ama artık can sıkıcı olmaya başlamıştı. Ricky, Tessa ve Thompson'dan bahsediliyor ama bizden hiç bahsedilmiyordu. Çünkü Iris bizim isimsiz kaynaklar olmamızda ısrar etmişti. Bradfordlar'ın ya da Thompson'ın peşime düşmesini istemediğim için başlangıçta sorun etmemiştim ama şimdi sanki... Bu lanet şeyi biz çözmüş ve kelimenin tam anlamıyla masum bir adamı hapisten çıkarmıştık ve kimsenin bundan haberi bile yoktu.

Dolabımı çarparak kapattım ve midemde ekşi bir hisle kordorda ilerlemeye başladım. Hercule Poirot davaları çözdüğünde kutlanırdı. Herkes onun dünyanın en iyi dedektifi olduğunu söylerdi! İnsanlar ona hayranlık duyarlardı. Bunlara ihtiyacım olduğundan değil –gerçekten değil– ama aynı zamanda tanınmak da güzel olurdu. Koç tutuklandığı ve yargılanmayı bekle-

diği için adaletin yerini bulmasından dolayı mutluydum ama aynı zamanda... ben bir şey yapmıştım. Büyük bir şey. Hayatımda ilk kez gerçekten iyi bir şey yapmıştım. Ve bunu kimse bilmiyordu.

Iris'le buluşmak için ilk kez kütüphaneye gidiyordum. Dürüst olmak gerekirse, Iris daha önce oradan bahsedene ve onunla orada buluşmamı söyleyene kadar okulumuzun bir kütüphanesi olduğunu bile bilmiyordum.

Büyük kapıyı itip içeri girdim ve onu salonun ortasındaki uzun masalardan birinde, dizüstü bilgisayarı önünde otururken buldum. Ön masanın arkasında durmuş bir yığın kitapla uğraşan kütüphanecinin dışında buradaki tek kişi oydu. Sessizlik hoşuma gitmişti, güzeldi, sakindi. Buraya daha sık gelmeyi aklımın bir köşesine yazdım. Belki... ders bile çalışabilirdim.

Iris yaklaştığını görünce bana el salladı. "Merhaba."

"Merhaba," deyip yanındaki sandalyeye kaydım. "Steve hakkındaki son haberleri duydun mu? CNN'e mi çıkıyormuş? Vay be. Peki ya davayı gerçekten çözen insanlar? Bütün övgüleri Tessa'nın toplamasına ise ayrı bayılıyorum. Tek yaptığı, içinde bizim bir araya getirdiğimiz bir sürü şey olan bir dosyayı açmaktı. O sadece..." Iris'in bana baktığını fark ettiğimde sözümü yarıda kestim. "Ne?" diye çıkıştım.

"Alice." Kızmış gibi görünüyordu. İçini çekti ve bilgisayarının klavyesine baktı. "Bir şey yok. Boş ver."

"Neyi boş vereyim?" Kötü bir ruh hali içinde olduğumu biliyordum ama herkesten çok onun anlayacağını düşünmüştüm.

"Ben sadece... Biz bunu şöhret için yapmadık, değil mi Alice? Brooke için yaptık." Beni inceleyerek başını eğdi.

Çenemi sıktım. “Hayır, ama... hayatım boyunca yaptığım işe yarar tek şey bu. Geçen yaz olanlardan sonra, bu aptal kasabada herkesin bana bakışını değiştirebilirdi. Belki ailem benimle gerçekten gurur duyardı. Benimle aynı odada beş saniyeden fazla kalırlardı. Sadece biraz takdir edilmek istiyorum, çok şey mi istiyorum?” Yumruğumla masaya sertçe vurdum ve Iris gözlerini masaya dikmiş bir şekilde donup kaldı.

“Özür dilerim,” diye mırıldandım. “Ben sadece... boş ver. Sorun değil.” Yutkundum. Tanrım, gerçekten de aklımı kaçırıyor gibiydim. Ne zamandan beri duygusal konuşmalar yapmaya başlamıştım? Saçlarımı geriye doğru savurdum ve daha dik oturdum. Elimi havada şöyle bir sallayarak “Boş ver. Şu andan itibaren bunu aştım. Devam edelim,” dedim.

Iris gözleriyle yüzümü taradı, sonra başını aşağı yukarı doğru salladı. “Tamam. Madem öyle diyorsun. Demek istediğim, Alice, burada olduğumu biliyorsun. Konuşmak istersen veya başka bir şey için. Geçen yaz hakkında, ailen hakkında veya... ne istersen. Tamam mı? Arkadaş olmanın anlamı budur.”

Yutkundum. Esas Çocuklar ile arkadaş olmanın anlamı kesinlikle bu değildi. En azından Brooke ve ben geçen yıl ayrı yönlerde savrulduğumuzdan beri. Hepsi iğneleyici sözler ve kinayeli iltifatlardan ibaretti. Belki Iris’e gerçek konularda güvenebilirdim. Eskiden Brooke’la konuştuğum gibi konuşabileceğim bir arkadaşımın olması güzel olurdu.

Iris ayağa kalkarak “Tuvalete gitmeliyim,” dedi. “Hemen dönerim, tamam mı?” Bana bakarak duraksadı. “Burada iyi olursun, değil mi? Ben yokken?”

Gülümsedim. “Tabii ki.” Arkasından el salladım ve o sırada telefonum tekrar bipledi. Her nasılsa, geçen hafta Park ve Kennedy ile çoğunlukla ikisinin erkekler hakkında konuştuğu bir grup mesajlaşmasına dahil olmuşum. Kennedy sürekli Cadılar Bayramı’nda Cole ile geçirdiği geceden bahsediyordu ki bu fazlasıyla iğrençti, ama bu yüzden Iris ve benim, yani aslında benim, soruşturmamızda bir hata yaptığımı fark ettim. Şu anda bir önemi olmadığı açıktı ama görünüşe göre Cole o gece Kennedy’den gece 12:30 civarında ayrılmıştı. Düşündüğüm gibi bütün gece onunla birlikte değildi. Aslında, birlikte geçirdikleri gece hakkında fazlasıyla detaya hakimdim.

Şu anda Kennedy ve Park heyecanla, Lifetime Channel’den bir yapımcının Kennedy’nin babasıyla tüm bunların bir film versiyonunu yapma konusunda nasıl temasa geçtiğini konuşuyorlardı. Kennedy, elbette, onu harika birinin oynayacağına ikna olmuş durumdaydı.

Bir süre kayıtsızca karşılıklı yazışmalarını okuduktan sonra Iris’in tuvalette çok uzun kaldığını ve sıkıldığını fark ettim. Bilgisayarı yanımda açık duruyordu, ben de burada otururken internetten alışveriş yapabileceğimi düşündüm. Tam Google’ı açacaktım ki ekranda ne olduğunu gördüm.

Whispering Pines Oteli

Iris neden tekrar bu Whispering Pines’a bakıyordu ki? İnternet sitesini okudum ama kuzeyde yıkık dökük bir motele benziyordu. Iris’in oraya olan takıntısını anlamıyordum. Ve sonra, dizüstü bilgisayarın sağ üst köşesinde bir e-posta belirdi. Whispering Pines Oteli’nden bir e-posta. Hiç düşünmeden tıkladım.

Sevgili Iris

Başvurunuz için teşekkür ederiz. Evet, indirimli aylık ücretler sunuyoruz. Bu ayın sonundan itibaren uzun bir süre bizimle kalmak istediğinizi belirtmiştiniz. Tatil dönemlerinde rezervasyonlarımız doluyor, bu nedenle planlarınız kesinleşir kesinleşmez rezervasyonunuzu yaptırmanızı tavsiye ederim.

En iyi dileklerimle,

Rosalind White, Yönetici ve Otel Sahibi

E-postayı tekrardan ve sonra bir kez daha gözden geçirdim. Her okuyuşumda kalbim daha hızlı atıyordu. Iris neden kuzeyde bir yerde aylık rezervasyon yaptırıyordu? Şehirden mi ayrılıyordu? Babasmanın iyi bir adam olmayabileceğini anlıyordum ama tüm olanlardan sonra bunu nasıl yapabiliirdi? Birlikte yaptıklarımızdan sonra? Bana yaptığı o küçük konuşmadan sonra?

Ona güvenebileceğimi, Brooke'tan beri ilk kez güvenebileceğim gerçek bir arkadaşım olduğunu hissetmeye başlamıştım ama belli ki benden çok önemli şeyler saklıyordu. Ellerim titremeye başladı. Kendimi buradan dışarı atmalıyım.

E-postayı kapatma zahmetine katlanmadan çantamı yerden aldım. Bu yalancıdan hızla uzaklaşmak üzereydim ki arkamdan gelen bir ses duydum.

“Alice, nereye gidiyorsun?”

Gözlerimden ateş saçarak döndüm ve Iris'i yüzünde şaşkın bir ifadeyle arkamda dururken buldum. Bilgisayarına baktı.

E-postası hâlâ masaüstünde açıktı, sonra tekrar bana döndü. “Eşyalarımı mı karıştırıyordun? Eşyalarımı karıştırmaya hiç hakkın yok, Alice.”

“Whispering Pines’ta ne var?” diye sordum. Belki de bunun mantıklı bir açıklaması vardı. Belki de bu kıza ne zaman kendisiyle, babasıyla ya da o yerle ilgili bir soru sorsam beni uzaklaştırmasının bir nedeni vardı.

Sessizdi, bana bakıyordu, eliyle az önce oturduğum sandalyenin arkasını kavramıştı.

“Whispering Pines’ta ne var?” diye tekrarladım.

Kısa bir an için ağzı titredi ve bana anlatacağını sandım. Yere baktı, gözlerini kırıştırdı ama bakışlarımla karşılaştığında gözleri alev alevdi. “Sen kim olduğunu sanıyorsun da eşyalarımı karıştırabiliyorsun? Dünyanın sahibi sen değilsin, Alice Ogilvie.”

“Ne yapmayı planlıyorsun, Iris? Hiçliğin ortasındaki bir motele mi taşınacaksın? Gitmeden önce bana söyleyecek miydin? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum.” Sesim titriyordu.

Gözleri kısılmıştı. “Arkadaş olduğumuzu mu sanıyordun?” Küçük, acımasızca bir kahkaha attı. “Bu çok komik. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Arkadaşlıklarının yüzeysel olmasına alışkın olduğunu biliyorum, ama haberin olsun Alice, bu gerçek bir ilişki değil.” Iris’in ağzı incecik bir çizgi halini almıştı. “Bilgisayarımda ne olduğu seni hiç ilgilendirmez. Senin sorunun bu işte, biliyor musun? Her şeyin senin etrafında döndüğünü sanıyorsun. Brooke’un cinayetinin kendini affettirmek için işlendiğini düşünüyorsun. Bu seninle ilgili değil.”

Ağzım açık kalmıştı. İçimi dolduran tüm hayal kırıklığı ve üzüntü bir anda yok olmuş, yerini sert, soğuk, ölümcül bir sükunet almıştı. Iris beni tanıdığını mı sanıyordu? Gerçek Alice Ogilvie'yi gördüğünü mü sanıyordu? Beni hiç tanımıyordu.

“Kimsin sen?” dedim. Bir anda her şey kristal kadar beraklaşmıştı.

Iris kaşlarını çatarak “Ne?” dedi. “Sen neden bahsediyorsun?”

Sesimi yükselterek “Sen kim oluyorsun?” dedim. “Bana özel ders vermekle görevlendirilmiş bir eziğin teki mi? Bunların seninle bir ilgisi olduğunu mu sanıyorsun? Tek istediğin paraydı. Bana ders verme ücreti ve Brooke'un katilini bulmanın ödülü.”

Para dediğimde yüzü düştü ve o an hedefi vurduğumu anladım.

“Paraya neden ihtiyacın var ki? Yani, bariz olanın dışında.” Elimini şöyle bir salladım. “Hep benden bahsetmemiz ne kadar komik. Senin hikayen ne, Iris? Evinize bir kez geldiğimde bile kafayı yemiştin. O gece otoparkta olan adamın olayı ne? Onun baban olduğunu biliyorum—” Iris derin bir nefes aldı, ağzı çatıldı ve içimden bir ses bana çok ileri gitmiş olabileceğimi söyleyince duraksadım.

Ezici bir sessizlik odanın içine, kafatasıma, ciğerlerime baskı yapıyordu. Bir parçam geri adım atmak, özür dilemek, Iris'e söylediğim her şeyi unutmasını söylemek istiyordu ama sözleri aklımdan çıkmıyordu. Her şeyin senin etrafında döndüğünü sanıyorsun. Bu seninle ilgili değil. Tüm bunları sadece

kendim için yaptığımı mı sanıyordu? Tabii ki, hak ettiğimiz takdiri alamadığım için biraz kızgındım ama bunu Brooke için yapmıştım. Çünkü kim ne düşünürse düşünsün, onu önemsiyordum. Ve onu özliyordum. Boğazım düğümlenmişti.

Iris konuşacakmış gibi ağzını açtı ama daha konuşmadan bir sesle sözümüz kesildi. Daha önce köşede duran kütüphaneci şimdi yanımızdaydı.

Bir bana bir Iris'e bakarak "Affedersiniz kızlar," dedi. "Farkında mısınız bilmiyorum ama burası sessiz bir alan. Tartıştığınız için üzgünüm, ama bunu başka bir yere taşımanızı istemek zorundayım."

Dudaklarımı kemirip ona en iyi gülümsememle karşılık verdim. "Çok özür dileriz. Biz iyiyiz. Ben de zaten çıkmak üzereydim." Kütüphaneci kadın başını aşağı yukarı doğru salladı ve masasına geri döndü.

Tam yürümeye başlamıştım ama gitmeden önce Iris'in yüzüne doğru eğildim ve ona, "Benden sana bir uyarı, Iris. Ödül parasını alacak biri varsa, o da benim. Koç için onu arayan bendim. Brooke benim en iyi arkadaşımdı. Ben aileden sayılırım. Sen ise bir hiçsin. O paranın bir kuruşunu bile göremeyeceksin. Ve başka ne var biliyor musun? Kovuldun. Artık özel ders vermeyeceksin. Aramızdaki her şey bitti. Ama ödemenin Westmacott'un ofisinde seni beklediğini duymaktan mutlu olursun sanırım. Zaten umurunda olan tek şey buydu. Görüşürüz, ezik." Sonra çantamı omzuma attım ve uzaklaştım.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

IRIS

18 Kasım

12.45

BU KADAR APTAL olduğuma inanmıyordum.

Bana *ezik* demişti.

Westmacott'un ofisine giderken koridorlarda hızlı hızlı yürüyor, yanımdan geçen hemen her kişiye omuzlarımı çarpıyordum. Şu anda Alice Ogilvie'den tüm hücrelerimle, varlığımın her zerresiyle nefret ediyordum. Babam hakkında bildiklerini nereden öğrenmişti? Arkamdan ne dolaplar çeviriyordu? Bilmek istiyorsa doğrudan sormalıydı, Brooke gibi çözmesi gereken başka bir gizemmişim gibi davranmamalıydı. Ona her şeyi anlatmazdım belki ama en azından bir şeyler anlatabilirdim. Madem bu kadar çok bilmek istiyordu, en azından sorabilirdi. Yine de dürüst olmak gerekirse, ona ne söyleyebilirdim ki? Babanızın sizi ve annenizi dövdüğünü bu tür bir arkadaşınıza hangi kelimelerle anlatırdınız? Polis bile umursamıyordu.

Anasını satayım. Tanrım, lisemin koridorlarında ağlıyordum, ki bu asla zamanla unutabileceğim bir şey olamazdı. O

aptal Esas Kızlar'dan Kennedy ve Park fısıldaşarak yanımdan geçtiler. Kennedy'nin de canı cehenneme. Yarın biyoloji laboratuvarında eş değiştirmek istediğimi söyleyecektim. Kendini taşıyacak başka birini bulabilirdi. Bu çocuklar ve tüm o ayrıcalıkları beni hasta ediyordu. Hayatları para bulutlarının üzerinde süzölmekten ibaretti.

Nasıl bu kadar aptal olabilmıştım? Alice haklıydı. O parayı asla alamayacaktım. Lilian sadece benimle oynuyordu. Bana Penny Jefferson'dan bahsederek kendi kirli işlerini yaptırmak ya da belki benimle sadece oyun oynamak, zavallı bir kızın para için ne kadar ileri gidebileceğini, neler yapabileceğini görmek hoşuna gitmişti. Bir de kendime dedektif mi diyordum? Alice Ogilvie'ye hiç bulaşmamam gerektiğini biliyordum. Notlarım düşmüştü, okuldan kaçmıştım ve bir pencereden atlamıştım.

Lilian Levy, Moon Landing'de yanılmıştı. Ben akıllı değildim, çevik değildim. Her şey gözümün önündeydi ve ben görememişim. Suçlu Koç'sa parayı asla alamazdım.

Tıpkı Alice'in gerçekte ne olduğunu göremediğim gibi. Sadece çıkarıcı, berbat bir insandı. Bundan ünlü olacağını mı sanıyordu? İnsanların onu tekrar seveceğini mi?

Onun farklı olduğunu düşünerek kendimi kandırmıştım. Kendimi bir parça açmıştım ve bakın neler olmuştu, çünkü bunu yaptığınızda olacak olan buydu. İncinirdiniz. İnsanlar bıçaklarını çekiverirdi. Birileri *ucube*, diye mırıldandı. *Git tuvalette ağla, inek.*

Westmacott'un kapısının önünde durdum ve öfkeyle yüzümü sildim.

Ve para konusunu enine boyuna düşünmemek gibi bir aptallık yaptığım için kendimden de nefret ediyordum. Ve... Alice gibi olduğum için.

Alice tanınmak istiyordu. Ben ise para.

Her ikimiz de kaybetmiştik. Her ikimiz de yalancıydık.

Castle Cove'dan nefret ediyordum.

Tam kapıyı çalacaktım ki Westmacott'un kapının arkasından gelen sesini duydum. "Hayır, sadece ona bir mesaj bırakmak istiyorum. Buna izin var, değil mi? Bunu anlamak neden bu kadar zor? Onun telefon etme hakkı yok mu?"

Elimi kapıdan çektim.

"Evet, isterse beni arayabileceğini biliyorum ama ona bir mesaj iletmem gerekiyor. Sadece not alabilir misiniz?"

Sesi yüksek perdeden ve dürüst olmak gerekirse biraz korkutucu geliyordu. Bir telefon ahizesinin kapatılma sesini ve ardından Westmacott'un kederli sesini duydum.

"Ben sadece ona yardım etmeye çalışıyorum."

Westmacott belli ki kötü bir an yaşıyordu; ben de dönüp gitmek üzereydim ki Cole Fielding yüzüne dökülen pırl pırl mükemmel saçlarıyla yanımdan geçti.

Bana bakıp gülümsedi. Ben de ona gülümsediğim için kendimden utanıyordum ama o kadar yakışıklıydı ki elimde değildi. Ondan çok hoşlanıyordum. Ben aptal değildim. Ve biliyordum, bir de Spike vardı ama...

Cole Fielding deri ceketini kuşanmış klasik motosikletli kötü çocuk olmayı kafasına bu kadar koymuş olmasaydı elle tutulur biri olabilirdi. Ama bugün deri ceketini giymemişti. Dirsek yamaları olan, sıradan bir spor ceket giyiyordu.

Ne yazık ki bu onu daha da çekici bir hale getiriyordu.

“Utanmana gerek yok Adams, o armut koltuklarda herkes biraz zaman harcıyor.”

Uzanıp Westmacott’un kapısını çaldı ve güldü.

Westmacott içeriden, “Geliyorum,” diye bağırdı. “Bir dakika.”

“Sağol ya, Fielding.”

“Hahah. Sana takılmayı seviyorum, Iris. Yüzün çok tatlı ve ıslıl ıslıl oluyor.”

Kalbim ikiye bölünmüş olsa da ve her yeri ateşe vermek istesem de kızarmama engel olamadım.

“Evet, gördün mü bak? İşte böyle. Şimdi gitmem gerek. Seaside’da vardiyam var. Belki orada görüşürüz.” Bana bakıp sırtıttı.

“Belki,” dedim.

“Harika. Sonra görüşürüz, Adams,” dedi ve koridorda uzaklaştı.

Kapı açıldı. “Iris, evet, üzgünüm. Ben... pek kendimde değildim. İçeri gel, lütfen.”

Westmacott gidip pencerenin önünde durdu ve dışarıyı seymeye başladı. Tedirgin görünüyordu.

“Özür dilerim,” dedim. “İsterseniz daha sonra da gelebilirim.”

“Hayır, hayır. Sorun değil. Son zamanlarda kafam çok karışık, seninle olan randevumu mu unuttum?”

“Hayır, ben sadece...” Kekelediğim için kendimden nefret ediyordum. *Kendine gel, Iris.*

“Alice Ogilvie az önce beni kovdu.”

Westmacott kaşlarını çattı. “Ne yaptı?”

“Beni kovdu,” dedim tekrardan. “Bu konuya girmek istemiyorum. Bir önemi de yok zaten. Ama paramın hazır olduğunu söyledi. Burada mı? Alabilir miyim?”

Westmacott masasını karıştırdı. “Evet, burada. Annesi sık sık şehir dışına çıktığı için ödemeyi önceden yapmıştı. Alice bu dönemin sonunda B eksi seviyesinde, yani belli ki işini iyi yapmışsın, ancak şu anda çok endişeliyim. İkiniz kavga mı ettiniz? Arkadaş olduğunuzu sanıyordum.”

Zarfı benden uzakta, elinde tutuyordu. Tırnakları her zamanki gibi bakımlı değildi. Ojesi soyulmuş gibi görünüyordu.

“Yanlış düşünmüşsünüz,” dedim.

Bayan Westmacott önce zarfı bana doğru uzattı ama sonra ellerini geri çekerek duraksadı.

Üç bin dolar. Şimdiye kadar biriktirdiklerimle birlikte bu da bir şeydi. Toplam beş bin dört yüz yirmi iki dolar. Belki bu anemi ikna ederdi. Belki bir yerlere gitmek için yeterli olurdu.

“Sen iyi misin, Iris? Şu an her şeyin çok karışık olduğunu biliyorum. İşler kesinlikle tersine döndü, değil mi?”

“Ben sadece paramı istiyorum. O benim param. Hak ettim onu.” *Bu da sana girsin Lilian Levy.*

Bayan Westmacott başını aşağı yukarı doğru salladı. “Pekala, Iris.” Zarfı uzattı, ben de hemen elinden kaptım. “Başka bir şey yoksa, seni bir dahaki görüşümde üniversiteler ve burslar hakkında konuşmaya başlamamızı istiyorum.”

“Olur.”

Ona üniversiteler ve burslar hakkında konuşmayacağımızı söylemeyi çok isterdim çünkü bu parayı eve götürecektim, biriktirdiklerimi sayacak ve ne olursa olsun annemi bir arabaya bindirecektim ve buradan uzaklaşacaktık. Hemen şimdi, sonsuza kadar, çünkü burada benim için bir şey kalmamıştı. Hiçbir şey.

Ama bunu yapmadım. Zarfı ceketimin cebine koydum ve gitmek üzere arkamı döndüm.

“Her şey yolunda, Bayan Westmacott. Görüşmek üzere.”

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

IRIS

21 Kasım

17.45

SPIKE, ZORA VE NEIL, SPIKE'IN oturma odasında yayılmış oturuyorlardı. Bense televizyon koltuğunda ayaklarımı yukarı dikmiş, midem katlanmış halde uzanıyordum. Gelmeyi hiç istememiştim. Açıkçası sadece odamda saklanmak istiyordum ama Spike beni zorlamıştı. “Bunu kaçırmak istemezsin! Gittikçe daha iyi oluyor, biliyor musun? Bir düşün, tüm bunlarda sizin ve bizim parmağımız var. Bu harika bir şey sayılır.”

Zora telefonundan kafasını kaldırıp baktı. “Arkadaşın geliyor mu?”

Kaşlarımı çatarak “Hayır,” dedim.

“İkiniz yapışık ikizler gibiydiniz. Bir şey mi oldu?”

“Kavga ettik.”

Spike kaşlarını kaldırdı. “İkiniz mi? Sizin çifte kumrular gibi olduğunuzu sanıyordum. Bu hiç hoş olmamış. Sen iyi misin?”

Neil, “Kız kavgası, kız kavgası,” diye mırıldandı.

“Kapa çeneni, ahbap,” Zora bana doğru eğildi. “Ne oldu?”

Alice’le kavgamızı ona nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Alice tüm bunların sonucunda insanların onu göklere çıkarcığını düşündüğü için kavga ettiğimizi nasıl açıklayabilirdim? Kendi hakkımda fazlasıyla gizli tutmaya çalıştığım bir şeyi öğrendiği için kavga ettiğimizi?

Yani, anlıyordum. O da kendi hayatı hakkında konuşmayı sevmiyordu ve tüm hikayesini anlattırmayı asla başaramamıştım ama o kızın hayatı... benimkinden daha yalnız olabilirdi. Ailesi neredeydi? Arkadaşları, birbirlerinin erkek arkadaşlarını çalmak için birbirlerine uyuşturucu veren basit züppelerdi. En iyi arkadaşı cinayete kurban gitmişti. O arkadaşından erkek arkadaşını çaldığı için (haklı olarak) nefret ediyordu ama sonra o... ölmüştü. Bunun düşüncesi bile tüylerimi diken diken etmişti. Ölmeden önce bir arkadaşınız için hissettiğiniz son duygunun nefret olması... bu çok ağır gelmiş olmalıydı.

Ve ben bu konuda onu hiç sıkıştırmamıştım. Belki de yapmalıydım.

Bu beni üzüyordu. Çünkü ona kızgın olsam da içten içe biliyordum ki Alice’in gerçekten istediği tek şey biraz lanet olası sevgi görmektir. Anne ve babasından haber alınamıyordu, devasa, yankı yapacak kadar büyük ve itiraf etmek gerekirse muhteşem bir evde iyi bir kadın tarafından büyütülüyordu ama... Alice’i kim seviyordu? Neredelerdi? Evet, muhtemelen Steve’e bir eşya gibi davranmıştı, Steve de ondan ayrılmış ve başka birine aşık olmuştu. Ve sonra Alice, Alice’liğini yaparak kendini kaybetmiş ve insanlar onu özlesin diye ortadan kaybolmaya karar vermişti.

Yani bu ne kadar üzücü bir durumdu böyle?

Ve sonra tüm bunları düzeltebileceğini ve hiçbir şey olmamış gibi eski hayatına geri dönebileceğini düşünmüştü.

Sanki hiç ortadan kaybolmamış gibi davranmak gibi. Öylece çekip gidebildiğine göre, o kızın içinde karanlık bir şeyler vardı.

Bu anlayabildiğim bir şeydi.

Ve Zora'ya, Alice'le kısmen ödül parasını alamadığım için kızgın olduğumdan dolayı kavga ettiğimizi nasıl açıklayabilirdim? Bu kesinlikle iyi gözükmezdi.

Zora, "Ee, dostum, orada çok ilginç düşünceler içindeymişsin gibi görünüyorsun," dedi. "Paylaşmak ister misin?"

Gözlerim yaşlarla dolmuştu. Zora görebiliyor muydu? Hemen başımı eğip telefonuma baktım; Alice'ten bir mesaj görmek istiyordum ama yoktu.

Lanet olsun, Ailce Ogilvie'yi özlemiştim.

Bu doğrudu. Geçen hafta onu okulda görmek hiç hoşuma gitmemişti. Belki Esas Çocuklar'ın yanına döner diye düşünmüştüm ama dönmemişti. Kafeteryada tek başına oturup telefonunu karıştırıyordu.

Neil güldü. "Westmacott gibi konuşuyorsun, Zora. Hadi paylaşalım. Gel, armut koltuğu hisset, armut koltukla bir ol," diye taklidini yaptı.

Zora bir of çekti. "Derin bir inceleme başlattıklarınızı gördünüz mü? Castle Cove Polisi'nin görevi kötüye kullanması hakkında."

Neil kıs kıs güldü. "Derinlemesine inceleme."

Zora, "Tanrım, kapa çeneni, sen on yedi yaşındasın, yedi değil," diye bağırdı.

Spike, "Susun," dedi. "Başlıyor."

Hepimiz başlarımızı kaldırdık. Tessa Hopkins güzelce aydınlatılmış bir odada, huzursuz görünen dört kadının karşısında oturuyordu.

Westmacott, öğle yemeği görevlisi Sharon Yang, kalkülüs öğretmeni Bayan Hollister ve tarih öğretmeni Patty Hansen.

Neil, "Yuuuh," diye bağırdı. "VIII. Henry ödevimdeki C artı için sana yuh olsun Patty!"

"Bugün burada Matthew Donovan'ın cinayetle suçlanması-
nın merkezinde yer alan dört kadınla birlikteyim. Geçen hafta,
Donovan'm eskiden Bradford aile servetinin varisi Paul Bradford olduğu ortaya çıkmıştı. Paul Bradford olarak, yirmi yıldan uzun bir süre önce ilk eşi Penny Jefferson'ın öldürülmesi olayında şüpheli konumundaydı. Bradford, bu davayla ilgili adının çıkmasından kaçmak için adını değiştirmiş ve estetik ameliyat olmuştu ve uzun yıllardır Castle Cove'da bir yalanı yaşıyordu. Annesi Greta Bradford, şu anda Brooke Donovan davasıyla ilgili olarak tanık ifadesini değiştirmek suçundan soruşturma altında. Duruşma tarihi belirlendi ve Donovan şu anda hapiste. Bu gece, bu dört cesur kadın tanıdıkları Matt Donovan hakkında düşündüklerini dile getirecek."

Kamera açısı beşini birden görebileceğimiz şekilde değişti. Westmacott solda, öğle yemeği görevlisi Yang ortada, onun yanında Bayan Hollister ve en sonda da Bayan Hansen vardı.

Spike, "Umarım öğle yemeği görevlisine salı günleri artık

neden tako çıkmadığını sorar,” dedi. “Bu kesinlikle destekleyebileceğim bir son dakika haberi olurdu.”

Tessa Hopkins kendine özgü saçını savurma hareketini yaptı.

“Matt Donovan olarak tanıdığınız adam hakkında bize neler söyleyebilirsiniz?”

Sonunda Bayan Hansen konuşana kadar rahatsız edici bir sessizlik oldu. “Çok çekici olabiliyordu. Öyle güzel gözleri vardı ki, yani var ki. İnsanın içini görebiliyormuş gibi. Sanki sizi anlıyor gibi.”

Spike kalın bir sesle, “Veya belki de,” dedi, “sadece sizi uçurumdan aşağı itmenin doğru yolunu bulmaya çalışıyordur. Görünüşe göre onun çalışma şekli bu.”

Öğle yemeği görevlisi, “Ah, evet,” dedi. “Size gerçekten çok iyi davranırdı.”

Bayan Hansen Facebook fotoğraflarında üzerinde pahalı bir inci kolye bulunan ama şimdi çıplak olan boynunu okşayarak, “Bir de o hediyeleri,” dedi. Ricky Randall’a göre o kolyeye şimdi kanıt olarak el koyulmuştu.

“Evet, mücevherler,” dedi Tessa Hopkins. “Santa Barbara’ya hafta sonu gezileri. Ama bütün bunları nasıl karşılayabildiğini merak etmediniz mi? Bir öğretmen ve koç maaşıyla?”

Öğle yemeği görevlisi ve Bayan Hansen birbirine baktı.

“Şey, biliyorsunuz, parası vardı. Bir şeyleri vardır diye düşünmüştüm. Yani, şimdi bunu düşününce, muhtemelen... bilirsiniz, Brooke’un bakım parasını kullanıyordu sanırım.” Bayan Hansen ağlayacakmış gibi görünüyordu.

Westmacott birden, “Çok yalan söylerdi,” dedi. “Artık bunu

biliyoruz. Ama ona inanıyordunuz çünkü iyi erkekleri bulmak zor olabiliyor. Bir tane düzgün adam bulana kadar bir sürü berbat adamla karşılaşsınız. Ben sadece fazlasıyla minnettardım.”

Gözlerini kucağına dikti, dudakları titriyordu.

Spike, “Ah, Westmacott,” dedi. “Kalbim kırıldı, kız.”

Bayan Hollister başını aşağı yukarı doğru salladı. “Bazı şeyleri görmezsiniz, çünkü aşıksınızdır.”

Westmacott’un gözleri Hollister’a kaydı. Dudakları artık titremiyordu ve gözleri... gerçekten incinmiş görünüyordu.

Zora, “Bu çok korkunç,” dedi. “Hepsi birlikte oturmak ve aşık oldukları bir adam hakkında birbirlerinin konuşmalarını dinlemek zorunda kalıyorlar. Bir elemanı ortak bir küme gibi. Bu arada, Koç mahkemeye çıkmadan önce buna nasıl izin veriliyor?”

Neil, “Paul,” dedi. “Onun adı Paul Bradford.”

“Yine de o bizim koçumuzdu,” dedi, Zora.

Zora’ya, “Tessa Hopkins’in etik kurallarının bu konuyla ilgilendiğini sanmıyorum,” dedim. “Ama eminim özel bir kanıt-
tan ya da öyle başka bir şeyden bahsedemezler.”

Neil yerde sırtını esneterek “Bu noktada kimse etik kuralları pek umursuyor gibi görünmüyor,” dedi. “Yani, Anderson Oprah’ya çıkıyor. Bir suçtan çıkar sağlanmaması gerektiğini sanıyordum.”

“Suçu o işlemedi,” dedim. “O yüzden istediği kişiyle konuşabilir ve bundan para kazanabilir.”

“Bu da bana bir şeyi hatırlattı,” dedi Zora. “Iris, şu senin tuhaf kadın avukat, Steve’in bir şeyle suçlandığına dair bir şey

söyledi mi? Yani, önce suçlu olduğunu söyledi, sonra geri aldı, yani bu yalancı şahitlik falan sayılmaz mı? Yani, rüşvet aldı ve yalan söyledi.”

Parmaklarım telefonumun üzerinde geziniyordu. “Ne? Hayır, bilmiyorum. Yani, bana bu konuda hiçbir şey söylemedi.”

Beynim ona mesaj at diyordu. *Alice’e mesaj at.* O da burada olmalı. Onunla arkadaş olabiliriz. En azından uzun bir süre ben olamazdım belki ama Spike, Zora ve Neil onu aralarına alırlardı. Onunla ilgilenirlerdi.

Neil, “Adam birinden diğerine dolaşmış,” dedi. “Bu kadınların nasıl birbirlerinden haberi olmaz.”

Tessa nazik bir şekilde, “Başka şeylerden bahsedelim,” dedi. “Bir centilmen gibi davranıyormuş, güller, mumlar, köpük banyoları... ama sonra ne oldu?”

Bayan Hansen çekinmeden, “Ben evlenmek istedim,” dedi. “Tepesi atmıştı. Bunun asla olmayacağını, hâlâ karısını unutamadığını ve Brooke’u üzmemek istemediğini söyledi.”

Westmacott’un kucağında birbirine kenetlediği elleri neredeyse bembeyaz olmuştu.

Öğle yemeği görevlisi, “İkinci karısını,” dedi. “İlkini o zamanlar bilmiyorduk. En azından ben bilmiyordum.”

Bayan Hansen, “Ben de bilmiyordum,” dedi.

Westmacott yumuşak bir sesle, “Bu benim için kesinlikle sürpriz oldu,” dedi.

Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Öğle yemeği görevlisi, “Bence,” dedi, “sadece zengin kadınlarla ilgileniyordu. Paramız olmadığı sürece bizimle evlen-

meyecekti. Ve tüm bu şeyler hakkında gerçekten çok ketumdu. Hep şikayet ederdi—”

Bayan Hollister başını aşağı yukarı doğru salladı. “Brooke için aldığı vasi ödeneğinin yeterli olmadığından ve Brooke on sekiz yaşına geldiğinde—”

“Paraya erişimini kaybedeceğinden. Brooke parasına sahip olacaktı ve o da açıkta kalacaktı.”

Bayan Hansen homurdandı. “Doğru. Artık hepimizin beş milyondan haberi var.”

“Gecenin o saatinde gelmesi garip miydi? Olayın olduğu gece yani.” Bayan Hollister bir tutam saçını parmaklarının arasında çevirdi. “Yani, normalde daha erken gelir ve sonra giderdi. Ama o geldiğinde ben çoktan uyumuştum ve o... gergin görünüyordu.”

Bayan Hansen, “Saatlerce devam edebilirdi üstelik, bilmem anlatabiliyor muyum,” diyerek güldü.

Zora, “Bu iş iğrenç bir hal aldı,” dedi. “Beynimi çamaşır suyuna yatırmam gerekecek.”

“Biraz fazla... laubali görünüyorlar,” diye mırıldandı Spike. “Bir kız öldü ve onlar da bir katille birlikteydiler.”

“Westmacott öyle değil,” diye parmağımla gösterdim. “Ona bir bakın. Sükunetini zor koruyor.”

Westmacott ağır ağır nefes alıyordu, boynu kızarmıştı ve tahriş olmuş gibi görünüyordu. Onun için üzülüyordum. Yani daha yeni ayrılmışlardı, sonra bunlar olmuştu ve şimdi de bu diğer kadınların Koç’un yatakta nasıl olduğu hakkında konuşmalarını dinlemek zorundaydı. Canı yanıyor olmalıydı. Bu

konu hakkında herkesten çok konuşmak istediğim kişi Alice Ogilvie'ydi. Westmacott ve diğer kadınlar hakkında ağır laflar eder, muhtemelen sadece kendisinin anlayabileceği milyonlarca Agatha Christie alıntısı yapar ve... genel olarak kendisi gibi olurdu. Yani, karmaşık, çekici, gizemli ve sinir bozucu.

Bunu özleyecektim.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

ALICE

24 Kasım

14.10

“Sansasyon çabuk ölür, korku ise uzun ömürlüdür.”

—AGATHA CHRISTIE, ÖLÜM DİKEN ÜSTÜNDE

ANNEM ŞÜKRAN GÜNÜ İÇİN EVE dönmüştü. Babam ise gele-memiş, Çin’de yaptığı anlaşmanın bitmek üzere olduğunu söy-lemişti. Birkaç gün önce, haftalardır ilk kez konuştuğumuzda bana *Şükran Günü bir Amerikan bayramıdır, Alice*, demişti. *Dünyanın geri kalanında hayat normal seyrinde devam ediyor.*

Başlarda annemin en sonunda, olan biten her şeyden sonra arkadaşlığına ihtiyacım olduğunu fark ettiğini düşünmüştüm. Ama önceki gün eve gelir gelmez, ilk iş olarak cuma sabahı Los Angeles’ta bulunması imkansız bir kuaför randevusu aldığını ve bunu iptal edemeyeceğini söylemişti. *Bu adam Alfredo Dominguez, Alice*, demişti. *Reese Witherspoon’un saçlarını o yapıyor çıkıyor. Anlıyorsun, değil mi?*

En azından ailemden biri burada olacak ve Şükran Günü'nü birlikte geçirebileceğiz diye düşünerek, anlıyormuş gibi kafamı sallamıştım. Ama bir sonraki konuşmamızda bana Şükran Günü öğleden sonra erkenden yola çıkıp oraya gitmesi ve otele yerleşmesi gerektiğini söylemişti. Tanrı biliyor ya, Alfredo'yu bekletmek istemezdi.

Yani, ev yine boştu. Bir yerlerde başka birini bulacağımı umuyormuş gibi odadan odaya dolaşıyordum ama bulamayacağımı biliyordum. Annemin eve döneceğini duyduğumuzda Brenda, San Diego'daki kızını ve ailesini görmeye gitmek için plan yapmıştı. İyi olacağımdan emin olduktan ve bana önümüzdeki birkaç gün yetecek kadar yiyecek bıraktıktan sonra dün gece yola çıkmıştı. İstersem kalabileceğini, planlarını iptal edebileceğini söylemişti ama ben ona gitmesini, iyi olacağımı söyledim.

Ve iyiydim de. Daha önce sayamayacağım kadar çok kez yalnız kalmıştım ama geçmişte her zaman bana eşlik etmesi için ikna edebileceğim birileri olmuştu. Steve, Brooke, Kennedy, Park ... varlığı bu evdeki boşluğun keskin kenarlarını yumuşatan birileri...

Annem birkaç saat önce çıktığında telefonumu almaya gitmiş ama arayabileceğim kimsenin kalmadığını fark etmiştim.

Pencerenin dışındaki gökyüzünde bulutlar toplanmaya başlamıştı. Geleneksel yemek odamıza girdiğimde, babamın birkaç yıl önce İtalya'dan aldığı tuhaf kalkanın odanın uzak duvarında dans eden gölgeleri tenimi karıncalandırıyordu. Burada kalamazdım.

Aceleyle ön salona gittim, ceketimi ve çantamı aldım ve ayaklarımın beni götürebileceği en hızlı şekilde kapıya yöneldim.

On dakika sonra bir apartmanın önünde arabamda oturuyordum. Burada ne aradığımdan emin değildim. Iris ve ben kütüphanedeki olaydan beri konuşmamıştık. Ona yüzlerce kez mesaj atmayı düşünmeme rağmen ne diyeceğimi bilemiyordum.

Daha önce hiç kimseyle canımı bu kadar yakan bir kavgaya girişmemiş ve arkadaşlığımız bozulmadan geri dönmemiştim.

Bir kolumun altında bir turtta tutarak Iris'in dairesine doğru merdivenleri tırmandım. Attığım her adımda avuçlarım daha çok terliyordu. Yol boyunca söyleyebileceğim cümleleri düşünmüştüm. *Özür dilerim. İstemiyorsan bana Whispering Pines ya da baban hakkında hiçbir şey anlatmak zorunda değilsin. Lütfen tekrar birlikte takılabilir miyiz? Ama onun katına yaklaştıkça, her şey aptalca gelmeye başlamıştı. Tanrım, insanlar böyle şeyleri nasıl yapıyorlardı? Özür dilemek berbat bir şeydi.*

Üçüncü kata ulaştığımda, ilerideki dairelerden birinden yüksek sesli bir bağırış duydum. Tatiller gerçekten de insanların en iyi yönlerini ortaya çıkarıyordu.

317 numaralı dairenin dışında, avuçlarımı gömleğimin ön tarafına sildim, derin bir nefes aldım ve kapıyı çaldım. Tam bu sırada başka bir bağırışma daha duydum. Bir dakika. Bu ses Iris'in dairesinden mi geliyordu?

Bu sefer daha güçlü bir şekilde kapıyı tekrar çaldım. İçeriden bir itiş kakış sesi geldi ve ardından kilit geri çekilerek kapı

birkaç santim açıldı. Iris'in yüzü aralıkta belirdi. Çekingen görünüyordu.

Turtayı bir barış çubuğu gibi uzatarak "Turta getirdim," dedim. "Ben çok—"

"Alice burada olmamalısın." Arkasından bir ses gelince irkildi. "Gitmek zorundasın."

"Bekle—" Ama ben başka bir şey söyleyemeden kapıyı çarparak suratıma kapattı.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

IRIS

24 Kasım

14.25

TABİİ Kİ GİTMELİYDİK. O özel ders parasını eve getirir getirmez gitmeliydik. Tam orada ve o anda. Ama gerçek hayat araya giriyordu. Hep öyle olurdu. Hiçbir şey plana uygun gitmezdi. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydım.

Gerçek hayatta, gözyaşlarıyla dolu iki günü annenizi gidebileceğinize, yeterli paranız olduğuna ikna etmekle ve *lütfen, anne, lütfen, bu şansı değerlendiririm*, diye dil dökmekle geçiriyordunuz. Ama Castle Cove onun eviydi, bildiği tek yer orasıydı. Deniz, Moon Landing, ailesinin gömülü olduğu mezarlık...

Bildiğiniz her şeyi terk etmek korkutucuydu. Yeniden başlamak korkutucuydu.

Ama sonunda başarmıştım. Onu ikna etmiştim. Ona parayı gösterdim. Whispering Pines'daki moteldeki küçük odanın rezervasyon onayını gösterdim. Başka bir şey bulana kadar orada kalabilirdik. İnsanların her yerde barmenlere ihtiyacı vardı. Bu

seyyar bir meslekti. Moon Landing'deki patronu oradaki bir barda birine ihtiyacı olan birini tanıdığını söylüyordu. Sadece ihtiyacımız olan şeyleri almıştık. Bir soğutucuyu yiyeceklerle doldurmuştuk. Hissedebiliyordum. Ağzımda tadını alabiliyordum. Özgürlük... Geceleyin otoyolda ilerlerken arabanın açık camından içeri giren keskin ve serin havayı, ondan uzakta olmanın nasıl bir şey olacağını, onun sebep olduğu tüm endişelerden uzakta olmayı....

Ama zamanında çıkamamıştık. Aptallık etmiştim. Belki de Şükran Günü'nde diğer ailesiyle birlikte olur diye düşünmüştüm, çünkü genelde orada olurdu.

Kapı çalındığında bunun Spike ya da kulağa ne kadar tuhaf gelse de Alice olabileceğini düşünmüştüm.

Ama kapıyı açtığımda karşımda duruyordu. Şey.

"Merhaba, kızım," dedi. Her zaman yaptığı gibi bir parmağını çenemin altına soktu. Geçen seferkinden daha zayıf görünüyordu.

Bütün vücudum buz kesmişti.

Arkamdan annem kısık bir sesle, "Jeff," dedi.

Babam da, "Patsy, seni çıkarken mı yakaladım? Paltonu giymişsin," dedi.

Beni sıkıştırarak yanımdan geçti. Arkamdan uzandı ve kapıyı kapattı. Kapının yanındaki ayaklı lambayı tuttu. Yavaşça yerine geri yerleştirdi.

"Dışarısı çok soğuk. Soğuğun içeri girmesini istemeyiz."

Vücudunuz incinecek diye korktuğunuzda, gerçekten korktuğunuzda nasıl hissettiğinizi anlatmak zordu. Daha önceki

acıların tüm anıları geri gelir, içinize işler, sizi bir nevi kitlerdi. Vücudunuz uyuştuğunda daha az acı duyardınız.

Geçen yaz bileğime olanlar ilk kez olmuyordu. Sadece ilk kez başkaları tarafından görülmüştü.

Babam küçük oturma odasına, üzerinde paltosuyla gözlerini yere dikmiş olan anneme, aceleyle hazırladığımız iki valize, soğutucuya ve ihtiyacımız olacağını düşündüğümüz şeylerle dolu üç market poşetine bakıyordu.

“Neler oluyor?” dedi.

Babamın bıçak gibi bir sesi vardı. Acımasız ve nokta atışı gibiydi.

Annem yutkundu.

“Patsy?”

Sahip olduğu cesaretin tükenmekte olduğunu, vücudunun her saniye solduğunu görebiliyorum.

“İris? Bana hemen neler olduğunu söyle.”

Annem donuk bir sesle, “Burada olmamalısın,” dedi. “Uzaklaştırma kararımız var.”

“Gidiyoruz,” dedim. “Biz gidiyoruz. Buradan uzaklara. Senden uzağa.”

Nasıl olduğunu bilmiyordum. Size söyleyemem. Kelimeler ağızımdan dökülmüştü. Bir elim ceketimin cebinde, para dolu zarfı tutuyordum.

Sonra bağırarak annemin üzerine yürümeye başladı.

Tam o sırada kapı bir kez daha çalındı.

Kapıyı birazcık araladım.

Alice. Elindeki teneke kutunun içinde bir turta vardı.

Çekingen bir şekilde, “Turta getirdim,” dedi. “Ben çok–”
“Alice, burada olmamalısın,” dedim. “Gitmek zorundasın.”
Kafası karışmış görünüyordu. “Bekle–”

Kapıyı suratına çarptım.

Elim gevşek bir şekilde ayaklı lambanın gövdesine dolandı.

Her şey bir rüyadaki gibi çok yavaş hareket etmeye başlamıştı ve ben de sanki yukarıdan bir yerlerden olanları izliyordum.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

ALICE

24 Kasım

14.35

TURTAYI DAİRE KAPISININ ÖNÜNDE yere bıraktım. Eve geri götürseydim yarın Brenda ne olduğunu sorardı ve ben de bunun nasıl açıklayabileceğimi bilmiyordum. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı, biliyordum...

Düşüncelerim Iris'in dairesinden gelen bir başka bağırsık yarada kesildi. Donup kalmıştım.

Kapıyı tekrar çalmalı mıydım? Iris gitmemi istediğini açıkça belirtmişti ama ben bunun normal olmadığını düşünüyordum. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Arka cebimden telefonumu çıkardım, kaynağımdan gelen bir mesaj vardı.

Yeni gelişme:

**Laboratuvar Brooke'un kıyafetlerinde
tanımlanamayan bir DNA buldu**

Titreyen parmaklarımla bir cevap yazdım.

Yardıma ihtiyacım var

İyi mısın?

Hayır

Neredesin?

Bir arkadaşımın evindeyim

Korkuyorum

Gürültüler geliyor, sanırım yolunda gitmeyen
bir şeyler var

Neredesin

Seaside sitesi

911'i ara. 10 dakika içinde oradayım

Kalbim hızla çarparak 911'i aradım ve onlara neler olduğunu anlattım. Konuşmayı tam bitirmişken Iris'in dairesinden daha da yüksek bir ses geldi ve hemen ardından kapı açıldı. Şaşkınlıkla yerimde sıçradım ve olabildiğince hızlı bir şekilde merdivenlere doğru koştum. Arkamdan hızla gelen ayak sesleri duyuyordum.

Merdiven boşluğunun başına vardığımda arkama baktım ve sıska, kaba görünümlü bir adamın bana doğru koştuğunu gördüm. Kaynağımın o gün dosyaya bıraktığı sabıka kaydındaki aynı adamdı.

Iris'in babası.

Korku içimde kaynayarak taşıtı ve o bana yetişemedi kaçmak istedim. Bir ay önce yapmam gereken şey de buydu. Bana

ait olmayan bu sorundan kaçmak, büyük, boş evime geri dönmek, kapıyı arkamdan kilitlemek ve buraya hiç gelmemişim gibi davranmak. Brooke'a ve diğer kızlara karşı hep bunu yapmıştım ve belki de yapmasaydım, belki de hepimiz birbirimizi biraz daha önemseydik, Brooke mezar yerine hâlâ burada bizimle olurdu.

İçimdeki korku kuvvetlendi ve sonra başka bir şeye dönüştü. Öfkeye. Benim adım Alice Ogilvie'ydi ve bir cinayeti arkadaşımın hayatını cehenneme çevirdiği belli olan bir pislikten kaçmak için çözmemiştim.

Merdivenlerin başında, benden birkaç adım ötede, basamakları ikişer ikişer iniyordu. Burnuma bira kokusu çarptı ve yüzünün yan tarafından damla damla akan kanı fark ettim.

Aferin, Iris.

O geçerken ayağımı uzattım ve bileğine çelme taktım.

Dengesini kaybedince böğürerek kollarıyla havayı dövdü ve sonra sol tarafına düşüp altındaki beton merdivene çarptı ve en alttaki duvara sert bir şekilde çarpana kadar aşağı yuvarlandı.

“Aah!” Acıdan bir top gibi kıvrıldı, kollarını bacaklarına doladı ve sonra başını çevirdi ve yavaşça, çok yavaşça –yemin ederim zaman yavaşlamıştı sanki– ve alev alev yanan gözlerle bana doğru baktı. Tüm vücudum titriyordu. Tekrar ayağa kalkmadan önce buradan çıkmalıydım.

Koşmaya başladım. Tam yanından geçerken elini uzatıp ayak bileklerimi kavradı ama kendi eksenimde dönerek ondan kaçtım ve merdiven boşluğundan sıçrayarak en aşağı inene kadar devam ettim.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Ayağa kalkarsa veya ayağa kalktığında peşimden gelecekti ve benden çok ama çok daha iriydi. Bir kanıta ihtiyacım vardı. Onun varlığına dair bir kayda ihtiyacım vardı.

Otoparkta, onun arabasını bulmak için çılgınca arabaları taradım. Arabasını uzak bir köşede görünce koşarak oraya gittim ve camdan içeri baktım. Yolcu koltuğunun altında yarısı gizlenmiş bir levye vardı. Tanrım, silahı mı vardı? Ne yaptığımı bilmiyordum ama bu adamın Iris'e ya da annesine bunu yapmasına bir daha asla izin vermeyeceğimi biliyordum.

Fotoğraf çekmeye başladım. Plakasını, levveyi... Onu teşhis etmek için, onu parmaklıkların arkasına tıkmak için kullanılabilecek aklıma gelen her şeyi.

Arkamda bir hareket duydum. Yüreğim ağzıma gelmiş bir şekilde arkamı döndüm ama hiçbir şey göremedim, ardından yüksek sesli bir inilti havada dalgalandı. Bir an sonra bir ses daha. Kalkıyor muydu? Ya onların dairesine geri dönüyorduy-sa? Bunu yapmasına izin veremezdim.

Bagajımı açtım ve gördüğüm ilk şeyi kaptım; ailemin bana aldığı aptal atla bir şekilde ilgisi olan bir ip. Onunla ne yapmayı planladığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama merdivenlere doğru aceleyle geri dönerken ipi elimde tutmak kendimi en azından asgari düzeyde daha güvende hissetmemi sağlıyordu. Durduğum yerden onun düştüğü yeri görebiliyordum.

Boştu.

Midem dehşet içinde kasıldı. Nereye gitmişti?

Sonra o sesi duydum. Ayaklarını sürüyerek bana doğru gelen birinin sesini. Kafamın içinde bir ses bağınıyordu. *Arabana*

bin, Alice! Çık git buradan! Ama gidemezdim. Iris'i burada o adamla yalnız bırakamazdım. İpi yumruklarımın arasında sıkıca kavradım ve olduğum yerde durdum.

Kısa bir an sonra, merdivenlerin sonuna gelerek görüş alanıma girdi. Neredeyse dibimdeydi. Ben ne yapıyordum böyle? Adam benden en az elli kilo ağırdı, onu asla alt edemezdim. Bu şimdiye kadarki en kötü planlarımdan biri olmalıydı.

Sonra aynı anda iki şey oldu: Iris'in babası merdiven boşluğundan çıktı ve hayatımda gördüğüm en acımasız ifadeyle bana doğru sendeleyerek ilerlemeye başladı ve uzaktan bizim tarafımıza doğru gelen bir siren sesi duydum.

Gürültü Iris'in babasının dikkatini bir an için dağıttı; şimdi benden sadece beş metre kadar uzaktaydı ve ben de belki de bunun bir şeyler yapmak, onu bir şekilde durdurmak için bir fırsat olduğunu düşünerek ipi daha sıkı kavradım.

Ama sonra tekrar bana döndü, göz göze geldik ve sırtımdan aşağıya soğuk terler boşandı.

Kahretsin.

Adamın yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi ve Iris'in şehri terk etmek için neden bu kadar çaresiz olduğunu o zaman anladım.

Ona, "Yaklaşma," diye bağırdım ama o sadece güldü. Midede yine bir kasılma hissettim. Tekrar bana doğru ilerlemeye başladı, elini bana doğru uzattı ama o anda otoparka bir araba, sivil bir araba girdi. Sürücüsünü nerede olsa tanıyacağım bir araba.

Rafael Ramirez.

Tabii ki. Castle Cove Bölge Üniversitesi'ndeki ilk yılında karakolda staj yapıyordu. Geçen yaz evden kaçtığımda ve beni kaza yapmış bir araba ve başımda korkunç bir ağrıya yolun kenarında bulduğunda ve benimle bana yardım ederek beş gün geçirdiğinde bundan bahsetmişti ama ben unutmuştum. Bunu yapması çok mantıklıydı.

Çünkü Remy Jackson onun kuzeniydi.

KIRKINCI BÖLÜM

IRIS

24 Kasım

14.52

ANNEM BENİ TUTUYORDU. Babamın başıma vurduğu yerde uyuşuk bir his vardı. Yerde oturuyorduk. Annemin ceketı yırtılmış, düğmeleri halının üzerinde etrafımıza saçılmıştı. Hiçbir şey söylemiyorduk, çünkü söyleyecek ne vardı ki? Bu anı daha önce milyonlarca kez yaşamıştık.

“İris?”

Bu Alice’ti. Sesi titriyordu.

“İris, polisi aradım. Şimdi buradalar ve—”

Beni böyle görmesini istemiyordum. Tüm bunları görmesini istemiyordum. Sadece ortadan kaybolmak istiyordum.

“Lütfen, git buradan,” dedim.

“İris, o adam, ben—”

“Sana git dedim.”

Annem alçak bir sesle, “İris,” dedi. “O senin arkadaşın.”

Bu sefer daha sert bir şekilde, “Geri dön,” dedim. “O koca

evine, parana ve zengin arkadaşlarına geri dön. Seni burada istemiyorum, anlamıyor musun? Bazı insanlar kurtarılamaz.”

Yüzünün düştüğünü gördüm. Önce duraksadı ama sonra döndü ve kapıya doğru koşmaya başladı. Bu sırada içeri giren bir adama çarpmıştı. Adam onu kolundan tuttu ama silkinip kurtuldu ve sahanlıkta gözden kayboldu.

Adam bana doğru eğilip “Bir bakayım,” dedi. “Tıbbi yardıma ihtiyacın olup olmadığını görmem gerek. Sanırım bunu otoparktaki kelepçeli adam yaptı.”

Bir şekilde tanıdık geliyordu ama çıkaramıyordum. Zar zor düşünebiliyordum. Neden bu kadar gençti? Polisler bu kadar genç olamazdı. Ve mavi giymiyordu. Elini yüzümde gezdiriyor, parmaklarıyla hafifçe yokluyordu. “Şurası moraracak,” diye mırıldandı. “Ama aşağıdaki adam da pek iyi görünmüyor. Ona vuran hanginizdi?”

“Bendim,” dedim.

Anneme bakarak “Polis birazdan burada olur. Neler oldu burada?” dedi. “Bir uzaklaştırma emri çıkarmanızı tavsiye ederim.”

Annem, “Çıkarmıştık,” dedi. “Daha önce, geçen ağustosta. Buradan gidiyorduk. Yani tamamen gidiyorduk, anlıyor musunuz? Sonra o çıkıp geldi. Bu benim hatam. Bir dakika, siz kimsiniz? Polis değilsiniz.”

“Ben... ben bir stajyerim. Cezai adalet projesinde. Biraz karışık. Bana güvenebilirsiniz. Anlatın bana.”

“Anne—”

Annem sözümü keserek “O bana vuruyordu ve kızım sade-

ce beni korumaya çalışıyordu,” dedi. “Ona bir lambayla vurdu ve o da onun üzerine çıktı ve para–”

“Para mı?” Darmadağın olmuş evimize, bavullara, yırtılmış market poşetlerine, yere saçılmış eşyalara ve dava defterime baktı. Defteri yanımda götürmek istemiştim.

Adamın genç yüzüne bakarken beynime sanki iğneler batıyordu. Keşke kafam açık olsaydı diye düşündüm.

“Bir okul arkadaşına özel ders veriyordu. Bu onun ödemesiydi, cebinden çıktı ve–”

“Onu bu şekilde gönderebildik. Ona almasını, hepsini almasını ve gitmesini söyledim,” dedim.

Adam uzanıp dava defterimi aldı ve açtı.

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktı.

Kafamın içinde bir şeyler hareketlendi. Kapıda Alice’in kolunu tutmuştu. Gençti. Bir şekilde... yakışıklıydı. Bugün cenazedeki gibi güneş gözlüğü takmamıştı.

Rafael Ramirez.

Ve sonra...

“Sen,” dedim. “O sensin. Alice’in bağlantısı sensin, değil mi?”

“Benim,” diye karşılık verdi. “Ve sen de Alice’in suç ortağı olmalısın.”

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

ALICE

24 Kasım

15.33

“Aşk çok korkutucu bir şey olabilir.”

“Bu yüzden en büyük aşk hikayelerinin çoğu
trajedidir.”

—AGATHA CHRISTIE, *NİL'DE ÖLÜM*

TEKRAR EVE DÖNMÜŞTÜM. Bu aptal, büyük, boş eve yapayalnız bir şekilde geri dönmüştüm. Dışarıda, garaj yolunda arabamda oturuyordum, çünkü içeri girmeye cesaret edemiyordum. Adrenalin ve korku vücudumda dolaşıyor, Iris'in babasının gözlerindeki öfke zihnimde canlanıyordu. Raf ortaya çıkmasaydı... Başımı iki yana salladım. Oraya gidemezdim.

Koltuğumda arkama yaslandım, gözlerimi her şeye, son bir ay içinde olan her şeye kapattım. Tüm bunlar olanca ağırlığıyla aşağıdaki kayalıklardaki o aptal dalgalardan biri gibi bana çarpıyordu. İsimsiz kaynağım Raf çıkmıştı. Brooke ölmüştü.

Onu babası öldürmüştü. Arabamın sessizliği içinde tüm bunlar bana çok fazla, çok ağır geliyordu. En azından biraz müzik sesi duyabilmek için kontağı tekrar açtım. Brenda'yı özlemiştim.

Ona, *Merhaba*, yazdım.

Hemen cevap verdi.

Seni özledim.

Dudaklarım titriyordu.

Ben de seni özledim.

İyi misin?

Evet, sadece... buralar fazla sessiz.

Bir duraklama oldu ve sonra cevap yazdığını gösteren noktalar hareketlendi. Üzgünüm, yakında evde olacağım.

Biliyorum, yazdım. İsteyeceğim son şey kızını görmeye git-
tiği için kendini suçlu hissetmesiydi. Ben iyiyim.

**Bugünlerde çoğu insanın meşgul olduğunu
biliyorum... o yüzden al sana bir öneri: Neden
atını görmeye gitmiyorsun? Kar Tanesi'ni.
Birkaç aydır oraya gitmediğini biliyorsun.**

Gözlerimi devirdim. Şu aptal atımı mı? Ama sonra, o aptal atın aptal ahırında tek başına olduğu kafamda canlandı. Tıpkı benim gibi.

Belki giderim

Seni seviyorum.

Ben de seni.

Telefonumu orta konsoldaki bardak tutucuya bıraktım. Sanırım aptal atımı görmek için yola koyuldum.*

Green Gables Ahırları, Castle Cove'a bakan tepelerdeydi. Kar Tanesi bana hediye edildiğinden beri sadece birkaç kez gitmiştim ve burada telefon çekmiyordu. O yüzden, sonunda yeri bulmadan önce birkaç yanlış dönüş yapmam gerekti.

Bir toz bulutu içinde otoparka girdim. Boştu, yolun karşısına park etmiş sadece bir araba daha vardı ama sanırım buna şaşırmamalıyım. Şükran Günü'nde buraya kim gelirdi ki?

Aklıma bilinçsiz bir şekilde bir cevap geldi: ezikler. Boğazım düğümlendi. *Kapa çeneni, beynim.* Arabanın kapısını kapattım ve boş ahırlara doğru toprak arazi boyunca yürüdüm. Kabinlerin ortasına geldiğimde atımı, Kar Tanesi'ni kendi bölmesinde durmuş saman çiğnerken buldum. Bir dakika kadar orada durup çiğneyişini izledim. İnsanlar atlarla ne yapardı? Onlara evcil hayvanları olarak mı bakarlardı? Bilmiyordum bile.

Bölmesine girdiğimde Kar Tanesi kişnedi. Bir dakika boyunca birbirimizin gözlerine baktık ve yemin ederim... sanki bir şeyler içime işliyor gibiydi. Çok huzur vericiydi. Brenda bana hep ata binmenin terapi gibi olduğunu söylerdi ama ona hiç inanmamıştım. Belki de denemeliydim.

Eyeri durduğu yerden kaldırdım ve vücuduna nasıl bağlayacağımı buldum ve sonra dizginini taktım. Bölmeden çıkmak üzereyken ahıra birinin girdiğini ve başka bir atın nal seslerini duydum. Vücudum kaskatı kesilmişti. Şu anda bir at severle karşılaşmak ve binicilik hakkında uzun uzun konuşmak istemiyordum. Buradan çıkmam gerekiyordu.

Kar Tanesi'nden fısıldayarak özür diledim ve mümkün olduğunca sessiz bir şekilde yularını çözmeye başladığım sırada sesi tekrar duydum.

“En azından sen hep yanımda olacaksın, Oliver.”

Oliver diye at ismi mi olurdu? Aptalca ama garip bir şekilde tanıdık bir isim...

Beynimin bir köşesinde duruyordu. Bu ismi nereden biliyordum? Kar Tanesi'ni son bir kez okşadım, bölmesinden çıkıp ahır sıralarını ikiye bölen koridora girdim ve yavaşça sese doğru yürüdüm. Bu gizemi çözmek istiyordum.

Yaklaştıkça birinin monoton bir sesle tekrar konuştuğunu duydum. “Bunların hiçbirinin olmasını istemediğimi biliyosun. Hepsi bir hataydı. Matthew'un hapse girmemesi gerekiyordu. Ama bazen işler bir şekilde yoluna giriyor sanırım.”

Kenardan bölmenin içine gizlice bakarken söylenen kelimeleri fark ettim. Ne hakkında konuşuyorlardı? Koç Donovan, hapisane... Raf'ın bana daha önce gönderdiği mesajı hatırlayınca tüylerim diken diken oldu. Bir başka DNA ile ilgili olanı.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Buradan çıkmam gerekiyordu. Raf'ı aramalıydım. Arka cebimden telefonumu aldım ve tam gitmek için dönerken ayağım engebeli zemine takıldı

ve öne doğru yuvarlandım. Telefonum takırdayarak düştüğüm yerin birkaç metre ötesine yuvarlandı.

Bir ses, “Alice,” dedi. “Burada ne işin var?”

Ve işte oradaydı. Yakası boyunca kesik kareler ve yıldızlar yapıştırılmış çirkin tuniğiyle bana yukarıdan bakıyordu. Sadece, yıldızlardan biri eksikti.

Aman Tanrım. Bir kot yıldızı. Ceketimin cebine uzanıp parmak uçlarımla dokundum. Brooke’u aramaya gittiğimiz gece ormanda bulduğum yıldız.

Bu oydu.

Bayan Westmacott.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

IRIS

24 Kasım

15.35

ANNEM ÖN ODADA İFADE VERİRKEN ben de yatak odasında başka bir polisle konuşuyordum. Başka bir polis ise şişen gözümün fotoğrafını çekiyordu.

“Baban anneni fiziksel olarak tehdit ediyordu ve sen de lambayla ona o zaman mı vurdun?” Kadın nazik bir şekilde bakıyor ve konuşuyordu.

“Evet,” dedim. Rafael Ramirez köşedeki hasır sandalyede oturmuş dava defterime bakıyordu.

“Ve tartışmadan sonra gitmesi için ona para verdiğini mi söylüyorsun?”

Raf başını kaldırarak, “Hayır,” dedi. “Parayı o senden aldı, değil mi? Sanırım bana öyle söylemiştin. Parayı çaldı o.”

“Ben–” Hayır, hayır öyle olmamıştı. Yoksa öyle mi olmuştu? Gözlerimi kapatıp hatırlamaya çalıştım.

“Bunun zor olduğunu biliyorum tatlım, ama tekrar düşün ve fotoğraflar için gözlerini tekrar aç lütfen.”

Raf, “Bana onun parayı çaldığını söyledi,” dedi. “Dersimi iyi çalıştıysam, bu da saldırı ve darpa ek olarak başka bir suç anlamına gelir.”

Polisle birbirlerine anlamlı bir şekilde baktılar.

İfademi alan polis alçak sesle konuştu. “Bazen aile içi davaları sürdürmek zor olur, o yüzden hatırlayabildiğin her şeyin yardımı olacaktır.”

Yani onu en azından bir süreliğine bile olsa hapse attırabileceğimi ima ediyorlardı. Belki.

Yutkundum.

“Bu çok kafa karıştırıcı. Bana vuruyordu. Ve paltom...” Aşağı uzanıp yırtık cebimi parmağımla yokladım. “Parayı ele geçirdi ve bu parayı alacağını, böylece asla kaçamayacağımızı söyledi.”

Nefesimi tuttum.

Polis her şeyi not aldı.

Annem çay yapmıştı. “Sanırım benim olayım da bu,” dedi, üzgün bir şekilde. “Stresli zamanlarda insanlara içecek hazırlamak. Bunların hiçbirini anlamıyorum, en azından bunu.”

Dava defterimi işaret etti. Raf mutfak masasında açık bırakmıştı. Polisler gitmişti. Birkaç saat içinde daha fazla sorgulama için karakola gitmemiz gerekiyordu.

“Keşke bana anlatmış olsaydın,” dedi annem. “Tüm bunlar o kadar... tehlikeli ki. Ama garip bir şekilde bir yandan da seninle gurur duyuyorum. Bir şeyler yapmaya çalışıyorsun. Brooke için.”

Önümüze çay bardaklarını koydu ve ön odadaki dağınıklığa baktı.

“Sanırım burayı biraz toparlamalıyım.”

Raf onun kağıtları ve soğutucudan dökülen yiyecekleri toplamaya başlamasını izledi.

Alçak bir sesle, “Alice ona söylediklerim hakkında seninle konuştu mu?” diye sordu.

“Fark etmediysen, Alice ve ben şu aralar pek konuşmuyoruz,” diye cevap verdim. Başım zonkluyordu. “Ve bir de ne var biliyor musun? Sana bazı sorularım var. Mesela, sen ve Alice nasıl tanıştınız? Bu yaz gittiği yerle bir ilgin var mı? Onun yalnız olmadığını biliyorum. Biliyorum işte. Peki, aranızda bir şey var mı? O daha on yedi yaşında, dostum. Bence bu—”

Raf sert bir sesle, “Iris,” dedi. “Ben on dokuz yaşındayım. CC Lisesi’nde okumuştum. Steve’i tanıyorum. Seni bile hatırlıyorum. Birinci sınıfta matematik yarışmalarına katılıyordun, değil mi?”

Başımı aşağı yukarı doğru salladım.

İçini çekti. “Sana Alice’ten bahsetmek istiyorum ama bunu yapamam. Çünkü bu Alice’in hikayesi, benim değil. Ve senin düşündüğün gibi değil. Hem de hiç. Tek söyleyebileceğim, tanıdığını sandığın Alice Ogilvie’nin gerçek Alice Ogilvie olmadığı.”

Çayımın bir kısmını çok hızlı içince dilim yandı. Öfke-liydim, başım ağrıyordu, gözüm acıyordu ve içimdeki acıyla elektriğe tutulmuş gibi hissediyordum. Gözlerim yaşarıyordu. *Bunu senin düşündüğünden daha iyi biliyordum Raf*, demek istedim ama yapmadım.

“Sen ve Alice harika bir iş çıkardınız, Iris. Çok fazla yardımcı olamadığımı biliyorum. İkinizin yaptıklarına hayran kaldım ama bazı şüphelerim olduğunu söylemeliyim. Sana ve dün gece Alice’e mesaj attığımda ona söylemeye çalıştığım şey buydu ama dinlemiyordu.”

“Alice dinlememeyi çok—”

“Iris. Brooke bulunduğunda üzerindeki deri ceketinde çok küçük DNA izleri buldular. Deniz suyundan dolayı çok azdı. İki set halinde ve sistemde eşleşme bulunamadı.”

Çay fincanımı elimden bıraktım. Başım dönmeye başlamıştı. “Dur bir dakika, ne dedin?”

“İki set. Bu en azından incelenmesi gereken bir şey, özellikle de şimdi, ama bazı dedektifler—”

Elimi kaldırıp “Dur,” dedim. Beynimde bir şeyler şekilleniyordu, ama ne olduğunu çıkaramıyordum. “Bekle. Üzerinde deri bir ceket mi vardı?” Cesedini bulduğumuz gece kayalıkların kenarından sadece şöyle bir bakmıştım. Sadece bacaklarını ve eteğini görebilecek kadar. Saçları ıslak kayaların çatlaklarına girmişti. Her şey bulanıktı, çünkü oradaydı, ölmüştü. Deri ceketini gördüğümü hatırlamıyordum.

“Evet. Dün gece Alice’e bu konuda mesaj attım ama cevap vermedi.”

Dizüstü bilgisayarımı aldı ve bir site açtı. “Bu fotoğraflara bir göz atmanı istiyorum. Çok özür dilerim, bu çok zor olacak, biliyorum. Bu Brooke. Sudan çıkarıldıktan sonraki hali.”

Zorlukla yutkundum.

Şişmiş yüzü. Saçındaki yosunlar. Cildinin ölü, donuk rengi.

Beynimde bir şimşek çaktı. Brooke'un görünüşünde doğru olmayan bir şeyler vardı.

"Iris, Thompson'la yaptığın görüşmede sana Brooke'un ne giydiğini sormuştu ve sen yanından geçerken üzerinde bir deri ceket olduğunu söylememiştin."

"Yoktu. Üzerinde sadece Cadılar Bayramı kostümü vardı. Şu amigo kız kıyafeti. Bu da demek oluyor ki—"

Ellerim titreyerek telefonumu elime aldım ve onun Instagram akışına göz attım. Bir sürü fotoğraf vardı ama tek bir fotoğrafta bile deri ceket giymiyordu. Ve bu onun giyeceği türden bir ceket bile değildi. Eski ve yıpranmıştı. Brooke giyecek olsa daha pahalı bir ceket giyerdi. Brooke gibi kızların böyle deri ceketleri olmazdı. Raf nefesini salarak onun Instagram hesabına baktı. "Koç'u hiç deri ceket giyerken gördün mü Iris? Hatırlamaya çalış."

Başımı iki yana sallayarak "Hayır," dedim. "Hiç görmedim. Bu onun tarzı değil. Steve'in de değil."

Ormanda ağlayan ve üşümüş bir kıza yapılacak en nazik ve şefkatli şeydi bu. Onu sıcak tutmak için deri ceketinizi vermek.

Brooke'un deri ceketli cansız bedenine bakarken kanım donmuştu.

Birini veya bir fikri bu kadar ilgilenecek şekilde sevmek.

Bilinmeyen Biri. Cinayet panomuzdaki kelime beynimde yanıp sönüyordu.

"Koç değilmiş," diye çılgılık attım. "Koç değilmiş."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ALICE

24 Kasım

16.20

“İnsan yüzü her şeye rağmen bir
maskeden ne daha fazla ne de
daha az bir şeydir.”

—AGATHA CHRISTIE, *ESRARENGİZ SANIK*

BAYAN WESTMACOTTA’A DÜŞTÜĞÜM yerden, bileğim zonklayarak da kendime özgü sahte gülümsemelerimden birini takınarak “Ah, merhaba,” dedim. Şu anda nasıl davranacağına karar veremiyormuş, ne duyduğumdan veya bir şey duyup duymadığımdan emin değilmiş görünüyordu.

Güzel. Bu şekilde kalması işime gelirdi.

“Sizi burada görmek ne kadar garip,” diye devam ettim. Ayağa kalkmaya çalışırken vurdumduymaz bir kahkaha attım. Telefonumu almam gerekiyordu.

Ayağa kalktığımda, kelimeler ağzımdan dökülmeye başladı.

“Bir süre önce size burada bir atım olduğunu söylediğimi hatırlıyor musunuz? Ve siz, sizin de bir atınız olduğunu söylemiştiniz! Ne tesadüf, değil mi? İkimizin birden bugün burada olacağı kimin aklına gelirdi ki? Hem de o kadar günün arasından Şükran Günü’nde. Ne kadar komik.” Telefonumun içinde kaybolduğu saman yığınının yavaş yavaş yaklaşıyordum ama bileğime her ağırlık verdiğimde acıdan nefesim kesiliyordu.

“Her neyse, annem mesaj attı ve yemeğin hazır olduğunu söyledi. Beni bekliyorlarmış, bilirsiniz. O yüzden hemen gitmem gerekiyor, ama gelecek hafta okulda görüşürüz, değil mi? Tamam, harika!”

“Bir saniye bekle, Alice.” Sesi sakindi, fazlasıyla sakindi ama yüzeyin altında tüylerimi diken diken eden bir şeyler kaynıyordu.

Saman yığınınına ulaştım ve koluma batan keskin uçları görmezden gelerek içine uzandım. Elime sert bir şey gelince kavradım. “Keşke kalabilseydim ama gerçekten gitmem gerek. Eminim siz de—”

Birdenbire hızla üzerime doğru gelmeye başladı. “Bir saniye bekle dedim Alice, lütfen.” Bu kez ağzından çıkan sözler kulağa o kadar hoş gelmiyordu. Bu kez alçak bir hırıltıyla konuşuyordu ve bildiğini anlamıştım. *Onu duyduğumu* biliyordu.

Buradan çıkmam gerekiyordu. Telefonumu arka cebime sokup arkamı döndüm ama eli koluma sertçe inerek beni geri çekti. Kendimi geri çektim ama parmaklarını koluma derinlemesine bastırmış, tınaklarıyla derimi kazıyordu.

“Ah, bırak beni!” diye bağırarak geri çekildim ama bırakmadı. Popomun üzerine düşünce göğsümdeki hava boşaldı ve

bileğimdeki acı inanılmaz bir boyuta ulaştı. O da öne doğru dizlerinin üzerine düştü, dengesini yeniden sağlamaya çalışırken elleri bir an için gevşedi.

En yakınımnda gördüğüm bir şeye tutunarak ayağa kalktım. Bir paspas. *Harika.*

Paspasın sapını bir kılıç gibi ona doğru tutarak “Daha fazla yaklaşma!” diye bağırdım.

“Alice,” diyerek küçük bir kahkaha attı. “Aptalca davranıyorsun.” Bana doğru bir adım attı.

“Davranmıyorum!” Paspasın ucunu aramızdaki boşlukta sallayınca o da geriye doğru sıçradı. “Orada kal.” Ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Dönüp tekrar koşmak istedim ama ilk seferinde olduğu gibi beni kolayca yakalayacağından endişeleniyordum. Ben de olimpiyat sporcusu sayılmazdım ve bileğimin burkulmuş olabileceğinden korkuyordum. “Seni duydum. Seni o aptal atınla konuşurken duydum. Brooke hakkında! Koç hakkında. Bunu neden yaptın? Ha? Brooke sana hiçbir şey yapmamıştı!”

Yanaklarımdan gözyaşlarının ardı ardına süzüldüğünü fark ettim. Çatlak bir sesle tekrar, “Neden?” diye sordum.

Gözlerini kıstı. “Beni duyduğunu biliyordum, Alice Ogilvie. Burnunu başkalarının işine sokmakta üstüne yok. Sen ve o zavallı Iris. Tanrım, keşke ikinizi bir araya hiç getirmeseydim. İlk günden beri ona kötü örnek olmaktan başka bir şey yapmadın. Nancy Drew gibi şehirde dolaşıp suçları çözdüğünü sanıyorsun. Brooke bana hiçbir şey yapmadı mı diyorsun? Sana yaptığının aynısını bana da yaptı. Benimle sevdiğim adam ara-

sına girdi. O gece onu yolun kenarında gördüğümde sadece konuşmak istemiştım. Anlamak istiyordum. Ama o kadar üzgün, o kadar sarhoştı ki...”

İleri doğru bir adım attı ve ben de paspasın ucuyla aramızdaki havayı tekrar bıçaklarmış gibi yaptım. “Orada kal!”

“Pekala, Pekala.” Ellerini kaldırıp hareket etmeden durdu. “Anlamadığın şey, Alice, kimsenin anlamadığı şey şu, Matthew benimle evlenecekti. Birbirimizi seviyorduk. Ve sonra Brooke yüzünden benden ayrıldı. Görünüşe göre, onun için yeterince iyi olmadığımı düşünmüş.” Ağzı derin ve öfkeli bir şekilde çatıldı. “O gece Matthew’un eşyalarının olduğu kutuyla oradaydım. Kutuyu uçurumdan aşağı atacaktım, çünkü Matthew’la aramızdakiler bitmişti. Ama sonra Brooke’un otoyolun karşısındaki ormanda tek başına oturup ağladığını duydum ve yardım etmem gerektiğini anladım. Belki o zaman babasına benimle evlenmesi gerektiğini söylerdi. Belki o zaman yeterince iyi olduğumu düşünürdü.” Başını iki yana salladı.

“Matthew’un eski spor ayakkabılarından birini giydim çünkü yerler çok çamurluydu ve topuklu ayakkabı giyiyordum... ve sonra iyi olup olmadığına bakmak için yolun karşısına geçtim. Bunun asla işe yaramayacağını bilmeliydim. Zavallı küçük zengin kız. Bana sorarsan herkesin düşündüğü kadar melek gibi biri değildi. Brooke beni gördüğünde çok kötü oldu; Matthew’un benimle asla evlenmeyeceğini, beni hiç sevmediğini söyledi. Sanki her şey benim suçummuş gibi davranıyordu, sanki hiçbir arkadaşı iyi olduğundan emin olmak için onunla yeterince ilgilenmemişken ben yardım etmeye çalış-

rak nezaket göstermiyormuşum gibi. Çığlık atmaya başladı, ben de onu durdurmak için uzandım ve sanırım ona bir tokat attım. Bilmiyorum. Tek bildiğim, bir saniye sonra caddenin karşısındaki kayalıklara doğru koşuyordu.”

Uzaklara daldı ve sonra omuz silkti. “Onu orada yakaladım. Üniversitede atletizm takımındaydım, bunu biliyor muydun? Ama ayağı bir yere takıldı ve yere düştü. Durmasına, beni dinlemesine ihtiyacım vardı, o yüzden ben de herkesin yapacağı şeyi yaptım. Matthew’un eşyalarının bulunduğu kutudan basketbol kupalarından birini aldım ve ona vurdum. Sadece beni dinlemesini istemiştım, hepsi bu. Sonra ayağa kalktı ve... kaydı. Nasıl oldu bilmiyorum. Ona ulaşmaya çalıştım ama çok uzaktaydı. Yaklaştığımda, zavallı kız orada, uçurumun kenarında asılı duruyordu, başı kanıyordu, parmakları bembeyaz olmuştu. *Carol dedi, Carol lütfen yardım et.*”

Başını eğdi ve benim içim dehşetle dolup taşarken o anı hatırladı.

“Bunu düşündüm. Biliyor musun? Gerçekten düşündüm. Ama sonra, en sonunda, o olmadan Matthew’un özgür olacağını fark ettim. Birlikte olabilecektik, anlıyor musun?” Sanki aynı durumdaymışız gibi bana gülümsedi. “Bunu herkesten çok senin anlaman gerekir Alice. Aşkın bazen insana nasıl kötü şeyler yaptırdığını. Ama Brooke bir baş belasıydı. Ve artık o yok. Bu ikimiz için de daha iyi, gerçekten.” Elini uzatarak ileriye doğru bir adım attı. “Şimdi, şu paspası bana verir misin lütfen?”

“Brooke benim arkadaşımı, seni sürtük,” dedim ve paspasın ucuyla eline vurdum. Geriye doğru sıçradı ve canı yanmış

bir ifadeyle elini ovuşturdu. “Biz aynı değiliz. Ben Steve’in başı dertteyken ona yardım etmeye çalıştım, onun kız arkadaşını öldürmedim.”

Daha önce bir öğretmenin önünde hiç küfür etmemiştim ama içimden bir ses Westmacott ile aynı okulda uzun süre kalamayacağımızı söylüyordu. İçimizden biri geri dönmek üzere buradan çıkmayacaktı ve bu ben olmayacaktım. Bu sefer tereddüt etmedim, paspası tüm gücümle ona fırlattım ve dönüp olabildiğince hızlı koşmaya başladım.

Görünüşe göre yeterince hızlı değildim.

Ayak seslerini duyduğumda çıkış yolunu ancak yarılamıştım ve bir saniye sonra beni arkamdan yakaladı. Büyük bir gümbürtüyle ahırın zeminine yüzüstü devrildim ve ağzımın içine ve boğazıma kadar toprak doldu. Kaçmak için ileri atıldım ama beni yaralı ayak bileğimden mengene gibi kavradı ve çekti. Bir şeyler çatırdadı ama aldırmadım. Buradan çıkmak zorundaydım. Diğer bacağımla çılgın gibi tekmeler atarak kendimi kurtardım ve ayağa kalktım ama üzerine ağırlık verdiğimde bacağım büküldü. Tekrar yere yığıldım.

Westmacott sürünerek üzerime doğru gelmeye başladı. Yüzüne ve saçlarına toprak bulaşmıştı, öfkesi yüzünden açıkça okunuyordu.

“Neden bu işin peşini bırakmadın, Alice?” diyerek bana tükürdü. “Kimsenin incinmesini istememiştim. Ben sadece sevilmek istedim.” Gözümün ucuyla yerden bir şey aldığını gördüm ama daha ne olduğunu anlayamadan sert ve hızlı bir şekilde üzerime geldi ve dünyam karardı.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

IRIS

24 Kasım

16.20

RAF, "IRIS," DEDİ. OLMASI GEREKENDEN daha hızlı sürüyordu ama kimin umurundaydı ki? O bir polisti. Ya da en azından polislik eğitimi alıyordu. Bir Cezai Adalet stajyeri ne iş yapardı ki? "Emin misin?"

"Dinle," dedim. "Bak."

Telefonumu uzattım. Cole Fielding'in TikTok'ları. Instagram hesabı. Deri ceketıyla ortalıkta dolanıyor, saçları gözlerinin önünde, biraz seksi bir biçimde de olsa havalı görünüyordu. Bunu nasıl bilmezdim? Nasıl görememiştim?

"Cole Fielding, Raf. Brooke'la çıkmışlardı. Yani öyle çıkmıyorlardı ama bilirsin, takılıyorlardı. Sonra o hayatına devam etmişti sanırım ve Brooke da Steve'le birlikte olmaya başlamıştı. Gerçekten bilmiyorum, okulda bu tür şeyleri pek takip etmem--"

"Sadede gel, Iris."

"Her neyse, bu onun deri ceket. Brooke'un üzerinde olan ceket buydu. Ve geçen gün onu Westmacott'un ofisinin dışında

gördüğümde üzerinde değildi. O ceket birinci sınıftan beri giyiyor, Raf. Bu onun olayı. Ve Kennedy'nin--

Raf başını iki yana salladı. "Mantıklı konuşmuyorsun."

"Kennedy. Esas Kızlar'dan biri. Bu önemli değil. Cadılar Bayramı partisinden sonra takıldıklarını söylemişti ama bu daha önceydi ve bu da Cole'un Brooke'u bulmak için zamanı olduğu--"

Sustum.

"Bir şeyler yapmış olabileceği anlamına geliyor. Belki kavga etmişlerdir, bilemiyorum. Steve'i mi kıskanıyordu acaba? Ve burada kafayı yiyeceğim çünkü o bizim panomuzdaydı, Raf. Kennedy'nin videosu yüzünden Cole'un adını silmiştik ama..."

Raf, "Peki ya kupa?" dedi. "Koç'un evindeki?"

"Bilmiyorum! Belki de onlar birlikteyken çalmıştır? Pek güvenilirmez biri ama çok yakışıklı, bunu unutuyorsun. Belki daha sonra satmak için çalmıştır, bilmiyorum. Ama bu onun ceket."

Raf sonunda, "Tamam," dedi. "Şöyle yapacağız: Piste gideceğiz, çok nazik olacağız ve konuşmayı ben yapacağım, tamam mı? Tek istediğimiz bir DNA testi ve biraz sorgulama. Bırak ben halledeyim."

Telefonumu dövercesine bir mesaj yazdım.

Alice. Cole Fielding'miş.

Alice

Hangi cehennemdesin

Raf arabayı Seaside Buz Pisti'nin otoparkına çekti. "Tatil günü ne kadar da kalabalık bir--"

Adeta bağırarak "Boktan hayatları olan insanlar var, Raf," dedim. "Herkes sevmediği insanlarla hindi yemek istemez. Film izlemek, paten kaymak ya da evden başka bir yerde olmak isterler."

Raf başını aşağı yukarı doğru salladı. "Mesaj alındı. Hey, bekle--"

Ama ben çoktan arabadan inmiş ve girişe doğru koşuyordum. İçeride bana yetişti. Giriş ücreti için ceplerimi karıştırıyordum.

Tezgahın arkasındaki Lizzy Mancini, "Ödeme yapmadan sizi içeri alamam," dedi. O da Castle Cove Lisesi'ne gidiyordu. "İki kişi yirmi dolar."

Raf'a dokunaklı bir şekilde baktım. "Daha önce bütün paramı çaldırmıştım, Raf."

Raf ona yirmi dolar uzattı, o da ikimizin elini damgaladı.

İçerisi sıcaktı ve pist terli insanlarla doluydu. Bangır bangır bir disko müziği çalıyordu. Rengarenk ışıklar içeride dönerek patencileri pembe, mor, kırmızı ve maviye boyuyordu. Cole Fielding paten kiralama masasının arkasındaydı.

Raf konuşmayı ona bırakmamı söylemişse de bunu yapmadım. Benden buraya kadardı. Bu işin artık bitmesini istiyordum.

"Ah, merhaba Aiiiii-rissss. Seni burada görmek ne güzel."

Düşüncelerimi toparlamak için kafamı sallamak zorunda kaldım çünkü, Tanrım, çok tatlıydı ama aynı zamanda büyük

olasılıkla bir katildi ve bu beni son derece hayal kırıklığına uğratiyordu.

Telefonumu kaldırıp ona Brooke'un yerde soğuk ve ölü bir şekilde yatan fotoğrafını gösterdim.

"Bu senin kahrolası ceketin mi, Cole? Brooke'un öldüğü gece, Kennedy ile takıldıktan sonra neredeydin?"

Raf yanımda bir inilti çıkardı. "Cole, biz sadece—"

Cole'un beti benzi attı. Dudakları titriyordu. "Ah, tanrım. Kaldır şunu, Iris. Bu da nesi? Bu iğrenç bir şey. Ben asla— Ben onu seviyordum. Gerçekten. Ama bilirsin, zengin kız fakir erkek olayı. O Steve'i tercih etti."

Yüzünü beni hem anlayışlı hem de kızgın hissettiren bir şekilde buruşturdu.

"Bak şuna, Cole. Ve bana doğruyu söyle. Oraya gittin, çılgına dönmüştün, bir şeyler oldu. Bu senin ceketin."

"Bu... ah, tanrım. Ben yapmadım, Iris. İstedğin her testi yapabilirsin. Lanet olası kanımı da alın ama ben orada değilim. Yani evet, bu benim ceketim ama ona nasıl geldiğini bilmiyorum. Ben..."

Neil ve Spike patenlerinin üzerinde bize doğru geliyor, Zora sendeleyerek arkalarından ilerliyordu.

Spike umutlu bir şekilde, "Selam Iris, paten kaymak ister misin?" diye sordu.

Cole'a odaklanarak onu görmezden geldim.

Üçü birden Zora, Neil ve Spike, benim ve Raf'ın etrafında dönüyorlardı.

"Ceketin nerede, Cole? Seni Westmacott'un ofisinin dışın-

da gördüğümde üzerinde yoktu. Son zamanlarda giymiyorsun. Nerede bu ceket?"

Neyim vardı bilmiyordum. Bağırıyordum. Raf'ın yanımda ne söylemeye çalıştığını bile duyamıyordum.

"Westmacott mu? Bilmiyorum. Gerçekten hatırlamıyorum. Cadılar Bayramı'nda okuldan sonra cezalıydım. Sonrasında beni evime bıraktı ve ceketimi en son orada görmüştüm. Doğruyu söylemek gerekirse kafam biraz iyiydi ve beni arabasına alması karşılığında birkaç kutu ayakkabı ve kupalar gibi şeyleri arabasına götürmemi istedi. Sıcak basınca ceketimi çıkarmıştım."

Kupalar mı?

Başım dönmeye başlamıştı. Dönüyor, dönüyordu. Nefes alamıyordum.

Evindeki kanlı kupa. Westmacott'un ofisinin köşesinde eşyalarının olduğu kutu.

Spike, Zora, Neil ve ben hep bir ağızdan "Vay anasını!" dedik.

Alice, mesajlarıma cevap ver

Alice neredesin

ALICE, WESTMACOTT'MUŞ

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

ALICE

24 Kasım

16.50

“Bir insanı bütünüyle asla bilemeyiz, ancak bazen
anlık parlamalarla gerçek insanı tanırız.”

—AGATHA CHRISTIE, *BİR OTOBİYOGRAFI*

SERT BİR ZEMİNDE KENDİME geldim, keskin bir şeyler sırtıma batıyordu. Uzanıp rahatsız eden şeyi tuttum. Saman. Bu da ne...

Sonra her şey zonklayan beynime geri döndü. Neden buradaydım? Neler olmuştu? Kahretsin. Ne kadar zamandır baygındım?

Yerden doğrulduğumda sanki bütün dünya dönüyordu. Alnıma dokununca elimin ıslanıp kırmızıya boyandığını gördüm. Kan. Onu durdurmak zorundaydım. Westmacott. Arkadaşımı öldürmüştü.

Ayağa kalktığımda bileğimin ve başımın acısından kıvrılarak kendimi yürümeye zorladım. Ahırdan dışarı çıktığımda hava kararmak üzereydi ve Westmacott arabasına doğru koşu-

yordu. Çok uzun süre baygın kalmamış olmalıydım. Onu yakalayabilirdim.

Bacağımı arkamdan sürüyerek arabama yöneldim ama arabaya vardığımda Westmacott'un neden hâlâ burada olduğunu, gitmesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü anladım. Lastiklerimin hepsi patlamıştı. O sürtük lastiklerimi yarmıştı.

Arkamdan bir arabanın kapısı çarptı ve döndüm. Westmacott arabasındaydı, motoru açıktı ve doğruca bana doğru geliyordu. *Tanrım.*

Düşünmedim bile. İçgüdülerim devreye girdi ve kendimi sağ tarafa doğru fırlattım. Arabamın sürücü tarafının yanındaki kuru çimlere ve toprağa sert bir şekilde çarptım. Westmacott kendi arabasıyla benim arabamın bagajına sert bir şekilde çarptı, savruldu ve sonra motoru buhar çıkararak otoparkın karşısında durdu.

Bütün vücudum ağrıyordu. Oturmak için inleyerek kendimi ittim. Gecenin karanlığında gözlerimi kısarak, hâlâ sürücü koltuğunda oturan Westmacott'u zar zor seçebiliyordum. O çarpışmada yaralandı mı diye merak ettim.

Buradan çıkmak zorundaydım. Yardım çağırmak zorundaydım. Telefonumu arka cebimden çıkardım. Ekranı paramparça olmuştu ama telefon hâlâ çalışıyordu. Tanrı'ya şükür.

Ama sinyal yoktu. Kalbim sıkıştı. Bunu neden düşünememiştim. Tepelik bir alandaydık ve burada sinyal sadece yer yer alınabiliyordu.

Park yerine baktım ama benim işe yaramaz arabam dışında her yer boştu. Nasıl gidebilirdim? Gitmem gerekiyordu.

Sonra bir anda kafama dank etti.

Atım.

Atıma binmeliydim. Atıma binmeli, hızla sürmeli ve yar-
dım bulmalıydim.

Bileğimin yapabileceğinden daha hızlı hareket etmek için
kendimi zorlayarak topallaya topallaya ahıra geri döndüm. İyi
ki işim kaba bir şekilde bölünmeden önce onu eyerlemiştim.
Küçükken aldığım derslerimi düşündüm, at binmekle ilgili ay-
rıntıları hatırlamaya çalıştım.

Bölmesine ulaştığımda dizginlerini tuttum, beni ahırdan
dışarı kadar takip etti. Bu onun adına çok ince bir hareketti
çünkü bunu yapmasaydı ne yapacağımdan emin değildim. Ne
yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Park yerine döndüğümde çok geç kaldığımı fark ettim.
Westmacott kendine gelmişti. Onu arabasının camından gör-
düm, başını ovuşturuyor, şaşkın şaşkın etrafına bakınıyordu.
Beni ve Kar Tanesi'ni görünce kaşlarını çattı.

Kısa bir an sonra motoru gürültülü bir şekilde yeniden çalıştı.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve tüylerim diken diken
oldu. Bana tekrar çarpmadan önce Kar Tanesi'ne binmeliydim.
Belli ki insan hayatına hiç saygısı yoktu, ama bir ata asla zarar
vermeyeceğinden emindim.

Kar Tanesi sanki endişemi hissedebiliyormuş gibi yanımda
kişnedi.

“Sorun yok, kızım,” dedim. Bileğime aldırmadan, ellerimin
titremesine aldırmadan, at kampında sakatlanan kızın beyni-
min derinliklerinden çıkma tehdidinde bulunan görüntüsü-
ne aldırmadan Kar Tanesi'nin yan tarafını okşadım, ayağımı
üzengiye koydum ve kendimi sırtına çektim.

Westmacott'un arabası otoparkın çıkışına doğru hızla ilerliyordu ve oradan aşırı hızlı bir şekilde toprak yola çıktı.

Onu yakalamak zorundaydım. Bundan paçayı kurtaramayacaktı. Arkadaşımı öldürmekten, en iyi arkadaşımı öldürmekten paçayı kurtaramayacaktı.

Kar Tanesi'nin yan tarafını tekmeledim ve dörtmala koşturmaya başladım. Nefesim sıkışıyordu, ellerimle dizginleri sıkıca kavramıştım. Otoparkın sonundan sağa, Westmacott'un arabasının gittiği yöne doğru döndük. Yağmur yağmaya başlamıştı.

Bir at araba kadar hızlı koşabilir miydi? Hiçbir fikrim yoktu. Ama denemek zorundaydım.

Tepelerdeki yol rüzgarlı, iki tarafı çalılıklarla kaplı ve darı. Sokak lambaları yoktu ve kararan gökyüzü ve görüşümü bulanıklaştıran yağmurla birlikte önümü görmek gittikçe zorlaşıyordu.

Yolu ikiye ayıran bir kavşağa geldiğimizde Kar Tanesi talimatımı beklemek için yavaşladı. Ben de bir motor sesi duymak için kulak kabarttım ve sonunda sol taraftan gelen sesi duydum.

Atın yan tarafını tekrar tekmeledim ve hareket ettik. Kar Tanesi nefes nefese koşuyordu ve sonra onu, Westmacott'u önümüzde gördüm. Ona yetişiyorduk. Kar Tanesi'ni yolun ortasına doğru sürdüm. Kalbim küt küt atıyordu ve önümüze araba çıkmaması için evrene dua ediyordum, çünkü çıkarsa mahvolurdum.

Yaklaşmıştık. Çok yaklaşmıştık. Eğer eğilseydim, muhtemelen arabasının bagajına dokunabilirdim.

Kar Tanesi'ne, "KOŞ!" diye bağırdım. Belli ki beni anlıyordu çünkü hızını arttırmıştı ve şimdi arabanın yanındaydık. Dizginleri çekince Kar Tanesi sağına doğru yöneldi ve Westmacott da aynısını yaptı. Bir ata asla zarar vermeyeceğini biliyordum.

Bir kez daha sağa hızla sağa kırdım ve Westmacott'un arabası da aynı hareketi yaptı ama direksiyonu çok sert çevirmiş olmalıydı çünkü araba dönerek kontrolden çıkmaya başlamıştı. Kar Tanesi'nin dizginlerini çektim ve yavaşlayarak önümüzdeki arabanın lastikleri gıcırdayarak yoldan çıkmasını izledik.

Devasa bir kızılçam ağacına çarpıp kaputu parçalandığında tepelerde bir gürültü yankılandı. Kar Tanesi gürültüyle birlikte şaha kalkınca bütün gücümle sıkıca tutundum. Sonra kendimi onun başını okşayıp kulağına, "Sorun yok, kızım," diye fısıldarken buldum.

Kar Tanesi sakinleşti. Dağ yolunun üzerine ürkütücü bir sessizlik çökmüştü; etraftaki tek ses arabanın hasarlı motorunun tıslaması ve yağmurun yola vurma patırtısıydı. Bir saniye sonra kaputtan dumanlar çıkmaya başladı ve ben de Westmacott'u arabanın patlaması ihtimaline karşı oradan çıkarmam gerektiğini fark ettim.

Kar Tanesi'nin sırtından inip dizginlerini çözdüm. Kulağına, "Aferin kızıma," diye fısıldadım. "Sen burada kal."

Araba yüksek sesli bir tıslama çıkardı. Kahretsin. Acele etmeliydim.

Sürücü tarafındaki kapıya koştum ve Westmacott'u başkanlar içinde direksiyona yığılmış bir halde buldum. Yaşıyor muydu yoksa ölmüş müydü, anlayamıyordum. Asılarak kapıyı açtım ve Westmacott'u kolundan tutup çekince birden irkildi.

“Bırak beni,” diye inledi. “Beni burada bırak. Hayatım zaten mahvoldu, bunu göremiyor musun?” Sanırım ağlıyordu.

Onu kollarının altından tutup tüm gücümle çekerek “Bunu arkadaşımı öldürmeden önce düşünecektin,” diye cevap verdim. Arabadan çıkınca ben sırtımın üstüne düştüm, o da üzerime yığıldı.

Bir saniye sonra, elleri ve dizlerinin üzerinde, sürünerek uzaklaşmaya başladı.

Uzanıp bileğini yakaladım, attığı tekmelere aldırmadan tüm gücümle tuttum ve onu sertçe geriye çektim.

Bacağından bir çıtlama sesi gelince “Aah,” diye çığlık attı. İkimiz de nefes nefese sırt üstü yere yığıldık. Tekrar kaçmacağından emin olmalıydım. Asker gibi sürünerek yanına gittim ve göğsünün üzerine çıktım.

Bağırarak atıp tutmaya başladı. “Çekil üzerimden! Alice Ogilvie, bunun siciline kalıcı olarak işleneceğini bilsen iyi edersin! Bir öğretmene saldırmak ha! Ben böyle bir şeyi—”

“Lütfen, kapa çenenin,” dedim ve uzanıp saç tokamı çıkarak ağzına tıktırdım. Onu yeterince dinlemiştim.

Dizginleri kollarının etrafına dolayarak kollarını vücuduna sabitledim ve sonra at kampında yapmayı öğrendiğim denizci düğümlerinden biriyle hepsini sımsıkı bağladım. Bir gün işe yarayacağını kim bilebilirdi ki?

Kar Tanesi asfalt yolda yanımda durmuş olanları izliyordu. Bitirdiğimde onaylayarak homurdandı ve Agatha Christie’nin atlar hakkında ne dediğini hatırladım. *Atlar harika yaratıklardır. Ne yapacaklarını ya da yapmayacaklarını asla bilemezsiniz.*

Bu konuda kesinlikle haklıydı.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

IRIS

24 Kasım

16.55

“YAKALAMA EMRİ ÇIKARMAN falan gerekmiyor mu, dostum? Danışman için?”

Spike’ın sesi arka koltuktan biraz korkmuş gibi geliyordu. Hâlâ Seaside Buz Pisti’nin otoparkında, Raf’ın arabasındaydık.

Raf dişlerini gıcırdattı. “Ben polis değilim, hepinizin bu arabaya doluşmanızı ben istemedim ve evet, şimdi bu konuda arıyorum.” Arabadan indi ve telefonunu çıkardı.

Zora, “Arabada neden turtta var?” diye sordu.

“Alice getirmişti. Bizim eve. Özür turtası. Annem de Raf’a verdi.”

“Ev yapımı mı?” diye sordu Spike. Onu duymazdan geldim. Aynı anda iki şeyi birden düşünüyordum.

Alice’i ve kupayı.

Westmacott o gün Koç’un eşyalarını evine götürdüyse,

kupa bu yüzden oradan çıkmış olmalıydı. Westmacott o gece yolda bir şekilde Brooke'la karşılaştıysa, elbette Brooke onunla konuşacaktı. O rehberlik danışmanıydı, babasının eski kız arkadaşıydı—Ben yüksek sesle düşünürken Zora, “Brooke ona güvenirdi,” diye beni tamamladı. “Birisinin onu almasına ihtiyacı vardı. Kutu Westmacott'un arabasındaydı. Cole'un ceketi de. Brooke üşümüştü. Westmacott, Brooke'un kendisine güvenmesini sağlamak için ceketi ona vermiştir.”

Spike başını aşağı yukarı doğru salladı.

Dikiz aynasından ikisine birden bakarak “Ama,” dedim, “o kızıdan nefret ediyordu ve yolundan çekilmesini istiyordu.”

“Eğer o kız seninle sevdiğin adam arasında duruyorsa, evet,” dedi, Spike.

Neil yavaş bir sesle, “Vay anasını,” dedi. “Hapse yanlış adamı yollamışız.”

Alice için gerçekten endişelenmeye başlamıştım. Evime geldiğinde ona o şekilde davranmamalıydım. Neden bana mesaj atıp cehenneme kadar yolum olduğunu söylemiyordu, bilmiyordum. Keşke bunu şu anda yapsaydı, çünkü içimde bir şeylerin yolunda gitmediğine dair tuhaf ve gergin bir his vardı.

“Iris,” dedi Spike.

“Ne var?” diyerek arkamı döndüm. “Sert çıktığım için üzgünüm. Şu anda biraz dikkatim dağınık.”

Yumuşak bir sesle, “Anlıyorum,” dedi. “Ama senin gözüne ne oldu?”

Tekrar telefonuma döndüm. “Bir şey yok. Düştüm sadece.”

Bir dakika. Alice bana bir keresinde Brenda'nın telefonuna takip cihazı koyduğunu söylemişti. Brenda'ya mesaj attım.

Alice'den haberin var mı? Üzgünüm ama ona ulaşamıyorum.

Zora açık bir şekilde, "Hayır, düşmedin," dedi. Neil, Zora ve Spike, hepsi arka tarafa sıkışmışlardı. Patenleri bile hâlâ ayaklarındaydı. O kadar hızlı çıkmıştık ki patenlerini çıkarma zahmetine bile girmemişlerdi.

Donup kaldım.

Spike alçak bir sesle, "Herkes biliyor," dedi. "Onun neler yaptığını. Geri geldi, değil mi?"

"Kapa çeneni," diye fısıldadım.

"Biz aptal değiliz," dedi Zora. "Geçen yaz bileğin? Ve sekizinci sınıftaki olay, hatırladın mı? Mezuniyette. Onu seni iterken görmüştüm. Eliyle ensenden garip bir şekilde."

"Lütfen, durun." O gün parmaklarının tenime nasıl battığını, etime nasıl işlediğini tekrar tekrar hissedebiliyordum.

"İris," dedi, Spike. "O adam pisliğin teki. Konuşmak istersen biz buradayız. Seni incitmemesi gerekiyor."

"Şu an sadece Alice'i bulmak istiyorum, tamam mı?" dedim. Sesimi çıkaramamaktan nefret ediyordum. Her şeyi saklamaya çalışmaktan ve herkesin de bunu bilmesinden nefret ediyordum. "Ve Westmacott'u."

Telefonum titreşti. Brenda.

**Merhaba Iris. Alice'e ahıra gitmesini
önermiştim ama görünüşe göre şu anda
orada değil. Ridgeview Yolu ve 6. Bölge'nin
kesiştği yerde görünüyor. Orada tanıdığı
biri mi var? İşte konumu burada. Her şey
yolunda mı?**

Orada ne halt ediyordu böyle? Ridgeview Yolu'nda ne vardı ki? Eğildim ve sürücü koltuğunun camına vurarak Raf'a işaret ettim.

Ricky, *ortacağınız izini asla kaybetmeyin*, demişti. *Eğer kaybettiyerseniz, başları belada demektir.*

Raf arabaya geri döndü. "Pekala, bir ekip Westmacott'un evine gidiyor. İlk kimi bırakıyorum?"

"Kimseyi," dedim. "Önce Alice'i bulmak zorundayız. Onun için endişeleniyorum."

Raf, "Pekala," dedi. "Bu harika, keşke bir de Alice'in nerede olduğunu bilseydik."

"Kısmen biliyorum." Ona telefonumdaki noktayı gösterdim. "Buralarda bir yerde."

Bir iç çekerek arabayı çalıştırdı. "Tamam, işte gidiyoruz. Sanki yine Castle Cove Lisesi'ndeyim ve bir grup çocukla etrafta arabayla takılıyorum. Umarım kimsenin kafası iyi değildir ve beni yemek için durdurmaz."

Dikiz aynasından, Neil'in utangaç bir şekilde elini kaldırdığını gördüm. "Aslında ben öyleyim. Kafam iyi yani. Ve acıktım da sayılır. Yani bir yerlerde durup—"

“Turtayı ye!” diye bağırdı Raf.

Dikiz aynasından Spike’la göz göze geldik. Gözlerindeki şefkat bende ağlama isteği uyandırıyordu, o yüzden gözlerimi kaçırıp yola baktım.

“Daha hızlı sür,” dedim.

Raf, “Elimden geldiğince hızlı gidiyorum ama dikkat ettiysen şu anda yağmur yağıyor ve hepimizi öldürmemeyi tercih ederim,” dedi.

Zora dalgın bir şekilde, “Demek Westmacott, ha?” dedi. “Bunun olabileceğini hiç tahmin etmemiştim. Koç’un sevgililerini neden hiç düşünmedik ki?”

“Gerçekten... gerçekten bilmiyorum,” dedim. “Belki de bu işte o kadar iyi değilizdir.”

Neil turta dolu ağzıyla, “Oldukça iyi iş çıkardığımızı söyleyebilirim,” dedi.

“Bekle,” dedim. Dışarısını görmek zordu. Yağmur ön camı Raf’ın sileceklerinin silebildiğinden daha çok dolduruyordu. “Şu da ne? Kaza mı olmuş?”

İleride, yoldan çıkmış, kaputu bir ağaca çarpıp parçalanmış, sürücü tarafındaki kapısı açık bir araba vardı. Yolda yatan vücutlar vardı ve–Neil, “Şu bir at mı?” dedi. “Yoksa o kadar mı uçmuş durumdayım?”

Raf arabayı yavaşlatarak “911’i arayın,” dedi. “Onlara Ridgview Yolu ve 6. Bölge’de bir kaza olduğunu söyleyin. Arabadan çıkmayın.”

Arabayı yolun kenarına çekti ve dışarı fırladı.

Neil 911’i aradı ama kimse Raf’ı dinlemedi ve hepimiz dışarı fırladık. Diğerleri patenleri yere çarptıkça tökezliyordu.

Gök gürültüsü gökyüzünü yarıyordu ve arabanın dışına çıkar çıkmaz sırlıslam olmuştu.

Vücutlardan biri yerde yatıyor, diğeri kamburunu çıkarmış ve parlak sarı saçları ceketine yapışmış bir şekilde oturuyordu. Çalılar arasındaki at kişniyordu.

Alice.

Dizlerimin üzerine çöktüm. Alice ileri geri sallanıyor, Westmacott ise yanında kıvranıyordu. Elleri bağlıydı, ağzına bir toka tıkmıştı.

Alice kısık bir sesle, “Oymuş,” dedi. “Oymuş. Kaydettim, hepsini kaydettim. Telefonumda. Al.”

Elleri titreyerek telefonu Raf’a uzattı. Raf telefonu aldı.

“Bana her şeyi anlattı. Ahırlarda. Ve sonra... Beni öldüreceğini sandım. Beni gerçekten öldürmeye çalıştı.”

Güzel saçlarından kanlar damlıyor, yağmur onları pembeye çeviriyor, kapüşonunu boyuyordu.

“Ama başardım, Iris. Vazgeçmedim. Bir kez olsun doğru bir şey yapmak istedim, anlıyor musun?”

“Anlıyorum.” Nazik bir şekilde saçını okşadım. “Ve yaptın da.”

“Yalan söyledim. Ben bir yalancıyım, Iris.”

“Hayır,” dedim ona.

“Öyleyim. Bilirsin, yazın? Gitmek istemiştım. Öylece kaçmadım. O aptal vazoyu kırdım. Telefonumu, her şeyimi bile rek bıraktım. Christie’yle ilgili şeyler yüzünden benimle dalga geçiyorsun ama bütün yaz boyunca beni ayakta tutan tek şey buydu. Her şeye rağmen. Onun kendi kayboluşunu planladığını biliyor muydun? Kocasından intikam almak için. Kocas

onu aldatıyordu, o da kaçıp arabasıyla kaza yaptı ve kocasının metresinin adıyla bir otele yerleşti. Ben de aynı şeyi yaptım. Ve ne oldu biliyor musun? Bana kendimi iyi hissettirdi.”

Sesi yükselmişti.

“Benim hakkımda bunu bilmelisin. Yani, en başından beri bunu bilerek yaptığımı tahmin etmiştin. İnadına. Ama bilmelisin ki insanları endişelendirmek iyi hissettirmişti.”

Ayağa kalkmaya çalıştı. Dirseğinden tutarak ona yardım ettim. Saçlarından sular damlıyordu.

“Demek istediğim, en sonunda insanlar beni özlemişlerdi. Ve her şeyin değişeceğini düşünmüştüm,” dedi. “Annem evde daha çok kalacaktı. Babam daha çok arayacaktı. Steve bana geri dönebilirdi. Ama hiçbir şey değişmedi. Nerede olduğum kimsenin umurunda değildi. Ya da nedeni. O hariç.”

Raf’a bakıp gülümsedi.

Birbirlerine bakan Zora ve Neil’a, “İğrençleşmeyin,” dedi. “Öyle bir şey değil. Kaza yapmıştım, telefonum yoktu ve—”

Raf, “Ailemin kulübesine doğru gidiyordum,” diye araya girdi. “O da yolun kenarındaydı. Ne yapsaydım yani, onu görmezden mi gelseydim?”

Alice, “Arabayı orada bırakması için onu ikna ettim. Beni kulübesine götürdü. Beş gün boyunca Clue oynadık, Cheetos yedik ve Cinayet Dosyası’nın VHS kasetlerini izledik,” dedi. “Bana Steve’i unutmamı, ailemi unutmamı, her şeyi unutmamı söyledi. Hayatıma devam etmemi söyledi. Bir gün başıma bir şey gelecekti, bana bir amaç verecek bir şey. Hayatımın en güzel zamanlarıydı. Şimdiye kadar. Bu olana kadar.”

Bana baktı.

Alçak bir sesle, “Bunu ben yaptım,” dedi. “Biz yaptık.”

Koluma hafifçe bir yumruk attı.

Spike, “Sirenler,” dedi. “Yardım geliyor.”

Uzakta, yağmurun altında polis arabaları ve bir ambulans belirdi.

Alice içini çekti. “Gerçekten çok yorgun hissediyorum.”

Kafasını kaldırdı ve gözlerini kırpıştırarak Neil, Zora ve Spike’a baktı.

Bitkin bir halde, “Sizin...” dedi. “Sizin ayaklarınızda paten mi var?”

SON BÖLÜM

IRIS

DEDEKTİF THOMPSON HUZURSUZ görünüyordu, ama bunu belli etmemeye çalıştığını görebilirdiniz. Önünde bir sürü mikrofon ve yanıp sönen kameralar vardı.

“Bu gece, Brooke Donovan’ın öldürülmesinden sorumlu kişiyi tutukladığımızı duyurmak için buradayım. Bu, en başından itibaren karmaşık bir soruşturma oldu. Bu öğleden sonra Castle Cove Lisesi’nde rehber öğretmen olan Carol Westmacott gözaltına alındı. Bayan Westmacott aynı zamanda suçunu itiraf etti. Şu anda tüm detayları sizlerle paylaşamasam da ileride paylaşacağım. Matthew Donovan serbest bırakılmıştır ve artık bu davada aktif bir şüpheli değildir. Soruşturmanın geri kalan kısmını çözüme kavuşturmak için yoğun bir şekilde çalışırken sabırlı olmanızı rica ediyorum, ancak Bayan Westmacott’a karşı açtığımız davadan emin olduğumuzu söyleyebilirim. Brooke Donovan’ın öldürülmesiyle ilgili olarak yapılan suçlamalar tuzağa düşürme ve cinayettir. Bayan Westmacott’a yöneltilen ve bu davanın farklı bir yönüyle ilgili olan diğer

suçlamalar arasında cinayete teşebbüs, saldırı, darp ve ısrarlı takip yer almaktadır.”

Kamera, Thompson’dan KWB stüdyosundaki Tessa Hopkins’e geçti.

“Az önce Dedektif Thompson’dan Brooke Donovan davasıyla ilgili son dakika haberlerini dinlediniz. Bu davada, Steve Anderson’ın ilk kez suçlandığı ve ardından itirafını suçsuzdan suçluya çevirdiği günden bu yana birçok şaşırtıcı gelişme yaşanmıştı. Anderson’ın kararındaki bu değişikliğin Bradford ailesinden aldığı iddia edilen bir rüşvetin sonucu olduğu düşünülüyor. Davada gelişmeler oldukça siz izleyicilerimizi bilgilendirmeye devam edeceğim ama Carol Westmacott’a karşı açılan davadaki ipuçlarının, Castle Cove Polis Departmanı’nın tek başına gerçekleştirdiği bir iş olmadığını belirtmek isterim. Bu ipuçlarından bazıları bana Castle Cove’un düşünceli sakinlerinden ihbar hattımız aracılığıyla geldi. Şu anda kaynaklarımı açıklayamasam da onlara teşekkür etmek istiyorum.”

Alice televizyonu kapattı.

Spike battaniyeleri ve soğutucuyu, Neil de pizzaları aldı ve biz de onları dışarıda, Raf’ın bir şenlik ateşi yaktığı sahile giden patikada takip ettik. Dışarısı soğuktu ve ateşin sıcaklığı insana iyi hissettiriyordu. Uzakta, yelkenliler su boyunca salınıyorlardı. Yat Kulübü yarış balosu yarın yapılacaktı. İşçiler gökyüzünde küçük aylara benzeyen ışıkları yerleştiriyorlardı.

Alice bir battaniye serdi ve mutluluktan kıpır kıpır bir halde üzerine yerleşti. “İsim vermeden de olsa birinin bizden bahsetmesine çok sevindim.”

Kendi battaniyemin üzerine otururken, “Ben de,” dedim. “Bak, sonunda tüm o sıkı çalışmanın karşılığında biraz takdir aldın.”

Ricky Randall kuma oturup soğutucuyu açtı ve kendine bir bira aldı. “Şu pizzayı yiyin çocuklar. Zıyan olsun diye almadım.”

Şişesini bana doğru kaldırdı. “Küçük İris. Şu haline bir bak. Ve sen Para Çuvalı. Suçları çözmeye.”

Zora örgü şapkasını kulaklarının üzerine indirerek, “Lütfen,” dedi. “Çok fazla yardıma ihtiyaçları oldu. Bu işi daha çabuk çözmek için yapabileceğimiz tonlarca şey vardı. Yani, hadi ama. Suç işlemeyen bir adamı hapse attılar. Bir de Cole Fielding’e ne yapıyordun öyle? O sadece uçkuruna düşkün bir çocuk, katil değil.”

“Masum insanlar hapse giriyor,” dedi Ricky. “Düşündüğünüzden daha sık.”

Neil ateşin karşısından, “Hâlâ anlamıyorum,” dedi. Kendini yün bir battaniyeye iyice sarmıştı. “Westmacott’un bunu nasıl ve neden yaptığı konusunda kafam çok karışık.”

Alice içini çekti. “Bakalım takip edebilecek misin Neil? Brooke, Steve ile kavga etti ve oradan kaçtı. İris peşinden koştu ama onu bulamadı çünkü Brooke ormana girmişti. İris de eve döndü. Ama—”

Zora araya girdi. “Westmacott bir süre sonra arabayla oradan geçerken Brooke’u gördü ve arabayı kenara çekti. Hava soğuktu, o yüzden Cole Fielding’in deri ceketini aldı—”

Bu kez kumda arkasına yaslanmış olan ve yüzüne alevler vuran Raf araya girdi. “Cole Fielding’i eve bıraktıktan sonra onun

arabasında bıraktığı deri ceketini aldı. Cole ayrıca onun Koç'un ofisinden bir kutu dolusu spor ayakkabı, DVD'ler, kupalar ve diğer eşyalarını almasına da yardım etti. Westmacott bunları Koç'a iade edecekti ama sonra onları Manzara İzleme Noktası'ndan atmaya karar verdi. Tam o sırada yolun karşısında Brooke'u gördü. Ayağında iyi ayakkabılar vardı, o yüzden Koç'un ayakkabılarından bir çifti giydi. Aynı Steve'inkiler gibi kırmızı Nike Zoom'lar. Brooke'a üşümemesi için ceketini verdi—

Alice, "Kibarlık olsun diye sanırım," dedi. "Ama sonra Brooke'la kavga ettiler. Brooke sarhoştı, Westmacott'tan nefret ediyordu ve Westmacott'a asla onun annesi olamayacağını ve Koç'un onunla asla evlenemeyeceğini söyledi—"

Bu sefer de ben araya girdim. "Brooke, Westmacott'un arabasının uçurumun kenarında olduğu yere doğru birinci otoyolun karşısına koştu ve Westmacott da onu takip etti. Yine kavga ettiler. Westmacott yerdeki kutudan bir kupa kaptı ve ona vurdu. Brooke uçurumun kenarından kaydı ve orada asılı kaldı."

Ricky, "Benim sıram," dedi. "Westmacott ona yardım etmek yerine, Brooke'un ellerine basarak düşmesine neden oldu."

"Çünkü manyağın tekiydi," dedi, Spike. "Bunu planlamış olduğunu sanmıyorum ama olanlardan sonra olayları akışına bıraktı."

Raf kutudan bir parça pizza aldı. "Westmacott'un Brooke'un ellerine basmak için kullandığı spor ayakkabılar Koç'un ofisinde bulundu, tıpkı Brooke'u öldürdükten sonra ödülün orada bulunacağından emin olmak için kutuyu Koç'un evine götürmeye karar verdiği gibi, onları da oraya yerleştirmiş olmalı."

“Peki, ya Steve?” diye sordu Neil.

“Steve, Brooke’u aramak için ormana gitmişti,” dedim. “Ama sonra kendinden geçti. Dotty’nin donut dükkanında bulunduğu ayakkabı mı? Polisler onu aldı ve ormana bıraktı, çünkü—”

Ricky, “İddiaya göre,” dedi, “Koç’un ailesi Bradfordlar olanları duyunca, her şeyi daha önce ilk eşiyle küçük bir sorun yaşayan Koç’a değil de başka bir yöne yönlendirmek için hatırı sayılır bir çaba gösterdi. Ancak şu anda bunların hepsi iddiadan ibaret, çünkü soruşturma halen derinlemesine bir şekilde devam ediyor.”

Neil, “Derinlemesine,” diye mırıldanınca Zora bir şeyler homurdandı.

“Sonunda her şey yoluna girdi,” dedim. Yine de Koç hakkında hoşuma gitmeyen bir şeyler vardı. Yani ailesinden iki ayrı kadının aynı kaderi paylaşma ihtimalleri ne olabilirdi ki? Bu benim hatam mıydı? Bu adamda kesinlikle bir şeyler vardı.

Raf güldü. “Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, biraz şaşkınım. Yani Alice Ogilvie bir katili yakalamak için atla takip ediyor ve sonra onu yolun ortasında domuz bağı ile bağlıyor. Buna inanmak biraz zor.”

Alice başını eğdi ve monoton bir sesle, “Çünkü ben muhteşemim,” dedi.

Spike kalktı ve battaniyenin üzerine yanıma oturdu.

“Ama sen hiç para alamadın,” diye mırıldandı. “Ödül parasını. O kadar parayla ne yapacaktın ki zaten?”

Zora, “Teknik olarak, davayı o çözdü,” dedi. “Ama Levy Hanım’ın Iris’e parayı vereceğini gerçekten düşünüyor musun? Yani damadı neredeyse hapse giriyordu.”

Alice'in bana baktığını hissedebiliyordum. Kavga ederken Lilian'ın bana ödöl parasını vermeyeceğini söylediği için üzgün olduğunu biliyordum. Bunu beni incitmek için söylemişti. Ve Alice ile benim Lilian hakkında bildiklerimizi ve onun Koç Donovan hakkında ne hissettiğini Zora bilmiyordu.

Ama bir sırrım vardı ve bu sır ceketimin cebindeki güzel, krem rengi, pahalı bir kartın içindeydi.

Sevgili Iris,

Ne biçim zamanlar geçirmişsin. Bunun senin içinde olduğunu biliyordum. Son birkaç gün içinde senin hakkında çok şey öğrendim. Durumunu, hayatını. İçinde bir şeyler için büyük bir ateş yanıyor, bunu hissedebiliyorum. Alice de öyle, ama bunu söylediğimi onunla paylaşma. Zaten kendini çok beğeniyor. İşini takdire şayan bir şekilde yaptın. Tanıştığımız gece söylediğim gibi, bir hayat alındığında adalet olmaz. Teselli, bulunması zor bir şeydir. Yine de sonunda doğru kişinin yakalanmış olduğundan eminim. Bu yüzden sana sonsuz minnettarlık borçluyum. Lütfen sonsuz teşekkürlerimi kabul et. Tekrar görüşmek için sabırsızlanıyorum. Birbirimizle işimizin henüz bitmediğini hissediyorum.

En iyi dileklerle,

Lilian Levy

Onlara söyleyecektim. Yemin ederim söyleyecektim. Adil olan buydu. Ne de olsa bu davanın üzerinde çalışan tek kişi ben değildim. Beş kişiydik ve herkes kendi payına düşeni almalıydı.

Ama şimdilik, parmaklarımın arasında duran elli bin dolarlık bir çeki hissetmenin tadını çıkaracaktım. Çünkü bir daha başıma böyle harika bir şeyin ne zaman geleceğini kim bilebilirdi?

Raf, “Dikişlerin iyi iyileşiyor, Alice,” dedi. “Muhtemelen fazla iz kalmaz.”

Alice alnına hafifçe dokundu. “Annem muhtemelen beni bir estetik cerraha gösterecektir.”

Zora, “Bence izi kalmalı,” dedi. “İnsana karakter katar.”

Ricky Randall, “Kesinlikle,” dedi ve geçirdi. “Alacağınız bir sonraki dava için sert görünmelisiniz.”

“Ne davası?” dedim. “Hayır, teşekkürler. Bir daha asla. Yapacak çok işim var. Sınavlar, başvurular...”

Alice kesin bir sesle, “Benim de programım dolu,” dedi. “Yani manikür yaptırmak, kış balosu için kıyafet seçimi ve yelken balosunu kaçıracağım için ders çalışmak ki bu benim için yeni bir şey. Ve bir daha asla birinin beni öldürmeye kalkışmasını tercih ederim.”

Alçak bir sesle, “Trambolinin üzerine atlamak hoşuma gitmişti,” dedim. “Yani... geriye dönüp bakınca, bu çok havalı bir şey.”

Alice bana bakıp gülümsedi.

Zora dalgın bir şekilde, “Bir de Remy Jackson var,” dedi.

“O davayı asla çözemediler. Ve sıradışı bir faaliyet arıyorsak ölü Levy Kalesi yıldızı Mona Moody var.”

Alice, “Arıyorsak mı?” dedi.

Zora, “Bu sefer yeteneklerimizden gerektiği gibi yararlanılmadığını hissediyorum, Alice. Seninle daha fazla çalışmaya hazırım, bu doğru,” dedi.

Raf uzanıp bir dilim daha alarak “Hadi pizzalarımızı yiye-
lim millet,” dedi.

Alice, “Hmm,” dedi. “Remy Jackson. Ve verandadan ölüme atlayan bir yıldız adayı.”

Telefonunu çıkarıp Google’da arama yapmaya başladı, ekran yüzüne yansiyordu.

Raf, “Alice,” dedi.

Alice, “Raf,” diye karşılık verdi.

Elimde değildi. Eğildim ve Alice’in telefonuna baktım. On dört yaşındaki kız sahil kasabasında ölü bulundu, soruşturmacıların elinde hiçbir ipucu yok... gizemli, büyülü Mona Moody...

Sonra kafamı çevirdim ve denize baktım. *Nefes al, nefes ver.*

“Hadi ama, Iris,” dedi. “Ne diyorsun?”

Ricky bana bakıp sıırttı. Barda dediği gibi, ortağınızı asla gözünüzün önünden ayırmayın.

Telefonum titreşince başımı eğip baktım.

**Bir ara benimle paten kayarsan katil
olduğumu düşündüğün için seni affederim,
Adams.**

Aman Tanrım. Midem bir anda altüst olmuştu. Cole Fielding. Hayatıma neler oluyordu? Neden her şey normal olmuyordu?

Belki de Dedektif Thompson'ın hakkımda söylediği şey doğrudu. Belki de bela peşimi bırakmıyordu. Alice Ogilvie'nin peşini bırakmadığı zaten kesindi.

Birlikte biraz sorun yaratabilirdik.

